

Vương Gia Lạnh Lùng Chỉ Sủng Vương Phi Bị Bỏ

Contents

Vương Gia Lạnh Lùng Chỉ Sủng Vương Phi Bị Bỏ	3
1. Chương 1 : Xuyên Không 1	3
2. Chương 2 : Xuyên Không 2	7
3. Chương 3 : Nữ Nhân	9
4. Chương 4 : Liệt Quốc ‘ Hạo ’ Vương Gia.	10
5. Chương 5 : Rung Động	11
6. Chương 6 : Giăng Co	14
7. Chương 7 : Thời Kỳ Bình Yên	16
8. Chương 8 : Xuất Phủ 1	17
9. Chương 9 : Xuất Phủ 2	18
10. Chương 10 : Ngạo Trình	20
11. Chương 11 : Liệt Hạo Tức Giận	22
12. Chương 12 : Nàng Là Ai?	23
13. Chương 13 : Tuyết Nhi	25
14. Chương 14 : Không Biết Xử Phạt Làm Sao?	26
15. Chương 15 : Nữ Nhân Trong Lạnh Cung	27
16. Chương 16 : Những Nữ Nhân Đáng Thương	29
17. Chương 17 : Tâm Mê Loạn	30
18. Chương 18 : Thả Những Nữ Nhân Đó Đi	32
19. Chương 19 : Bị Bắt	34
20. Chương 20 : Tỉnh Nam Vương	35
21. Chương 21 : Nghi Ngờ	36
22. Chương 22 : Luân Hâm	39
23. Chương 23 : Gặp Lại Ngạo Trình	40
24. Chương 24 : Liệt Hạo Điên Cuồng	42
25. Chương 25 : Thành Hồng Nhan Họa Thủy	43
26. Chương 26 : Tiểu Tuyết Lo Lắng	45
27. Chương 27 : Ngạo Trình Điên Cuồng	46
28. Chương 28 : Bảo Táp Đến	48
29. Chương 29 : Bỏ —— Cầm Quân	49
30. Chương 30 : Tình Nhi Kích Động	50
31. Chương 31 : Ta Muốn Người	52
32. Chương 32 : Cuối Cùng (Thất Thân)	53
33. Chương 33 : Tiếng Lòng Lúc Sáng Sớm	54
34. Chương 34 : Thỏ Lộ Tình Cảm	56
35. Chương 35 : Kiên Quyết	58
36. Chương 36 : Thư Phòng	59
37. Chương 37 : Sinh Nhật Thái Hậu	61
38. Chương 38 : Vì ‘chúc Thọ’ Mà Chuẩn Bị	63
39. Chương 39 : Tiến Cung	64
40. Chương 40 : Nội Viện Hong Cung	65
41. Chương 41 : Lễ Mừng Thọ Thái Hậu – 1	68

42. Chương 42 : Lễ Mừng Thọ Thái Hậu – 2	69
43. Chương 43 : Lễ Mừng Thọ Thái Hậu - 3	71
44. Chương 44 : Triều Miên (17)	72
45. Chương 45 : Âm Mưu Bắt Đầu	74
46. Chương 46 : Lý Hoài	75
47. Chương 47 : Thái Hậu Thiết Yến – 1	77
48. Chương 48 : Thái Hậu Thiết Yến – 2	78
49. Chương 49 : Nhớ Nhung Như Say	80
50. Chương 50 : Lần Đầu Gặp Lệ Phi	82
51. Chương 51 : Thổ Lộ Tình Cảm - 1	83
52. Chương 52 : Thổ Lộ Tình Cảm – 2	85
53. Chương 53 : Hoàng Đế Đích Thân Tới Cảnh Dương Cung – 1	87
54. Chương 54 : Hoàng Đế Đích Thân Tới Cảnh Dương Cung – 2	88
55. Chương 55 : Bị Giam Giữ Tại Liệt Càng Cung	90
56. Chương 56 : Mê Loạn	91
57. Chương 57 : Liệt Hạo Hồi Cung	93
58. Chương 58 : Mê Tình	94
59. Chương 59 : Ngoài Ý Muốn	96
60. Chương 60 : Âm Động (việc Làm Đen Tối, Âm Thảm)	97
61. Chương 61 : Thái Hậu Lặng Lẽ Đau Lòng	99
62. Chương 62 : Thần Bí Khó Lường	102
63. Chương 63 : Ngụy Quốc Công Chúa	104
64. Chương 64 : Đau Triệt Nội Tâm	106
65. Chương 65 : Nguyệt Am	109
66. Chương 66 : Tại Nguyệt Am (Nguyệt Phi)	111
67. Chương 67 : Bị Phạt	113
68. Chương 68 : Trúng Kế Bị Giam Cầm – 1	116
69. Chương 69 : Trúng Kế Bị Giam Cầm – 2	117
70. Chương 70 : Được Cứu Thoát	120
71. Chương 71 : Rời Khỏi	122
72. Chương 72 : Trong Hoàng Cung Rung Chuyển	124
73. Chương 73 : Yêu Nàng? Hay Là Hận Ta?	126
74. Chương 74 : Ngài Yêu Cuối Cùng!	128
75. Chương 75 : Bữa Sáng Xấu Hổ	131
76. Chương 76 : Gặp Lại Tại Cổ Thiên Tự	133
77. Chương 77 : Thiên Ý? Thiên Cơ?	135
78. Chương 78 : Tề Tụ Tại Chùa	137
79. Chương 79 : Kế Trong Kế - 1	140
80. Chương 80 : Kế Trong Kế - 2	141
81. Chương 81 : Ngài Thần Bí	143
82. Chương 82 : Ta Sẽ Khng Cảm Kịch Người!	145
83. Chương 83 : Đau Thương Cuối Cùng.	146
84. Chương 84 : Đàm Phán	149
85. Chương 85 : Quyết Định Khó Khăn	151
86. Chương 86 : Thiên Ý Trêu Người Vẫn Chờ Đợi – 1	153
87. Chương 87 : Thiên Ý Trêu Người Vẫn Chờ Đợi – 2	155
88. Chương 88 : Mất Trí Nhớ - 1	157
89. Chương 89 : Mất Trí Nhớ - 2	158
90. Chương 90 : Mất Trí Nhớ - 3	160
91. Chương 91 : Tình Ý Kéo Dài	161
92. Chương 92 : Trí Nhớ Mông Lung – 1	163
93. Chương 93 : Trí Nhớ Mông Lung – 2	164
94. Chương 94 : Trí Nhớ Mông Lung – 3	166
95. Chương 95 : Ghen Tuông Dần Dần Trào Dâng	168

96. Chương 96 : Mang Thai	170
97. Chương 97 : Tướng Quân Đến Thăm	172
98. Chương 98 : Lại Tiển Cung	174
99. Chương 99 : Lại Tiển Cung – 2	175
100. Chương 100 : Đại Kết Cục: Khôi Phục Trí Nhớ Tình Sâu Như Biển	177

Vương Gia Lạnh Lùng Chỉ Sủng Vương Phi Bị Bỏ

Giới thiệu

Nàng — Tiểu Tuyết, là một cô gái bình thường của thế kỉ 21. Một buổi sáng xuyên qua thành thời g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-lanh-lung-chi-sung-vuong-phi-bi-bo>

1. Chương 1 : Xuyên Không 1

Cô gái bình thường

Sáng sớm gió thổi nhẹ nhàng, Tiểu Tuyết như mọi ngày, đúng giờ chuẩn bị đi làm, một ngày bình thường, một cuộc sống bình thường – Tiểu Tuyết nghĩ vậy, bất quá Tiểu Tuyết cũng thích như thế này, chỉ cần mọi người xung quanh nàng cảm thấy hạnh phúc thì chuyện gì cũng tốt!

Cuộc sống ở Thế kỉ 21 này luôn đầy sự lãng mạn và xinh đẹp, nhưng đối với Tiểu Tuyết mà nói chỉ có gia đình mới là quan trọng nhất. Chỉ dù nàng có vì người nhà mà hy sinh cả tuổi thanh xuân của mình, nàng cũng cam lòng. Em trai của nàng sắp tới sẽ bước vào kì thi tuyển sinh Đại học – Cao đẳng, đây là khoảng thời gian quan trọng nhất, nàng cũng không muốn vì thế mà mọi người trong nhà phải lo trước lo sau không yên... Nghĩ tới gia đình mình, tiểu Tuyết bất giác nở nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc.

Tiểu Tuyết là cô gái có các tính đặc biệt. Ở Thế kỉ 21 với cuộc sống hiện đại, con người hiện đại như thế này, hiếm thấy được người nào “sống chậm” như nàng.

Nàng không coi trọng chuyện son phấn tô điểm cho bản thân, điều đó đã đáng để xem nàng “khác người” rồi. Ấy vậy mà thử hỏi đối với nàng, ngoại trừ gia đình ra điều gì sẽ khiến nàng lưu tâm? Tình yêu? Cuộc sống? Hay công việc?... Nàng cũng không biết!

Những người quen biết với nàng cũng có thể hiểu được ý nghĩ của nàng tương đối “đặc biệt”, còn về phần “đặc biệt” như thế nào, chắc chỉ mỗi nàng mới hiểu rõ. Có lẽ là do tính tình đôi lúc lại mơ mơ màng màng của nàng cũng nên, ví như chuyện bằng qua đường cũng có thể khiến nàng bàng hoàng đến hoảng sợ. Cũng đã từng hứa hẹn với mẹ mà cố gắng sửa chữa bản thân, bỏ tính hay mơ màng của mình đi, nhưng... không phải chuyện gì cũng theo ý muốn.

Giống như hiện tại – Bình! Bình! Kết!!! - “Cô kia! Muốn chết sao!”

“Xin lỗi! Cho tôi xin lỗi!”

“Chạy xe trên đường cũng không nhìn, muốn hù chết người à! Hừ... Coi như lần này là cô may mắn đấy, lần sau nhớ cẩn thận một chút, ngày nào đó lại gặp xui không biết chừng.”

“Cảm ơn bác tài đã nhắc nhở, lần sau tôi sẽ cẩn thận!”

Nếu Tiểu Tuyết biết được không bao lâu nữa, cũng chỉ vì cái tính hồ đồ qua đường không chú ý đèn xanh đèn đỏ mà khiến cho nàng gặp chuyện “không thể tưởng tượng nổi” kia. Đánh chết nàng cũng sẽ không dám hồ đồ như thế này nữa, nhất định sẽ cẩn thận, liều chết mà cẩn thận!

Công ty vẫn yên ổn như mọi ngày, thế nhưng hôm nay hình như lại có chút không bình thường, không bình thường như thế nào...

“Tiểu Tuyết, phòng chúng ta sắp có sếp mới đấy.”

“Là ai vậy?”

“Nghe nói là thân thích của Tổng giám đốc.”

“Vậy sao.... Mà thôi, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc của chúng ta là được rồi.”

Vương Dung trừng mắt nhìn Tiểu Tuyết: “Thật sự là quen biết cô lâu như vậy nhưng tôi vẫn không cách nào thích ứng với tính tình khác thường của cô đấy.”

“Thế thì làm sao bây giờ, tôi vẫn luôn như vậy mà.”

“Không thèm nói với cô nữa, tôi đi loan truyền tin tức của tôi.”

Tiểu Tuyết cười khanh khách, cô gái Vương Dung này, mặc kệ là chuyện gì cô cũng xem đây là tin tức có giá trị, chuyện gì cô cũng quan tâm. Bản thân cô là người hay tò mò thì không nói rồi, thế nhưng lần nào gặp cũng nói Tiểu Tuyết là người khác thường, nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải chỉ có những người khác thường mới nhìn thấy người khác...khác thường hay sao!

Tiểu Tuyết thật sự không thể nào hiểu được vì sao các đồng nghiệp lúc nào cũng bảo nàng là khác người. Nàng rất khác người sao? Đơn giản là vì nàng không thích đàn ông đẹp trai, nhiều tiền mà thôi, như vậy cũng khác người à!

Thật không hiểu nổi, nàng cũng không phải người có xinh đẹp tuyệt sắc. Trời sinh nàng cũng không phải dạng phụ nữ giỏi giang, mạnh mẽ, cũng không phải dạng thực nữ, dịu dàng... làm sao khiến cho đàn ông đẹp trai nhiều tiền để ý đến nàng được chứ.

Nàng chính là sống tương đối thực tế, cũng có tự ái của mình, sẽ không bao giờ mơ tưởng hảo huyền như vậy. Nói thế nào đi nữa thì khẳng định một điều, loại đàn ông cực phẩm như vậy không phải mẫu người mà nàng thích. Nhưng lại nghĩ, mẫu người đàn ông của nàng như thế nào, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, có lẽ là vì nàng còn quá trẻ đi. Phiền chết thôi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ...

.....

Công ty kể đến người đi, thật ồn ào.

“Xin lỗi! Chào mọi người! Tôi là lãnh đạo mới của Phòng nhân sự, từ hôm nay sẽ cùng hợp tác với mọi người, mong mọi người phối hợp một chút!”

Tất cả lập tức im lặng. Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn người lãnh đạo mới trước mắt. Ánh mắt sắc lạnh, tây trang trắng thớm, cả người tản ra khí chất kẻ làm lãnh đạo, vừa nhìn thấy liền biết ngay là người đứng đầu rồi.

Bất quá đợi một chút, người này nhìn thoáng qua trông rất quen. Chắc không, bằng thân phận của nàng làm sao có thể quen biết người như vậy được. Nàng dùng sức lắc đầu, mặc kệ, không quan trọng. Tiểu Tuyết không quá để ý, nhưng là người nào đó lại bắt đầu yên lặng nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đang bình thần bày ra vẻ không quan tâm của ai kia.

Buổi sáng mọi người “ba chân tám cẳng” làm việc cũng trôi qua, đến giữa trưa lại tranh thủ chút thời gian dùng cơm trưa để còn mau chóng lại quay lại với công việc. Nhìn xem lãnh đạo mới đây uy thế như vậy, chỉ mong bản thân đừng làm gì sai sót để “người ta” phải “nhắm” trúng mình là tốt rồi.

Bận rộn một ngày rất cực cũng đến giờ tan tầm, các đồng nghiệp cũng lục đục bước ra khỏi công ty, Tiểu Tuyết xử lý xong văn kiện trên tay, đang kéo khoá túi xách, đeo lên vai chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Tiểu Tuyết! Cô không nhận ra tôi sao?”

Tiểu Tuyết xoay người nhìn, là cấp trên mới nhận chức hôm nay – Tiểu Mễ Mễ. Tiểu Tuyết trong lòng có chút buồn bực, mình làm thế nào mà quen với người đàn ông như thế được, làm gì có.

“Tiểu Tuyết!”

Tiểu Tuyết ngây ra một lúc, mình tại sao lại mơ màng suy nghĩ nữa.

“Quản lí! Anh có lầm không, chúng ta làm sao có thể quen biết nhau được?”

“Tiểu Tuyết, cô nói vậy làm tôi thật buồn, lúc bé may nhờ có tôi giúp đỡ cô, sao giờ cô lại mau chóng quên tôi như thế.”

“Sao cơ?” Bực mình, làm thế nào mà lúc bé lại có thể quen biết người này.

“Tiểu Tuyết, về nhà cẩn thận suy nghĩ một chút, nhất định phải nhớ ra tôi, bằng không, ngày mai nhất định tôi sẽ không để yên cho cô.” Nói xong còn làm ra bộ đáng uy hiếp, vừa buồn cười vừa đáng yêu. Sau đó sải bước đi nhanh.

Tiểu Tuyết lại đau đầu, là ý gì, thật kì quặc, nàng lúc nào có thể quen biết loại đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền như vậy, nàng không biết thì nhớ sao được!

Lắc đầu, không nghĩ nữa, trước tiên phải về nhà. Về phần ngẫm lại hẳn là ai thì nói sau đi, hiện tại bụng của nàng cũng cảm thấy đói rồi.

Ngoài đường người qua kẻ lại, ngựa xe như nước. Tiểu Tuyết vừa đi vừa ngẫm nga khê hát, lại rơi vào mơ màng, nàng nhìn đông nhìn tây, xác định không có xe mới bắt đầu qua đường. Đột nhiên, một chiếc xe thể thao đang cực nhanh phóng tới, Tiểu Tuyết vô cùng hoảng sợ, này thì xong rồi, làm sao bây giờ, đầu óc nàng lúc này toàn là một mớ hỗn loạn, mọi suy nghĩ đều biến mất.

“Đừng tới đây!” Trong lòng nàng thầm mắng tên tài xế kia hơn ngàn lần, học đòi người khác đua xe sẽ có ngày chết không tử tế, giờ thì thế đấy, ngay cả cái mạng nhỏ của nàng cũng đi luôn....

Chiếc xe thể thao phát hiện có người phía trước, nhanh chóng đổi hướng, thế nhưng vẫn không thể tránh được số mạng, Tiểu Tuyết chỉ có cảm giác tay chân đau đớn, máu tươi nhiễm đầy cơ thể, linh hồn cũng mơ hồ, chỉ có bên tai không ngừng nghe thấy: “Mau đưa đến bệnh viện, tránh ra!”... Sau đó là tiếng mắng chửi, tiếng khóc... nhiều tiếng động không dứt!

Trong phủ Vương gia cao quý nhất Liệt Quốc, cảnh tượng xôn xao khắp nơi.

“Tỷ nói xem, nàng ấy sẽ thế nào, sẽ chết sao?”

“Mặc kệ nàng ấy, dù sao chết đi cũng tốt, không phải bớt thêm được một người cùng chúng ta tranh sủng ái của Vương gia hay sao?”

“Nàng đẹp như thế, chết cũng rất đáng tiếc.”

“Muội sao lại phiền phức như thế, nhớ ngày đó không phải muội ước sao cho nàng ta bị tống vào lãnh cung trong Vương phủ cả đời hay sao?” Chỉ nghe thấy hai cô gái phấn son dày đặc đang ở bên này thì thâm to nhỏ!

“Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư mau mau tỉnh lại, nếu tiểu thư đi rồi thì Tình nhi biết phải làm sao bây giờ đây! Tiểu thư...”

Hu hu hu hu... Tiếng khóc trầm thấp mờ mịt vang lên bên tai, mang theo sự tuyệt vọng và đau lòng.

“Ôi! Chẳng lẽ người chết thật sự sẽ đến một thế giới khác sao?” Tiểu Tuyết phát hiện toàn thân đau nhức, cả người giống như vừa bị ai đánh đập dã man “Mẹ ơi! Con cảm thấy thật khó chịu!”

“Tiểu thư! Tiểu thư nói cái gì? Tiểu thư, người đừng dọa Tình nhi mà!”

Nàng ánh mắt hoảng hốt nhìn thấy một cô bé “mi thanh mục tú” vô cùng đáng yêu, còn có... một căn phòng màu đồng. Sau đó lại lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu rọi vào trong căn phòng màu đồng cổ, người nằm trên giường cũng đã ở hôn mê gần ba mới ngày chậm rãi tỉnh lại. “Hu hu hu hu.... Đau quá! Từ nay về sau mình không được mơ mơ màng màng như thế nữa!”

“Tiểu thư, người tỉnh lại rồi, người muốn ăn cái gì không, ba ngày rồi người vẫn chưa ăn gì cả.”

Trên giường, Tiểu Tuyết mơ màng chậm rãi mở mắt, chỉ nhìn thấy trước mắt mình là một cô gái rất đáng yêu, đang nhiệt tình hỏi han mình. “Cô là ai? Mẹ tôi mời cô đến làm giúp việc theo giờ sao? Mẹ tôi đâu, sao không thấy bà ấy? Mẹ tôi đi làm rồi sao?”

“Tiểu thư, tiểu thư bây giờ cảm thấy trong người thế nào? Tiểu thư đừng dọa Tình nhi sợ, tiểu thư đang nói gì, Tình nhi nghe không hiểu gì hết!” Tiểu Tuyết ngây người rồi chợt quan sát xung quanh mình. Sao lại như vậy, không phải là bệnh viện sao, lúc sắp hôn mê nàng có nghe nói đưa đến bệnh viện mà, không phải nàng đang nằm mộng đấy chứ “Tôi sao lại ở chỗ này? À, phải rồi tôi bị tai nạn giao thông, là cô đã đưa tôi đến đây sao? Làm phiền cô gọi điện thoại ẹ tôi có được không?” Tiểu Tuyết lại hỏi cô gái đang đứng bên cạnh.

“Tiểu thư, người rút cuộc làm sao vậy, nô tì sẽ đi thỉnh Thái y tới xem bệnh cho người.”

“Này ! Chờ một chút.”

Tiểu cô nương tên Tình nhi ngẩn người nhìn tiểu thư của mình, trong lòng nghi hoặc càng lớn.

“Cô tên là gì?”

“Tiểu thư, người sao lại quên mất nô tì như thế? Nô tì là Tình nhi của người đây!”

“Tình nhi! ! !” Tiểu Tuyết thì thào ra tiếng. Đột nhiên trong đầu chợt loé tia sáng “Hiện tại chỗ này là ở đâu, là niên đại nào?” Tiểu Tuyết sắc mặt thay đổi, nghĩ rằng chắc không phải như thế, tình tiết xuyên không như thế chắc sẽ không xảy ra trên người Tiểu Tuyết đâu, trăm ngàn lần không cần phải xảy ra với nàng! Không đợi Tiểu Tuyết kịp phản ứng...

“Tiểu thư, người không nhớ rõ sao, hiện tại chúng ta đang ở Hạo Vương Phủ , một tháng trước người được gả vào phủ Vương gia. Tiểu thư, là Hoàng Thượng ban hôn, Hạo Vương gia của Liệt Quốc mà người vừa gặp đã thương đấy. Lúc ấy, chính người luôn khẩn cầu thiếu gia giúp người, bằng không lão gia sao lại nhanh như vậy đem người gả đến đây được.”

Rầm! Tiểu Tuyết hiện tại không chỉ là sắc mặt thay đổi, ngay cả trong lòng cũng mất cảm giác, tại sao lại có thể như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?

“Tiểu thư, người sao vậy, có cần nô tì đi mời Thái y đến đây một chút không?”

“Tình nhi, bây giờ cô lui ra ngoài trước đi, tôi hiện tại rất mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi, có việc gì tôi sẽ gọi cho cô, được không?” Hiện tại Tiểu Tuyết chỉ muốn yên tĩnh để điều chỉnh lại tâm tình của mình.

“Tiểu thư, nô tì sẽ đứng ở ngoài cửa, có việc gì người hãy gọi nô tì.” Trong lúc Tiểu Tuyết còn mê man suy nghĩ thì Tình nhi đã lui ra ngoài cửa, đóng cửa phòng lại yên lặng đứng sang một bên chờ chủ nhân sai bảo.

Trời ơi, loại chuyện thế này sao lại xảy ra trên người nàng, làm sao bây giờ đây. Ba, mẹ, em trai biết mình bị tai nạn chắc bây giờ đang rất lo lắng, đau lòng. Thật xin lỗi ba, mẹ. Tiểu Tuyết bây giờ rất nhớ mọi người. Hu hu hu... !!!

Sau một giờ trầm lặng, Tiểu Tuyết mới từ từ phục hồi tinh thần lại, nhìn xung quanh mình, căn phòng này chỉ có phỉm cổ trang trên truyền hình mới có, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện bên cạnh mình, làm sao có thể không chấn động được, phòng theo phong cách cổ xưa thế này, hết thấy đều giống như một giấc mộng, mộng đến khi nào thì có thể tỉnh đây? Không đúng! Cô gái kia kêu mình là tiểu thư, như vậy diện mạo mình cùng tiểu thư của cô ta rất giống nhau sao?

Lúc này nàng nhìn thấy trên bàn bên cạnh có cái gương màu đồng cổ, Tiểu Tuyết kéo thân thể đau buốt, chậm rãi di chuyển đến bên bàn, đưa tay cầm cái gương. Nhìn thấy mỹ nữ cổ đại xuất hiện trong gương, Tiểu

Tuyệt không thể nói nên lời. Đôi mắt to, mờ ảo mà linh động, cái mũi thẳng tắp, nhìn xuống một chút, dưới mũi là cái miệng anh đào nhỏ nhắn, kiều diễm ướt át, nhìn là muốn cắn một chút... Da thịt láng mịn, mặt trái xoan cân đối. Xem chừng ở thế kỷ 21, khuôn mặt cho dù trang điểm tỉ mỉ cũng không thể xinh đẹp tuyệt trần đến như vậy, đúng là hồng nhan bạc mệnh mà. Nàng không khỏi thấy đau lòng cho chủ nhân cũ, hiện tại bây giờ chính nàng đang ở trong thân thể của người ta.

Suy nghĩ thật lâu khiến tâm tình của nàng cũng tốt hơn nhiều, nếu đã như vậy thì suy nghĩ nhiều cũng không có cách nào thay đổi, bây giờ giải quyết hoàn cảnh trước mắt mới là quan trọng nhất.

“Tình nhi!”

Cửa mở ra, Tình nhi vừa nghe liền tiến vào.

“Tiểu thư. Người muốn ăn chút gì sao?”

“Ừ, nhưng trước tiên... Tình nhi, cô có thể nói rõ chuyện trước đây cho tôi biết không, tôi thật sự không nhớ rõ.”

“Tiểu thư... hu hu hu... Có Tình nhi ở bên cạnh, đừng sợ, Tình nhi sẽ bảo vệ cho người.”

Đã từng nhìn thấy trên phim truyền hình hình tượng nha hoàn trung thành chăm sóc cho chủ nhân, nay lại thành sự thật sờ sờ bên cạnh, vẫn làm cho Tiểu Tuyết ít nhiều cảm thấy không quen. Đối với Tình nhi, Tiểu Tuyết từ đáy lòng thương tiếc, bộ dáng nhu thuận, khuôn mặt trắng nõn, quần áo mộc mạc sạch sẽ, thật chỉ có ở cổ đại mới đem cô gái đáng yêu như vậy làm nha hoàn sai bảo, đúng là không công bằng.

“Tình nhi, cảm ơn cô, bây giờ tôi thấy tốt hơn nhiều rồi, thế nhưng những việc trước kia toàn bộ đều quên hết, tôi nghĩ tôi nên biết mình tên gì, có thân phận gì, như vậy tôi mới có thể cùng người sống bình ổn chứ.”

“Tiểu thư, cuộc sống của hai chúng ta sao? Nô tì chỉ là Tình nhi của người mà thôi, người là chủ nhân của nô tì, người sai nô tì việc gì, nô tì làm việc đó.”

“Tình nhi, cô không phải nô tì, cô cùng tôi giống nhau đều là người có máu có thịt, về sau chúng ta xưng hô tỷ muội có được không?”

Việc này khiến Tình nhi thật sự sợ hãi, tuy rằng bình thường tiểu thư trước mặt mình cũng không tự cao tự đại, thế nhưng quan hệ chủ tớ cơ bản vẫn phải có, sao lại giống hiện tại muốn xưng hô tỷ muội với mình, xem ra tiểu thư mất trí nhớ thật rồi.

“Tiểu thư, người là thân thể cành vàng lá ngọc, Tình nhi không xứng cùng người xưng hô tỷ muội. Tiểu thư, người đừng làm Tình nhi sợ!”

Xem ra cùng người xưa bàn bạc chuyện nhân quyền vẫn là uống công mà thôi.

“Tình nhi, thế này đi, bình thường khi có người thì quan hệ giữa chúng ta là chủ tớ, thời điểm không có ai khác, chúng ta liền xưng hô tỷ muội có được không?”

Ngẫm lại mình ở hiện đại cũng không có em gái, Tình nhi thế này khẳng định là nhỏ tuổi hơn mình, em gái ngoan hiền như vậy không nhận mới là kẻ ngốc...ha ha ha!! Trong lòng vừa nghĩ như thế, Tiểu Tuyết liền nở nụ cười xinh đẹp ngọt ngào, Tình nhi vẫn đã quen nhìn dung nhan tiểu thư nhà mình, thế nhưng tiểu thư vừa mới nở nụ cười như thế vẫn chính là lần đầu tiên khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc. Tiểu thư thay đổi rồi. Tình nhi lúc này mặc cho đã trải qua ba ngày cận kề cái chết cũng phải nảy sinh xúc động!

2. Chương 2 : Xuyên Không 2

Theo lời Tình nhi kể lại, thì ra thân thể hiện tại của Tiểu Tuyết có tên là Lý Mị Nhi, là tiểu thư cành vàng lá ngọc trong Phủ Tướng quân. Tướng quân đóng binh ở biên cương, hàng năm đều ở bên ngoài cho nên rất ít có thời gian quan tâm đến con gái. Còn mẹ đẻ thì ngay từ khi tiểu thư còn bé đã lâm phải trọng bệnh rồi qua đời, từ đó tiểu thư cô độc, trở nên ít nói, tính cách cũng u buồn hướng nội, chỉ trầm mặc kiệm lời.

Do một lần tình cờ gặp được Hạo Vương gia thì thầm thương trộm nhớ, vội đi tìm phụ thân và ca ca để bà tỏ tâm ý của bản thân. Tướng quân tuy rằng ít quan tâm đến con gái nhưng đây vẫn là chuyện hôn

nhân đại sự của cả đời người, lại nghe nói Hạo Vương gia Liệt Quốc tâm tình khó đoán, lạnh lùng thờ ơ, trước đến nay chưa từng có người con gái nào được hẳn thật tâm yêu thương, phụ nữ đối với hẳn không có ý nghĩa gì. Trong thế giới của hẳn chỉ có phò trợ Hoàng Thượng, bình định thiên hạ mới là chuyện quan trọng nhất. Cho nên dù cho Lý tiểu thư rất muốn gả đến phủ Vương gia nhưng Lý tướng quân vẫn không thể đồng ý. Đối mắt với tình cảnh tiểu thư ngày ngày rơi lệ vẫn là vị ca ca nhất mực yêu thương nàng đau lòng không chịu nổi đành phải ra tay giúp đỡ. Cuối cùng tiểu thư cùng với một “hòn ngọc quý” khác trên tay Thừa tướng cùng ngày gả vào phủ.

Nghe nói Lý Mị Nhi tiểu thư không được sủng ái, đêm động phòng tân hôn Vương gia luôn ở trong phòng tiểu thư của phủ Thừa tướng. Lý tiểu thư cũng chỉ có thể chịu cảnh đêm tân hôn lại vô tình bị “đánh” vào lãnh cung. Trên danh nghĩa là Vương phi vì phần ngại công lao sự nghiệp của Lý tướng quân, thế nhân mọi người trong phủ Vương gia, ai ai cũng biết Vương gia hiện tại đang sủng ái Mộ Dung Vương phi, Liệt Quốc lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện cùng lúc hai vị Vương phi, điều này làm cho dân chúng khắp nơi xôn xao một phen.

Trong phủ Vương gia còn có ba tiểu thiếp, ai cũng đều là mỹ nhân xinh đẹp, khó trách Vương gia đối với Lý gia tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần mà lòng không hề bận loạn.

Từ ngày gả đến phủ Vương gia, Lý Mị Nhi cũng chưa từng gặp qua Vương gia lần nào, trừ bỏ ngày tân hôn. Vẫn là nghe nói Vương gia hiện tại có vẻ sủng ái Mộ Dung Vương phi hơn, những tiểu thiếp khác xem ra cũng không có gì đáng chú ý. Tuy vậy, dung mạo của Lý Mị Nhi vẫn không thể xem thường, không ai muốn Lý Mị Nhi có ngày “xoay chuyển tình thế” cho nên thay nhau bắt nạt nàng ấy.

Bây giờ Tiểu Tuyết nhập vào thân xác này rồi, đối với Tiểu Tuyết – một người đến từ thế kỷ 21 mà nói, chỉ cần người không phạm nàng thì nàng cũng không phạm người. Thế nhưng nếu muốn trêu chọc nàng xem ra cũng không phải chuyện dễ, nghe Tình nhi nói Mộ Dung tiểu thư cũng xem như có chút bản lĩnh, khiến Vương gia mê luyến, đêm nào cũng đến Viện của nàng ấy, không hề quan tâm đến Mị Nhi tiểu thư. Ngay cả lúc nàng ấy hôn mê, cận kề cái chết thì có đến nhìn qua một lần cho đến giờ cũng không thấy trở lại.

Trong lòng Tiểu Tuyết xúc động vạn phần, nếu không thương Lý Mị Nhi, vì sao Lý Mị Nhi lại khẳng khái thương hẳn chứ. Thật khó hiểu, sống như vậy không mệt mỏi sao. Kỳ thật đối với Tiểu Tuyết thì việc gả chồng vẫn là “thà gả cho người yêu mình còn tốt hơn là gả cho người mình yêu”, chỉ có như vậy cho dù mình không thật lòng thương hẳn thì vẫn có được hạnh phúc cùng sự chiều chuộng, còn nếu như tình yêu xuất phát được từ cả hai bên thì lại càng tốt hơn.

Bất quá tình huống trước mắt cũng không sao, ít nhất vị Hạo Vương gia gì gì kia sẽ không vì thế mà gây khó dễ cho nàng. Nhưng nàng vẫn muốn rời khỏi phủ Vương gia này, sống ở nơi này giống như đang “chôn sống” chính mình, càng sớm rời khỏi ngày nào tốt ngày đó.

Ý nghĩ này của nàng hiển nhiên không thể để cho Tình nhi biết, bằng không khẳng định cô ấy nghe xong sẽ ngất xỉu. Ở thời đại này nếu đem chuyện nam nữ bình đẳng ra bàn, xem chừng ngay cả người có học thức cũng không thể hiểu hết được.

Trong lòng đặt ra được mục tiêu ỉn khiến tâm tình nàng cũng tốt hơn, thân thể Tiểu Tuyết cũng thoải mái hơn rồi. Nàng sẽ nhờ Tình nhi chuẩn bị bút mực, soạn một “Đơn ly hôn”, nhưng hình như ở thời cổ đại không gọi là “Đơn ly hôn”, mà phải gọi là “Hưu thư” mới đúng, vậy thì soạn “Hưu thư” đi. Lại nhưng lần nữa, hình như thời đại này “Hưu thư” chỉ có bên nhà trai mới có quyền soạn mà thôi. Xem ra lúc Vương gia nhận được hưu thư chắc sẽ bị “bùng nổ” đến hôn mê luôn không chừa, như vậy càng tốt, nàng sẽ thừa dịp Vương gia hôn mê mà cao chạy xa bay khỏi phủ. Đợi chút, nếu như Vương gia không đồng ý thì nàng phải làm sao, nếu muốn “đào tẩu” thì nàng phải rõ đường trong phủ đã, nếu không lúc đó lại lạc đường thì coi như toi!

Nghĩ đến đây, Tiểu Tuyết cười khanh khách ra tiếng ! !

“Tiểu thư, người cười cái gì vậy?”

“Không có gì, không có gì, chỉ là tỷ vừa nghĩ đến việc hay mà thôi....À, Tình nhi, về sau nếu tỷ đi đâu muội cũng phải đi theo tỷ đến đó nhé, được không?”

“Tiểu thư, người là chủ nhân của nô tỳ, đương nhiên là người tới nơi nào nô tỳ liền theo tới nơi đó rồi. Tiểu thư, trừ khi người không cần nô tỳ mà thôi.”

Nói xong nước mắt đã rơi xuống, Tiểu Tuyết đưa tay xoa nhẹ lên mặt Tình nhi.

“Tình nhi ngốc, tỳ làm sao có thể không cần muội chứ, tỳ còn muốn cùng muội làm tỳ muội tốt cả đời mà.”

“Tiểu thư... hu hu hu...” Tình nhi cảm động đến nước mắt nước mũi đầy mặt.

“Tình nhi, chờ thân thể của tỳ tốt lên, muội đưa mang tỳ đi làm quen Vương Phủ một chút, muội phải biết rằng tỳ hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, cho nên chỉ có thể nhớ lại từ đầu mà thôi.”

“Vâng, đúng vậy tiểu thư, bất quá trăm ngàn lần đừng gặp được Mộ Dung Vương phi, cùng các phu nhân khác, bằng không tiểu thư lại gay go”

“Ha ha, Tình nhi yên tâm, về sau không ai dám khi dễ chúng ta, nếu chúng ta không trêu chọc bọn họ, bọn họ nếu dám chọc đến chúng ta, khi đó bọn họ nhất định phải chết.”

Tình nhi thật lo lắng, bình thường tiểu thư rất nhất gan, cho nên tận lực không gây chuyện, bằng không người trước tiên gặp vận xui vẫn là Tình nhi, bất quá tiểu thư vẫn yêu thương Tình nhi, cho nên Tình nhi đành chịu khổ một chút, chỉ cần tiểu thư bình an vô sự thì Tình nhi đã thỏa mãn lắm rồi.

3. Chương 3 : Nữ Nhân

Trong phủ Vương gia hoa lệ, đình đài lầu các cùng non sông tươi đẹp hoà lẫn, lầu các điêu khắc những bức tranh mặc thủy, xa hoa giống như cảnh tiên chốn trần gian.

Hoa xuân rực rỡ, cỏ xanh như đệm (cỏ xanh mềm mượt, tạo cảm giác êm như nệm ngồi), từng cánh bướm bay lượn trong hậu hoa viên. Một thân áo tím nhạt đứng dựa lưng về phía viện môn (khoảng sân trước nhà chính), đích thực là một mỹ nhân, trên đỉnh đầu hoa đào nở rộ, từng đoá trắng mịn, nụ hoa xinh đẹp lúc nhúc trên cành...tạo ra một khung cảnh nhân gian vô cùng đẹp mắt.

Đây là mỹ nhân đầu tiên Tiểu Tuyết nhìn thấy trong Vương phủ, nàng là ai? Vương Phi hay là tiểu thiếp?

“Muội muội, thân thể đã khá hơn chút nào chưa?” Mỹ nhân kia hỏi.

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

“Muội muội à, thân thể muội mới tốt lên, không nên đi ra ngoài chịu mệt nhọc.”

“Không sao, tôi vừa mới trải qua kiếp nạn, nhưng tôi lại mất trí nhớ, cho nên không thể nhớ rõ tỳ.”

Nhìn mỹ nhân trước mặt hiện rõ sự khác biệt, bất quá trong nháy mắt lại làm ra vẻ thất vọng “Muội muội, tỳ và muội cùng nhau gả đến phủ Vương gia coi như là duyên phận, ha ha ha !”

“Tỳ là Mộ Dung Vương phi?” Tiểu Tuyết trong lòng than thở một chút. Hôm nay dạo phủ không coi ngày sao, lần đầu gặp mặt lại là chính quy Vương Phi được sủng ái! Không biết là chính mình phúc quá tốt, hay là cực kỳ xui xẻo.

“Ha ha, muội muội à, nói như thế nào thì chúng ta cũng đều hầu hạ Vương gia, muội cũng đừng khách khí kêu tỳ là Vương Phi như vậy, vẫn là xưng hô tỳ tỳ đi, tỳ so với muội hơn phân nửa tuổi đấy.” Nói xong còn làm động tác dư thừa.

Lòng dạ của nữ nhân cổ đại thật sự là quá âm hiểm, lúc trước rõ ràng nghe Tình nhi thuật lại, Vương Phi này rất thủ đoạn, bây giờ lại bảo hai người quan hệ thân thiết, giống như nàng ta cùng mình thật sự có thể cùng yên bình chung sống, hừ hừ! ! Thế nhưng đừng quên hôm nay cô gặp được là Tiểu Tuyết của thế kỷ 21, không dễ dàng để cô bày mưu dâm, hơn nữa, Tiểu Tuyết không phải Lý Mị Nhi.

“Tỳ tỳ, ta nghĩ một chút, nếu tỳ tỳ không ghét bỏ, chúng ta một đạo (cùng một phe phái) đi, tỳ thấy thế nào?” Tiểu Tuyết cũng học Mộ Dung khéo léo hóa giải lúng túng của chính mình một chút, ngấm lại sau này dù sao cô không phạm tội, tội cũng không cần gây thù hằn nhiều lắm, cần cứ vào nguyên tắc bằng hữu nhiều thì đường dễ đi hơn, thật sự là không muốn đem lòng người nghĩ xấu xa như vậy.

“Vậy thì tốt, muội muội, chúng ta đi!” Hai tuyệt sắc nữ tử đều có ý nghĩ của riêng mình, cứ như vậy hướng đến nơi khác trong Vương phủ đi dạo.

Dọc theo đường đi cảnh sắc xa hoa trong Vương phủ cổ đại thật sự là làm Tiểu Tuyết đỏ con mắt, cho dù kiến trúc hiện đại cũng không cầu kỳ như vậy, khụ! ! Khó trách nữ nhân cổ đại đánh võ đầu cũng muốn tiến vào “Hoạt Tử Nhân Mộ” (khu mộ dành để chôn người sống) này. Hiện tại ngẫm lại mình có chút hiểu được những nữ nhân này rồi, đâu đâu cũng là viện môn, Tiểu Tuyết trong lòng đã sớm mắng người xây dựng cái kiến trúc chết tiệt này rồi, không có việc gì lại xây phức tạp như vậy, nếu không phải chính mình minh trí, nếu không cũng bị cái “cổ đại heo” này hại chết.

“Hai vị Vương phi tỷ tỷ đang đi đâu vậy?” Đang buồn bực, Tiểu Tuyết nghe thấy tiếng người tự nhiên ngừng đầu, nhìn nữ nhân đang nói chuyện, mỹ nhân dịu dàng, mắt hạnh sáng trong, mũi quỳnh duyên dáng trắng mịn, môi đỏ mọng cộng thêm da thịt vô cùng mịn màng, trắng nõn không tì vết, phần điêu ngọc mài, tinh xảo. Thật là một mỹ nhân tuyệt sắc, lại nhìn xem phía sau có hai nữ tử khác, tinh tế tuyệt sắc không kém. Xem ra, hôm nay nữ nhân Vương gia nàng đều xem qua một lần hết, cũng khó trách khuôn mặt Lý Mị Nhi tuyệt sắc như vậy mà Hạo Vương gia có thể ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, thì ra là hần có sở thích thu thập mỹ nữ! ! Không biết hôm nay có thể trông thấy Hạo Vương gia được đồn đãi hay không, ha ha ha! Nếu được dịp nhìn thấy thì nhân tiện nói một chút về chuyện “hưu thư” ình ha ha ha...

“Các vị muội muội, hôm nay là ngày gì, sao tất cả mọi người đều đến đông đủ?”

“Thần thiếp cũng đang rất nghĩ muốn nhìn xem Mị Nhi tỷ tỷ có tốt lên hay chưa, lại thấy hai vị tỷ tỷ.” Ba mỹ nữ cực kỳ mỉa mai nói xong,

Tiểu Tuyết nghĩ rằng có thời gian thì đi mỉa mai Vương gia đi chứ, mỉa mai nữ nhân có ích lợi gì, đạo lý đồng tính tương khắc nữ tử cổ đại không hiểu sao? “Mị Nhi cảm ơn các vị muội muội quan tâm. ” Tiểu Tuyết học theo lễ tiết đã thấy trên TV. Cong người một chút.

“Ôi! Tỷ tỷ không cần phải làm muội muội ngại chết như vậy.” Ba mỹ nữ cũng tương ứng cong người, Tiểu Tuyết cảm thấy hôm nay cực kỳ không thú vị, vốn không thích người a dua nịnh hót, hôm nay đã là cực hạn, cũng không muốn làm chính mình mệt mỏi, quên đi, quay về trong viện mình thôi, Tiểu Tuyết nghĩ như thế nào liền như thế nấy, được cái lễ tiết đơn giản, vài vị mỹ nhân ánh mắt khác nhau đi tới...

4. Chương 4 : Liệt Quốc ‘ Hạo ’ Vương Gia.

Ngày an nhàn như vậy được đâu mấy hôm, Tiểu Tuyết càng ngày càng khó chịu, mỗi ngày thật sự là khổ sở, không TV, không Internet, không đi dạo phố, lại không có tri tâm bằng hữu, một người duy nhất xem như ‘tri tâm’ là Tình nhi, chung quy cũng không phải người thế kỷ 21 tân tiến, rất nhiều ý tưởng cũng không thể chia sẻ cùng nàng, nói ra Tình nhi có thể còn cho là mình có vấn đề, chỉ có thể không nói, giống như hôm nay nàng ngăn người đã lâu, ngẫm lại hiện tại rốt cuộc phải làm những gì thì đột nhiên vừa suy nghĩ ra một ý, nghĩ đến lúc còn rất nhỏ mẹ có bắt nàng học qua đàn tranh, hiện tại không phải thời điểm tốt sao, ở cổ đại hình như đàn tranh cũng không tệ, nàng lại có thể giết thời gian. Luôn nói là làm, Tiểu Tuyết lập tức thực hiện.

“Tình nhi, ở đây có đàn tranh không, tỷ muốn học một chút.”

“Tiểu thư, người không phải mất trí nhớ sao, hiện tại còn nhớ rõ đàn tranh sao?”

Nghe Tình nhi nói như vậy, phỏng chừng kiếp trước Lý Mị Nhi cũng biết đàn tranh, nhưng mà nghĩ đến cũng đúng, Lý Mị Nhi là tiểu thư Tướng Quân phủ, sao lại không biết đàn tranh.

“Tình nhi, ta chỉ là muốn đánh đàn thử xem sao, không biết mình có thể đàn được không, coi như là luyện tập đi!”

“Tiểu thư, người chờ chút, nô tỳ đi ra ngoài, một lúc sẽ trở về!”

Khụ! Thật sự là nhàm chán, cũng không biết khi nào thì có thể nhìn thấy Vương gia, đến lúc đó còn phải đưa cái gọi là ‘hưu thư’ cổ đại cho hắn, thật sự là đau đầu. Tiểu Tuyết còn có một nguyện vọng rằng mình có thể đi ra ngoài, tìm được một cao nhân, xem thử bản thân kiếp này còn có cơ hội trở lại hiện đại không, nhớ đi nhớ lại khiến Tiểu Tuyết rất đau buồn, ba, mẹ, em trai, mọi người có khoẻ không, có còn nhớ đến con không? Biết con còn trên đời này không. Hu hu hu • • •

“Tiểu thư, tiểu thư!” Tình nhi ôm đàn tranh chạy từ từ tới “Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy, mắt hồng hồng, tiểu thư không thoải mái chỗ nào?”

Tiểu Tuyết phục hồi tinh thần lại “Không có việc gì, Tình nhi, tỷ chỉ là nhớ nhà thôi.”

“Tiểu thư, nếu nhớ nhà, chúng ta có thể thỉnh cầu Vương gia cho chúng ta hồi phủ Tướng quân một chuyến.” Tình nhi nào biết Tiểu Tuyết nói nhà là nhà nào đâu!

“Về sau rồi nói, Tình nhi, đem đàn tranh cho tỷ xem.” Tình nhi đem đàn tranh đưa cho Tiểu Tuyết, kỳ thật Tiểu Tuyết cũng không nghiên cứu kĩ về đàn tranh, chỉ là lúc bé mẹ nói muốn rèn luyện thiên phú âm nhạc cho Tiểu Tuyết, cho nên bắt học sơ qua, cũng không biết bây giờ còn có thể đàn được không.

“Tiểu thư, nô tỳ pha ly trà cho người nhé.” Tình nhi vui vẻ đi lấy trà, trong lòng cảm thấy tiểu thư như vậy, mình nhìn thôi cũng thấy vui vẻ theo, tiểu thư thay đổi, không còn nhu nhược như trước đây

Vận động nửa ngày cuối cùng nàng có thể đàn ra một khúc nhạc rồi, tin tưởng không được bao lâu là có thể đàn ra một bản nhạc tuyệt mỹ. Hiện tại ngẫm lại phải cảm ơn mẹ khi đó đã có lòng đào tạo nàng như vậy, khiến nàng bây giờ ít nhất có thể dùng nó để giết thời gian nha, ha ha! ! Ở trong lòng nàng nói với mẹ: “Thanks you – Mother!” .

Trong sân Vương phủ, một thân y phục nâu bao lấy thân mình thon dài, bóng dáng cao thẳng làm cho người ta nhìn có cảm giác kính sợ.

“Vương gia, trong Vương phủ hết thấy đều bình thường, Mị Vương phi cũng tựa như thường ngày, bắt quá ...”

“Nói.”

Trương Thanh chấp tay lại, nhẹ nhàng nói: “Mị Vương Phi hình như là mất trí nhớ, bắt quá là thật hay giả cũng không biết, theo thuộc hạ tra ra Vương phi hiện giờ cùng trước kia có điểm bất đồng, hiện tại không có việc gì thường xuyên đánh đàn, giống như chẳng quan tâm đến ai.”

Nghe Trương Thanh nói xong, khoé miệng Liệt Hạo tà mị hơi hơi nhếch lên, “Hừ... mất trí nhớ, để xem nàng ta lại muốn gỡ mảnh khoé gì.” Cũng không phải Lý Mị Nhi không tốt, mà là người khác nói nàng nhu nhược, cô độc, chính mình cảm thấy đó là làm ra vẻ thế thôi, bằng không khi nhìn thấy hắn cũng giống những người con gái khác, liền quyến rũ hắn. Ngẫm lại trong thiên hạ to lớn, người có thể thoát khỏi mị lực của hắn còn chưa được sinh ra đâu.

“Trương Thanh, từ đó tới giờ chúng ta chưa ghé qua Mị viện, hôm nay bốn vương rãnh rồi không có việc gì, đi xem Mị Vương phi sao lại mất trí nhớ đây.” Hắc cước bộ mạnh mẽ, tiêu sái hướng phía viện của Lý Mị Nhi mà đến.

5. Chương 5 : Rung Động

Thiếp đem lòng thiếp giao cho chàng

Thiếp là bọc hành lý nặng nhất của chàng

Từ nay về sau bất luận bao nhiêu mưa gió

Chàng đều phải đem thiếp yêu thương trân quý

Hãy đem giấc mộng của chàng giao cho thiếp

Chàng chính là nỗi ưu phiền của thiếp nơi phương xa

Từ nay về sau vô luận trăng lên hay là ngày mới
Dù trời đêm thiếp vẫn hy vọng chàng trở về
Thiếp sẽ gởi lên tên của chàng mà ngủ
Đem ngôi sao sáng nhất đặt ở chân trời
Mệnh mệnh, phương xa có bao nhiêu mệnh mệnh
Hãy để thiếp chiếu sáng cho phương hướng của chàng
Thiếp sẽ gởi lên tên của chàng mà ngủ
Đem bóng tối trong lòng chàng mở ra
Tịch tịch, phương xa có bao nhiêu tịch tịch
Hãy để thiếp trấn an nỗi đau buồn của chàng
Thiếp đem lòng thiếp giao cho chàng
Thiếp là bọc hành lý nặng nhất của chàng
Từ nay về sau bất luận bao nhiêu mưa gió
Chàng đều phải đem thiếp yêu thương trân quý
Hãy đem giấc mộng của chàng giao cho thiếp
Chàng là nỗi ưu phiền của thiếp nơi phương xa
Từ nay về sau vô luận trăng lên hay là ngày mới
Dù trời đêm thiếp vẫn hy vọng chàng trở về
Để thiếp gởi lên tên chàng mà ngủ
Đem ngôi sao sáng nhất đặt ở chân trời
Mệnh mệnh, phương xa có bao nhiêu mệnh mệnh
Hãy để thiếp chiếu sáng cho phương hướng của chàng
Thiếp sẽ gởi lên tên chàng mà ngủ
Đem bóng tối trong lòng chàng mở ra
Tịch tịch, phương xa có bao nhiêu tịch tịch
Hãy để thiếp trấn an nỗi đau buồn của chàng
Thiếp đem lòng thiếp giao cho chàng
Thiếp là bọc hành lý nặng nhất của chàng
Từ nay về sau bất luận bao nhiêu mưa gió
Chàng đều phải đem thiếp yêu thương trân quý
Hãy đem giấc mộng của chàng giao cho thiếp
Chàng là nỗi ưu phiền của thiếp nơi phương xa
Từ nay về sau vô luận trăng lên hay là ngày mới
Dù trời đêm thiếp vẫn hy vọng chàng trở về...
(Chu Băng Thiển xướng uyển quang đăng từ khúc)

...

Tiếng ca thê lương, triền miên ai oán rung động Tình nhi cùng Liệt Hạo đứng ngoài cửa. Tiếng ca của tiểu thư hay quá, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua tiếng ca nào hay như vậy, trước kia tiểu thư tuy có ngọt ngào nhưng cũng vô cùng cô tịch (cô đơn cùng tịch mịch), thế nhưng bây giờ đã khác, có cảm giác bất đồng, Tình nhi cũng không cách nào nói ra cảm giác đó. Ngoài cửa, Liệt Hạo lại lâm vào trạng thái bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), mê man, rung động... cũng không thể hình dung tâm tình chính mình bây giờ, khéo miệng gọi lên nụ cười tà mị lại ngay lập tức hồi phục như lúc ban đầu

“Mị Nhi, bốn vương hôm nay xem như đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt), tiếng ca hay như vậy bốn vương là lần đầu tiên nghe được, xem ra bốn vương đã bỏ qua rất nhiều chuyện.” Nói xong còn thực vô tâm đứng thẳng vai một chút.

Lúc này Tiểu Tuyết từ cảm xúc bị thương, hoài niệm bước ra ngoài, nhìn thấy người nam nhân trước mắt, hoàn toàn mê mẩn, khí vũ hiên ngang, mục thanh lẫm liệt, cả người toả ra khí chất Vương giả, vừa nhìn là biết, nhất định là Hạo Vương gia trong lời đồn đãi, cũng là “lão công” trên danh nghĩa ở cổ đại của chính mình. Khó trách nữ nhân như bướm bướm bay lượn phác họa bám theo hần không rời, thì ra đàn ông có địa vị, có tiền từ xưa đã được yêu thích như vậy rồi. Thế nhưng trong lòng Tiểu Tuyết lại là không đáng một đồng, nàng cho rằng loại cực phẩm trong cực phẩm không phải là thứ mình có thể đụng vào, vẫn là nên tránh đi, càng nhanh càng tốt.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia, không biết Vương gia giá lâm, nô tỳ khẩn cầu Vương gia thứ tội!” Lời nói đường đường chính chính như vậy, trên phim truyền hình nàng xem qua nhiều lắm, không nghĩ tới hôm nay còn có thể dùng tới, thật sự buồn cười.

“Mị Nhi, hãy đứng lên.” Nói xong Hạo Vương gia liền đến nâng Tiểu Tuyết lên, bị Tiểu Tuyết khéo léo tránh khỏi, trong mắt Liệt Hạo hiện lên nghi hoặc, nháy mắt liền biến mất

“Muốn chơi đùa đúng không, bốn vương cùng nàng chơi đùa...” Trong lòng Liệt Hạo nghĩ, nội tâm lại hiện lên một tia thất vọng, đến quá nhanh, không có cách nào tính trước được!

6. Chương 6 : Giăng Co

“Mị Nhi, còn trách bốn vương không thường xuyên tới thăm nàng sao?”

Hai mắt yêu mị, bộ dáng vô tội, Tiểu Tuyết nhìn thấy liền buồn nôn, chính mình vì thương cảm cho Lý Mị Nhi trước kia nên đối với vị Vương gia cao cao tại thượng này cảm thấy rất phản cảm, hiện tại là chế giễu, người như vậy, sao có thể vô tâm vô phế thế kia! Đối với việc này Tiểu Tuyết càng không nghĩ cần phải giả vờ, cảm thấy mệt mỏi chết đi!

“Vương gia, thiếp xin lỗi vì trước kia đã si mê ngài như thế, nếu vì vậy mà quấy nhiễu người, thì cứ xem như là lỗi của thiếp, nhưng là xin ngài hãy cho thiếp sự yên bình, từ nay về sau ngài không còn quan tâm bất cứ chuyện gì của thiếp, ngài chỉ cần ban cho thiếp căn nhà này là được.” Tiểu Tuyết lạnh lùng nói xong, Liệt Hạo hoàn toàn ngẩn ra, ở trong thế giới của hắn, nào có ai giống như Tiểu Tuyết của thế kỉ 21 hiện đại đâu, khụ! Cũng coi như Liệt Hạo xui xẻo vậy.

“Đây là “Đơn xin ly hôn...”, à không đúng, là “Hưu thư, ngài hãy xem một chút rồi trả lời lại cho thiếp.” Tiểu Tuyết không kiên ngoạ cũng không siểm nịnh.

Liệt Hạo đen mặt “Hưu thư, nàng có biết nàng vừa nói cái gì không?” Liệt Hạo tiếp nhận hưu thư, đáy mắt chuẩn bị nổi lên thịnh nộ trước bão táp!

“Thiếp đương nhiên biết mình đang nói cái gì, Vương gia nếu ngài không đồng ý thiếp cũng không còn biện pháp nào khác, đơn giản mà nói, chúng ta từ nay về sau “cầu về cầu, lộ về lộ” – đường ai nấy đi!”

“Lý Mị Nhi, nàng có biết nàng hôm nay nói lời này là phạm tội gì không?”

“Vương gia, thiếp đây đã dám nói nghĩa là không sợ đến hậu quả, đã chết một lần rồi thì còn gì phải sợ, nói không chừng cũng nhờ việc này mà có thể quay về thế giới trước kia thì tốt biết bao!”

Liệt Hạo cố gắng khống chế chính mình không dùng một chương đánh chết nàng. Nàng... Nàng... Hôm nay xem như biết Vương phi nàng còn có thêm bộ mặt này, ha ha ha...! “Lý Mị Nhi, mặc kệ nàng giở trò gì, muốn chơi thì bốn vương đây đáp ứng nàng, đừng tưởng rằng nàng làm như vậy sẽ khiến bốn vương chú ý đến nàng, nàng tự đề ỉnh quá rồi.”

Tiểu Tuyết tức giận đến nỗi muốn học máu ngay tại chỗ, cả người dựa vào cái bàn bên cạnh mới không bị ngã xuống “Liệt Hạo, ngài là Vương gia, ngài muốn thế nào chính là thế đó, xin ngài cứ tự nhiên, chỉ là Lý Mị Nhi thiếp hôm nay xin thề với trời, nếu như những việc thiếp làm ngay bây giờ chỉ nhằm lôi kéo sự chú ý của ngài dành cho thiếp, thiếp sẽ chết không được tử tế.” Tiểu Tuyết tức giận nói ra lời thề độc.

Trong mắt Liệt Hạo một mảng u ám chợt lóe lên rồi biến mất, một chương đánh xuống cái bàn bên cạnh - gậy ngay tại chỗ, Tiểu Tuyết cũng “A” một tiếng rồi ngã xuống.

“Vương gia tha mạng, xin Vương gia tha mạng, Tình nhi thay tiểu thư xin lỗi ngài, tiểu thư gặp chuyện không may mất trí nhớ, xin ngài thứ lỗi cho tiểu thư tội lỗi mẫn.” Tình nhi nước mắt đầm đìa, lo sợ tiểu thư đắc tội Vương gia, bị dọa đến mất hồn mất vía.

“Trông coi chủ nhân của người cho tốt, có vấn đề gì đến báo ngay cho bốn vương.” Liệt Hạo nói xong phát tay áo bỏ đi. Trương Thanh chưa từng thấy chủ nhân phát hỏa lớn như vậy, tuy rằng chủ nhân tâm tình bất định, thế nhưng luôn luôn tự mình biết kềm chế, đối với nữ nhân không có cảm xúc gì, nhưng hôm nay tại sao lại như vậy, Mị Vương phi quá lợi hại, cũng không phải là điềm tốt.

“Oa...!” Tiểu Tuyết lên tiếng khóc, cách đó không xa Liệt Hạo nhíu mày, trong lòng như là có gì chạm vào, ần ần đau.

“Tiểu thư, người có sao không? Tiểu thư làm sao vậy? Không cần dọa Tình nhi nha, tiểu thư...” Tiểu Tuyết cảm thấy đi vào thời đại này thật là bất lực, nàng nên làm gì bây giờ, làm sao bây giờ, ai có thể cứu nàng, tâm tình như rơi xuống đáy vực thẳm, nước mắt mãnh liệt rơi xuống không dừng được, sợ dọa đến Tình nhi “Tình nhi, mau mau đi ra ngoài đi, tỷ cần yên tĩnh một chút.”

Tình nhi không cam tâm nhìn tiểu thư làm ra vẻ mặc kệ như vậy, từ khi tiểu thư gặp chuyện không may liền thay đổi, chỉ cần chuyện gì đã quyết thì sẽ làm đến cùng, cũng không chừa đường sống ỉnh. “Tiểu thư, vậy nô tỳ ở ngoài cửa. Người phải mau tốt lên, tiểu thư người còn có Tình nhi nha, còn có thiếu gia yêu thương người nha, người nhất định phải...” Tình nhi khổ sở khóc không thành tiếng.

Tiểu Tuyết khàn khàn “Tình nhi, cảm ơn muội, tỷ sẽ không sao đâu.” Trong lòng Tiểu Tuyết, Tình nhi là người duy nhất quan tâm chính mình tại thời không này, người như vậy sao có thể khiến nàng ấy lo lắng, nhìn dáng người Tình nhi gầy yếu, trong khoảng thời gian này vì chiếu cố chính mình mà nàng ấy phải chịu vất vả, Tiểu Tuyết là người hiền lành, đối với nha đầu đem chính mình trở thành tiểu thư nhà nàng này, trong lòng ngàn vạn phiền muộn!

7. Chương 7 : Thời Kỳ Bình Yên

Ánh nắng sáng sớm không kiêng kị chiếu rọi khắp Vương phủ rộng lớn, trong Vương phủ khó được thanh tĩnh, đây tiếng chim hót hoa hương! Trong không khí tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, Tiểu Tuyết thích mùi hoa hồng, hương vị ngọt ngào tĩnh mạch!

Từ sau lần đó Tiểu Tuyết cùng Hạo Vương gia trở mặt. Mọi chuyện trở lại bình yên như trước, Liệt Hạo cũng không còn ở tìm đến chỗ Tiểu Tuyết nữa, điều này làm cho Tiểu Tuyết cảm thấy rợn người. Cho dù Tiểu Tuyết có lạnh nhạt bao nhiêu, không quan tâm cường quyền bao nhiêu, nhưng mà ngấm lại, nghĩ đến vẫn còn sợ, nơi này dù sao cũng là cổ đại, không giống hiện đại nam nữ bình đẳng, nơi này hoàn toàn là thiên hạ nam quyền (đàn ông làm chủ), cảm thấy chính mình là “điếc không sợ súng” dám lấy trứng chọi đá. Về sau sợ là đối mặt với Vương gia kia sẽ không được tốt lành gì! ! Haizzz! !

Liệt Hạo ngày đêm uống rượu, đau đầu kịch liệt. Nữ nhân chết tiệt, thật là đáng chết, nếu không phải vì nể mặt Lý tướng quân, chính mình đã muốn một chưởng nhắm vào nàng. Nhưng là mình càng đáng chết hơn, suốt mấy ngày nay nghĩ đến nàng, có phải mình điên rồi hay không, nữ nhân là cái gì chứ, đơn giản chỉ là công cụ để mình giải tỏa dục vọng mà thôi, đơn giản chỉ dùng để bình định trong ngoài. Trong mắt lại sâu muộn, đây không phải là chính mình, thật không phải, Mị Nhi, rốt cuộc đâu mới thật sự là con người thật của nàng? Trong lòng ngàn vạn cảm xúc, trong mắt óng ánh trong suốt. Trong tay cầm bình rượu đã muốn văng tung tóe, càng uống rượu đầu càng đau, lời nói cảm hận kia ăn mòn nội tâm của chính mình, máu tươi rơi từng giọt theo cánh tay tí tách đến bàn tay, nhiễm đỏ mặt đá cẩm thạch.

“Vương gia...” Trương Thanh nhìn Vương gia, trong lòng lại khổ sở, không biết như thế nào trấn an chủ nhân, nếu như có thể làm cho Vương gia tốt hơn, dù là bỏ mạng hẳn cũng không thấy tiếc.

“Nàng... có khỏe không?”

“Mị Vương phi tốt lắm, Vương gia, thương thế của người...”

“Lui xuống đi • • •”

“Vương gia...” Nhận được ánh mắt lạnh băng của Vương gia, Trương Thanh ngạc nhiên lui ra!

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu rọi trên mặt Tiểu Tuyết, dung nhan yên tĩnh, đôi mắt nhắm chặt, hưởng thụ cảm giác được ánh trăng tắm rửa, một thân điệu vũ nghệ thuật trắng noãn xinh đẹp bao vây lấy đường cong như ẩn như hiện của Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết như Hằng Nga tiên tử, lẳng lặng, bình thản, tùy ý gió mát nhẹ nhàng thổi tóc bay loạn!

Một bóng dáng u ám trong phòng, biến mất tại... ban đêm an tĩnh. “Nàng không sợ bị cảm lạnh sao? Nàng đang làm cái gì, vì sao lại mỉm cười như vậy, nghĩ đến chuyện tốt đẹp gì sao? Có nhớ tới mình không?” Thân ảnh này chính là Liệt Hạo. Liệt Hạo bắt tri bắt giác đi theo ý nghĩ đến Mị viện.

Từ lúc nào thì hắn muốn nàng, quan tâm nàng, trước kia không phải rất không thích tính cách của nàng sao, vì sao nàng bây giờ lại có thể làm ình trầm mê như vậy, bất lực như vậy. Từ sau khi gặp chuyện không may, nàng trở nên khác hẳn, nàng yên lặng như vậy khiến hắn rung động nhưng nàng lại lạnh lùng, nàng mê hoặc tâm hắn không ai bì nổi, rốt cuộc ai mới thật sự là nàng, dung mạo giống nhau, tiếng nói giống nhau, thế nhưng lại bất đồng chỗ nào?! Đang trong suy nghĩ trầm tĩnh của chính mình, Liệt Hạo hoàn toàn không khống chế được, không chú ý tới một chỗ tối không xa, có một khuôn mặt ngăm đen nhìn thấy hết thảy, khóe miệng gợi lên âm tàn không phát hiện được!

“Tiểu thư, ban đêm cẩn thận bị cảm lạnh.” Tình nhi cầm áo, khoác lên người chủ nhân.

“Tình nhi...” Tiểu Tuyết mở hai mắt, mỉm cười nhìn Tình nhi.

Tình nhi vui biết bao khi thấy tiểu thư nở nụ cười, nụ cười từ chính nội tâm của nàng, mắt Tình nhi đã ướt, hít hít cái mũi: “Tiểu thư, người mấy ngày nay làm Tình nhi lo lắng đến chết mất thôi.”

“Nha đầu ngốc...” Tiểu Tuyết ôm lấy Tình nhi.” Ta nhất định sống cho bản thân mình, sẽ không để uội lo lắng”

“Tiểu thư...”

8. Chương 8 : Xuất Phủ 1

Từ khi Tiểu Tuyết quyết định sẽ xuất phủ thì mỗi ngày tâm tình đều thực vui vẻ, Tình nhi ít khi thấy được tâm tình chủ nhân của nàng tốt như vậy nên cũng cảm thấy vui theo, kỳ thật chỉ cần chủ nhân của nàng vui vẻ, bất năng làm gì nàng cũng đều nguyện ý.

Lúc này Tiểu Tuyết rất chú ý. “Tình nhi, tỷ nghĩ muốn xuất phủ một chuyến, muội thấy thế nào?”

“Ồ, tiểu thư, người muốn đi đâu, nếu chúng ta muốn xuất phủ nhất định phải được Vương gia cho phép, chưa kể nô tỳ lo lắng tiểu thư đi chợ phiên, nếu gặp phải bọn háo sắc thì sao? Không được! !” Tình nhi cực kỳ kiên quyết, đối mặt với sự dụ dỗ của chủ nhân thế nhưng không hề yếu thế, bằng không để xảy ra chuyện gì sau này gặp lại thiếu gia phải biết ăn nói thế nào, Tình nhi không rõ tiểu thư sao lại thay đổi lớn đến như vậy, trước kia đánh chết tiểu thư cũng không có ý nghĩ táo bạo như vậy.

Tiểu Tuyết buồn bực, cổ nhân thật là phiền toái, nha hoàn này cũng quá trung thành, bắt quá đầu óc thông minh của Tiểu Tuyết cũng không phải là thứ vô dụng. Chớp chớp đôi mắt nhỏ xinh đẹp, vận dụng chỉ số thông minh của thế kỷ 21. “Tình nhi ngoan, Tình nhi tốt, tỷ chính là đem muội trở thành muội muội tốt mà, nha đầu xinh đẹp như muội sao có thể đành tâm cự tuyệt yêu cầu của tỷ tỷ đây.” Nói xong còn cố nặng ra nước mắt, hích hích cái mũi.

Tình nhi chưa hề thấy bộ dạng tiểu thư thế này, xác thực sắp bị hù chết, thế nhưng nguyên tắc không thể thay đổi. “Tiểu thư, không phải Tình nhi không đáp ứng, cho dù nô tỳ muốn đáp ứng, Vương gia nếu biết, tiểu thư lại phải chịu ủy khuất nữa cho xem.”

“Quản hản khi gió làm gì chứ, tỷ cùng hản không có quan hệ, tỷ thích làm sao thì làm, hản quản được tỷ sao, phi tử hản nhiều như vậy, có thể quản hết được hay sao chứ.” Nhắc đến Liệt Hạo là toàn thấy một bụng tức tối “Mặc kệ hản là Vương gì gì đó, gặp được bốn tiểu thư đây coi như hản xúi quẩy rồi!”

“Tiểu thư, người cũng không thể nói như vậy, trong phủ không có phi tử hay thị thiếp có thể lớn mật đi ra ngoài như thế.”

“Đó là do hản chưa gặp được người như tỷ thôi, hiện tại tỷ đây muốn tiên phong phá bỏ quy định này, ha ha ha...” Tiểu Tuyết vui vẻ nhún mày.

“Tiểu thư ——” Tình nhi còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy tiểu thư như vậy, lại không đành lòng.

“Tình nhi. Muội mau đi tìm hai bộ nam trang lại đây, hôm nay bốn cô nương muốn nữ cải nam trang, ha ha ha.....” Tiểu Tuyết lập tức vui vẻ ôm Tình nhi xoay một vòng!

Chỉ chốc lát Tình nhi không biết từ nơi nào lấy được hai bộ nam trang, Tiểu Tuyết nhanh chóng tiếp nhận nam trang liền bước vào bên trong thay đổi quần áo, Tình nhi đứng ở chỗ chưa tỉnh lại thì thấy khuôn mặt xinh đẹp của tỷ tỷ từ nhỏ.

“Oa —— tiểu thư”

“Tình nhi phải đổi cách xưng hô đi, hiện tại chỉ có thể gọi tỷ là “thiếu gia” —— ha ha...”

Nhìn ‘tiểu thư’ nhà nàng, à không phải, phải là ‘thiếu gia’, Tình nhi lại há hốc mồm! Dung nhan nhu hòa tuấn lãng. Hợp với trường sam xanh ngát, bên hông đeo ngọc bội kỳ lạ, cầm quạt giấy trong tay, mỉm cười nhìn mình, lập tức Tình nhi bị tiểu thư nhìn chằm chằm, cười đến đỏ mặt tim đập! “Tiểu thư ——”

“Ha ha —— mặt Tình nhi thật đỏ, không phải là bị vẻ ngoài của thiếu gia ta mê hoặc rồi, đúng không.” Tiểu Tuyết vui vẻ trêu đùa nha đầu nhà nàng.

“Tiểu thư, người ——”

“Khó thấy Tình nhi e lệ nha ——” Nói xong còn hướng Tình nhi chớp chớp đôi mắt, Tình nhi càng thêm mê mẩn. “Ha ha —— Tình nhi, muội nói xem tỷ đi ra ngoài có phải có rất nhiều cô nương sẽ bị tỷ mê hoặc!”

“Tiểu thư... người...người ...”

“Tình nhi, nếu tỷ là nam tử, khẳng định tỷ sẽ thú (cưới) muội.”

“Tiểu thư ——”

“Quên đi không đùa muội nữa, chúng ta hiện tại phải tranh thủ để ra ngoài, đúng rồi, muội thay đồ đi, bằng không trên đường đi, bộ dạng này của muội mới bị đăng đồ tử trên ghẹo đấy.”

Tình nhi ngượng ngùng dậm chân. “Tiểu thư, người thật là ——”

“Ha ha ha ——”

“Tình nhi không thèm để ý tới người nữa ——” Nói xong còn quay đầu hướng tiểu thư làm cái mặt quỷ, chạy vào trong phòng thay đổi nam trang.

“Tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài như vậy sẽ không có chuyện gì sao, sẽ không bị phát hiện chứ?” Tình nhi lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, mặc kệ đi, hôm nay bốn cô nương nhất định phải đi ra ngoài chơi!”

“Tiểu thư, Mộ Dung Vương phi đang tới kìa.”

“Đừng lo lắng, tỷ tự có biện pháp ——”

“Ha ha, Mộ Dung Vương phi, lâu rồi không gặp, nàng có khỏe không?”

“Xin lỗi, ngài là ?”

“A, Vương phi, nàng không nhớ ta sao, ta là bằng hữu Hạo Vương gia đây, đã từng gặp qua nàng một lần, bất quá là nàng không thấy ta, cho nên không nhớ rõ ta là chuyện đương nhiên ——”

Mộ Dung Vương phi chợt hiểu ra “Hôm nay Hạo Vương gia không có trong phủ, ngài nếu có chuyện quan trọng tìm Vương gia, thiếp sẽ sai người đi ra ngoài thông báo một chút, ngài thấy được không?”

“Ha ha, Vương Phi khách khí quá, ta lần này đến không hề báo trước, là tại hạ không phải, vừa mới ở trong Vương phủ dạo một vòng lại lạc đường mất, không biết Mộ Dung Vương phi có thể dẫn đường cho tại hạ, tại hạ cảm tạ vạn phần! !”

“Ngài là bằng hữu của Vương gia, cái này là phải, xin mời ngài đi theo thiếp.”

“Tại hạ trước cảm tạ Mộ Dung Vương phi, Liệt Hạo huynh có thể lấy được Mộ Dung Vương phi là phúc khí của huynh ấy rồi! !” Tiểu Tuyết một bên nịnh hót, một bên vui vẻ, đơn giản như vậy liền có thể thuận lợi ra ngoài, hắc hắc! !

Người cổ đại thật sự là rất dễ bị lừa, nhìn mình nói dối cũng không nháy mắt một chút, Tiểu Tuyết không khỏi bội phục chính mình có thiên phú diễn trò. Ở hiện tại lại không biết, Tình nhi trên mặt đều thay đổi, tiểu thư cũng là quá lớn mật, rõ ràng là quang minh chính đại đi ra cửa, suýt nữa hù chết nàng, lần này may mắn, hoàn hảo vượt qua cửa rồi.

9. Chương 9 : Xuất Phủ 2

Bên này Mộ Dung San nhìn Tiểu Tuyết cùng Tình nhi nghênh ngang tiêu sái đi ra khỏi Vương phủ, trong lòng không khỏi có chút buồn bực. Vị ‘nam tử’ này sao lại quen mặt như vậy, từng gặp qua ở nơi nào đây, thế nào lại nghĩ không ra, một hồi chờ Vương gia trở về nàng sẽ hỏi thăm một chút.

Tiểu Tuyết vô cùng xúc động, chợ phiên thời cổ đại vừa mang nét cổ xưa vừa có khí náo nhiệt. Đôi mắt xinh đẹp của nàng linh động ngó tới ngó lui, trong lòng vô cùng hưng phấn, xem ra chuyến trở về thời cô

đại này không hẳn là không có giá trị, ha ha...!! Xem nào,giờ phải du ngoạn danh lam thắng cảnh nào trước đây.

Ở thế kỷ 21, Tiểu Tuyết vì chuyện em trai thi cử, nàng muốn chia sẻ kinh tế gia đình nên đành nhịn đau vứt bỏ giấc mộng của nàng. Không nghĩ tới tình huống hiện tại vừa vặn thỏa mãn giấc mộng du ngoạn của nàng, chỉ cần nghĩ đến liền thấy hưng phấn.

“Tình nhi, chớ nào chơi vui nhất nha?” Tiểu Tuyết vẻ mặt hưng phấn, nháy nháy mắt nhìn Tình nhi

“Tiểu thiếu gia, Tình nhi cũng không biết, Tình nhi cũng rất ít đi ra ngoài.”

“Hả, không sao, vậy thì cứ đi hết một vòng đi, thuận tiện dạo xem toàn bộ luôn một thể! !”

Công tử nhả nhận mang theo một hạ nhân mi thanh mục tú, khiến người người cảm thán trên đời thật bất công, trên đường đi tới đi lui khiến không biết bao nhiêu cô gái xuân tâm nhộn nhạo. Gần giữa trưa, Tiểu Tuyết cùng Tình nhi đi dạo cũng mệt , nghĩ nên tìm cái khách điểm nào để nghỉ ngơi một chút, vừa uống trà, vừa ăn cơm.

“Tình nhi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tiểu Tuyết xòe quạt bầy ra tư thế công tử nhả nhận, thực thong dong đi tới một khách điểm có vẻ cao sang.

Tiểu nhị thấy mỹ thiếu niên bất phàm liền nghênh đón “Khách quan muốn ăn gì? Bồn điểm hôm nay là ngày ưu đãi đặc biệt. Tất cả các món ăn đều ưu đãi một giá.”

“Vì sao?” Tiểu Tuyết bắt giác hỏi.

“Ha ha, khách quan xem ra không phải người địa phương, quán chúng tôi là khách điểm lớn nhất thành, hôm nay vừa vặn kỉ niệm ngày khai trương 5 năm.”

Ha ha, cổ đại cũng lưu hành kỉ niệm ngày khai trương nha. “Tiểu nhị, vậy làm phiền người đem các món ăn đặc biệt của quán ra đây”

“Dạ dạ, mời khách quan đi bên này •” nói xong tiểu nhị dẫn Tiểu Tuyết đi lên lầu hai vào một căn phòng trang nhã có bình phong. “Mời khách quan ngồi, một lúc sẽ có thức ăn ngay thôi, mời khách quan trước dùng trà!”

“Ừ, cảm ơn.”

Trong chốc lát, các món ăn tinh xảo được đặt lên bàn, làm Tiểu Tuyết đỏ mắt, thức ăn cổ đại cũng thực đáng chú ý, ha ha, một bên nói thầm, một bên vươn tay cầm đũa nhắm nháp. “Oa, ăn thật ngon nha, Tình nhi, người mau ăn đi, nhìn ta làm cái gì.”

“Thiếu gia, ngài nhỏ tiếng một chút có được không.”

“Vì sao, ăn mà cũng phải nhỏ giọng à?”

“Bị người khác nhìn thấy là nguy to.”

Tiểu Tuyết hiện tại chẳng còn quan tâm cách ăn làm chi, lấp đầy bụng đói là việc quan trọng nhất “Không quan tâm, khó khăn lắm mới được đi ra ngoài, đừng để ý ăn uống đẹp nữa.”

“Đẹp?”

“Thôi, quên đi quên đi, hắc hắc” nàng nhất thời quên đây là cổ đại .

Trong căn phòng trang nhã bên cạnh có một mỹ nam tuấn lãng phiêu dật, nhìn thấy Tiểu Tuyết liền tràn đầy tò mò, hiện tại ngấm trộm nghe chủ tớ hai người nói chuyện, lại nhin không được chăm chú lắng nghe, ngiên ngấm, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

“Thiếu chủ, hai người bọn họ thật giống đàn bà.”

“Tiểu tuyền tử, người không biết là bọn họ rất có ý tứ sao”

“Có ý tứ?” Nhìn thiếu chủ tươi cười lạnh lùng, Tiểu tuyền tử lại khó hiểu, bất quá thiếu chủ hẳn là người bề trên, hẳn sao có thể đoán ra tâm tư thiếu chủ chứ, khụ!

Bình • một tiếng, có người đụng vào bàn của Tiểu Tuyết, người nọ “không cố ý” ngược ngừng • một bên đòi đền bù, một bên lại xin lỗi. Tiểu Tuyết đơn thuần không suy nghĩ nhiều. “Không có việc gì, huynh bị đụng có sao không?”

“Không sao không sao •” nói xong vẻ mặt kích động chạy đi ra ngoài, Tiểu Tuyết nhích nhích vai, cười khanh khách ra tiếng “Còn sợ tôi đuổi theo huynh sao, chạy nhanh như vậy...”

“Không chạy nhanh như vậy thì chờ người đến bắt sao?” Ha ha ha

“Có ý tứ!” Tiểu Tuyết ngẩng đầu chớp mắt nhìn về phía người đang nói chuyện, oa! ! Mỹ nam, tuấn lãng, nho nhã, hàm súc, lại thêm một cực phẩm nam nhân, cổ đại này là nơi sản xuất ra mỹ nam sao, so với hiện đại đúng là không công bằng, mầm mống tốt như vậy nếu ở hiện đại, nhất định là thần tượng cấp bậc minh tinh.

Tiểu Tuyết buồn bực nghĩ, mất to lúc sáng lúc tối mơ màng, bên này mỹ nam cũng đánh giá Tiểu Tuyết, mi thanh mục tú, quyến rũ động lòng người, một đôi mị nhãn linh động trí tuệ, người giang hồ từng trải như hắn vừa thấy liền biết là nữ nhi rồi.

“Tôi sao lại muốn bắt hắn?”

“Mau xem trên người thiếu cái gì?” Mỹ nam mỉm cười nhắc nhở Tiểu Tuyết

“A?” Tiểu Tuyết bắt giác sờ sờ bên hông, đột nhiên phát hiện ngân lượng không thấy nữa, “Cái cổ đại rách nát nha, khách điểm cao sang như vậy cũng có kẻ trộm ” Tiểu Tuyết nói thầm, mỹ nam nghe được lời Tiểu Tuyết nói thầm, “ha ha ha •”

“Cười cái gì? Người biết rõ như vậy, vì sao không bắt lấy hắn?” Tiểu Tuyết oán giận nhìn mỹ nam, một chút anh hùng cứu mỹ nhân cũng không có.

“Cũng không còn có gì đáng ngại, cùng lắm thì tiến ăn hôm nay đều tính cho tôi là được rồi.”

“Vì sao, chúng ta lại không quen biết.”

“Nàng đúng là cô gái lắm điều!”

“Sao?” Nhìn lại quần áo bản thân, Tiểu Tuyết buồn bực, nhìn nàng rõ ràng là nữ nhi đến vậy sao. Tiểu Tuyết hướng mỹ nam làm cái mặt quỷ, thở phì phì nói: “Tôi lộ rõ sơ hở như vậy sao?”

“Không có.”

“Vậy huynh làm sao mà biết tôi là...”

“Không có gì có thể thoát khỏi ánh mắt tôi”

“Lợi hại như vậy?” Tiểu Tuyết nháy một đôi mắt to không thể tưởng tượng nổi đánh giá mỹ nam.

10. Chương 10 : Ngạo Trình

Chợ cổ đại vốn phồn hoa giờ lại càng phồn hoa, khách điểm lúc này cũng là một mảnh náo nhiệt, Tiểu Tuyết ngồi trong một căn phòng trang nhã trên lầu quen thuộc, cùng một vị công tử phong độ nói chuyện phiếm.

“Ai! ! Soái ca, huynh nói huynh rất có kinh nghiệm, vậy có thể chỉ dạy cho tôi hay không, sau này nếu tôi có đi ra ngoài hành tẩu giang hồ cũng có thể bắt chước một hai chiêu nha.” Tiểu Tuyết dí dõm nói, cùng mỹ nam mới quen ngồi cùng bàn vừa ăn, vừa nói, vừa cười .

“Nàng muốn phiêu bạt giang hồ sao?”

“Huynh hỏi vậy là có ý khinh thường tôi phải không?” Tiểu Tuyết oán hận nhìn chằm chằm mỹ nam đối diện.

“Không phải coi khinh, mà là nàng không thích hợp.”

“Tôi không thích hợp? Tôi như thế này đi ra ngoài cũng là một ‘soái ca’ nha, chỉ có huynh mới ngoại lệ nhận ra thôi, tôi lúc đi ra ngoài thật rất tự tin rằng không có ai có thể nhận ra tôi, thế nhưng ở trước mặt huynh lại bị lộ tẩy.” Nói xong còn lắc lắc cái đầu nhỏ, vẻ mặt buồn bực.

Bên này mỹ nam nhìn Tiểu Tuyết, lần đầu tiên trong đời hắn thấy rung động trong lòng, lần đầu tiên trong đời hắn muốn hứa hẹn “Nếu như nàng thật muốn thế, tôi nguyện ý cùng nàng !” Thanh âm run run, sắc mặt khế biến thành hồng, có điểm xấu hổ.

Người đi cùng mỹ nam - Tiểu Tuyền Tử liền bị hù chết, thiếu chủ hôm nay làm sao vậy. không bình thường hay sao mà lại đi dọa người như thế, cũng đâu có uống rượu....sao sắc mặt lại.....??? Sắc mặt Tình nhi lại trắng bệch, lần xuất phủ này của hai người chính là tội lớn, trước tình huống như thế này, tiểu thư còn tính không trở về phủ hay sao???

“Ha ha ha! ! ! Soái ca, từ giờ huynh cùng ta trở thành bằng hữu đi” Vừa nói nàng vừa chìa tay ra muốn bắt tay mỹ nam như cách xã giao ở hiện đại, hành động này vô tình khiến mỹ nam trở nên ngơ ngác không hiểu nàng đang muốn làm cái quái gì.

“Cái... này...là???”

“A, ha ha ha...! ! !” Tiểu Tuyết vụng trộm lau “mồ hôi”, thật sơ suất. “Không, đây là hành động tỏ vẻ thân thiện muốn cùng huynh kết bạn mà thôi, tôi muốn làm bằng hữu với huynh, không hài lòng sao? ?” Nói xong nàng còn cố tình bày ra mặt thực vô tội nhìn sang mỹ nam.

“Tôi là Ngạo Trình”

“Tiểu thư, chúng ta phải đi ! !” Tình nhi nhỏ giọng nói,

“Tình nhi, tỷ hiện tại đang rất cao hứng, không cần hối thúc tỷ.”

Đổ mồ hôi nha! ! Tiểu thư giờ này còn ở đó nói nàng không cần “hối thúc”, không biết hôm nay làm sao để hồi phủ kịp thời, Tình nhi sốt ruột vô cùng.

“Ngạo Trình, vậy hôm nay tôi không khách khí, xem như huynh mời ta, lần sau lại đến lượt ta mời huynh vậy. ”

“Nàng nói chúng ta đều là bằng hữu, vậy còn khách khí sao.”

“Phải phải, ha ha....Bất quá bây giờ phải cáo từ ở đây.”

“Nàng phải đi sao?” Ngạo Trình không nghĩ sớm như vậy cùng nàng chia tay, đây là ý nghĩ gì, lần đầu tiên gặp mặt vì sao lại cảm thấy luyến tiếc như vậy, trong lòng lại có chút đau đớn lan tràn.

“Không đi không được, huynh xem, Tình nhi này không phải đang hối thúc tôi sao, nếu không lần sau nha đầu này đi ra ngoài sẽ không mang tôi theo nữa, lúc đó tôi sẽ không thể gặp lại huynh nữa nha.” Nàng nhỏ giọng nói thầm “Không biết tỷ là tiểu thư, hay muội là tiểu thư nữa, khụ! !”

“Vậy chúng ta sẽ gặp lại sao?” Trong lòng Ngạo Trình tràn ngập lo lắng, bởi vì hai từ “gặp lại” của Tiểu Tuyết.

“Đương nhiên rồi, chúng ta là bằng hữu mà, trừ phi là huynh không muốn, hay là huynh không muốn như vậy?”

“Tôi mong còn không được nữa là!”

“Ừ, vậy Tiểu Tuyết cáo từ trước.” Sau khi nói xong tiêu sái ra khỏi khách điểm, bên này Ngạo Trình trong mắt tràn đầy không đành lòng cùng vòng tình ý lượn quanh.

“Tiểu thư, người vì sao nói mình tên Tiểu Tuyết vậy?” Tình nhi vẫn còn buồn bực!

“Hắc hắc! Đây là bí mật nha Tình nhi.”

“A! Tiểu thư người có bí mật gì Tình nhi không biết à?”

“Ha ha ha! ! ! Bí mật của tỷ nhiều lắm.”

“Tiểu thư, có thể cùng Tình nhi chia sẻ bí mật hay không?”

“Ha ha.... Tình nhi, chúng ta bây giờ là không phải nên xem thử một chút làm thế nào để hồi phủ sao.” Không nói uội ấy biết cũng tốt, bằng không Tình nhi ngốc nghếch làm sao hiểu hết mọi chuyện đây.

11. Chương 11 : Liệt Hạo Tức Giận

“Hừ! ! ! Đừng âm ỉ nữa!”

“Tiểu thư, thế này sao được ạ, sao có thể chui lỗ chó như vậy?”

“Chẳng lẽ muội có chủ ý nào khác tốt hơn sao?”

“Nô tỳ...nô tỳ không có!”

“Vậy thì không phải được rồi sao, dù sao cũng không ai biết, chuyện này có trời biết, đất biết, tỷ biết, muội biết!”

Bóng đêm yên tĩnh, trong Vương phủ bây giờ là “mưa rền gió dữ”: “Nói! Nàng ấy đi đâu rồi?”

“Vương gia, thần thiếp thật sự không biết. Xin Vương gia tha mạng!” Hu hu hu hu....

“Trương Thanh, đem Mộ Dung Vương phi đưa vào lãnh cung.”

“Vương gia???”

“Thế nào, người cũng không muốn sống sao?”

“Vâng! Vương gia”

Liệt Hạo tức giận xanh mặt, trong lòng dâng lên xúc động khát máu. Bên này Trương Thanh sắc mặt tái nhợt. Bao lâu rồi không thấy bộ dáng chủ nhân như vậy, vẫn là rất nhiều năm trước, lúc hiệp trợ Hoàng Thượng đăng cơ mới có tình cảnh như thế, hiện tại vì một Mị Vương Phi mà Vương gia lại biến thành bộ dáng như vậy!

“Ô hô! Tình nhi cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm nha (có kinh sợ nhưng không có hiểm nguy).” Nói xong nàng còn vỗ vỗ ngực, tuy rằng tính tình Tiểu Tuyết là tính tình của thế kỷ 21, nhưng nàng xem TV cũng nhiều, trên tivi không phải đều nói ở cổ đại thế giới nam quyền là chính nha, việc làm hôm nay của mình coi như là đại nghịch bất đạo nha, không bị phát hiện thì tốt rồi, nếu như bị phát hiện hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu thư, lần sau không nên đi ra ngoài nữa, thật sợ đến chết mất thôi, cuối cùng cũng về được viện phủ của chúng ta.”

“Như vậy sao được, tỷ vừa mới quen được một bằng hữu nha.”

“Tiểu thư, người đừng dọa Tình nhi, nếu như người xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Tình nhi, không phải tỷ đã đáp ứng với muội sẽ sống thật tốt à? Đừng nói nữa, Tình nhi, tỷ sẽ không có việc gì đâu.”

“Nàng đúng là sẽ không có chuyện gì, bất quá là chính nàng ta có chuyện. Người đâu! Đem nha đầu này kéo ra ngoài đánh 50 roi cho ta.” Tiếng gầm giận dữ vang lên, kinh hãi toàn Hạo Vương phủ. Liệt hạo đỏ hai mắt, hai quả đấm nắm chặt, mới có thể không chế chính mình sẽ không thương tổn Tiểu Tuyết.

“Ngài... tại sao lại ở chỗ này?” Tiểu Tuyết nháy mắt, tình huống hiện tại là sao, bị phát hiện rồi à?

“Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng, lần sau Tình nhi cũng không dám nữa.”

“Đem đi ra ngoài cho ta!”

“Khoan đã, ngài phải đem ra ngoài chính là thiếp mới đúng, Tình nhi chỉ là nha đầu mà thôi, nàng ấy lại không dám cãi lời thiếp nên mới làm theo điều thiếp sai bảo, muốn phạt thì hãy phạt thiếp.” Tiểu Tuyết không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, ngẩng mắt nhìn đôi mắt thịnh nộ của Liệt Hạo.

“Nàng! Đợi bốn vương vào viện, bốn vương sẽ trừng phạt nàng sau.”

“VẬY ngài thả Tình nhi đi.”

“Thả nàng ta?” Liệt Hạo từng bước một tiến đến bên người Tiểu Tuyết, hai tay nắm hai vai Tiểu Tuyết, trên tay dồn lực làm Tiểu Tuyết đau đớn,

“Ngài...Ngài mau buông ra. Đau quá!” Mắt Tiểu Tuyết mờ vì lệ! Liệt Hạo nhìn thấy Tiểu Tuyết như vậy, tâm trạng rối rắm đau đớn một chút, nhìn chỗ khác.

“Chưa có sự đồng ý của ta, sao nàng dám lén trốn ra khỏi phủ hả?”

Tiểu Tuyết biết giờ phút này không phải lúc chọc giận hắn. “Ngài không thấy thiếp buồn bực sao?” Lời nói vô ý mang chút vẻ làm nũng!

Đột nhiên Liệt Hạo quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết. “Vì sao nàng không nói với ta?”

“Ngài là Vương gia, khẳng định có rất nhiều việc, thiếp không thể quấy nhiễu ngài nha!”

“Về sau có việc gì thì nói với ta, nếu nàng muốn ra ngoài ta se cùng nàng đi, mặc kệ đại sự gì ta cũng sẽ cùng nàng ra ngoài.” Đây là tình huống gì, Tiểu Tuyết buồn bực cau mày.

“Trước đem nha đầu kia dẫn đi, chờ bốn vương triệu kiến.”

“Vâng!” Một tiếng đáp chính tề sang sảng vang lên, vừa nghe qua là biết tổ chức chuyên nghiệp được huấn luyện. Tiểu Tuyết nhìn thấy liền choáng váng, đợi thị vệ mang Tình nhi đi xa khuất mới nói: “Oa! ! ! Liệt Hạo, ngài mà đánh chết nàng ấy, thiếp sẽ không để yên cho ngài.”

Liệt Hạo không tin nhìn Tiểu Tuyết, khiếp sợ, hai mắt tràn đầy biểu tình kinh ngạc, lần đầu tiên nàng kêu tên của hắn.

“Này ! ! Vương gia! !”

“Về sau nàng phải gọi ta là Hạo.”

“Sao chứ?” Lần này đến lượt Tiểu Tuyết chấn kinh. Liệt Hạo kéo Tiểu Tuyết tiến vào trong nhà. Khắp người tản ra sự thô bạo.

12. Chương 12 : Nàng Là Ai?

Tiểu Tuyết vừa vào nhà liền hỏi “Ngài thật sự sẽ không làm gì Tình nhi sao?”

“Nàng nghi ngờ ta sao?”

“Bộ dáng lúc này của ngài thật đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người vậy.”

“Còn không phải là vì nàng à!”

“Thiếp! Thiếp thế nào?”

“Nàng có biết nàng trốn ra ngoài như vậy khiến ta thật rất lo lắng hay không?”

“Vương gia! !” Tiểu Tuyết nháy mắt hoài nghi nhìn Liệt Hạo,

“Gọi ta là Hạo.”

“Nhưng... ngài là Vương gia nha.”

“Từ giờ trở đi đứng trước mặt nàng, ta không phải là Vương gia.”

“Không phải Vương gia thì là gì?”

“Ta là nam nhân của nàng.”

“Đó là trên danh nghĩa mà thôi.”

Hai hàng lông mày của hắn quỵ mị (ma quái), lóe tia sáng kỳ dị “Ý nàng là...nàng muốn bốn vương chân chính đem nàng trở thành nữ nhân của ta sao?”

“Ngài....Ngài....Ngài đừng nói xằng nói bậy!” Tiểu Tuyết thật sự muốn cắn lưỡi mình, như thế nào lại nói ra câu ngốc như vậy.

“Ta nào có xằng bậy, đó là quyền lợi của bốn vương.”

Hai mắt tràn ngập hỏa diễm dày đặc, sáng ngời nhìn chằm chằm dung nhan kiều mỵ của nàng. Phút chốc, hắn cúi đầu đặt lên môi mỏng mềm mại của nàng, hắn trên môi nàng trần trọc cắn mút, thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi ướt át liếm liếm, thân thiết nhu tình, thật cẩn thận như che chở trân bảo, Tiểu Tuyết bị hắn làm cho kinh sợ, đã quên có phản ứng, trừng lớn mắt nhìn nam nhân gần trong gang tấc, hắn tự tay chặn hông của nàng, nhẹ nhàng đem nàng tiến vào trong lòng mình, nàng bị bắt ngồi ở trên bắp đùi của hắn, thân hình mềm mại dính sát vào trong lồng ngực cường tráng của hắn.

Tiểu Tuyết lúc này mới lấy lại tinh thần, bối rối muốn đẩy ra hắn, nhưng càng bị hắn ôm thật chặt thật chặt.

“Buông, ngô...” nàng há mồm muốn bảo hắn buông tay, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng lại bị hắn tiến thêm một bước, cái lưỡi nóng rực đưa vào trong miệng nàng, tùy ý khuấy đảo, bướng bình dây dưa cùng lưỡi nàng, dùng sức mút thỏa thích, tham lam hấp thụ mật ngọt trong miệng nàng, miệng hai người cùng dây dưa, phát ra tiếng “xèo xèo”. -__-*

Lưỡi nàng bị hôn có chút tê dại, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể đi theo cảm giác, hai tay đặt lên vai hắn, nhắm chặt hai mắt, dùng chính hắn để chống đỡ thân hình chính mình.

Nụ hôn của hắn càng hôn càng mãnh liệt, giống như là muốn tiến vào tận xương tủy của nàng. Hai tay ở trên người nàng vuốt ve, Tiểu Tuyết lẩm bẩm phát ra tiếng ngâm nhỏ, kích thích giác quan của hắn – hắn muốn nàng. Thời điểm tân hôn hắn nên muốn nàng mới đúng, đột nhiên hắn chợt ngăn ra - tân hôn! !

Liệt Hạo buông Tiểu Tuyết ra, mà Tiểu Tuyết vẫn còn đang mê man, dung nhan giống nhau, tiếng nói giống nhau, nhưng là... “chuyện đó” không giống, vì sao Mị Nhi lúc này có thể khiến chính mình hoàn toàn mất khống chế, mà lúc trước Mị Nhi lại khiến cho chính mình chán ghét như vậy. Vì sao? Lúc này dục vọng của Liệt Hạo đã tắt, trong đầu hiện lên rất nhiều nghi vấn, bên này Tiểu Tuyết tâm tình cũng đã trở lại bình thường.

“Ngài đúng là sắc lang, làm sao có thể hôn thiếp như vậy?” Hai má Tiểu Tuyết phồng hồng vì tình cảm mãnh liệt mà đỏ ửng, Liệt Hạo vuốt ve khuôn mặt Tiểu Tuyết, lẩm bẩm:

“Nàng là ai?”

“A! Thiếp là Tiểu Tuyết nha.” Đôi mắt liếc nhìn Liệt Hạo một cái, bắt giắc vỗ đầu “Ôi, không đúng khọng đúng, nên gọi là Lý Mị Nhi mới đúng.”

Hai mắt Liệt Hạo sáng ngời nhìn chằm chằm vào Tiểu Tuyết, đùa giỡn nói: “Mị Nhi, ha ha, nàng từ khi nào thì đổi danh tự (tên gọi) rồi.”

“Vương gia, thiếp không đổi danh tự nha.” Nàng xấu hổ cười cười

“Nhớ kỹ, gọi ta Hạo! Lần sau nếu nàng gọi sai, ta sẽ hôn sưng môi nàng cho xem.”

“Cái gì, uy hiếp thiếp sao.”

“Có muốn thử xem một chút không?”

“Không cần!” Tiểu tuyết cũng không ngốc, nếu tiện nghi đều bị chiếm sạch, vậy nàng phải làm sao.

“Không cần lãng tránh bốn vương, trả lời ta, nàng làm sao nói mình tên là Tiểu Tuyết?”

Tiểu Tuyết ở trong lòng suy nghĩ nửa ngày, không biết lấy cớ gì có thể thoát khỏi đôi mắt tinh tường của hắn đây, haizzz... ! Từ lúc đến thời cổ đại rách nát này, bộ dáng người nào người nấy đều cao ngạo như nhau, Ngạo Trình kia cũng như thế, hiện tại chính hắn - một người cổ đại trên danh nghĩa là lão công cũng như thế, thật không biết là chính mình quá dân, hay là do bọn hắn quá thông minh đây.

“Nếu thiếp nói thật cho ngài biết, ngài sẽ không kéo thiếp ra ngoài giết chết chứ?”

“Bổn vương vì sao phải giết nàng, mặc kệ nàng là ai, ta muốn nàng!”

“Này ! Ta không tiếp nhận...” Nói còn chưa dứt lời, môi Liệt Hạo đã kề sát vào, lại trần trọc mút thoả thích, Tiểu Tuyết thầm nguyện rửa một tiếng, đột nhiên đẩy hắn ra. Thở phì phò gọi “Hạo!” một cách không tình nguyện, Liệt Hạo nghe xong mặt mày hớn hở, trong lòng thoáng chốc ngủ thả ban lan (trần đầy máu sắc, tâm tình vui vẻ, ý nói Liệt Hạo trong lòng nghe vậy cảm thấy vô cùng vui mừng).

13. Chương 13 : Tuyết Nhi

Đêm yên tĩnh, trăng sáng lên cao, trời đầy sao, các viện trong Hạo Vương Phủ mang bầu không khí hoang mang lo sợ.

Trong lãnh cung “Hu hu hu...Vương phi, bây giờ chúng ta phải làm sao đây, Vương gia sao có thể đối xử với chúng ta như vậy, dù gì tiểu thư cũng là thiên kim của Thừa tướng mà, cho dù không nhìn mặt mũi tiểu thư, chẳng lẽ ngay cả Thừa tướng mà Vương gia cũng không quan tâm sao.”

Mộ Dung San trái lại tương đối bình tĩnh, vẻ mặt không thay đổi.

“Vương phi, người làm sao vậy?” Nha đầu là của hồi môn nhà Mộ Dung, nhìn chủ nhân nhà mình như vậy cảm thấy rất khổ sở.

“Ta không sao, chỉ là không hiểu Vương gia vì sao lại tức giận như vậy, kỳ thật Vương gia tuy rằng tâm tình vô định, nhưng vẫn là Vương gia có thể tự động kiềm chế, hiện tại bốn cung cảm thấy Vương gia thay đổi rồi, trong một đêm giống như trở thành một Vương gia ta không thể hiểu được.”

“Vương phi, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ, nếu Vương gia không muốn để ta đi ra ngoài, ta cũng không thay đổi được gì, cho dù cha ta có can thiệp cũng vô ích, có ai dám chọc giận Vương gia đâu.” Tiếng nói khàn khàn lộ ra bi thương, khuôn mặt Mộ Dung trong nháy mắt tái nhợt rõ rệt!

“Vương phi! ! !”

Thị thiếp trong viện, ba người đã sợ đến hồn phi phách tán. “Chúng ta làm sao bây giờ, Vương gia thật đáng sợ, hiện tại ngay cả Mộ Dung Vương phi cũng bị nhốt vào lãnh cung, chúng ta làm thế nào mới tốt nhất đây?”

Thị thiếp có vẻ quyến rũ nhất nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, Vương gia lần này hình như là vì Mị phi mới làm to chuyện như thế, lúc trước ta đã từng nói qua, không thể xem thường nàng ta, các cô luôn cho rằng Vương gia sẽ không đối xử vài phần kính trọng với nàng, hiện tại bây giờ không phải đã rõ ràng rồi sao?”

“Tỷ còn nói, lần trước nếu không phải người không nhẫn tâm, chúng ta đã đem nàng giải quyết.”

“Đừng âm ỉ, hiện tại chúng ta ngấm lại nên làm như thế nào để Vương gia sủng hạnh chúng ta đây, nói nhiều như vậy có ích gì đâu.” Trong viện, mỹ nhân người người đều đáng vẻ ý sợ hãi!

“Mị Nhi, như thế nào, không muốn nói sao, hay là...” Nói xong cúi đầu muốn đặt môi lên môi Tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết hốt hoảng rời khỏi lồng ngực Liệt Hạo.

“Đợi chút... thiếp không tự nói được chắc, đừng uy hiếp thiếp.” Hai má Tiểu Tuyết ửng đỏ nũng nịu quát hách, Liệt Hạo nhìn thấy vẻ mặt quyến rũ của Tiểu Tuyết, trong lòng mãnh liệt sục sôi, ánh mắt mê ly. Tiểu Tuyết nhìn thấy ánh mắt Liệt Hạo như vậy, trong lòng cũng kinh hãi không thôi.

“Hạo! Ngài có muốn nghe chuyện xưa của thiếp hay không?”

Tiếng nói kiều mỹ, nụ cười ngọt ngào, Liệt Hạo trầm luân trong đó không thể tự kiềm chế chính mình, cũng không muốn tự kiềm chế. Hắn giật mình điều chỉnh lại bản thân, nghĩ rằng hiện tại nên biết rõ ràng trước, muốn nàng...chuyện muốn nàng để sau đi. “Mị Nhi nói đi, bổn vương tối hôm nay ngay tại đây sẽ nghe nàng nói “chuyện xưa” của nàng.”

“Vương gia!” Đôi mày rậm của Liệt Hạo căng thẳng, Tiểu Tuyết trong lòng ngẩn ra, sắc lang đáng chết, cái gì cũng không buông tha, lắc lắc đầu gọi “Hạo !”

Liệt Hạo nhất thời mặt mày hớn hở nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết “Thiếp vốn tên là Tiểu Tuyết đến từ thế kỷ 21, một lần không may bị tai nạn giao thông, không biết làm sao lại nhập vào cơ thể mà mọi người gọi là Vương phi Lý Mị Nhi. Nói ra sợ không có người tin tưởng, nhưng đây là sự thật, thỉnh Vương gia tin tưởng, thiếp cũng không phải Mị Vương phi của ngài, thiếp chỉ là một khách qua đường, tuy rằng hiện tại thiếp chưa tìm ta cách trở về, nhưng mà trời cao nếu có thể làm cho thiếp vượt qua ngàn năm đến thời không xa lạ này, có lẽ chỗ u minh sẽ có loại năng lượng cũng có thể làm cho thiếp lại trở lại thời không ban đầu.”

Một vị Vương gia không chuyện gì là làm không được khi nghe xong cũng khiếp sợ... Tình tiết hư ảo như vậy, nhưng nhìn ánh mắt Tiểu Tuyết kiên định, chính mình đối với Lý Mị Nhi trước sau có cảm giác khác hoàn toàn, hẳn chọn tin tình tiết của Tiểu Tuyết, bằng không tâm tính hai người trước sau làm sao có thể thay đổi nhiều như vậy.

Nhìn xem có lúc quẩn rũ, lúc linh động, lúc lại thành một đứa trẻ mơ hồ khả ái. Liệt Hạo lần đầu tiên cảm tạ thần linh trên cao, cảm tạ tánh mạng của mình từ nay về sau không hề vô tình vô yêu, không hề tâm tình bất định nữa, vì trong lòng hiện lên cảm giác hạnh phúc, giống như đang tràn trề đầy ắp !

“Ngài tin hay không tin? Nhìn bộ dáng của ngài thế này đại khái là không tin rồi, nếu như là thiếp, thiếp cũng không tin nha, huống chi ngài là cổ nhân, nói không chừng một ngày đó khi thiếp có thể trở về, có lẽ ngài sẽ tin.” Tiểu Tuyết đắm chìm trong suy nghĩ Liệt Hạo không hề tin mình, Liệt Hạo cái gì cũng không nghe không hiểu, chỉ nghe thấy “...ngày đó thiếp trở về, có lẽ ngài sẽ tin...” nhất thời trong mắt hừng hực liệt hoả, trong lòng lại một trận đau đớn.

“Nàng nghe rõ đây, từ nay về sau nàng đừng hòng nghĩ đến chuyện rời khỏi bốn vương, cho dù phải huỷ diệt cả thế giới này ta cũng sẽ không để nàng rời khỏi ta. Ta muốn nàng, từ nay trở đi, nàng là Tiểu Tuyết của ta, là Tuyết nhi duy nhất của bốn vương, là Tuyết nhi duy nhất!”

14. Chương 14 : Không Biết Xử Phạt Làm Sao?

“A! !” trong lòng Tiểu Tuyết chấn động, tên Vương gia này sao lại nói chuyện không thông suốt như vậy “Hạo! Thiếp không phải Lý Mị Nhi của ngài, thiếp là Tiểu Tuyết, một người đến từ thế kỷ 21, với nơi này của người linh hồn cách xa nhau tận mấy ngàn năm, như vậy ngài cũng muốn...”

“Tuyết nhi, ta nói nàng về sau chỉ là Tuyết nhi duy nhất của ta, nàng không còn là Lý Mị Nhi, bất quá trước mặt người ngoài, tùy nàng cao hứng muốn là ai cũng được.”

“Ngài là Vương gia nha, nếu như... ngài...”

“Tuyết nhi, bốn vương cả đời chưa sợ ai.”

“Nhưng là thiếp ... • ”

“Tuyết nhi, nàng tốt nhất nên tiếp nhận ta là nam nhân của nàng.”

Tiểu Tuyết tức giận, cùng cổ nhân không thể nói chuyện rõ ràng được, dù sao hai người cách nhau mấy ngàn năm nha.

“A, đúng rồi, ngài đem Tình nhi đi đâu rồi? Van cầu ngài thả nàng ấy ra được không, tuy rằng thiếp không phải Lý Mị Nhi, nhưng Tình nhi là nha đầu bên người nàng ấy, đi vào thời không xa lạ này, nàng đối với thiếp rất quan trọng.”

“Nàng ta có bao nhiêu quan trọng, so với bốn vương quan trọng hơn sao?” Liệt Hạo đen cả mặt, tay nắm chặt thành quyền, lạnh lùng hỏi. Tiểu Tuyết dù ngu ngốc cũng biết không nên chọc giận sau lưng hắn, xem ra Hạo Vương gia trong truyền thuyết thật sự là tâm tình bất định, lúc nóng, lúc lại lạnh nha, chính là Tiểu Tuyết không biết Liệt Hạo chỉ có lúc gặp được nàng mới khó có thể khống chế tâm tình của mình như vậy nha, Tiểu Tuyết tự nhủ trong lòng, trước kia vẫn là ít chọc hắn.

“Tuyết nhi, nói đi, nàng ta quan trọng bao nhiêu?”

Nói xong đã đem Tiểu Tuyết ôm vào người, dùng môi của mình xẹt qua trán Tiểu Tuyết, bộ dáng thật mập mờ,

“Hạo! ! Đừng như vậy!” Tiểu Tuyết vặn vẹo thân mình,

“Ừm!” Liệt Hạo buồn trả lời một tiếng, trước mặt Tiểu Tuyết hẳn chỉ có thể nửa người dưới suy nghĩ như động vật trầm luân mà thôi.

Tiểu Tuyết không phát hiện khác thường. “Hạo, thả Tình nhi ra, để cho nàng theo thiếp đi.”

“Trong phủ nhiều nha đầu thế mà nàng chưa vừa lòng à?” Liệt Hạo không biết làm sao nữa, chính là không muốn để cho Tình nhi ở cùng nàng, nữ nhân chết tiết, quan tâm một nha đầu nhiều như vậy, sao lại không quan tâm hẳn.

“Hạo, nàng dù sao cũng là nha đầu của hồi môn của Tướng Quân phủ nha, thiếp cũng không muốn để cho người khác nắm được nhược điểm của mình.”

“Ta đáp ứng nàng, nhưng không có ta phê chuẩn nàng không được bước chân ra phủ nữa được không?” Liệt Hạo rốt cuộc nhìn không được, cúi đầu đặt lên đôi môi Tiểu Tuyết, tùy ý chà đạp, giống như là muốn hút cả thân thể vào, hai tay tự nhiên vuốt ve thân mình rõ rệt kia,

“Ừm ... • không ...”

“Bốn vương muốn, cho ta ... •” Tiểu Tuyết trong đầu âm ỉ chấn động, mình đang làm gì, chẳng lẽ phải đợi hẳn đem chính mình ăn sạch mới ngăn cản sao.

“Hạo ... Hạo ... •” dùng hết sức lực đẩy Liệt Hạo ra.

Trong mắt Liệt Hạo dục vọng chưa giảm, tiếng nói khàn khàn “Tuyết nhi, đừng cự tuyệt bốn vương nữa, nàng đêm nay trốn không thoát đâu!”

“Ngài ... • ngài đúng là sắc lang ... •” Tiếng nói yêu kiều vang lên.

“Ha ha ha lần đầu tiên nghe nói bốn vương là sắc lang.”

“Ngài....Ngài....Ngài cười cái gì?” Tiểu Tuyết nhìn quái vật đột nhiên toàn thân run run này.

“Tuyết nhi, đừng quên, nàng là nữ nhân của bốn vương.”

“Thiếp không phải!” Tiểu Tuyết hét lớn.

“Ha ha... có muốn thử một chút hay không?” Nói xong Liệt Hạo lại một lần nữa lôi kéo, ôm thân thể mềm mại của Tiểu Tuyết.

“Đợi chút! ! Ngài rốt cuộc muốn thế nào nha?”

“Bốn vương nói rồi, bốn vương muốn nàng.”

“Ngài không phân rõ phải trái, thiếp nói chuyện kia ra chính là hi vọng ngài có thể không hồ đồ nhận Lý Mị Nhi và thiếp là một, thế nhưng ngài như bây giờ... ?”

“Bốn vương muốn nàng, là Tuyết nhi nàng, trừ nàng bốn vương không cần bất luận kẻ nào, Tuyết nhi - nàng đã hiểu chưa?”

“A ~” hoàn toàn băng hàn (cả người lạnh run, ý nói là không tin được những gì mình vừa nghe thấy), bị cổ nhân tố tình, vẫn là lần đầu tiên nha, còn là một Vương gia, quá mức bất ngờ. Nhìn bộ dạng Tiểu Tuyết ngu ngốc mơ hồ, trong mắt Liệt Hạo tràn ngập sùng nịnh nồng đậm.

15. Chương 15 : Nữ Nhân Trong Lãnh Cung

“Tuyết nhi, đừng cự tuyệt bốn vương nữa.”

“Lão công mà thiếp muốn không giống như ngài?”

“Lão công là cái gì?”

“Lão công chính là tướng công đó.”

“Tuyệt nhi, bốn vương không có kiên nhẫn, ta nói nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta, ta là nam nhân duy nhất của nàng, không cần nói lão công gì gì đó với ta, bốn vương không thích nghe.”

“Nhưng là”

“Tuyệt nhi, nhưng là cái gì?” Trong mắt Liệt Hạo bùng lên tức giận, người khác ước gì được bốn vương sủng ái như vậy, nhưng nàng lại khác người, nói như thế nào cũng như là không hiểu, ha ha ha, rất đặc biệt.

“Kiacho thiệp thời gian đi, thiệp hiện tại chưa quen.”

“Ha ha ha ... • nàng còn muốn quen, thật là nữ nhân đặc biệt nhất ta từng thấy, hiện tại khiến ta càng tin tưởng nàng không phải người ở nơi này, Liệt Quốc không có nữ nhân giống như nàng, dám đối với bốn vương vô lý thái quá. Bất quá, bốn vương không vội, nàng là nữ nhân duy nhất bốn vương quý trọng, bốn vương sẽ cho nàng thời gian.”

“Cám ơn Vương gia, mời Vương gia hồi phủ nghỉ ngơi đi?”

“Tuyệt nhi, nàng vừa gọi ta là gì?”

“Hạo ... • ” Nam nhân đáng giận, tiểu tuyết hung hăng nguyên rửa hân.

“Bốn vương hôm nay muốn ở lại nơi này.”

“Sao? Ngài...ngài...”

“Bốn vương còn muốn nghe nàng kể chuyện mà.”

“Ồ... không thể để ngày mai sao?” Nàng chính là không muốn cùng hân ở cùng một chỗ, bằng không khẳng định nàng sẽ hối hận, bây giờ còn chưa có biện pháp buông xuống ngăn cách trong lòng, sao có thể dễ dàng như vậy liền cùng hân chung sống một phòng đây, chính mình cũng không phải không có đầu óc, nhưng là bây giờ nên làm gì? Làm sao mới có thể làm cho hân rời đi đây?

“Hạo, ngài không phải hân là nên nhìn xem Mộ Dung Vương phi thế nào, nói không chừng nàng ta đang rất nhớ ngài nha.”

“Như thế nào? Nàng muốn đem bốn vương giao cho nữ nhân khác?”

“Mộ Dung Vương phi không phải là người khác, nàng ấy là Vương phi của ngài, lại nói ngài là Vương gia, ta dám như vậy sao?”

“Tuyệt nhi, nàng có chuyện gì không dám làm sao? Nàng ấy bị ta đưa vào lãnh cung rồi.”

“Nàng ấy? Mộ Dung Vương phi sao? Vì sao? Nàng dù gì cũng là Vương phi của ngài nha, ngài nhẫn tâm sao?”

“Nhẫn tâm? Ta nhẫn tâm sao, chọc giận nữ nhân của ta, sẽ không có kết cục tốt.”

“Ngài ... • ngài quả thực là bạo quân.” Liệt Hạo bị những lời này của Tiểu Tuyết làm cho tức giận, một chưởng đánh vỡ bàn bát tiên (loại bàn vuông – hay thấy trên Thiên đình dành cho tiên nhân thưởng rượu) bên cạnh, Tiểu Tuyết sợ tới mức cả người run run.

“Người khác nói ta tàn bạo như thế nào ta mặc kệ, nhưng riêng Tuyệt nhi nàng không thể nói như vậy, cho dù ta đối với người trên khắp thiên hạ tàn bạo, thị huyết (khát máu), ta cũng sẽ không thương tổn đến nàng, cho dù là ... • ” Liệt Hạo đột nhiên chấn động, chính mình đối Tuyệt nhi tình cảm thế mà lại sâu nặng đến như vậy sao? Hân vừa còn muốn nói “...cho dù đánh đổi cả sinh mệnh hân cũng sẽ không thương tổn nàng.”

Tiểu Tuyết trầm tĩnh thật lâu nhìn Liệt Hạo gầm lên, chính là có câu nói kia vẫn quanh quẩn “...cho dù ta đối với người khắp thiên hạ tàn bạo, thị huyết, ta cũng sẽ không thương tổn nàng.” Đây là dạng tình cảm gì? Đến bây giờ Tiểu Tuyết mới có thể hiểu được tình cảm Liệt Hạo đối với nàng, trong lòng tràn ngập cảm động, có một tí tí cảm xúc không rõ ràng ở trong lòng phát sinh.

Liệt Hạo đau lòng, phần nộ bước ra khỏi phòng Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết cứ ngơ ngác như vậy không gây ra một tiếng động, nghìn nghìn suy nghĩ không thể nào buông, trong lòng muôn vàn phiền muộn.

Sáng sớm gió mát thổi lướt qua, Tiểu Tuyết mặc hảo tẩu (ta nghĩ chắc là áo khoác ngoài của mình, bản QT ghi là tạm biệt, còn bản cv lại ghi để ==) ra khỏi phòng, hôm nay muốn nhanh chân đến xem Mộ Dung Vương phi, mặc kệ thế nào, Mộ Dung San đối với mình cũng không có ác ý, dù sao cũng là nàng một mình ra khỏi phủ mới liên lụy an nguy của nàng ta, nàng phải có trách nhiệm thôi. Tinh thần Tiểu Tuyết khác thường, tiêu sái đến cửa lãnh cung, có thị vệ đứng canh, làm sao bây giờ? Đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, là Trương Thanh, là thị vệ bên người Vương gia.

Tiểu Tuyết yên lặng hướng Trương Thanh đi đến.

“Ta có thể đi vào xem nàng ấy thế nào không?” Trương Thanh xoay người nhìn thấy Tiểu Tuyết thì sửng sốt.

“Vương phi, không có thủ dụ của Vương gia, thuộc hạ không thể để cho người đi vào.”

“Vì sao? Mộ Dung Vương phi phạm lỗi gì?”

“Vương phi, chuyện này ... thuộc hạ không biết, xin đừng làm thuộc hạ khó xử!”

Tiểu Tuyết nóng nảy, khó mà nói chuyện với Trương Thanh này, nên làm cái gì bây giờ đây.

16. Chương 16 : Những Nữ Nhân Đáng Thương

Đột nhiên nảy ra một ý tưởng “Trương Thanh, Tình nhi như thế nào rồi, huynh có thể nói cho ta biết hay không?”

“Tình nhi nàng ấy hiện đang được Vương gia triệu kiến.”

“Vậy huynh có thể đưa ta đến đó không?”

“Vương Phi... chuyện này không được! !”

“Trương Thanh, dù gì nàng ấy cũng là nha hoàn của ta, chẳng lẽ ta muốn thấy nàng cũng phải thông báo Vương gia sao?”

“Chuyện này.... Mời Vương Phi đi bên này.” Tiểu Tuyết bắt đầu dĩ chỉ có thể chơi xấu, dùng hết sức đẩy Trương Thanh nhân lúc hắn đang không chú ý, hướng lãnh cung mà chạy. Trương Thanh không ngờ đến hành động của Tiểu Tuyết, đợi đến lúc định thần lại đã thấy Tiểu Tuyết tiến vào lãnh cung.

“Mị Vương phi, xin người đừng làm thuộc hạ khó xử.” Trương Thanh chạy vội, chỉ chốc lát đã đến bên người Tiểu Tuyết, ngăn Tiểu Tuyết lại.

“Trương Thanh, ta chỉ muốn nhìn thấy nàng, không có ác ý gì khác. Ta sẽ không để cho Vương gia biết, cho dù Vương gia có biết, ta nhất định sẽ một mình gánh vác trách nhiệm.” Tiểu Tuyết kiên định nhìn Trương Thanh, hôm nay nàng quyết tâm muốn gặp được Mộ Dung San.

Trương Thanh khó xử, trong lòng do dự, Mị Vương phi này hiện tại được Vương gia coi trọng như vậy, nghĩ đến cho dù bị Vương gia biết, hẳn là sẽ không có việc gì “Vạy xin Vương phi nhanh chóng!”

“Được, cảm ơn huynh, Trương Thanh.” Trương Thanh khách khí nhìn Tiểu Tuyết, trong lòng không khỏi căng thẳng, Mị Vương phi hiện tại đã khác trước.

Tiểu Tuyết nhìn thấy Mộ Dung San thì trong lòng đau xót, người trước mặt nàng đã từng là một mỹ nhân tuyệt sắc, bây giờ thì sao, hai mắt đại ra sắc mặt trắng bệch.

“Mộ Dung Vương phi!” Tiểu tuyết nhẹ nhàng gọi.

Mộ Dung sửng sốt nhìn Tiểu Tuyết, vẻ mặt giống như không hề quen biết nàng.

“Tỷ làm sao vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Hu hu hu....Mị Vương phi! Xin hãy cứu tiểu thư của chúng tôi!” Nói xong còn hướng Tiểu Tuyết quỳ xuống, dập đầu, cái trán mơ hồ thấy có tơ máu - lại là một nha hoàn cổ đại trung thành. Haizzz....

“Trước tiên muội hãy đứng lên đã, đứng lên đi.”

“Thỉnh Vương phi đáp ứng nô tỳ, nô tỳ kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp cho người!”

“Mau đứng lên, ta chịu không nổi nha, muội mau đứng lên, ta nhất định sẽ xin Vương gia thả Mộ Dung Vương phi!”

“Nô tỳ khấu tạ Vương phi!”

“Tỷ ấy làm sao mà có thể biến thành như vậy?”

“Bẩm Mị Vương phi, chủ nhân nhà nô tỳ từ nhỏ chưa hề chịu phạt khổ như vậy, trong lòng chủ nhân vẫn ngưỡng mộ Vương gia, gả vào trong Vương phủ, chủ nhân vẫn cẩn thận hầu hạ, sợ chọc Vương gia mất hứng, nhưng không biết sao vẫn chọc giận Vương gia.” Lúc này trong lòng Tiểu Tuyết đối với Liệt Hạo tự nhiên có loại cảm giận, cho dù hắn không yêu thương các nàng, nhưng làm sao có thể nào không nhìn đến nỗ lực của người khác, vì một chút việc nhỏ đã bị đẩy đến lãnh cung, còn hắn một tia áy náy cũng không có.

Tiểu Tuyết mang tâm sự nên không biết làm cách nào mình ra được cửa lớn lãnh cung, quay đầu nhìn thấy trong lãnh cung giá lạnh đến tê lương, kèm theo tiếng khóc đau thương, từng tiếng từng tiếng như đâm vào lương tâm Tiểu Tuyết, bộ dạng như u hồn bất tri bất giác đi vào viện của các thị thiếp.

“Chúng ta đi van cầu Mị Vương phi đi!”

“Như vậy cũng tốt.”

Tiểu Tuyết mở mắt ngẩng đầu nhìn nhóm thị thiếp vừa mới chuẩn bị đi ra viện, “Mị Vương phi !” Một thị thiếp lên tiếng. “Thần thiếp xin tham kiến Mị Vương phi.” Ba người đồng thanh.

“Xin đứng lên, các tỷ muội không cần thi lễ, nói như thế nào các tỷ muội cũng là người của Vương gia, không cần khách khí như vậy.”

“Mị Vương phi, xin tha thứ cho ba người chúng thần trước kia đối với người quá đáng.”

“Việc đó ta cũng không còn nhớ đến nữa.”

“Vậy cầu xin Mị Vương phi trước mặt Vương gia nói giúp chúng thần thiếp một câu.”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhưng là các người...”

“Chỉ cần Mị Vương phi có thể thay chúng thần thiếp nói tốt vài câu, chúng thần vô cùng cảm kích.” Haizzz ...đây chính là nữ tử thời cổ đại, không có tự do, không có lý tưởng, chỉ có thể dựa vào quyền thế nam nhân, nếu nam nhân không sủng hạnh thì chính là tận thế, Tiểu Tuyết có thể sống như vậy sao?

17. Chương 17 : Tâm Mê Loạn

Về mặt Tiểu Tuyết hoảng hốt tiến vào viện của nàng “Tiểu thư, hu hu hu... Nô tỳ cuối cùng cũng được nhìn thấy tiểu thư rồi.”

“Tình nhi! Muội trở về rồi sao? Có thật là muội không?”

“Tiểu thư, người làm sao vậy, người có khỏe không?”

Tiểu Tuyết kích động ôm Tình nhi “Nha đầu chết tiệt, về sau không được làm ta sợ như thế nữa.” Cả người Tiểu Tuyết run run ôm lấy Tình nhi. “Tình nhi, tỷ không sao, chỉ là lo lắng uội mà thôi.”

“Tiểu thư, nô tỳ cũng không sao, Vương gia không có xử phạt nô tỳ. Thật ra, Vương gia chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Tiểu thư, Vương gia rất coi trọng người, tiểu thư cuối cùng cũng nhận được đền đáp của Vương gia rồi.” Tình nhi nói xong thì từng giọt lệ hai bên mắt thi nhau rơi xuống như mưa, Tiểu Tuyết nhẹ nhàng thay Tình nhi lau nước mắt.

“Những thứ này là vì Lý Mị Nhi mà rơi à, muội cho rằng Vương gia cuối cùng cũng bắt đầu đối với Lý Mị Nhi động tình sao? Nha đầu ngốc.”

“Tiểu thư, người.... không vui sao?”

“Ha ha ha...tỷ rất vui mà.” Tiểu Tuyết trong lòng đau đớn nhưng có ai có thể hiểu thấu đây, một giọt lệ trong suốt trượt xuống hai má của Tiểu Tuyết.

“Tình nhi, đem đèn tranh đến đây đi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Tiểu Tuyết hiện tại thậm chí muốn trút hết nỗi lòng, trái tim của nàng đang vô cùng bối rối! Nếu chính nó không thể tìm ra lối thoát thì nàng làm sao để giữ mình bình tĩnh đây? Vì sao, vì sao lại cho nàng đến nơi này, vì sao....vì sao chứ?

Mỗi một bước, ánh mắt hoà quyện thành một quang không lời

Trong thâm tâm vẫn còn nỗi đau thương, kiếp này chưa hoá giải

Chỉ bởi gặp nhau vội vàng, khiến thời gian ấy như tuổi trẻ tha phương

Nhìn thuỷ sắc sơn quang bên ngoài đều đã bị người quên lãng

Ánh mắt trong làn sương ngộ ấy khiến thiếp điên đảo mê say

Cái hư không chính là, một phút chốc ánh mắt thiếu niên

Thế giới của yêu ma quỷ quái khiến chúng ta đôi bờ cách biệt

Đến cuối cùng mới thấy được giọt lệ trong mắt nhau.

Lương lương tương vọng, không biết rằng núi cao bên cạnh đã hoá thành biển lớn

Chỉ nhìn thấy kiếp trước kiếp sau, ánh mắt của đôi ta không thay đổi

Lương lương tương vọng, tình yêu cần phải tiếp nhận như thế nào

Thiếp không còn có thể bay, đã bẻ gãy đôi cánh chính mình

Giọt lệ trong mắt chàng, chính là nơi mà thiếp ngã xuống

Lương lương tương, vọng kiếp này chúng ta sẽ ra sao?

Mỗi một bước, ánh mắt hoà quyện thành một quang không lời

Trong thâm tâm vẫn còn nỗi đau thương, kiếp này chưa hoá giải

Chỉ bởi gặp nhau vội vàng, khiến thời gian ấy như tuổi trẻ tha phương

Nhìn thuỷ sắc sơn quang bên ngoài đều đã bị người quên lãng

Ánh mắt trong làn sương ngộ ấy khiến thiếp điên đảo mê say

Cái hư không chính là, một phút chốc ánh mắt thiếu niên

Thế giới của yêu ma quỷ quái khiến chúng ta đôi bờ cách biệt

Đến cuối cùng mới thấy được giọt lệ trong mắt nhau.

Lương lương tương vọng, không biết rằng núi cao bên cạnh đã hoá thành biển lớn

Chỉ nhìn thấy kiếp trước kiếp sau, ánh mắt của đôi ta không thay đổi

Lương lương tương vọng, tình yêu cần phải tiếp nhận như thế nào

Thiếp không còn có thể bay, đã bẻ gãy đôi cánh chính mình

Giọt lệ trong mắt chàng, chính là nơi mà thiếp ngã xuống

Lương lương tương, vọng kiếp này chúng ta sẽ ra sao?

Mỗi một bước, ánh mắt hoà quyện thành một quang không lời

Trong thâm tâm vẫn còn nỗi đau thương, kiếp này chưa hoá giải
Chỉ bởi gặp nhau vội vàng, khiến thời gian ấy như tuổi trẻ tha phương
Nhìn thủy sắc sơn quang bên ngoài đều đã bị người quên lãng
Ánh mắt trong làn sương ngơ ấy khiến thiếp điên đảo mê say
Cái hư không chính là, một phút chốc ánh mắt thiếu niên
Thế giới của yêu ma quỷ quái khiến chúng ta đôi bờ cách biệt
Đến cuối cùng mới thấy được giọt lệ trong mắt nhau.
Lưỡng lưỡng tương vọng, không biết rằng núi cao bên cạnh đã hoá thành biển lớn
Chỉ nhìn thấy kiếp trước kiếp sau, ánh mắt của đôi ta không thay đổi
Lưỡng lưỡng tương vọng, tình yêu cần phải tiếp nhận như thế nào
Thiếp không còn có thể bay, đã bẻ gãy đôi cánh chính mình
Giọt lệ trong mắt chàng, chính là nơi mà thiếp ngã xuống
Lưỡng lưỡng tương vọng, kiếp này chúng ta sẽ ra sao?

Lưỡng Lưỡng Tương Vọng

*cái này em kiếm lời mất trên Internet luôn hahaha....tìm thấy quả thật rất thoả mãn ^ _____ ^

Tiểu Tuyết nhắm chặt hai mắt, để cho nước mắt tùy ý tràn trên mặt mình! !

18. Chương 18 : Thả Những Nữ Nhân Đó Đi

Tiểu tuyết đắm chìm giữa ưu thương của chính mình, không thể tự kiềm chế, đau lòng, mặc cho nước mắt bao phủ toàn bộ khuôn mặt.

Tình nhi yên lặng cùng tiểu thư rơi lệ, vẫn là chuyện gì cũng không thể làm. Nàng không biết vì sao trong lòng tiểu thư lại đau đớn tuyệt vọng, đầy thương cảm như vậy. Vương gia triệu kiến Tình nhi, hỏi han tiểu thư, điều đó có thể khẳng định tiểu thư sẽ không còn bị thương như trước. Ngày trước hy vọng được nhìn thấy ánh mắt của Vương gia, còn bây giờ Vương gia không chỉ có ánh mắt dành cho tiểu thư, mà ngay cả sự sung sướng cũng có trong đó, bằng không sao có thể đặc xá tội cho nàng đây.

Tiểu thư từ nhỏ đã hiểu chuyện, hay ngại ngùng lại cô độc, thật ra hi vọng tiểu thư gả đến Vương phủ để có thể mở lòng cười đùa, nào biết đến Vương phủ rồi còn bị thất sủng, khiến cho tiểu thư tuyệt vọng không muốn sống. Bây giờ mọi chuyện vừa mới khởi sắc, Tình nhi lại không hiểu vì sao sắc mặt tiểu thư lại bị thương như thế, sau khi chủ nhân gặp chuyện không may kia liền thay đổi đến ngay cả chính nàng cũng không hiểu được tiểu thư đang nghĩ gì, chỉ có thể yên lặng bên cạnh nàng làm bạn, hy vọng nàng có thể hạnh phúc!

Vương gia yêu nàng, là điều Tiểu Tuyết muốn, cái loại gánh nặng tình yêu này duy trì được bao lâu? Nữ nhân được sủng ái, sau khi thất sủng thì có thể đều lạnh lùng đối đãi như vậy, đây là yêu sao? Nếu như không thể yêu nàng cả đời, như vậy hãy buông tha đi. Tâm nàng thế này không cách nào cho đi tình cảm, nếu đã miễn cưỡng đi vào nơi này cuối cùng lại đánh mất trái tim, kia, có thể thu hồi sao? Vương gia cao cao tại thượng không có thể cho chính mình một ước hẹn cả đời, đừng nên hy vọng, đây là cổ đại, trong cái gọi là xã hội nam quyền, nữ nhân chính là người lệ thuộc, chính mình nên đi nơi nào đây, trong lòng Tiểu Tuyết chưa xốt nổi lên tuyệt vọng mịt mù.

Liệt Hạo vẫn chần chừ ở cửa phòng, nàng bị thương sao, rơi lệ sao? Tuyệt vọng sao? Vì sao? Tưởng niệm thân nhân thời không bên kia à? Chỉ cần nàng không rời khỏi hắn, hắn nguyện cho nàng sở hữu hết thảy,

nhưng là hấn cho nàng, nàng có muốn không? Hấn không thích nước mắt của nàng, chưa bao giờ nước mắt nữ nhân đối với mình có tác dụng, nhưng vì sao nước mắt nàng có thể làm cho hấn đau lòng như vậy!

“Người đi ra ngoài trước, không có mệnh lệnh của bổn vương bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào.”

“Vâng Vương gia, nhưng là tiểu thư...” Tình nhi nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Liệt Hạo, lưu luyến không rời từng bước một rời đi!

“Tuyệt nhi, nàng vì sao mà bị thương như vậy? Bổn vương phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng vì ta mà nở nụ cười?”

Nước mắt Tiểu Tuyết che phủ nhìn về phía Liệt Hạo “Vương gia vì sao lại bắt tội những nữ nhân kia, nếu như là Tiểu Tuyết, như vậy Vương gia hãy thả bọn họ đi, Tiểu Tuyết chịu không nổi. Bọn họ từng được ngài sủng ái, chẳng lẽ ngài đành lòng đối xử với họ như vậy sao?”

“Tuyệt nhi, ta chưa từng sủng ái qua ai, gặp được nàng, bổn vương mới có sủng ái.”

“Ha ha... như vậy bọn họ là cái gì? Ngài không sủng ái nhưng đều tiếp nhận sao?”

“Tuyệt nhi, đó là chuyện trước đây, bổn vương có sứ mạng của bổn vương, những nữ nhân này không phải do bổn vương muốn, nhưng là vì chính trị, bổn vương chỉ có thể nhận.”

“Phải không, nếu tiếp nhận rồi, vì sao không đối đãi tốt với bọn họ, bọn họ phạm phải chuyện gì, bây giờ lại cướp đoạt sủng ái của bọn họ, bởi vì Tiểu Tuyết sao, vậy sủng ái của ngài đối với Tiểu Tuyết có thể duy trì tới khi nào?”

“Tuyệt nhi, nàng không hiểu tâm ý của bổn vương sao?”

“Thiếp biết, nhưng là thứ thiếp muốn không phải như thế.”

“Tuyệt nhi muốn cái gì, Tuyệt nhi là người được bổn vương sủng ái, nhưng đừng vì như vậy mà kiêu (ý nói đừng vì được sủng ái mà đòi hỏi, làm nũng), bổn vương không thích.” Liệt Hạo không thích Tiểu Tuyết ưu thương như vậy, chỉ có thể nói trái lương tâm, nếu hấn biết những lời này, làm cho Tiểu Tuyết tuyệt vọng đến nỗi chết tâm, cho dù chết Liệt Hạo cũng sẽ không nói ra, nhưng lời nói vừa ra liền giống như bát nước hắt đi, không có cách nào thu hồi.

“Ha ha ha...đừng vì được sủng ái mà kiêu...” Thì ra lai mình ở trong lòng hấn cũng chỉ có điểm ấy. Nước mắt trải đầy toàn bộ khuôn mặt, tâm Liệt Hạo đau xót.

“Tuyệt nhi, nàng muốn bổn vương phải thế nào?” Nghiến răng nghiến lợi!

“Thả những nữ nhân kia đi, họ đối với ngài chỉ có hoài niệm được sủng ái mà thôi, Tiểu Tuyết không muốn làm tội nhân.”

“Nếu như là ý nguyện của nàng, bổn vương tôn trọng nàng.” Nghe được đáp án vừa lòng, trong lòng hấn nên cao hứng, nhưng vì sao trong lòng tràn đầy chua xót khó tả, chẳng lẽ chính tình cảm của mình dành cho nàng cũng đã sâu sắc đến vậy?

“Tiểu Tuyết cảm tạ Vương gia!” Nàng theo đúng phép tắc hướng Liệt Hạo hành lễ, ánh mắt xa lạ nhìn Vương gia. Ha ha ... đáng ra nàng không nên vì người như vậy mà quyến luyến, bây giờ làm sao rút đi tơ tình đây!

“Tuyệt nhi, nàng.....nàng đúng là không biết tốt xấu.”

“Vương gia, Tiểu Tuyết mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, thỉnh Vương gia hồi phủ. Cung tiễn Vương gia!” Liệt Hạo giận đỏ hai mắt, trước khi tức giận bùng nổ, nhanh chóng rời đi, e sợ cho thịnh nộ sẽ làm bị thương nàng, nhưng là mới ra khỏi viện, một chương bồ về phía cây xanh biếc bên cạnh, nhất thời cây cỏ quắp ngã đổ, phát ra tiếng động chấn vang toàn bộ Vương Phủ!

19. Chương 19 : Bị Bắt

Tiểu tuyết nghe được tin tức, những nữ nhân kia cuối cùng cũng được thả ra, chỉ mong hân có thể đối xử tốt với bọn họ. Có lẽ giống như hân nói, chỉ là vì chính trị, vì nguyên nhân nào đó, chính nàng bắt quá thần xui quỷ khiến đến thời không này nên bọn họ hòa thuận nhau đi, nhưng là tâm nàng nên để ở nơi đâu, e rằng cuối cùng nàng vẫn là không thuộc về nơi này.

Ngày hôm đó, những nữ nhân kia từng người từng người hướng Tiểu Tuyết khấu đầu tạ ơn “Thần thiếp xin tạ ơn Mị Vương phi độ lượng.”

“Đứng lên đi, các tỷ muội vốn là người của Vương gia, có lẽ Vương gia chính là nhất thời tức giận mà thôi, ta cũng không có khả năng giúp đỡ cái gì, có thể là do Vương gia nghĩ thông suốt rồi mà thôi!”

“Mị Vương phi, thỉnh cho phép chúng thần thiếp gọi người một tiếng tỷ tỷ, được không. Luận về thân phận, người là Vương Phi, tất nhiên là so với chúng thần thiếp thân phận cao quý, thiếp không dám làm trái cấp bậc lễ nghĩa, nhưng đại ân của Vương phi ngày hôm nay, gia đình thần thiếp không dám quên.” *lưu ý*

“Các tỷ muội...kỳ thật, các tỷ muội cũng là giai nhân khuynh quốc khuynh thành hiếm có, Vương gia tự sẽ hối tiếc gặp bội...”

“Chúng thần thiếp không dám, tất nhiên là không thể cùng Vương phi tranh sủng của Vương gia, chỉ cần Vương phi nhớ đến chúng thần thiếp, chúng thần thiếp cam tâm tình nguyện chờ đợi Vương gia cùng tỷ tỷ bên cạnh nhau hạnh phúc.” Haizz... có thể là truyền thống cổ đại, Tiểu Tuyết vậy mà cứ nghĩ bọn họ sẽ tìm hạnh phúc riêng cho chính mình, cũng không nghĩ rằng hạnh phúc của bọn họ lại gắn ở trên người Vương gia.

Tình nhi sau khi tiến bước những nữ nhân này đi “Tiểu thư, người còn đối bọn họ khách khí làm gì, ngẫm lại lúc trước chúng ta không được sủng ái thì bọn họ có gì tiếc thương người, tiểu thư người quá thiện lương rồi.”

“Tình nhi, muội hãy nhớ cho kỹ. Phàm là nữ nhân tội gì phải gây khó xử cho chính mình, nếu một người nam nhân không thương muội thì muội có cố gắng cũng không thay đổi được gì. Nếu có nam nhân nào thật lòng yêu muội, cho dù có ai ngăn cản đi nữa cũng không thể chia cách tình yêu của hai người, hiểu không?”

“Là như vậy sao?” Tình nhi mê muội nhìn Tiểu Tuyết.

“Để một người gặp được tình yêu chân thành dành mình là chuyện không dễ dàng gì. Có thể dễ dàng tương ngộ nhưng không dễ để bên cạnh nhau lâu dài, nếu không khéo mọi thứ sẽ hoá thành mộng tưởng. Tình nhi, nếu như sau này muội gặp được nam nhân nào đối với muội chân thành như thế, trăm ngàn lần cũng không được bỏ qua, được không?”

“Tiểu thư, ô tỳ là nha hoàn của người, người không cần đến nô tỳ nữa sao?”

“Nha đầu ngốc, tỷ làm sao có thể không cần muội, nhưng đây chính là tuổi thanh xuân của muội không thể vì tỷ mà bị bỏ lỡ được.”

“Tiểu thư, Tình nhi nguyện ý, Tình nhi muốn bên cạnh người cả đời.”

“Cả đời! Tình nhi...” Tiểu Tuyết không phải người hay thương cảm, nhưng là đến thời không này Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy mình là một nữ nhân đa sầu đa cảm. Trong mắt tràn đầy nước!

Ban đêm bất định, trong lòng Tiểu Tuyết trống rỗng như bị người vét sạch, trốn đi, như vậy có lẽ thời gian có thể chữa lành vết thương, sống tại đây tiếp nữa, chính mình còn có thể có cuộc sống tốt sao? Còn có cơ hội nhìn thấy thân nhân của mình sao?

“Tiểu thư, ban đêm gió lớn, người trở về phòng đi?”

“Tình nhi, tỷ muốn muội đến nhìn xem Mộ Dung Vương phi một chút, xem nàng ấy có khá hơn chút nào không?”

“Tiểu thư, sắc mặt người tái nhợt như vậy, còn quản bọn họ làm gì?”

“Haizzz...! Tình nhi, ta chỉ muốn an lòng mà thôi.”

“Tiểu thư, khí sắc Mộ Dung Vương phi hôm nay tốt hơn nhiều, qua vài ngày là có thể hồi phục, người....”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Như vậy chính mình nếu đi thật, cũng yên tâm thôi! Ha ha, không ngờ mình lại vĩ đại như thế, hiện tại như thế nào mới phát hiện đây, Tiểu Tuyết cười lạnh tự giễu.

Lúc này trên nóc nhà tối tăm có một bóng người chợt lóe lên, không chú ý sẽ phát hiện không được. Tại ban đêm yên tĩnh như vậy, có vẻ phá lệ thần bí. Đợi cho Tình nhi vào nhà “Vèo...” một bóng dáng tiêu sái bay xuống bên người Tiểu Tuyết, chờ Tiểu Tuyết phát hiện có người đã bị đánh đến choáng váng! Bóng đen theo nóc nhà, sử dụng khinh công mang theo Tiểu Tuyết, biến mất khỏi Vương Phủ!

20. Chương 20 : Tĩnh Nam Vương

Đau đầu kịch liệt, Tiểu Tuyết chậm rãi mở mắt, ánh sáng chiếu vào trong mắt làm nàng phải nhíp mắt lại, nóc nhà cổ đàn mộc, nhìn thấy chung quanh khác, không phải viện của nàng, đây là đâu? Trong đầu lướt qua cảnh tượng bị té xỉu, xem ra nàng đã bị bắt, nhưng là nàng có giá trị lợi dụng gì, tự nhiên có người bắt cóc đây, cười lạnh một chút, việc gì đến sẽ đến cứ bình tĩnh mà đón nhận, nhắm vào người đột nhiên đi vào thời không này càng khó tiếp nhận sao!

Cửa “tư...” một tiếng, một lục y thiếu nữ tiến vào (thiếu nữ áo lam), cước bộ của cô gái uyển chuyển, dung nhan thanh tú, cổ đại này thế mà mỹ nữ, soái ca rất nhiều, Tiểu Tuyết bình tĩnh nhìn cô gái, không hỏi cũng không náo loạn.

“Tiểu thư, mời người uống bát canh tổ yến này.”

“Ha ha...các người bắt ta đến đây, đối với ta còn rất tốt, xem ra giá trị lợi dụng của ta rất cao nha.”

Lục y thiếu nữ cười khẽ “Vị tiểu thư này, chúng tôi ở đây chỉ biết hầu hạ người thật tốt, về phần người có giá trị gì, không phải hạ nhân như chúng tôi có thể biết, xin tiểu thư đừng làm khó dễ chúng tôi.”

“Ta có làm khó dễ gì nàng đâu, cảm tạ còn không kịp đây.”

“Tiểu thư chỉ giáo cho?”

“Nàng tên là gì?”

Đột nhiên bị hỏi một câu, lục y thiếu nữ ngẩn ra “Tiểu thư liền gọi nô tỳ Tiểu Lan đi.”

“Rất tốt, Tiểu Lan, nơi này của các người có đàn tranh không?”

“Tiểu thư muốn đàn tranh làm chi?”

“Xem ta phải lưu lại nơi này bao lâu còn không biết, nghĩ rằng chính mình nhàn chán có thể tìm niềm vui.”

“Tiểu thư không kinh hoảng sao?”

“Nàng cho rằng ta nên kinh hoảng sao? Sẽ không, các người còn chưa làm gì ta mà.”

“Tiểu thư xin hầu!”

Thời gian một li trà nhỏ, nha hoàn gọi Tiểu Lan đem đàn đã đưa đến, tốc độ tuy chậm, nhưng là dù sao cũng mang đến. Được Tiểu Tuyết cho phép, nàng thông báo “Tiểu thư, đây là đàn người muốn.”

“Để xuống đi.”

“Xin hỏi tiểu thư còn phân phó gì không?”

“Cám ơn nàng, không cần, nếu như cần, ta sẽ gọi.” Lục y thiếu nữ Tiểu Lan rời khỏi phòng. Đến tận lúc này Tiểu Tuyết mới có thể suy nghĩ rõ ràng, như vậy cũng tốt, rời đi là lựa chọn tốt nhất, đối với hần, đối với những nữ nhân say mê kia.

Ban đêm buông xuống, nghĩ đến cuộc sống như thế, chính là giam cầm, một ngày ba bữa đều là nha đầu gọi “Tiểu Lan” đưa tới. Đến tận lúc này không thấy người khác, như vậy cũng tốt, chính mình được thanh tĩnh, chẳng qua lúc thanh tĩnh này, lại vướng phải một tiếng cửa mở. Ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa, tiến

vào là một công tử văn nhã, xem trang phục chắc là người phú quý, nhưng là tại sao ban đêm đã đến, nhất định cùng người bắt Tiểu Tuyết có liên quan, nếu như nàng đoán không sai.

“Hừ... hừ ... xem ra tâm tình Mị Vương phi không quá kém.”

“Ha ha, tiểu nữ tử lúc này quấy rầy, chủ nhân nơi này đối xử với nữ nhân vốn không tệ, không có chỗ nào không ổn, đương nhiên là tâm tình không kém rồi.”

“Nghe đồn Mị Vương phi nhu nhược, tính tình cực kỳ hướng nội, có lẽ là tin đồn vô căn cứ.”

“Công tử quá lời rồi, người đã chết qua một lần, chắc là thay đổi thái độ, bằng không tính tình cũng sẽ không như thế.”

“Theo suy nghĩ nông cạn của ta, ngược lại lại cảm thấy nàng nhanh nhẹn nhanh miệng.” Cười lạnh!

“Công tử thân phận tôn quý, đem ta bắt đến đây, xứng đáng giá trị lợi dụng gì? Quả thật tiểu nữ tử không nghĩ ra, công tử có thể hay không cho ta một lời giải thích?”

“Ha ha ha ... • Mị phi, bổn vương thật xem thường nàng rồi. Nữ nhi Tướng Quân phủ thật sự là không giống bình thường, đã biết bị bắt, lại không ngại uy (ý nói là bị bắt cóc mà không sợ nguy hiểm).”

“Có e ngại uy thì sao, ngài có thể thả ta ra sao?”

“Tạm thời thì không thể!”

“Vậy ta đây còn e ngại uy làm gì!” Hai tay phe phẩy, ánh mắt lạnh lùng, Tiểu Tuyết cho dù trong lòng có e ngại, mặt ngoài vẫn không thể cho người khác coi thường nha.

“Ta là Tĩnh Nam Vương.”

“Thì ra cũng là Vương gia, xem ra ta thực cùng Vương gia hữu duyên nha.”

“Nàng có biết vì sao ta lại bắt nàng?”

“Chắc là tiết mục tranh đoạt, bất quá ta có điểm không rõ, ta có thể có giá trị lợi dụng gì.”

“Ha ha....Mị Vương phi không tự tin vậy sao, là vì nàng không thấy đó thôi, hiện tại toàn bộ Hạo Vương phủ thiên hạ đại loạn nha. Nàng cũng đã biết, vốn là ta mạo hiểm đem nàng đưa về Vương phủ không biết là chuyện đúng hay sai, bây giờ nghĩ lại, đây là việc duy nhất ta làm đúng. Hạo huynh lúc tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế cũng không có biểu tình gì. Không nghĩ đến nàng ở trong lòng huynh ấy lại trọng yếu như vậy, bằng không tại sao toàn bộ thị vệ trong phủ đều bị đem ra toàn bộ tử hình, không sót người nào.”

“Phải không...” Sắc mặt Tiểu Tuyết khẽ thay đổi, trong lòng loang lổ vết máu chảy xuống, người khiến thiếp gánh vác cái tên họa thủy này, nhưng là Tiểu Tuyết có nguyện ý hay không, người có thể biết được sao?

21. Chương 21 : Nghi Ngờ

Thời gian mỗi ngày xem như cũng là thoải mái, không có cái gọi là nỗi khổ tù nhân, tự do khắp viện phủ, nhưng là không thể ra khỏi viện phủ giam cầm này, tin tức trong Hạo Vương phủ không thể truyền trời, cũng tốt đối với cái xu thế không có bất kì khó tả.

Ngày hôm đó, Tiểu Tuyết trong viện tưới hoa, đi vào thời không này, Tiểu Tuyết cũng thành thói quen, không còn như lúc vừa tới nơi liên ngõ ngàng, người khác nhìn vào thấy giống như dung nhập vào trong cỏ dại phần hoa, chẳng qua là trong lòng rung động mà ngoài mặt thanh thản mà thôi.

Xa xa Tĩnh Nam Vương lòng đầy nghi hoặc, theo lời đồn thì đây là nữ nhi của Lý tướng quân hay sao? Vì sao nàng ta lại lạnh lùng như vậy, cứng cỏi như vậy, trên mặt nàng ta không hề biểu hiện chút nào ý tứ chán ghét. Mật thám nói, tâm sủng của Liệt Hạo hiện tại là nàng, nhưng nàng đối với Liệt Hạo chỉ có khinh thường mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, nàng như vậy thật bất đồng, khác xa với mọi người, siêu nhiên thoát tục, giống như không thuộc về thế giới này, người như nàng khiến người khác bị mê hoặc tâm trí, nếu không thì tại sao chính hắn mỗi khi thấy nàng lại tự nhiên chùn bước, đối với nàng có sự sợ hãi như vậy, đây là vì sao?

Chính hấn cũng không hiểu lý do, cứ xem như là vì hấn yếu đuối đi, thế nhưng chính hấn cũng không cần được mình đi đến viện này để nhìn trông bóng dáng nhỏ nhắn kia.

Trong phòng, Tiểu Tuyết đang đùa nghịch đàn cổ, lúc này có một ý nghĩ vừa loé lên trong lòng, nhưng vì hôm nay nàng không có tâm tình, nếu nhận thấy lòng mình phiền chán như vậy, sao không đàn một khúc để giải toả phiền muộn! đột nhiên cửa phòng mở ra, có mùi rượu thoảng tới, Tiểu Tuyết ngược mắt nhìn.

“Tĩnh Nam Vương?”

“Đến đây, nàng bồi bốn vương uống một chén.”

“Ha ha...trong lòng Vương gia đem ta trở thành cái gì vậy? Tại sao đêm đến lại xuất hiện trong phòng của ta, ngài làm vậy không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của mình à?”

“Mị phi nàng còn không sợ bị bôi nhọ thanh danh thì ta đây phải sợ cái gì?”

“Vương gia không cần nói vậy, cho dù là ta sợ nhưng ngài có thể không tới đây hay sao? Ta đây chẳng phải là tù nhân của ngài sao?” Nói xong ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn, trong lòng thật là hận, cho dù bản thân phải rời khỏi Hạo Vương phủ, cũng không nghĩ thành người bị cầm tù thế này.

“Vương phi là đang trách bốn vương sao?”

“Lý Mị Nhi nào dám! Vương gia đêm khuya đến đây, chắc có tâm sự phiền lòng, sao không nói ra nghe một chút.”

“Nàng có thể lắng nghe bốn vương nói sao?” Hấn thì thảo nhẹ giọng, có thể Tĩnh Nam Vương thật sự có khúc mắc trong lòng, bằng không thì nên giải thích thế nào cho sự iều linh đêm nay đây. “Mẫu phi của ta là phi tử vốn được Phụ vương sủng hạnh, khi ta lớn lên muốn một lòng vì Phụ hoàng mà chia sẻ chuyện quốc sự nặng nề. Thế nhưng, Mẫu phi của ta lại bị kẻ gian hãm hại, tống vào lãnh cung, từ đó về sau ta không còn được gặp người. Bốn vương biết mọi chuyện là do Mậu hậu của Liệt Hạo làm ra, tất cả cũng là vì ngôi vị Hoàng đế, kì thật bốn vương không hứng thú với ngôi vị đó, nhưng là bọn họ tính kế quá độc ác, không chừa cho bốn vương con đường sống. Chẳng lẽ bốn vương không nên hận bọn họ sao, đương kim Hoàng Thượng lại là đệ đệ của Liệt Hạo, tình cảm bọn họ rất tốt, mà ta thì...”

“Vương gia, oan oan tương báo đến khi nào.”

“Đó là do bọn họ gây nên...”

“Đó có thể chỉ là thiên ý, nếu thật sự ngài không màng đến ngôi vị Hoàng đế kia thì sao không chịu buông xuống cừu hận trong lòng. Mẫu phi ngài thật sự bị người khác cố tình hãm hại, cũng không thể trách cứ mỗi kẻ gây chuyện, nếu thật sự Tiên Hoàng yêu thương Mẫu phi của ngài thử hỏi làm sao có chuyện Mẫu phi của ngài bị hoải nghi như vậy.” Tĩnh Nam Vương hai mắt si mê nhìn Tiểu Tuyết, trong lòng dâng lên từng trận sóng cuộn. Nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, lời nàng nói ra, nghĩ muốn gió thổi qua an ủi tâm tư rối loạn, ổn định rồi phiền não, cừu hận nhiều năm nàng chỉ một câu là hóa giải lệ khí (cừu hận).

Tiểu tuyết lại nhẹ nhàng nói “Nấu đậu trì làm canh, lọc thị cho là nước. Kì ở phủ hạ chấy, đậu ở giữa nồi khóc. Cùng một cội sinh ra, đốt nhau sao quá mau?”

Tĩnh Nam Vương hoàn toàn giật mình vì Tiểu Tuyết trước mắt, thật lâu không thể bình ổn!

Một chặng đường trăm sông nghìn núi,

Hai trái tim không tiếc hận nửa lời.

Gió thổi không cuốn bay lời hẹn ước,

Mưa sa không thấm ướt mối chân tình.

Muốn chữa hết đau khổ nhân gian,

Đem sợi tình nối thiên hạ mừng vui.

Một chặng đường trăm sông nghìn núi,

Hai trái tim không tiếc hận nửa lời.

Gió thổi không cuốn bay lời hẹn ước,
 Mưa sa không thấm ướt mỗi chân tình.
 Muốn chữa hết nhân gian đau khổ,
 Đem sợi tình nối thiên hạ mừng vui
 Mỗi tương tư tựa trăng và gió,
 Dưới ánh dương hoa cỏ cũng đa tình.
 Hai trái tim không tiếc hận bình sinh,
 Nên thiên cổ tích mỗi tình đôi ta.
 Mỗi tương tư tựa trăng và gió,
 Dưới ánh dương hoa cỏ cũng đa tình.
 Hai trái tim không tiếc hận bình sinh,
 Nên thiên cổ tích mỗi tình đôi ta.
 Một chặng đường trăm sông nghìn núi,
 Hai trái tim không tiếc hận nửa lời.
 Gió thổi không cuốn bay lời hẹn ước,
 Mưa sa không thấm ướt mỗi chân tình.
 Muốn chữa hết nhân gian đau khổ,
 Đem sợi tình nối thiên hạ mừng vui
 Một chặng đường trăm sông nghìn núi,
 Hai trái tim không tiếc hận nửa lời.
 Gió thổi không cuốn bay lời hẹn ước,
 Mưa sa không thấm ướt mỗi chân tình.
 Muốn chữa hết nhân gian đau khổ,
 Đem sợi tình nối thiên hạ mừng vui
 Mỗi tương tư tựa trăng và gió,
 Dưới ánh dương hoa cỏ cũng đa tình.
 Hai trái tim không tiếc hận bình sinh,
 Nên thiên cổ tích mỗi tình đôi ta.
 Mỗi tương tư tựa trăng và gió,
 Dưới ánh dương hoa cỏ cũng đa tình.
 Hai trái tim không tiếc hận bình sinh,
 Nên thiên cổ tích mỗi tình đôi ta.
 Mỗi tương tư tựa trăng và gió,
 Dưới ánh dương hoa cỏ cũng đa tình.
 Hai trái tim không tiếc hận bình sinh,
 Nên thiên cổ tích mỗi tình đôi ta.

Mối tương tư tựa trăng và gió,

Dưới ánh dương hoa cỏ cũng đa tình.

Hai trái tim không tiếc hận bình sinh,

Nên thiên cổ tích mối tình đôi ta.

Lúc này Tiểu Tuyết nhẹ nhàng đàn, hát một khúc Khang Mỹ Chi Luyến hy vọng có thể giải trừ một chút cừ hận chi tâm trong lòng hần !

Link bài hát “Khang Mỹ Chi Luyến” đây, cực hay nha:

[www.youtube /watch?v=etl3VQtjzc0](http://www.youtube.com/watch?v=etl3VQtjzc0)

22. Chương 22 : Luân Hãm

Tĩnh Nam Vương như bị luân hãm, muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, ngày đêm uống say mềm mong cho vì thế mà quên đi loại tình cảm đau thương này “Ha ha ha.... thật sự là châm chọc, bốn vương thể nhưng lại yêu nữ nhân đối địch, ha ha ha....” thì thảo nói nhỏ, trong lòng đau đớn không chịu nổi, rượu mạnh xuống bụng hao mòn tâm can, mục nát cả phổi.

“Vương gia, ngài đừng uống nữa, cẩn thận tổn hại sức khỏe.”

“Tiểu Lộ Tử, có phải bốn vương hết thuốc chữa rồi phải không? Có phải thế không Tiểu Lộ Tử?”

“Vương gia, ngài đừng suy nghĩ lung tung, chẳng qua là do ngài quá mệt mỏi, tích mịch mà thôi, nô tài biết mấy năm qua ngài sống thật khổ cực. ” Tiểu Lộ Tử là nô tài bên người hần, vừa nói vừa chảy nước mắt, đối với chủ tử trong lòng hần xót thương.

“Tiểu Lan tham kiến tiểu thư.”

“Tiểu Lan đứng lên đi. Có chuyện gì sao?”

“Tiểu Lan khẩn cầu tiểu thư đi xem chủ tử nhà nô tỳ!”

“Chủ tử của muội? Vì sao?”

“Người đi xem sẽ biết.”

“Tiểu Lan, ta vốn là do các người bắt đến, tuy rằng các người không đối xử ta giống như đối xử với các tù nhân bình thường, nhưng điều đó không có nghĩa là ta không để ý trong lòng!”

Tiểu Lan đột nhiên quỳ xuống “Thỉnh tiểu thư đi xem Vương gia, tiểu thư muốn Tiểu Lan làm gì Tiểu Lan cũng đều đồng ý, van xin tiểu thư ...” Tiểu Tuyết vốn là cô gái thiện lương, lúc này rốt cuộc Tiểu Tuyết không thể nhìn được nữa, nha đầu cổ đại đều là những ngài trung thành tận tụy, nếu là người hiện đại, ai ai cũng giống như vậy, đây chẳng phải là không có chuyện đồng nghiệp ly gián hục hặc với nhau.

“Đứng lên đi, ta đồng ý với cô.” Tiểu Tuyết thản nhiên cười.

Giữa đình các, một nam tử đầy phiền muộn cứ uống một ly lại một ly rượu, nô tài bên cạnh tận tâm hầu hạ chủ tử, mỗi lần như thế lại bị chủ tử đẩy ngã, đây là cảnh tượng Tiểu Tuyết nhìn thấy “Tĩnh Nam Vương, ngài đây là đang uỷ khuất chính mình, hay là...”

Nghe thấy tiếng nói trăm ngàn lần trong lòng mong nhớ, hần không thể tin được quay đầu, ánh mắt mông lung nhìn chòng chọc bóng dáng Tiểu Tuyết trước mặt.

“Nô tài tham kiến tiểu thư.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ tiểu thư.” Chờ Tiểu Tuyết tiến vào đình các thì nha đầu, nô tài đồng loạt rời đi, hần nhẹ nhàng hỏi Tiểu Tuyết “Nàng rốt cuộc cũng là tới nhìn bốn vương, ha ha....”

“Vương gia uống nhiều quá rồi.”

“Ta không có, ta...không có.”

“Vương gia có việc phiền muộn gì, vì sao lại đem chính mình làm cho chật vật như vậy?”

“Đều là vì nàng, vì nàng cả, nàng thật ra là nữ nhân như thế nào, tại sao làm mê loạn tâm ta như thế?”

“Xem ra Vương gia thật sự uống nhiều quá rồi!”

“Mị Nhi, ta thật không nên đem nàng đến đây.”

“Thì ra Vương gia đang nghĩ muốn thả ta?”

“Thả nàng? Nàng muốn trở về gặp Liệt Hạo sao? Không thể, ta không thể cho nàng gặp hần, ta muốn làm cho hần cùng ta đều thống khổ như nhau, vì sao hần luôn may mắn hơn ta, vì sao hần luôn được hạnh phúc hơn ta.”

“Vương gia, chính là ngài không tự buông tha cho chính mình mà thôi. Có lẽ Hạo Vương gia trong lòng cũng có nỗi khổ tâm, chính là ngài không biết mà thôi.”

“Nàng thương hần sao?”

“Vương gia sao lại hỏi đến vấn đề này?”

“Bốn vương muốn biết, nói cho ta biết.”

“Nếu nói yêu thì là quá nặng nề, ta không thể chạm đến. Ta vốn chỉ là một nữ nhân bình thường, chỉ hy vọng có cuộc sống bình thường mà thôi!”

Nàng tới nơi này cũng chưa thể gọi là lâu, bất quá cũng chỉ là mười ngày nửa tháng. Nàng không muốn tính toán, càng không có cách nào để tính toán, chẳng qua là....tâm nàng đã an tĩnh hơn! Không còn đau đớn như trước nữa, tư tình không thể rút ra được, thôi thì đành phải chôn sâu. Có thể sẽ trải qua thời gian dài mới mai một được, như vậy sẽ không còn đau đớn nữa.

Tĩnh Nam Vương cũng coi như là người trọng tình nghĩa, cho dù việc lúc trước bắt nàng là có lý do. Nhưng trong cuộc sống cung đình tình thân là thứ đáng quý trọng, người với người chỉ biết đối với nhau xu nịnh, nàng như vậy mà cũng có thể hiểu tâm tình của hần. Lại nhớ đến Liệt Hạo, xem ra hần hần là chưa biết nàng bị bắt đến nơi này đi, nếu không thì sao đến giờ cũng chưa thấy động tĩnh gì. Như vậy cũng tốt, nhưng là...nơi này cũng không phải là nơi để nàng an thân, vậy rốt cuộc nơi nào mới dành cho nàng đây!

23. Chương 23 : Gặp Lại Ngạo Trình

Đêm nay Tiểu Tuyết ngủ rất say, trong mộng thân thể nàng nhẹ nhàng bay lên, giống như tiên nữ, khoe miệng tràn đầy ý cười, mộng này thật là chân thật, nếu trong mộng mình có thể quay về thế kỉ 21 thì thật tốt biết mấy!

Mở to mắt, hình như là ngủ quên.

“Cô nương, người tỉnh rồi?”

“A! ! Người là?” Nhìn chung quanh lại thấy không giống như trong căn phòng cũ, đây là chỗ nào? Hay là chính mình bị đổi nơi giam cầm khác? “Đây là nơi nào, chủ tử các người đổi nơi giam giữ ta rồi sao?”

“Cô nương, giam giữ gì chứ, người là do thiếu chủ của chúng tôi mang đến đây, lệnh cho bọn tôi hầu hạ người chu đáo, người là khách nha?”

“Khách ? Ha ha, Tĩnh Nam Vương thế mà”

“Tiểu Tuyết” một tiếng nói dồn dập vang lên, Tiểu Tuyết tìm kiếm chủ nhân của tiếng nói.

“Huynh ... Ngạo Trình?”

“Ha ha ha....không sai, nàng còn nhớ ta sao?”

“Ta tại sao lại ở chỗ này?”

“Là ta đã cứu nàng đấy, định cảm tạ ta thế nào đây?”

Tiểu Tuyết ngất “Huynh làm thế nào mà cứu được ta?” Tiểu Tuyết thật là buồn bực!

“Từ ngày chia tay ở khách điểm, ta vẫn luôn tìm nàng, đến vài hôm trước mới tìm hiểu được chút thông tin, thì ra nàng là nữ nhi của Lý tướng quân, còn là Vương phi của Hạo Vương gia, ta nói vậy có đúng không?” Ngạo Trình nói tới Vương phi của Hạo Vương gia thì vẻ mặt cô tịch, trong lòng đau đớn “Nếu như lúc đầu không phải nàng cho ta cái tên giả thì ta nghĩ, ta đã sớm cứu được nàng thoát khỏi Tĩnh Nam Vương phủ rồi!”

“Ngạo Trình, thật xin lỗi, không phải là ta cố ý. Tiểu Tuyết thật sự là tên của ta...nhưng hiện tại lại không cách nào giải thích cụ thể cho huynh rõ, còn về phần chuyện của Lý Mị Nhi nữa... có thời gian ta sẽ đem mọi chuyện nói rõ với huynh, được không?”

“Vậy ta có thể gọi muội là Tuyết nhi không?” Tiểu Tuyết nghe thấy hai chữ “Tuyết nhi”, nhất thời hai mắt đầm lệ mông lung, thì ra muốn quên thật sự rất khó!

“Tiểu Tuyết, muội làm sao vậy, nếu muội không muốn, ta sẽ không gọi.”

Tiểu Tuyết hấp hấp cánh mũi “Ngạo Trình, muội không sao, thật cảm ơn huynh. Ngạo Trình, dù gì chúng ta cũng là bằng hữu, huynh có thể nói một chút chuyện về huynh uội biết không, muội thật tò mò về huynh đấy!” Trong lòng Tiểu Tuyết tràn ngập cảm động, có thể ở cổ đại này gặp gỡ một bằng hữu duy nhất mà nàng quen biết, không hề băn khoăn, không hề do dự.

“Muốn nghe chuyện cũ của huynh sao?”

“Ừ, muội cuối cùng cũng cảm thấy huynh thật là người không đơn giản nha, muội rất thích nghe chuyện cũ, rốt cuộc là huynh có muốn kể hay không đây?” Nói xong Tiểu Tuyết còn rất khô khan làm mặt quỷ, Ngạo Trình nhìn đến ngây ngốc, đã bao lâu, hần nhớ thương nàng rốt cuộc đã bao lâu, ngay lúc biết nàng là Vương phi của Hạo Vương gia, hần thật sự khiếp sợ cùng thương tâm, nhưng hiện tại nàng cuối cùng cũng đang ngồi kế bên hần, chính hần thế mà lại nghĩ muốn buông tha hết thảy, chỉ mong nàng có thể cùng theo bên người hần, có thể cười duyên rũ như vậy, chỉ cần có thể hần đã cảm thấy hạnh phúc.

Thì ra Ngạo Trình lại là người nổi danh trên giang hồ như vậy, Thiếu chủ Ngạo Bảo – một nam nhân tiêu sái như vậy, lịch sự nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, nơi cổ đại này chắc chắn là rất nhiều cô nương thích hần nhưng vì sao hần đến giờ còn chưa thành thân? Có lẽ là do công vụ làm trễ nãi chuyện hôn nhân đại sự, hay là.... Tiểu Tuyết lắc đầu, thản nhiên cười nhạo chính mình một chút, nàng là đang nghĩ bậy bạ cái gì đây chứ!

Lúc này trong tay Ngạo Trình cầm một cây tiêu “Tiểu Tuyết, muội có trong phòng không?” Tiếng Ngạo Trình trầm thấp vang lên ngoài cửa.

“Đấy, mời vào.” Cửa mở, Ngạo Trình đi vào.

“Đã trễ thế này, Ngạo Trình huynh có chuyện gì sao?”

“À, không có gì, huynh vẫn chưa muốn ngủ, chợt nghĩ đến Tuyết nhi có thể còn chưa quen chỗ nên mới cố tình đến đây nhìn qua một chút, xem muội thế nào rồi.”

“Cảm ơn Ngạo Trình huynh đã quan tâm, muội cảm thấy nơi này tốt lắm!” Tiểu Tuyết khẽ mỉm cười.

Đối với nam nhân này nàng luôn có một sự thân thiết không nói nên lời, vừa như là bằng hữu, vừa như là người nhà. Chính vì thế mà Tiểu Tuyết mỗi khi đối diện với Ngạo Trình luôn bày ra vẻ mặt chân thật nhất của mình, không lo ngại chuyện gì. Nụ cười ngay lúc này đây cũng rất chân thật.

Chính là Tiểu Tuyết đã quên, nàng rời khỏi Liệt Hạo mới chính là sống trong địa ngục!

24. Chương 24 : Liệt Hạo Diên Cuồng

Trong Hạo Vương phủ bao trùm một bầu không khí đau thương long trọng. Ngay tại thời điểm Tiểu Tuyết mất tích, toàn bộ thị vệ trong phủ đều bị đem ra xử tử, một tên cũng không sót, toàn bộ nha đầu cũng bị đánh phạt rồi nhốt vào đại lao.

Trong lao Tình nhi bởi vì phát sốt, thì thào nhỏ nhẹ “Tiểu thư, tiểu thư, Tình nhi rất nhớ người, rất nhớ người...” Tình nhi ngất đi.

“A, lao đầu (trưởng nhà lao), huynh mau tới đây, bên này có người hôn mê rồi.” Mọi người đều hết hoảng, toàn bộ nha đầu đang bị giam ai ai cũng một mặt hoảng sợ, nghĩ đến Tình nhi này là nha đầu bên cạnh Mị Vương phi, mặc kệ Vương gia tức giận thế nào cuối cùng cũng là sẽ đem Tình nhi thả ra. Nếu bây giờ Tình nhi gặp chuyện gì không may làm sao bọn họ thoát tội đây.

“Ầm ỉ cái gì? Cầm miệng đi, cả ngày khóc tang như vậy, đều phải chịu đựng đòn roi đau buốt.” Một lao đầu không kiên nhẫn gào thét.

“Lao đầu, huynh mau chạy nhanh báo cho Vương gia, nói là có một nha đầu té xỉu.”

“Các người cho rằng các người là ai chứ, báo cho Vương gia, ta còn không nghĩ muốn chết sớm.” Hiện tại ai lại không biết Vương gia đang thời kỳ thịnh nộ, chọc giận Vương gia, chính là tự mình tìm đến chỗ chết.

Một nha đầu vội vàng nói “Lao dịch đại ca, huynh cũng đã biết Tình nhi này là nha đầu bên cạnh Mị Vương phi, nếu Vương gia tìm Vương Phi về được, Vương Phi không thấy nha đầu của mình đâu, huynh có thể tưởng tượng Vương Phi thương tâm cỡ nào, lúc đó đến mười cái mạng của huynh cũng không đủ đền mạng.”

Lao đầu nghĩ cũng đúng, Vương gia vì Mị Vương phi đã muốn diên mất rồi, có thể thấy được Vương gia quan tâm Vương phi cỡ nào, nếu để nha đầu của Vương Phi gặp chuyện không may, chính hắn chẳng phải là...ngẫm lại chỉ sợ “Vậy các người trông coi nàng một chút, ta đây liền thông báo cho thị vệ bên cạnh Vương gia Trương Thanh.”

“Trương thị vệ, nha đầu của Mị Vương phi - Tình nhi, dường như té xỉu rồi, ngài muốn đi xem hay không?” Lao đầu khẩn trương nhìn thị vệ duy nhất bên ngài Vương gia Trương Thanh thống khổ không biết làm thế nào.

“Việc nha đầu té xỉu?”

“Đúng vậy, hình như là sinh bệnh, tìm đại phu xem bệnh cho tốt, đừng đợi đến lúc Vương phi trở lại, nha đầu của nàng bệnh mà chết, chuyện này...”

“Ừ, vậy người mau đem nàng ấy đến đại phu đi, chuyện này tạm thời khoan hãy thông báo Vương gia, ta làm chủ, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Tuân lệnh!” Lao đầu lui ra, Trương Thanh trong lòng đau đớn không chịu nổi, Vương gia lần này sợ là động chân tình, đi theo Vương gia nhiều năm như vậy, Vương gia tuy nói tâm tình bất định, nhưng là đối với thuộc hạ quả thật cũng không hà khắc, nay vì Mị Vương phi mà...Trương Thanh thở dài một tiếng!

Trong viện của Liệt Hạo, một mảng hỗn độn, hiện nay Liệt Hạo không như ngày xưa, cặp mắt vô hồn, vẻ mặt uể oải, toàn thân đầy vết thương, là do tự ngược chính mình tạo thành, từ khi Tiểu Tuyết mất tích cho tới bây giờ đã là một tháng, đã tới cực hạn của hắn rồi, thân tín vẫn liên tục điều tra làm rõ.

Biết Hoàng Thượng cũng vì chuyện này mà khuyên nhủ hắn, để hắn cảm thấy thoải mái mà tập trung lực lượng khắp Hoàng Thành để tìm kiếm người, quyết tìm cho ra mối thôi, trên quốc thổ chính mình lại tìm không thấy một vị Vương phi nếu truyền ra bên ngoài còn thể thống gì.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Một thân tín quỳ xuống đất,

“Có tin tức?” Giọng Liệt Hạo khàn khàn tức khắc đưa mắt nhìn thân tín đang quỳ dưới đất.

“Thuộc hạ điều tra ra, nửa tháng trước Mị phi bị...” khẩn trương nhìn Vương gia, khi tra ra được việc này thì thị vệ liền khiếp sợ, không biết nên nói sao cho phải.

“Nói mau, kiên nhẫn của bản vương có hạn!”

“Vương gia, Vương phi lúc trước bị Tĩnh Nam Vương đưa vào một nơi bí mật, hiện tại Vương Phi bị ngài khác cứu đi.”

“Sao, cứu rồi vì sao không thông báo cho bốn vương, nói mau rốt cuộc là ai?” Liệt Hạo dâng lên tức giận đến khát máu. Tốt lắm, tốt lắm, bốn vương đã lâu không đại khai sát giới, dám chọc giận bốn vương, ta cho các người muốn sống không được, muốn chết không xong. Tĩnh Nam Vương đúng không? Khó trách thuộc hạ không thể nào điều tra được, hai bên đối với người không hề hoài nghi, là vì nhớ tới một nửa huyết thống, nhưng người lại chưa từng đem bốn vương để vào mắt. Là muốn trả thù bốn vương sao? Dám can đảm cướp đi ái phi của bốn vương, cái này là người tự tìm tới, cũng đừng trách bốn vương không niệm tình huynh đệ phân chia, năm đó buông tha người, chính là xem nặng cốt nhục huynh đệ hoàng thất, không nghĩ lại để lại tai họa ngầm.

“Bị Ngạo Bảo thiếu bảo chủ trên giang hồ cứu đi, điều tra được Vương phi cùng vị Ngạo Bảo thiếu bảo chủ quan hệ không ít.”

“Nói!” Trong mắt Liệt Hạo tràn ngập huyết sắc.

“Một số thuộc hạ, đã có người xâm nhập vào bên trong phủ hấn, thiếu bảo chủ đối Vương phi hết sức lấy lòng, rất là xa xỉ, nghe nói vì Vương phi mặc kệ tất cả sự vụ trong phủ, chỉ vì bồi Vương phi tìm hoa dưới trăng.”

“Oanh!” Bàn vuông tức khắc bị gãy, cả ngài Liệt Hạo nổi lên hừng hực lửa giận, nữ nhân chết tiệt, bốn vương vì nàng cơm nước chả đựng, đêm không thể ngủ, nàng thể nhưng lại....

Nam tử cả người run run, cái này thật sự là chọc giận Vương gia, nhưng là nội dung điều tra được mà không báo, ngày sau chính hấn khó tránh khỏi tử tội, không bằng chết thống khoái chút.

“Vương gia...Vương gia...Trước tiên phải làm như thế nào?”

“Đứng lên, bốn vương muốn đích thân đi đón Vương Phi hồi phủ, ra lệnh cấm quân điều một vạn nhân mã, nhân mã tất yếu phối hợp lại!” Ánh mắt Liệt Hạo tà mị phủ kín giết chóc. Lần này là trọn tròn mắt, cấm quân là quân đội thần bí nhất trong lịch sử các nước, người trong đó, đều là mặt mang mạng che, công tay, gặp qua không người nào còn sống. Không phải chuyện quan trọng - bảo vệ Hoàng Thành, bình thường sẽ không điều động, chuyện này... thiên hạ muốn đại loạn rồi! !

25. Chương 25 : Thành Hồng Nhan Họa Thủy

Ngày ngày khắp nơi đều chìm đắm trong cơn thịnh nộ bão táp, toàn bộ người trong Hoàng Thành đều sợ hãi, chỉ có trong Ngạo Bảo bí ẩn, Tiểu Tuyết nhìn cả vườn hoa cỏ, chợt thực đắc ý cuộc sống như bây giờ, chẳng qua là không biết, chính nàng đã làm cho tất cả người dân Liệt Quốc lâm vào nỗi sợ hãi.

“Tiểu thư, tiểu thư, hoa này tên gì? Đẹp quá nha!” Khi đến đây, Ngạo Trình điều bốn nha đầu đến cho Tiểu Tuyết, chẳng qua là Tiểu Tuyết luôn cảm thấy nhiều người hầu hạ không quen, chung quy theo cách sống ở hiện đại, hấn là tự mình lo liệu, bất quá, tiểu nha đầu này cùng Tĩnh nhi có điểm giống nhau, nàng đối với nha đầu này cũng thân cận rất nhiều. Tiểu Tuyết tuy là sống ở phủ đệ mới, nhưng là rất nhiều người đều muốn nịnh bợ người được Thiếu bảo chủ Ngạo Bảo che chở trong lòng bàn tay là nàng, không dám gần gũi Tiểu Tuyết nhiều, chỉ có thể cùng nha đầu ‘được sủng ái’ bên cạnh nàng nghĩ cách sống tại đây,

“Ha ha, đẹp không, đây là hương hoa cỏ của nhà ta trồng, ta chỉ là nói sơ qua với Ngạo Trình một chút, không nghĩ tới, ở nơi này cũng có thể tìm được.” Tiểu Tuyết hí mắt rất là ca ngợi kiệt tác của mình.

“Tiểu thư, người không biết đó thôi, người trong lòng Thiếu bảo chủ rất quan trọng nha. Bây giờ ai ai cũng đều nói, người có khả năng sẽ là Thiếu bảo chủ phu nhân đấy.” Tiểu nha đầu vui vẻ nói, ngấm lại chính mình nhưng là nha đầu được sủng ái của ‘thiếu phu nhân’ nga, hắc hắc ~

“Nha đầu muội nói vậy cái gì đó, muội nha, xem ra ta càng ngày càng cứng chịu muội rồi, có phải ngứa da hay không hả?” Làm bộ cảm lấy gây gộc truy đánh tiểu nha đầu.

”Ha ha ha

tiểu thư, tha mạng nha, là bọn hắc nói mà, không tin người hỏi một chút đi.” Nha đầu kia nhanh nhẹn hoạt bát, một bên chạy, còn một bên hướng tâm chủ tử của nàng nhả mặt! Ha ha ha....” Tiếng cười như chuông bạc truyền khắp toàn bộ phủ đệ.

“Vương gia, thuộc hạ điều tra biết Mị Vương Phi hiện tại bị Ngạo Bảo thiếu bảo chủ Ngạo Trình ẩn giấu tại một nơi bí mật, chính là hiện tại thuộc hạ còn chưa tra ra được kết quả, thỉnh chủ tử ban tội!”

“Đứng lên đi, trách các người cũng vô dụng, chúng ta phải nhanh một chút tìm được người trước Hạo Vương gia mới được.”

“Vâng! Vương gia, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

“Lui ra đi, bổn vương muốn tĩnh lặng.” Tĩnh Nam Vương ngoắc ngoắc tay, vô hồn ngồi sững trước cây đàn mộc “Mị Nhi, bổn vương rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt?” Tiếng lầm bầm nhỏ từ trong miệng phát ra.

Lúc này Tiểu Lộ Tử kích động đi tới “Chủ tử, không hay rồi, Hạo Vương gia xuất động cấm quân.”

“Cái gì?” Tĩnh Nam Vương kinh hãi! “Hiện tại tình huống thế nào?”

“Chủ tử, chúng ta đang không an toàn, có thể là Hạo Vương biết chuyện chúng ta cướp Mị phi, chủ tử, người có muốn hay không....”

“Không cần, chuyện gì nên đến thì đến, ta cũng không sợ hắc đến vậy.”

“Nhưng là chủ tử... Chúng ta nếu đánh bừa, phần thắng cũng không cao, lại nói hiện tại Hoàng Thành cũng đứng về phía hắc, cấm quân cũng xuất động, chúng ta”

“Tiểu Lộ Tử, người cảm thấy chúng ta cho dù rời khỏi đây, ha ha ha... hắc có thể buông tha cho ta sao. Cho dù hắc có thể, ta cũng không thể.”

“Vương gia! Nhưng mà...”

“Tiểu Lộ Tử, ý ta đã quyết.” Tĩnh Nam Vương trong mắt một mảng lạnh băng, đại nạn tránh mấy cũng không được. Liệt Hạ! Ta cùng người đều tính toán sổ sách với nhau, hừ hừ! Hoàng Thượng giúp đỡ người, cũng đừng quên, ta cũng có Vương bài trong tay. Chính là Mị Nhi, người có thể hiểu ta không, cho dù người khắp thiên hạ cũng ai không đứng về phía ta, chỉ cần có nàng ấy ta liền không sợ. Hai mắt nhắm lại!

Trong Ngạo Bảo phủ xôn xao một mảng “Lần này là chuyện tốt gì đây, Thiếu bảo chủ rốt cuộc sao lại chọn gian tới quan phủ?”

“Đúng nha, làm sao bây giờ?”

“Mọi người im lặng.” Ngạo Trình ngồi ở giữa đại sảnh, chân mày nhíu lại, hai tay nắm chặt “Ta nghĩ mặc kệ thế nào, Ngạo Bảo chúng ta cũng không đến mức sợ quan phủ thành như vậy.”

“Thiếu bảo chủ, việc này không thể nói như vậy, Ngạo Bảo chúng ta đặc biệt cùng quan phủ không có liên quan, hiện tại cấm quân triều đình đều xuất động, chẳng lẽ chúng ta ngồi chờ chết sao?” Một quản sự (quản lý sự vụ) không sợ chết nói.

“Việc này liên quan đến ta, ta không nghĩ liên lụy các vị huynh đệ.”

“Thuộc hạ là người của Ngạo Bảo, thề sống chết bảo vệ Ngạo Bảo.”

“Đúng, thề sống chết bảo vệ Ngạo Bảo.” Mọi người trầm miệng một lời. “Ta thấy, vẫn là cùng Lão bảo chủ bấm báo một chút.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Không cần, ta đều có tính toán.”

“Nhưng... Thiếu bảo chủ, việc này nếu giấu diếm Lão bảo chủ đúng là không ổn.”

“Việc này ta sẽ nói cùng phụ thân biết, mọi người cứ an tâm, chớ vội nóng nảy.” Ngạo Trình không lo lắng cấm quân, cũng không lo lắng phụ thân đại nhân, chính là Tiểu Tuyết nếu vì vậy mà bị thương tổn, chính

mình thật đúng là không thể tha thứ. Ngạo Trình đang suy tư, phía dưới sảnh mọi người vẫn là dáng vẻ sợ hãi!

Chiến sự hiện nay đang kịch động, lúc này mắt phải Tiểu Tuyết giật giật liên tục, “Mai tử, hôm nay có chuyện gì, ta mơ hồ cảm thấy có khả năng sẽ xảy ra chuyện, trong lòng thật là buồn bực!”

“Tiểu thư, người làm sao thế, thân thể không thoải mái, người muốn nô tỳ bẩm báo cho Thiếu bảo chủ không?”

“Mai tử, ta không sao, chính là trong lòng lo lắng, Ngạo Trình có việc riêng, chúng ta không nên quấy rầy huynh ấy.”

“Ha ha... tiểu thư, người không biết, Thiếu bảo chủ cho dù là đang vội, chỉ cần tiểu thư người nói một câu, đại sự cũng thành không có việc gì, ha ha...” Nha đầu kia, mình lúc này đang phiền não trong lòng, nàng ta còn không tâm không phể (không tìm không phối, ý là vô ý thức), có thể an ủi ta chút, muốn trêu chọc ta vui vẻ! Trăm ngàn không cần có việc gì mới tốt!

26. Chương 26 : Tiểu Tuyết Lo Lắng

Liệt Quốc lâm vào sợ hãi. Ai ai cũng không ngừng đoán mò xem Hạo Vương phủ rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà muốn điều động cấm quân. Trong truyền thuyết, cấm quân là lực lượng tinh nhuệ, bách chiến bách thắng, phàm là người gặp phải cấm quân chính là không ai sống sót. Thủ dụ thống trị toàn bộ cấm quân, trước kia là do Tiên Hoàng ban cho Hạo Vương gia, dẫu mắt khắp thiên hạ, ngay cả Hoàng đế cũng phải ngưỡng ba phần, không biết ai có thể cùng Vương gia đối địch đây.

Ẩn thân trong phủ đệ “Này, các người biết gì không, Hạo Vương gia hình như mang theo cấm quân hướng Ngạo Bảo chúng ta mà đến đây, các người có biết là vì chuyện gì hay không?”

“Không biết nha, Hạo Vương gia cùng Thiếu chủ hẳn là không có quan hệ gì.”

“Đúng nha, đúng nha”

“Này! Lục Y, muội là tâm phúc bên người tiểu thư, cái này muội đi hỏi hỏi tiểu thư đi, Thiếu chủ coi trọng tiểu thư như vậy, chắc tiểu thư biết đấy”

“Đúng rồi, đi không?”

“Nhưng muội phải hỏi thế nào?”

“Nghĩ như thế nào liền hỏi như thế ấy, có sao đâu, nghe nói tiểu thư thích muội như vậy, bình thường muội nói chuyện tùy tiện cũng không thấy tiểu thư trừng phạt muội nha.”

“Cũng đúng! Được rồi, muội đi là được chứ gì, các tỷ thật phiền phức. Kho trách tiểu thư không muốn các tỷ hầu hạ người”

“Người ... • người ... • ”

Nơi hẻo lánh có vài nha đầu ở trong này người một câu, ta một câu nghị luận, nhất trí đề cử nha đầu gọi là Lục Y đi thám thính tình hình, Lục Y không có biện pháp, vì thỏa mãn hiếu kỳ của mọi người, chỉ có thể hỏi tiểu thư tôn kính của bọn họ một chút, Lục Y đi vào một nơi ‘hoa cỏ’, đây là nơi tiểu thư thường xuyên tới nhất, nhìn tiểu thư trên mặt rõ ràng đang lâm vào yên lặng, cả người giữa hoa cỏ như là một người cô độc thất thần, kỳ thật Lục Y biết tiểu thư chính là ngài được Thiếu bảo chủ cứu, cũng nhìn ra Thiếu bảo chủ đối tiểu thư che chở cùng coi trọng. Nàng từ nhỏ ngay tại Ngạo Bảo mà lớn lên, Ngạo Bảo chính là nhà của nàng, Thiếu bảo chủ lại là chủ tử của nàng, lại giống như thân nhân, có lẽ vì nguyên nhân này, Thiếu bảo chủ mới để cho bốn nha đầu thân cận nhất hầu hạ tiểu thư, nhưng tiểu thư rốt cuộc là thân phận gì, Thiếu chủ vì sao đem tiểu thư ẩn nấp chỗ này nha, Lục Y trầm tĩnh trong suy nghĩ chính mình, lúc này Tiểu Tuyết xoay người nhìn Lục Y.

“Nha đầu chết tiệt kia, làm sao thế, đừng làm ta sợ nha?” Tiểu Tuyết khôi phục biểu tình lại đùa giỡn với Lục Y, vẻ mặt cô tịch vừa rồi giống như là ảo giác.

“Tiểu thư, người làm cho Lục Y tìm muốn chết nha.”

“Hắc hắc, tiểu nha đầu, muội đi tìm ta sao, nhưng là chúng ta cách xa không đến nửa chén trà nhỏ nha.”

“Tiểu thư ... •”

“Lục Y, làm sao vậy?”

“Chuyện này...đúng rồi, tiểu thư... ba vị tỷ tỷ kia nói thế nào cũng là muốn nô tỳ đến hỏi tiểu thư một chút xem người có biết vì sao Hạo Vương gia muốn tới Ngạo Bảo của chúng ta hay không thôi?”

“Hạo Vương gia ! !” nghe thấy ba chữ “Hạo Vương gia”, Tiểu Tuyết nhất thời sắc mặt trắng bệch, chuyện gì nên đến thì đến, chẳng qua là ta cùng với Liệt Hạo vốn là không nên có chỗ rối rắm, không phải sao?!

“Đúng nha, nghe nói Hạo Vương gia, lần này còn dẫn theo cấm quân, người biết cấm quân không, nghe nói bọn họ dũng mãnh hiếu chiến, cơ hồ không có người gặp qua bọn họ, bởi vì người chứng kiến nhất định đã không còn trên đời này.”

“Cái gì? Có quân đội như vậy sao?” Trong lòng Tiểu Tuyết kinh hãi, vì cái gì? Vì nàng sao? Châm chọc cỡ nào?

“Tiểu thư, người làm sao vậy, không thoải mái sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì ...” Tiểu Tuyết không muốn làm cho Lục Y vì mình lo lắng “Muội có biện pháp để cho ta gặp Ngạo Trình không, ta có lời muốn hỏi huynh ấy?”

“Tiểu thư, mấy ngày nay, Thiếu bảo chủ vì sự vụ trong Bảo không hề rời bước, để uội chiếu cố người thật tốt, người có chuyện gì nô tỳ có thể thông báo nha.”

“Không phải... ta... chúng ta như lời người nói đâu.” Trong lòng Tiểu Tuyết kinh hãi, nếu Ngạo Trình bị liên lụy, nàng khó tránh khỏi tội này! “Lục Y, vô luận thế nào cũng phải giúp ta gặp Ngạo Trình một chút, bằng không thật sự sẽ không tốt.” Nhìn tiểu thư muốn nói lại thôi, vẻ mặt hoảng hốt, Lục Y nghĩ đến chắc là có việc nghiêm trọng, biết là không có thể qua loa.

“Tiểu thư người chờ chút.”

Tiểu Tuyết lo lắng, nha đầu vội vàng mà đi.

Tiểu Tuyết trở lại trong phòng thế nào, nàng cũng không quan tâm, trong đầu chỉ nhìn mông lung gì đó, đến tột cùng hẳn muốn thế nào đây, vì cái gì mà biến nàng từ một người nhỏ bé thành người mà thế nhân sợ hãi, thật là vì Lý Mị Nhi bị bắt, hay là vì tình đối với Tiểu Tuyết, nếu như đúng vậy, Tiểu Tuyết gánh không nổi, chúng ta dù sao cũng là khoảng cách ngàn năm!

27. Chương 27 : Ngạo Trình Diên Cuồng

Đêm yên tĩnh, trên bầu trời lại như ẩn chứa những khuấy động lớn. ánh đèn trong phòng Tiểu Tuyết leo loét, Tiểu Tuyết vẫn ngồi trầm tư, bên ngoài Ngạo Trình rốt cuộc cũng đã đến, nhưng là đứng ở nơi này hai chân giống như bị đóng đinh chặt chệ xuống nền nhà, bước đi khó khăn, cửa phòng trước mắt hắn hiện ra mờ ảo, nghĩ đến muốn chạm vào nhưng lại sợ không giống như chân thật. Hắn nên tiến vào, hay là rời đi? Trong đầu Ngạo Trình do dự, suy nghĩ mông lung, lúc này Tiểu Tuyết hoàn hồn lại đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa có bóng người ẩn hiện.

“Ai đó?” Tiểu Tuyết sợ hãi thốt ra tiếng. Không ai trả lời! “Bên ngoài là ai đang đứng vậy?”

“Tiểu Tuyết.” Thanh âm quen thuộc tựa như ảo giác lên tiếng trả lời nàng. Tiểu Tuyết buống xuống nỗi kinh sợ, đứng dậy đi ra cửa. Hai tay vừa mở cửa ra, Ngạo Trình nhìn thấy muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Huynh tới rồi sao còn không vào?” Tiểu Tuyết khẽ mỉm cười.

“Trễ như vậy muội còn sai Lục Y đến tìm huynh là vì chuyện gì?”

“Huynh có vẻ quên vị bằng hữu là muội rồi!” Mang theo nhàn nhạt trách cứ, như là làm nũng! Tay Ngạo Trình khẽ vuốt sợi tóc suôn dài của Tiểu Tuyết, thở dài một tiếng.

“Huynh thật sự muốn quên nhưng giờ đã trót khắc sâu vào tâm vào xương cốt, huynh phải quên như thế nào đây?!” Vừa là hỏi, vừa là lời thì thào bộc lộ tâm tình, trong lòng Tiểu Tuyết quặn thắt. Nàng không cần như thế, nàng đã không thể cho đi điều gì nên cũng không muốn tổn thương ai, đây không phải mong muốn của nàng. Nàng không muốn trêu chọc ai, nhưng lại vô tình...

“Ngạo Trình, có phải ngài ấy đã tới Ngạo Bảo rồi phải không, huynh...” Nàng ngẩng đầu nhìn Ngạo Trình, ánh mắt có điều muốn hỏi hiện lên lo lắng.

“Tuyệt nhi! Huynh nghĩ trước mắt huynh có thể ứng phó được. Muội không cần lo lắng!” Lời nói thản nhiên nhưng vẻ mặt đầy phiền muộn, trong lòng Tiểu Tuyết quặn đau, nam tử tiêu sái này đã từng phiêu dạt như vậy nhưng giờ đây lại vì nàng mà trở nên phiền muộn, thử hỏi làm sao trái tim nàng có thể nhẫn tâm đây!

“Ngạo Trình, huynh không cần như vậy, muội ...”

“Tuyệt nhi, muội thật ra là hiểu được lòng huynh nhưng chính lòng muội lại có kiêng kỵ của riêng mình, có phải không? Lúc huynh hỏi thăm chuyện của muội mới biết được muội không phải là người mà Vương gia sủng ái, lòng huynh vô cùng kích động. Nhưng bây giờ huynh thật không thể hiểu được, Hạo Vương gia là người lãnh tình, chưa bao giờ vì việc tư mà dùng đến “cầm quân”, thế nhưng lần này...thật sự không thể tưởng tượng được!”

“Mặc kệ như thế nào nhưng việc này là do muội mà nên, muội không nghĩ rằng sẽ để người đời dèm pha, nói rằng muội “hồng nhan hoạ thủy”, lại càng không muốn huynh phải khó xử. Ngạo Trình, huynh đưa muội tới chỗ của Liệt Hạo được không?” Tiểu Tuyết mang theo vẻ mặt kiên định, lặc tặc cùng mắt mắt nhìn về phía Ngạo Trình, chờ đợi.

“Vì sao? Muội thương hấn sao? Hay là muội không tin rằng huynh có năng lực bảo vệ muội?”

Tiểu Tuyết lắc đầu cười khổ “Ngài ấy là Vương gia, còn huynh vốn là người trong giang hồ, đừng vì Tiểu Tuyết mà đặc tội với người của triều đình, không đáng đâu!”

“Vậy muội mau nói cho huynh biết, cái gì mới đáng giá? Buông tha uội sao? Thành toàn cho hai người? Tuyệt nhi, không thể được, không cần quá tàn nhẫn với huynh như vậy!” Tay Ngạo Trình dùng sức nắm chặt lấy hai vai của Tiểu Tuyết, nàng đau đớn, ánh mắt hấn cứng rần khiến Tiểu Tuyết kinh hãi, nhìn người bằng hữu trước mắt biến đổi vô định như vậy nàng không khỏi hoảng hốt, đây là Ngạo Trình sao? Người mà nàng luôn cho rằng tiêu sái, lịch sự nho nhã đây sao?

Một giọt lệ rơi nhẹ xuống, cổ họng nghẹn ngào! Thân thể hơi hơi rung động.

“Tuyệt nhi...” Hấn đau lòng khẽ gọi, rốt cuộc cũng buông tay ôm nàng vào lòng, hai tay vuốt ve lưng Tiểu Tuyết vỗ nhẹ nhẹ, bộ dáng thật sủng nịnh “Huynh không nên bức muội như vậy, huynh chỉ mong muội hạnh phúc cả đời!” Người nam nhân này luôn như vậy, không đành lòng. Trong lòng Tiểu Tuyết nổi lên chua xót, nếu như nàng cũng là người của thời đại này, gặp được người nam nhân như vậy, chỉ sợ nàng đã sớm luân hãm.

“Cám ơn huynh, Trình!” Nghe được nàng gọi “Trình” đúng là tràn ngập xa xỉ, cả người hấn rung động, nếu thời gian có thể ngưng lại, nếu nàng có thể vĩnh viễn làm bạn với hấn, như vậy cho dù hấn buông tha cho hết thấy đang có thì đã sao! Chẳng qua giờ đây lại không như mong muốn của hấn! Hấn than nhỏ trong lòng, hàng trăm tư vị!

Trăng sáng trên cao, trong phòng hai ngài ôm nhau, ánh nến chập chờn, Tiểu Tuyết khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Ngạo Trình “Trình, đáp ứng muội! Muội không muốn thiên hạ đại loạn, đừng nói chỉ muội lại là kẻ gây nên! Được không?”

“Lần này để muội đi, chúng ta còn có khả năng gặp lại nhau không?” Ngạo Trình biểu lộ ánh mắt thống khổ.

“Nếu có duyên, chúng ta nhất định gặp lại, bất quá, huynh hứa với muội phải bảo trọng thật tốt!”

“Không có muội ở bên cạnh huynh làm bạn, huynh có thể sao?”

“Đáp ứng muội!” Nhẹ nhàng xoa lưng hấn, hai tay Ngạo Trình nắm lấy hai tay mềm mại.

“Huynh đáp ứng muội, bất quá sẽ không ngồi chờ chết!”

“Trình! ! !” Thở dài ra tiếng, thì ra tâm đúng là đau đớn như vậy.

28. Chương 28 : Bão Táp Đến

Ngoài thành Ngạo Bảo, khói trắng dày đặc nổi lên bốn phía, ngay cả trên bầu trời cũng tràn ngập sát khí. Đội quân đang đóng chiếm ở cửa thành trang bị toàn diện, đầu đội mũ sắt, tay mang xiềng xích, người người anh dũng phi phàm, vừa nhìn đã biết đây không phải quân đội bình thường, chính là “cấm quân” Liệt Quốc làm người khác tai nghe cũng đã khiếp sợ. Người đứng đầu quân đoàn là Liệt Quốc Hạo Thân Vương, ánh mắt sắc lạnh, hai nắm tay nắm chặt, hôm nay chính là ngày tàn của Ngạo Bảo.

“Trương Thanh! Truyền lệnh xuống vây chặt Ngạo Bảo, một con muỗi cũng không tha!”

“Dạ! Vương gia!” Trương Thanh tuân lệnh sắp xếp hết thấy, sau đó lặng yên đến bên cạnh Hạo Vương.

Trong Ngạo Bảo, mọi người xôn xao một mảng “Trước tiên làm sao bây giờ? Thiếu bảo chủ đi nơi nào, có ai biết không?”

“Thuộc hạ cũng không biết.”

“Trước mắt xử lý việc này sao đây?” Trong Bảo mọi người đều cau mày, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Cách Ngạo Bảo ước chừng 500 thước có một nam tử phiêu dật cùng một mỹ nữ cười trên lưng tuần mã, hướng một thiên lý mã gần Ngạo Bảo chậm rãi mà đến.

“Vương gia, ngài xem....”

Liệt Hạo quay đầu nhìn xa, người ngồi trên tuần mã là người hắn mong nhớ ngày đêm. Nàng lúc nào thì đến đây, ánh mắt sắc lạnh của Liệt Hạo hiện ra nhu hòa khó thấy, bất quá nháy mắt liền biến mất vô ảnh. Nữ nhân chết tiệt! Cùng nam nhân khác cười chung một ngựa như thế, có đem bốn vương để trong mắt hay không, bốn vương ngày đêm nhớ nhung nàng, bây giờ rất muốn liều lĩnh xông đến hung hăng ôm lấy nàng cho thỏa nỗi tương tư!

Trên lưng tuần mã là Tiểu Tuyết cùng Ngạo Trình. “Trình, chúng ta đến...”

“Tuyết nhi, chúng ta có thể có gặp lại sao?”

“Huynh nên quên muội đi!”

“Ha ha ha... Muội cuối cùng thì câu trả lời có lẽ cho ta cũng không muốn nói hay sao?”

“Trình! Huynh đừng như vậy, chúng ta là bằng hữu, muội không muốn lừa dối huynh. Lần này trở về, muội không biết còn có thể có cơ hội ra ngoài hay không. Nhưng...muội chân thành hy vọng huynh tìm thấy hạnh phúc!” Trong mắt ẩn ẩn lệ quang, tâm nàng quặn đau, thì ra chia tay cũng là một loại tra tấn thể này. Ngạo Trình, huynh vốn có cuộc sống của huynh, không nên vì ta mà phá hư như thế. Huynh tốt đẹp như vậy, chỉ mong sẽ người cùng huynh xứng đôi. Cũng như huynh, ta thật sự không đành lòng, huynh là tri kỷ duy nhất của ta ở thế giới này. Cho dù hôm nay chúng ta không ở đây chia tay, ta cũng không muốn vì thế này mà làm liên lụy đến huynh, huynh có hiểu cho lòng ta hay không?!

“Mị phi của bốn vương, nàng còn nhớ rõ nàng là Vương phi của bốn vương hay không, tại sao lại không nhìn đến bốn vương!” Liệt Hạo nổi lên tia khát máu hung tàn, dùng khinh công bay lên, nhanh trong chớp mắt khiến người khác không phản ứng kịp, nữ nhân kia như củ rơi vào trong lòng của Hạo Vương, đôi mắt hắn toả lửa gắt gao níu chặt ánh mắt nhìn Tiểu Tuyết, vừa như thiêu đốt vừa như muốn hoà tan nàng.

“Vương gia, người gầy!” Tiểu Tuyết định thần lại mới phát hiện nàng thể nhưng rơi vào trong ngực Liệt Hạo, cũng thừa lúc thốt lên một câu quan tâm. Nhẹ nhàng xoa khuôn mặt Liệt Hạo. Hắn rút cuộc cũng tới, lòng nàng bình tĩnh giờ phút này mới biết được đối mặt với hắn lại nhiệt liệt như vậy, đến cuối cùng thể nhưng lại luân hãm sâu trong tơ tình kia.

“Tuyệt nhi....bổn vương rất nhớ nàng...” Cả thảng nay hấn không thể nhẫn nhịn nhớ nhung trong lòng, cảm xúc bấy giờ ào ạt tới, hấn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực mình. Xa xa, Ngạo Trình nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng của chính mình, hương vị chua xót ngấm thấm vào tâm can!

“Hạo, ngài sao lại khiến cho Tuyệt nhi gánh lấy cái tên “hồng nhan họa thủy” này đây?” Nàng cất tiếng ai oán, từ trong lòng hấn ngẩng đầu nhìn nam nhân bá đạo trước mắt.

“Tại sao nàng không trở lại? Mặc dù lúc trước bổn vương tìm không được nàng là do bổn vương thất sách, nhưng, nàng lại càng đáng trách hơn, lúc được cứu ra tại sao không quay về tìm bổn vương, nàng có biết bổn vương vì lo cho nàng mà mỗi đêm ngủ cũng khó khăn hay không?”

“Hạo, thiếp không cố ý như vậy. Mặc dù là thiếp thật sự bị bắt nhưng ngài cũng không thể làm như thế.”

“Chỉ cần là nàng, bổn vương liền nguyện ý, bản lĩnh ta thế nào chứ.”

Tiểu Tuyết lắc đầu, than nhẹ “Tuyệt nhi làm sao có thể khiến cho Vương gia điều cả cấm quân thế này, để ngài phải chịu đựng điều tiếng của mọi người.”

“Người nào dám quở trách bổn vương, chỉ sợ Liệt Quốc còn chưa có!”

“Mặc dù là như vậy, Tuyệt nhi cũng không nguyện ý.”

“Chỉ cần nàng không rời khỏi bổn vương, bổn vương sẽ nghe theo lời nàng, được không?” Tâm Tiểu Tuyết rung động, hình ảnh của hấn tràn đầy trong mắt nàng, nghĩ mãi cũng không muốn rời xa, đây chính là thứ gọi là tình yêu sao? Vì sao đẹp mắt như vậy?

“Hạo, để cho bọn họ quay về được không? Không cần liên lụy người vô tội.”

“Người vô tội tất nhiên là sẽ không liên lụy, bất quá.... Ngạo Trình thân biết nàng là người của bổn vương nhưng lại dám giấu kín ở nơi bí mật.” Ánh mắt ôn nhu từ trên người Tiểu Tuyết xoá sạch, nháy mắt biến thành sắc lạnh nhìn phía Ngạo Trình.

29. Chương 29 : Bỏ —— Cấm Quân

Ánh mắt sắc bén bắn về phía Ngạo Trình cách đó không xa, ánh mắt hấn khát máu hung hăng tóm lấy Ngạo Trình. “Ngạo thiếu bảo chủ, tin tưởng lấy năng lực của ngươi, dĩ nhiên biết được Tuyệt nhi là nữ nhân của bổn vương, tại sao không thấy các hạ có hành động gì, mà bổn vương cũng là từ thuộc hạ của mình điều tra mà biết được đây?”

Ngạo Trình thản nhiên nhìn Hạo Vương, vẫn là không rõ tại sao Hạo Vương gia đối với Tiểu Tuyết thay đổi, điều tra ra mới biết được thì ra là sau lần sinh tử kia liền thành ra như vậy “Ngẫm lại Hạo Vương gia có lẽ đã quên, ngài đối với người gọi là Mị phi kia chưa một lần ngoảnh mặt nhìn lại, hiện tại sao lại vì nàng ta mà điều động cả cấm quân thế này?” Cuối cùng hấn cũng nói ra nghi ngờ trong lòng!

“Ha ha ha....thật là buồn cười, bổn vương đối với nữ nhân của mình thế nào còn phải cần người nói tới hay sao!” Vèo... một tiếng liền đến bên cạnh Ngạo Trình, đột nhiên một chưởng sắc lạnh bổ tới, Ngạo Trình cả kinh, nhảy lên không, Ngạo Trình khinh công vô cùng tốt ngược lại ứng phó tự nhiên.

“Vương gia, thuộc hạ tới!” Lúc này Trương Thanh dĩ nhiên thấy rõ, trong nháy mắt liền gia nhập trong đó.

Sắc mặt Tiểu Tuyết trắng bệch, ha ha ha.... Thì ra là như vậy, hấn là Vương gia, làm sao chấp nhận được nữ nhân trên danh nghĩa phản bội hấn, thì ra chân tướng tất nhiên là châm chọc như vậy, còn tưởng rằng hấn thật sự là đối với mình hữu tình, thế nhưng... lòng cũng là đau đớn như vậy.

Bên này Ngạo Trình hoảng hốt nhìn thấy sắc mặt Tiểu Tuyết trắng bệch, nhất thời trong lòng đau đớn không chịu nổi, không lưu ý, trúng một chưởng của Hạo Vương, khóe miệng máu tươi phun.

“A....” Tiểu Tuyết hoàn hồn hô to một tiếng “Trình!” Chạy nhanh đến bên người hấn, dùng tay áo khế vuốt vết máu của Ngạo Trình.

“Thật xin lỗi!” Ngạo trình nhìn phía Tiểu Tuyết hỏi “Muội không sao chứ?”

Tiểu Tuyết tươi cười chua xót “Muội không sao, không cần vì muội mà làm mình bị thương, được không?” Lúc này Liệt Hạo nhìn thấy tình cảnh như thế, cả người phát run, trong lòng đổ kị quay cuồng,

“Các người có xem bốn vương tồn tại sao?” Tiểu Tuyết xoay người thản nhiên nhìn Liệt Hạo “Thỉnh Vương gia ra lệnh rút cấm quân về, Mị Nhi cùng người hồi phủ là được.”

“Hừ hừ ... Nàng là vì hân. Càng đáng chết hơn”

“Vương gia, Mị Nhi chính là không nghĩ tới sẽ có người vì mình mà bị thương tổn, vẫn là mặt mũi của Vương gia so với mạng của Mị Nhi trong yếu hơn, không đúng sao?”

“Nàng có ý tứ gì? Nàng muốn uy hiếp bốn vương sao, ha ha ha... Lý Mị Nhi, nàng quá coi trọng bản thân rồi!”

“Ha ha ha... Thần thiếp không dám coi trọng chính mình, nếu như là ngài quyết định phải huyết tẩy Ngao Bảo, như vậy Mị Nhi cũng không phản đối, cũng chỉ có thể dùng tính mạng của mình mà tạ lỗi, tuy rằng mạng của Mị Nhi chỉ có một cái!” Nàng nhìn chằm chằm Liệt Hạo, trên mặt chỉ có kiên định cùng quyết tuyệt.

Vừa rồi là ảo giác của hân sao? Tuyết nhi vì mình mà hữu tình, vì sao trong nháy mắt, chỉ có hờ hững như vậy, chẳng lẽ bởi vì Ngao Trình, cứ việc trong lòng khát máu khó bình ổn, nhưng là lấy mạng Tuyết nhi so ra thật là không đáng giá. Tuyết nhi, tâm bốn vương, nàng có từng hiểu được?!

“Trương Thanh, để cấm quân rút lui đi.”

“Dạ! Vương gia!”

Nháy mắt cấm quân liền rút lui. Trương Thanh cũng tới bên cạnh Hạo Vương, “Ngao Thiếu bảo chủ, hôm nay tạm thời bỏ qua cho người, nếu như lại có lần sau, mặc kệ lý do gì, bốn vương tuyệt không nương tay!”

Tiểu Tuyết nhìn Ngao Trình lắc đầu, trong ánh mắt không hề buông tay, có lạnh nhạt, có kiên quyết, bình tĩnh quay đầu lại nhìn về phía Hạo Vương “Mị Nhi cảm tạ Vương gia.” Một cái lễ tiết nhìn như nhận biết đại cuộc, là khiêm tốn kính cẩn nghe theo, kéo cự ly xa ra

“Tốt lắm, ái phi của bốn vương, việc này nàng vừa lòng rồi chứ.”

“Thiếp sẽ tuân thủ hứa hẹn.”

Nhìn Tiểu Tuyết đã đi xa, trong lòng đau đớn không chịu nổi, có phải hay không không thể gặp lại, có phải hay không không thể nhìn nàng thản nhiên cười. Tư vị chua xót chỉ có mình mới biết.

Dọc theo đường đi, ánh mắt Tiểu Tuyết bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong lòng tràn đầy chua xót. Tốt lắm, thật sự tốt lắm, lần đầu tiên tâm động thế nhưng là không chịu nổi như vậy. Hân làm sao có vì Tiểu Tuyết mà tạo nên âm hiểm như vậy, tên bạo quân này, chẳng lẽ cổ đại thật sự là mặt mũi quân Vương cao hơn hết thảy?

Nữ nhân chết tiết, rốt cuộc hân phải làm như thế nào mới có thể đổi lấy thật tâm của nàng, mới có thể thấy nét mặt tươi cười như hoa đối với chính mình, nếu như có thể, cho dù có bắt hân lên trời xuống đất, chỉ cần nàng nguyện ý! Nhưng là lòng nàng rốt cuộc là không biết đúng không?

Hai người suy nghĩ đến trường hợp xấu nhất, một đường không nói gì!

30. Chương 30 : Tình Nhi Kịch Động

Tiểu tuyết nhìn Hạo Thân Vương phủ to lớn, viện môn thị vệ so với phía trước nhiều gấp đôi, chắc là sau khi nàng bị bắt thì gia tăng lên. Nghĩ thấy cũng đúng, nếu như ngay cả Hạo Thân Vương phủ đều có thể có người tùy ý tới lui, còn có nơi nào là không thể đi vào nữa chứ. Nàng thật sự sẽ vào Vương phủ sao, vậy nàng sẽ ở đây cả đời sao? Trong Vương phủ này chỉ có Tình nhi la khiến nàng vương bận trong lòng, không biết sau khi nàng bị bắt nha đầu kia thế nào, hân là rất lo lắng cho nàng rồi!

Thị vệ Vương phủ đồng loạt quỳ xuống “Cung nghênh Vương gia, Vương Phi hồi phủ.” Tư thế kia thật là có chút giống trong phim truyền hình, tư thế khi Hoàng Thượng hồi cung, ha ha ha... Bất quá ngẫm lại Hạo Vương coi như là Thân Vương, dưới một người, trên vạn người nhà.

“Ừ...” Nàng keo kiệt ngôn ngữ, Tiểu Tuyết hơi hơi tỏ vẻ biết ơn! Nhưng thật ra thì thị vệ bị dọa, biểu tình của Mị phi này, không phải chưa từng nghe qua. Nếu như vậy hẳn là không nên hoảng sợ, xem ra đồn đãi là thật, Mị phi không có dáng vẻ tự cao, không phải chủ tử ngang ngược, là khiêm tốn, ôn nhu.

Đi vào trong Vương phủ như là một giấc mộng, nhưng mộng dù sao cũng phải tỉnh, Tiểu Tuyết nhìn thấy cách đó không xa bên núi giả có một cô gái áo lam cúi đầu khóc. Cô gái áo lam giống như cũng có cảm giác giống nàng, quay đầu nhìn về phía Tiểu Tuyết, biểu tình kinh ngạc, mừng như điên, tức thì rơi lệ đầy mặt!

“Tình nhi...” Tiểu Tuyết đi vài bước đến ôm cổ Tình nhi, ánh mắt ướt át.

“Tiểu thư, người không sao rồi, Tình nhi rất lo lắng nha, người cuối cùng trở lại.”

“Tình nhi.... khiến uội lo lắng, tỷ tốt lắm, chẳng qua là...”

Tình nhi ngẩng đầu nhìn Tiểu Tuyết “Tiểu thư, người gầy...”

Tiểu Tuyết không nghĩ tới vừa trở về sẽ bị thương như vậy, miễn cưỡng khẽ mỉm cười, nhìn như là cười khổ “Tỷ không có việc gì, kỳ thật nếu như có khả năng, tỷ cũng không nghĩ sẽ trở lại nơi này...” Lời nàng nói cực kỳ nhỏ, nhưng là Tình nhi nghe được, Liệt Hạo ở cách đó không xa cũng nghe thấy, sắc mặt khó coi, tay nắm thành quyền.

“Tiểu thư...” Tình nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn chủ tử thương tâm như vậy. Nhưng rõ ràng là Vương gia rất coi trọng tiểu thư, thế nhưng tại sao lại...

“Mọi người lui xuống đi, bốn vương đưa Vương phi về viện.” Ánh mắt Liệt Hạo sắc lạnh nhìn quét khắp một lượt. Hạ nhân, thị vệ đều chạy đi, chủ tử đã mở miệng nào ai dám còn lưu lại. Nhưng là Tình nhi nhìn Hạo vương, có chút lo lắng, không dám rời đi.

“Mang nàng đi.” Ngay cả tên cũng lười nói, Trương Thanh lĩnh mệnh kéo Tình nhi không tình nguyện rời khỏi.

“Tiểu thư...”

Tiểu Tuyết yên lặng nhìn Tình nhi bị Trương Thanh cơ hồ là tha đi, trong lòng cảm xúc ngàn vạn.

“Đi thôi, ái phi của bốn vương” Liệt Hạo nói ra hai chữ ‘ái phi’ nhưng là nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt nhìn Tiểu Tuyết chăm chú, muốn nhìn xem giờ phút này trên mặt nàng sẽ có biểu tình gì. Tiểu Tuyết từ khi đi vào thời không này, tất nhiên cũng luyện được cách che giấu cảm xúc của mình, bất qua nếu như không cần thiết nàng cũng không muốn phải giả vờ làm gì. Ở hiện đại nàng là vô ưu vô lo như thế nào, tuy rằng cũng sẽ vì kinh thế gia đình mà đôi chút phiền não, nhưng đó vì người nhà của nàng, nàng cam tâm tình nguyện. Nhớ tới người nhà ở thời không kia, trong mắt ngưng tụ nhớ nhung nồng đậm.

Liệt Hạo nhìn thấy Tiểu Tuyết như vậy, trong lòng một cỗ hung hăng nổi dậy. Nàng là đang nhớ nhung ai? Ngạo Trình sao? Hừ hừ... Tốt nhất là nàng đừng để cho hắn biết, nếu không hắn cũng khó bảo đảm chính mình dâng lên xúc động khát máu.

Trở về viện, Tiểu Tuyết si ngốc chăm chú nhìn khắp nơi một lượt, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Dù sao, nơi này cũng là ngôi nhà đầu tiên mà nàng ở tại thời không này, hẳn là về sau nàng khó mà rời khỏi viện này. Trong lòng ngập tràn suy nghĩ cùng cảm xúc khó tả, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời phía xa, thở dài một tiếng!

“Tuyết nhi, không cần khảo nghiệm kiên nhẫn của bốn vương?”

Lúc này Tiểu Tuyết nhìn Liệt Hạo có điểm buồn cười “Vương gia, chẳng lẽ thiếp ngay cả quyền lợi suy nghĩ cũng không có sao?”

“Nàng đang giảng quyền lợi với ta? Quyền lợi của nàng là yêu ta, nghĩ tới ta, chỉ có thể chú ý đến ta!” Bá đạo giam cầm Tiểu Tuyết, nhưng là Tiểu Tuyết giống như vừa trong mộng tỉnh lại, có thể là tính tình nàng làm cho vị Vương gia cao ngạo này bị suy sụp đi, ha ha ha... Khẽ mỉm cười !

“Vương gia, ngài nói, Lý Mị Nhi như thế nào nghe không hiểu đây, trước kia Mị Nhi không phải thực yêu ngài sao? Nhưng ngài thì sao? Hiện tại ngài lại đang tính toán cái gì?” Tiểu Tuyết lên án kể rõ bất bình.

“Nàng không phải Lý Mị Nhi, nàng là Tiểu Tuyết, là ái phi của bốn vương, nếu như nàng thật sự là Lý Mị Nhi, bốn vương cũng không ngoảnh lại nhìn!”

“Ha ha ha ha....” Nàng ngửa đầu cười to, dù cười nhưng nước mắt chảy tán loạn. Liệt Hạo nhìn Tiểu Tuyết như vậy, hoảng sợ không lý do! Là hấn hoảng sợ! Thật sự là kì lạ, bốn vương cũng có cảm xúc như vậy. Đối mặt thiên quân vạn mã cũng không có như thế! Nhưng hôm nay....

31. Chương 31 : Ta Muốn Người

Liệt Hạo đi một bước liền ép sát Tiểu Tuyết, trong mắt tràn đầy tình yêu say đắm, tất nhiên là nồng đậm không thể nào hóa giải (yêu nhiều đến mức ko thể tiêu tan), Tiểu Tuyết nhìn Liệt Hạo như vậy thì trong lòng khó hiểu, có thể là chính mình hiểu lầm hấn chăng? Chỗ nào không đúng? Cho dù là hiểu lầm, hấn cũng không phải là người nàng muốn, hấn là Vương gia. Với lại theo như lời hấn, hấn cần yên ổn chính trị, cần có năng lực thân phận thích đáng, chẳng lẽ hấn có thể vì một người nho nhỏ như nàng mà buông tay sao? Nếu như tình yêu phải tạo thành từ nguyên nhân ấy, nàng chỉ có thể buông tay, tính nàng không muốn tự uỷ khuất chính mình!

“Vương gia, tha lỗi cho Tiểu Tuyết cả gan, nhưng ngài không phải người Tiểu Tuyết muốn!”

“Ha ha ha... Vậy người đó là ai, Ngạo Trình sao?”

“Vương gia, ngài là Vương gia, thân phận tôn quý, Tiểu Tuyết là một nữ tử bình thường, không đủ để dựa vào sủng ái của Vương gia, thỉnh Vương gia cân nhắc!”

“Tuyệt nhi, nàng cảm thấy bốn vương sẽ để ý sao?”

“Vương gia, ngài không cần miễn cưỡng, đối với sự để ý của người, thiếp không muốn.”

“Vì sao, nàng không hài lòng chuyện gì có thể nói cho bốn vương biết, bốn vương sẽ có biện pháp làm hài lòng nàng!”

Khụ! Thở dài một tiếng “Vương gia, người có từng biết chuyện tình ở thế giới của Tiểu Tuyết không?”

“Bốn vương không nhất thiết phải biết, không phải sao? Bốn vương thậm nghĩ muốn nàng.”

“Vương gia, Tiểu Tuyết căn bản không thuộc về thế giới này, tuy rằng thiếp không biết phải như thế nào để trở lại thế giới của thiếp, nhưng là cuối cùng cả đời Tiểu Tuyết cũng muốn thử tìm cách, Tiểu Tuyết không nghĩ ngày sau sẽ phụ lòng Vương gia?”

“Bốn vương mặc kệ nàng là ai? Cũng không quản nàng từ đâu tới đây, toàn bộ không cần.”

“Vương gia, vì sao ngài còn không hiểu? Tiểu Tuyết phải nói như thế nào ngài mới có thể hiểu được?”

Liệt Hạo bước một bước ép sát Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết lui một bước về phía sau, đã thối lui đến mép giường. Đột nhiên đưa tay dùng sức lôi kéo, Tiểu Tuyết cả kinh, ngã vào trong lòng Liệt Hạo, phút chốc hấn cúi đầu hôn lên môi mỏng của Tiểu Tuyết. Càng hôn càng không thể dừng lại, Liệt Hạo dùng tay kìm lại cằm của nàng không cho nàng né tránh, cúi đầu mạnh mẽ chiếm đoạt môi cùng cái lưỡi thơm tho của nàng một cách kịch liệt.

Ngô —— Đây là nụ hôn cuồng nhiệt sao? Tiểu Tuyết không thể nhúc nhích cũng vô pháp cự tuyệt xâm nhập của hấn, chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn dung nhan phóng đại trước mặt, mặc cho nhiệt khí tuôn trào —— hít sâu... Không biết qua bao lâu rồi, đến lúc nàng sắp vì thiếu dưỡng khí mà té xỉu thì Liệt Hạo mới buông nàng ra, môi nở nụ cười lấy tay vỗ nhẹ lưng của nàng.

A —— Nhìn thấy nàng phản ứng tê cứng liền biết nàng còn chưa từng bị người nào chạm qua, cảm giác nam tính ưu việt thật sâu thỏa mãn hấn.

Trên mặt Tiểu Tuyết nổi lên một mảng ửng hồng, trán tựa trước ngực hấn không ngừng thở hổn hển, phát hiện chính mình tựa vào người hấn, thừa dịp hấn buông tay, nàng dùng hết sức thoát ra kiềm chế của hấn.

Nhanh như cắt hấn liền dùng tay kìm lại cằm của nàng không cho nàng né tránh, lại cúi đầu mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi nàng.

“Hỗn đản...” trời ơi — nàng nhất định là cái... bằng không làm sao có thể cảm giác được nụ hôn của hấn làm nàng toàn thân nóng lên.

“Mau tới đây!” Liệt Hạo lúc này không hề tức giận chút nào, chẳng qua là mở hai tay ra muốn nàng tới gần.

“Thiếp... Thiếp mà nghe lời ngài, thiếp mới là có bệnh!” Khoái cảm từ hấn lúc này làm Tiểu Tuyết nổi da gà bốn phía nhưng ý thức nàng cũng không thể nhận thua.

“Nàng thật sự cảm thấy nàng trốn tránh được sao?” Hấn chậm rãi tiếp cận nhưng nụ cười xấu xa lại tuyên bố hết thảy.

Nhanh chóng tiến lên ôm lấy Tiểu Tuyết, không đợi nàng có cơ hội phản ứng.

Liệt Hạo dùng sức lên tay nàng chậm rãi dùng lực đạo khiến nàng mở miệng, thừa dịp chút khe hở lưỡi hấn ngang ngược tiến quân thần tốc, cổ ý cùng cái lưỡi thơm tho mềm mại của nàng triển miên không ngớt.

32. Chương 32 : Cuối Cùng (Thất Thân)

Ánh mắt của hấn nóng rực nhìn nàng chăm chú, ngón tay đặt ở trên môi của nàng “Đêm nay bốn vương muốn nàng.” Dứt lời môi của hấn liền đặt trên đôi môi đỏ mọng đang hé mở của nàng.

Bá đạo trên môi nàng cạy mở, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào, hai tay vội vàng đem nàng vây chặt, vỗ về chơi đùa sống lưng của nàng.

Trái tim Tiểu Tuyết cấp tốc nhảy lên, toàn thân giống như bị lửa cực nóng thiêu đốt khi tay hấn lặng lẽ từ phía sau lưng trượt lên trước ngực nàng, hô hấp của nàng bắt đầu dồn dập, thân thể cũng không khỏi tự chủ run run lên.

Tựa hồ đã phát hiện phản ứng mãnh cảm của nàng, nụ hôn của Liệt Hạo càng thêm vội vàng, hai tay cũng càng lớn mật trên thân thể nàng.

Tiểu Tuyết chỉ cảm thấy đầu lưỡi của hấn khơi mào cảm giác trước nay chưa có, ngón tay dao động qua lại ở trên người nàng khe vuốt ve, gây cho nàng cảm thụ mãnh liệt.

Toàn thân nàng không tự chủ run run, liệt hỏa cũng càng lúc càng buộc chặt, nàng nhịn không được cong lên thân mình hi vọng càng tiến thêm một bước tiếp xúc.

“A!!!!”

“Thích không?” Nhẹ nhàng đem thân thể của nàng đặt ở trên giường, thân thể to lớn cũng thuận thể đè lên người nàng. Hấn gặm nhắm vành tai khéo léo của nàng, Liệt Hạo ở bên tai nàng hà hơi nóng.

Hấn muốn nàng, cùng hấn một chỗ mây mưa lần này nói cái gì cũng sẽ không bỏ qua nàng, trong lòng hò hét nhất định phải đem Tuyết nhi biến thành của hấn, cho dù dùng thủ đoạn ti tiện, hấn cũng sẽ không hối tiếc!

“Buông tay.... A! Thả ra...” Ánh mắt lâm vào sương mù, hai gò má ửng đỏ khắp nơi đều biểu hiện Tiểu Tuyết đang chìm đắm trong kỹ xảo cao siêu của hấn. Muốn cự tuyệt? Đường như quá khó khăn! Chẳng lẽ cứ như vậy? Ý nghĩ hết sức mê ly, mông lung.

“Đừng kháng cự, bốn vương hôm nay sẽ không dừng tay.”

Liệt Hạo phi thường vừa lòng, thân thể của nàng so với tâm nàng thì thành thật hơn. Hai tay linh hoạt nhanh nhẹn rút đi y phục trên ngài cả hai. Hấn vừa lòng nhìn mỗi tấc trên thân thể nàng từng một đường cong hoàn mỹ bóng loáng, đôi môi hôn lên thân thể mê ngài kia.

“Đừng...” Thân thể trần truồng đột nhiên tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, Tiểu Tuyết theo bản năng mở mắt ra. Nàng mở to mắt đen chấn trụ nhìn đôi mắt nhiễm đầy tình dục của Liệt Hạo, như thế nào cũng không dời mắt được, thẳng đến lúc thình lình xảy ra bất ngờ làm nàng nhin không được phát ra tiếng trong vô thức, đầu cũng nháy mắt thanh tỉnh lại.

“Thiếp và ngài...” Tiểu Tuyết then thùng muốn che tầm mắt hấn lại, đưa tay muốn che lại vẻ đẹp của chính mình.

Liệt Hạo nhanh nhẹn vươn tay đem hai tay nàng cố định trên đỉnh đầu, không để ý tới then thùng của nàng, phút chốc cúi đầu, làm nàng càng không thể kháng cự, cũng càng mơ hồ.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng, có chút đau cố chịu đựng.” Hấn quán quýt hôn lên mi tâm (điểm giữa hai lông mày) của nàng, muốn nàng thả lỏng.

‘ ‘ Từng đợt âm thanh không thể ngăn chặn từ miệng nàng thoát ra.

Hô hấp dồn dập, rõ ràng có thể nghe tiếng tim đập cùng với từng trận run run, cùng tiếng thở gấp làm Liệt Hạo rút cuộc cầm giữ không được.

Của nàng ướt át, làm hấn biết nàng đã chuẩn bị tốt rồi, vì thế hấn liền thẳng tiến.

“A ”

Thanh âm khàn khàn đau đớn của nàng làm hấn dừng lại động tác, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của Tiểu Tuyết, trong lòng hiện lên đau lòng, bất quá đây là hành trình tất phải trải qua, hấn không hối hận, về sau sẽ không đau đớn.

Tiếp theo từng đợt từng đợt khoái cảm khiến Tiểu Tuyết chưa bao giờ thể nghiệm trôi qua, nhin không được lại lần nữa lắc lư thân mình.

“Trở ngại....vướng!”

Theo Liệt Hạo từ từ đưa thân thể, nàng cảm thấy vui thích không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, cơ hồ làm nàng lã chã chực khóc, thân thể nàng không chịu nổi tình cảm mãnh liệt như vậy mà khóc thành tiếng.

“Ừ...” Mỗi một tiếng nỉ non từ miệng nàng thoát ra không ngừng đánh sâu vào hấn.

Liệt Hạo đem hai người lên cao trào, mà nàng là lấy thân thể khê run rẩy đáp lại nhiệt tình của hấn.

Thật không dám tin giờ phút này, chính hấn lại điên cuồng như vậy, Liệt Hạo biết mình không phải là người ham muốn dục vọng. Hấn luôn luôn dẫn đo thập phần đúng chỗ, bất quá ha ha ha.... gặp được Tiểu Tuyết nhất định chính hấn vạn kiếp bất phục!

Tiểu tuyết giờ phút này trầm mê, trôi qua cao trào nhất liền ngất đi.

33. Chương 33 : Tiếng Lòng Lúc Sáng Sớm

Phía chân trời đã tản sáng, ánh mặt trời soi rọi khắp toàn bộ Hạo Vương phủ như tràn đầy một màu xuân phong (gió xuân mát mẻ).

“Nghe nói Mị phi được Vương gia tìm trở về rồi.”

“Hừ hừ... Xem ra, thời của chúng ta cũng đã chấm dứt.”

“Tỷ nói xem, Vương gia có bỏ rơi chúng ta hay không?”

“Nói như thế nào chúng ta cũng là thị thiếp của ngài ấy, Vương gia không sợ lời đồn bên ngoài sao?”

“Tỷ cho rằng Vương gia là người nào? Sẽ sợ sao?”

“Chúng ta đây nên làm sao bây giờ, không thể để mặc Mị Vương phi độc sủng tiếp nữa, chúng ta đây còn có ngày ngóc đầu lên sao?”

“Đừng âm ỉ, các muội đã quên, Mị phi đã từng giúp chúng ta.”

“Ha ha... Giúp! Muội cũng không cảm thấy, ai biết nàng ta sắp tâm điều gì chứ?”

“Muội cảm thấy cũng đúng, nàng trước kia không phải thật e ngại sao, còn thực nội liễm (tự như trầm cảm, ý nói nội tâm thu vào bên trong, sống khép kín) đây, hiện tại thì sao, làm cho Vương gia mê mẩn phân không rõ hướng gió!”

“Đúng vậy, lúc trước Mộ Dung Vương phi cũng không được sung hạnh đến như vậy.”

“Muội thật sự hận nàng ta!” Giá xử viện phủ lộ ra mấy phần rơi tích, mấy phần âm tàn!

Mị viện khó được bình thần, bên này Tình nhi cũng là vừa mừng vừa lo, không biết tiểu thư sau này là tốt hay xấu, Vương gia tuy rằng bây giờ sung hạnh tiểu thư, nhìn trong mắt cũng càng nồng nhiệt hơn, nhưng là người nào cũng biết Hạo Vương sung hạnh một nữ nhân thời gian đều sẽ không quá lâu, nếu như về sau nếu bị tổng vào lãnh cung, tiểu thư còn nguy hơn? Mặc dù tiểu thư thay đổi không ít, nhưng Tình nhi vẫn là thập phần lo lắng.

Trên giường Tiểu Tuyết còn đang mê man, khuôn mặt nhỏ nhắn yên giấc, dung nhan yên bình, Liệt Hạo cũng là nhìn đến ngây ngốc, vẻ mặt thật là sung nịch, khe vuốt khuôn mặt mê người, khoe miệng không tự chủ co rúm. Đêm qua nguyên một đêm triền miên, chẳng những không mệt, ngược lại hân hân hưng phấn, thể nhưng cả đêm chưa chớp mắt, cứ như vậy si ngốc nhìn thiên hạ đang mê man trong lòng. Nhưng nàng tốt hơn, cảm thấy mệt mỏi lắm nên vẫn ngủ mê man, Liệt Hạo biết đối với Tiểu Tuyết là lần đầu, dục vọng của mình có lẽ làm nàng mệt chết đi, cũng làm nàng sợ, nhưng là chính hắn cũng không biết là chuyện gì xảy ra, không thể khắc chế được dục vọng của mình, không có cách nào dừng lại. Cơ hồ muốn nàng một đêm, cho dù lúc nàng hôn mê đối với hắn cũng đều là một loại mê hoặc. Khe thở dài, trong lòng có tính toán.

Tiểu Tuyết đau đầu kịch liệt, cả người giống như xe tải nghiền qua, đau đớn không chịu nổi. Xú nam nhân! Dám dùng hết sức tra tấn nàng, trong lòng tức giận bất bình, mắt khe đau nhói, muốn mở ra, nhưng là giữa ánh trăng mờ có một ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào nàng, là cảm giác sai lầm sao?

Tuyết nhi có phải muốn tỉnh rồi hay không? Cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ ồn ào không biết nói gì? Mày cong xinh đẹp nhưu chặt, thân thể khe động vài cái, có phải rất đau hay không? Tâm khe đau xót, chỉ cần là cái đau của nàng, dường như trên bản thân hắn lại đau gấp bội, bất quá hắn chưa từng hối hận, nếu thời gian có lui lại, chính hắn vẫn sẽ yêu nàng như thế.

“Ngoan. Về sau sẽ không đau đớn.” Đôi môi áp áp nhẹ nhàng hôn lên cái trán của nàng, chỉ sợ đánh thức thiên hạ trên giường, Liệt Hạo đại khái cũng không biết hiện tại chính mình cùng người thường không hề khác biệt, vì tình mà si, vì yêu mà điên cuồng!

Tiểu Tuyết phát giác có cái gì ấm áp dán lên trán của bản thân, chậm rãi ngây ngốc mở to mắt, khác biệt nhìn Liệt Hạo.

“Như thế nào, không biết vì phụ sao?”

“A...” Đầu óc Tiểu Tuyết trống rỗng, suy nghĩ hỗn loạn.

Liệt Hạo cười tà mị. “Bộ dáng nàng thể này là sao?”

“Oa ~ ngài.....thiếp....”

Tiểu Tuyết bị dọa nói không ra lời, ngược lại sáng sớm Liệt Hạo có cảm giác mông lung càng hiển mị hoặc. “Ái phi, hôm qua có mệt chết nàng không?” Lời nói chưa dứt, nhắc tới tối hôm qua toàn thân Tiểu Tuyết nhất thời ứng đảo giống như con vẹt bị luộc, khuôn mặt phỉếm hồng. Trong mắt Liệt Hạo nhìn thấy thật mê say. Dục vọng trong cơ thể lại lần nữa bị kích thích. Trong mắt chứa đựng dục vọng, Tiểu Tuyết nhìn thấy Liệt Hạo như vậy, dĩ nhiên biết được hắn sắp sửa làm cái gì, vội vàng hai tay che ngực ủy khuất

“Hạo, không thể được... Thiếp mệt mỏi quá ~”

Ha ha ha “Như thế nào? Tuyết nhi cũng biết sợ hãi sao?”

“Chàng....thật đáng giận!” *đến lúc này thì đối xứng hô cũng được rồi =3=*

“Ngoan.... Bỏ vương chỉ nghĩ muốn ôm nàng mà thôi, tuy rằng bỏ vương thật rất muốn... nhưng bỏ vương cũng đành phải nhẫn nại, bỏ vương biết nàng đã tới cực hạn rồi, bắt qua ta chỉ cho phép nàng nghỉ một ngày mà thôi.”

Tiểu Tuyết mơ hồ nhìn vị Vương gia không ai sánh bằng này, cảm giác thấy hẫng thay đổi, không hề giống như trước như đây, hẫng như vậy khiến nàng rất khó kháng cự, làm sao bây giờ ?

34. Chương 34 : Thổ Lộ Tình Cảm

Khó nhin hết sức, Liệt Hạo chậm rãi cúi đầu trối chặt đôi môi mềm mại của Tiểu Tuyết, trần trọc, Tiểu Tuyết mơ hồ hết sức, thở gấp mãnh liệt.

Liệt Hạo chột buông đôi môi mềm mại của Tiểu Tuyết ra, lưỡi thon dài thăm dò vào, thoả thích mút đôi môi đang si mê kia, môi của nàng tựa như dính đầy ‘nọc độc’ hấp dẫn hẫng. Muốn ngừng mà không được, hôn, giống như không đủ biểu đạt tình ý với người mình yêu, đôi tay từ từ tìm tới hai vú non mềm của Tiểu Tuyết, yêu kiều vuốt ve, nhìn nó cương lên.

Đầu nhũ ở trong tay nở rộ, hai mắt Liệt Hạo lại cuồng dã. (điên cuồng, rạo rức)

“A...” Tiểu Tuyết trong lúc mê ly cảm thấy một tia đau đớn, đau phát ra tiếng, khôi phục lý trí “Không... Không cần...Vương gia...”

“Ái phi gọi ta là gì?” Muốn trừng phạt. Thẳng đến lúc Tiểu Tuyết phát ra tiếng mới chậm rãi thu hồi dục niệm chính mình, nếu như không phải như vậy, chỉ sợ chính mình vừa rồi không khống chế được, bắt quá đối với lời vừa rồi của Tiểu Tuyết cũng là không thể chấp nhận.

“Nói... Nàng vừa mới gọi bỏ vương là gì?”

“Không...”

Ở trong lòng Liệt Hạo, môi hẫng vẫn không rời khỏi nàng, Tiểu Tuyết lại không dám vi phạm, bằng không lại không biết nam nhân này trừng phạt chính mình ra sao “Hạo... Thiếp mệt mỏi quá.... Buông tha cho thiếp, van cầu chàng...”

“Nhớ kỹ, về sau nếu còn xưng hô khiến bỏ vương không thích, nàng nên biết ta sẽ trừng phạt nàng như thế nào?”

Tiểu Tuyết liên tiếp gật đầu nhỏ của mình, sợ Liệt Hạo lại đổi ý.

“Tuyệt nhi, về sau không cần rời khỏi bỏ vương, có được không?” Vừa là thỏa hiệp, cũng là sợ hãi, Liệt Hạo nheo đôi mắt xinh đẹp lại nói chuyện một cách khó khăn, nhẫn nhin nhìn Tiểu Tuyết trong lòng.

“Hạo! Chàng làm sao vậy?”

“Đáp ứng bỏ vương, được hay không?”

Nhìn thấy Liệt Hạo như vậy, Tiểu Tuyết hết chỗ nói rồi, trong mắt nồng đậm tình ý. Liệt Hạo như vậy Tiểu Tuyết chưa từng thấy qua, lúc này đột nhiên lại không phát ra tiếng được, thân mình sẽ không...

Kinh nghiệm tình cảm của Tiểu Tuyết, lại rơi vào sương mù.

“Mặc kệ như thế nào, bỏ vương cũng sẽ không buông tay!” Trong mắt tản ra ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, Tiểu Tuyết nhẹ nhàng xoa lên mặt Liệt Hạo, lẩm bầm nói

“Chàng nhất không đợi người kia sao? Nhưng là thiếp có thể có được chàng một cách toàn vẹn sao? Thiếp có thể sao?”

Liệt Hạo gắt gao ôm chặt Tiểu Tuyết. “Ta không hiểu nàng nói cái gì, chỉ cần là không rời khỏi ta, cái gì ta cũng đều đáp ứng nàng, việc gì cũng đều đáp ứng nàng, dù là vì nàng mà hiện tại bắt ta buông tha hết thảy, ta cũng sẽ không hối tiếc, bốn vương chỉ cần nàng, chỉ cần nàng mà thôi.” Ấm áp mà cuồng dã.

“Thiếp không cần chàng buông tha thứ gì, thiếp chỉ muốn chàng hạnh phúc, sống vui vẻ mà thôi!” Tiểu Tuyết kiên định nhìn Liệt Hạo. Trong lòng hiện tại bỗng dưng vô cùng kiên định, chẳng qua là người nam nhân này, hấn...

“Tuyết nhi” Liệt Hạo kích động mãnh liệt hôn Tiểu Tuyết, thẳng đến lúc cả hai không thể hô hấp, thẳng đến lúc tiểu Tuyết cầu xin tha thứ.

Bên ngoài Tình nhi vẫn coi chừng, lúc này Trương Thanh mang theo thị vệ cũng tới viện phủ.

“Trương thị vệ.”

“Tình nhi, nàng sao lại đứng ngoài này?”

“Muội đang đợi tiểu thư rời giường!”

“Vương gia cũng ở bên trong sao?”

“Dạ.”

“Ta có chuyện quan trọng bẩm báo.” Trương Thanh nhìn lên bầu trời quang đãng,

“Nhưng là... Vương gia...”

“Ta nghĩ vẫn là nên chờ Vương gia xuất hiện thôi.”

Trương Thanh ngẩn người, không có biện pháp, ai kêu Vương gia hỷ nộ vô thường (vui mừng khó đoán) đâu, lúc này nếu quấy rầy Vương gia, chẳng phải là đầu khó giữ được, nhưng là này... ngẫm lại cũng thế, dù sao hiện tại trong tâm trí của Vương gia Mị phi lớn nhất, chính mình trì hoãn sự vụ chẳng qua là bị mắng, lúc nào cũng có người mất đầu nha, hai người suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, cũng chỉ có thể đứng ngoài cửa chịu đựng, im lặng chờ đợi.

“Tuyết nhi, nói cho bốn vương biết, nên làm như thế nào nàng mới có thể vĩnh viễn không rời khỏi, thuộc về một mình bốn vương đây?”

“Thiếp không phả đang thuộc về Vương gia?”

“Không đủ, không đủ, đối với nàng vĩnh viễn không đủ, biết không?”

“Ha ha...”

“Nàng là tiểu yêu tinh, nàng cười cái gì?”

“Hạo, chàng cùng trước kia thật bất đồng.”

“Bất đồng cái gì?”

“Trước kia thiếp vẫn cho rằng chàng rất lạnh lùng, rất cô đơn cùng cao ngạo, khó có thể đoán xem chàng đang nghĩ gì. Ngược lại bây giờ, Tiểu Tuyết chỉ thấy chàng thật giống đại nam hài nha.”

“Nàng dám giễu cợt bốn vương. Xem ta làm sao trừng phạt nàng.” Nói xong đưa tay muốn đem Tiểu Tuyết ấn xuống vuốt ve ân ái một phen.

“A... Được rồi, được rồi, Hạo, chàng tha cho Tiểu Tuyết đi mà.”

“Xem nàng về sau còn dám giễu cợt bốn vương nữa không.”

“Không dám giễu cợt chàng nữa, thật sự.” Nói xong còn muốn thề.

“Nàng về sau nếu dám trêu chọc ta, liền cho nàng không xuống giường được.”

Nói xong còn mập mờ quét một vòng nhìn thân thể Tiểu Tuyết, như muốn nhìn xuyên qua, ánh mắt kia làm Tiểu Tuyết cảm thấy ngại ngùng, không được tự nhiên.

35. Chương 35 : Kiên Quyết

Nam nhân này, hiện tại toàn bộ đều thay đổi, nàng ngược lại có chút khó chấp nhận sự thay đổi lớn như vậy nha, nhưng mà thay đổi là bởi vì nàng sao? Tiểu Tuyết nghĩ đi nghĩ lại mà si ngốc, ngây ngô cười. Đây là cảnh mà Tình nhi vừa vào phòng thì nhìn thấy.

“Tiểu thư...” không phản ứng!

“Tiểu thư... Đây...” Vẫn là không phản ứng.

Tình nhi muốn ngắt, tình huống gì đây chứ, hiện tại có ai nói cho nàng biết không, tiểu thư sau đêm qua liền trở nên ngây ngốc như vậy, thỉnh thoảng còn cười ha hả.

Cười ngây ngô, đây là tiểu thư sao? Bất thành linh ý nghĩ chợt loé, Tình nhi to gan kêu lên: “Vương gia, ngài lại tới nữa?”

“A...”

Tiểu Tuyết khẩn trương nhìn cửa phòng, cái gì cũng không có, đảo mắt nhìn Tình nhi cười nghịch ngợm.

“Nha đầu chết tiệt kia, muội dám trêu đùa chủ tử, muội thật to gan.”

“Tiểu thư, tha mạng nha? Tình nhi gọi người đã nửa ngày, nhưng là người vẫn ngây ngô cười, Tình nhi không có biện pháp nên đành làm vậy...”

“Không có biện pháp? Nha đầu kia, hay là vì tỷ bình thường rất nuông chiều muội thành hư đây?”

“Tình nhi nào dám!” Nói xong còn cười khanh khách.

Tiểu Tuyết chợt cảm thấy Tình nhi tươi cười rất là chướng mắt, bất quá, nha đầu kia có lẽ là cao hứng thay chính mình đi, quên đi, ngược lại mình lại không có khả năng tức giận với nàng được.

“Tình nhi, lại đây giúp tỷ thay áo.”

Kỳ thật Tiểu Tuyết là ngài không có thói quen sai bảo nha hoàn, nhưng quần áo cổ đại cùng đồ trang sức này khiến nàng chỉ cần nghĩ đến đầu liền đau. Sao lại rườm rà như vậy, cái gọi là Phú Quý người ta còn làm không biết chán đây, tuy rằng sang trọng, nhưng là rất phiền toái, Tiểu Tuyết cần bản cứ trang sức đơn giản, bình thường, chỉ cần không khó nhìn là tốt rồi, dù thế nào nàng hiện tại cũng là Vương Phi nha, nhập gia tùy tục, ai kêu nàng chết tử tế không chết lại xuyên không cơ chứ, bất quá ngẫm lại mà nói nếu không nhờ vậy, nàng có thể gặp được một nửa của nàng là hần sao? Nghĩ vậy, Tiểu Tuyết vẫn là thực cảm tạ trời cao, có lẽ là côi u minh đã định đi?

Trong lòng yên lặng nói với cha mẹ thế giới cũ: ba, mẹ, em trai, mọi người yên tâm, con hết thấy đều mạnh khỏe, chúc mọi người hạnh phúc. Nghĩ như vậy, người cũng thoải mái rất nhiều, vui vẻ rất nhiều, từ trước đến khi tới thế giới này, dường như hôm nay đặc biệt tốt đẹp.

“Tiểu thư, người xem, xinh đẹp không?”

“Tình nhi, đôi tay của muội thật khéo, thật sự là không thể chê vào đâu được.”

Trang sức đơn giản như vậy cũng có thể làm nàng tựa như thần tiên, nếu ở hiện đại nhất định là đẳng cấp chuyên nghiệp nha.

“Tình nhi, lần khác muội cũng nên ra ngoài vui chơi nha?”

“Tiểu thư, xin người, muội sao ra ngoài vui chơi được, người đừng không quan tâm đến muội có được không?”

“Ha ha ha... Muội... nha đầu này, thật mất cảm nha.”

Tiểu Tuyết nhìn ánh mắt trong trẻo của Tình nhi, kiên định nói: “Tình nhi, muội là nô tỳ của tỷ, lại là bằng hữu của tỷ, tỷ cả đời cũng sẽ không bao giờ không cần muội, biết không? Về sau trăm ngàn lần đừng suy nghĩ lung tung như vậy, bằng không tỷ sẽ bỏ mặc muội.”

“Tiểu thư...”

“Mới có như thế mà đã cảm động thành ra thế này rồi sao.” Đưa tay giúp Tình nhi lau nước mắt trên mặt, thở dài! Nha đầu kia ...

“Vương gia, bên Tĩnh Nam Vương hiện tại đã an bài xong, hết thấy đều tốt!”

“Hừ hừ...an bài tốt? Bốn vương ngược lại lại muốn cùng hấn mặt đối mặt đọ sức, dám bắt cóc nữ nhân của bốn vương.”

“Nhưng mà Vương gia, căn cứ theo mật thám điều tra được, năm đó Tiên Hoàng hình như có đem một khối lệnh bài có thể điều động 30 đạo quân lớn, giao cho Tĩnh Nam Vương.”

“Cái gì? Là thật?” Liệt Hạo nhíu chặt mày, vẻ mặt lạnh băng.

“Vương gia, nếu miễn cưỡng mà nói, phần thắng của chúng ta cũng không cao, chuyện này...”

“Bốn vương tuyệt đối sẽ không để cho Tuyết nhi xuất hiện ở bên ngoài, tuyệt không, Trương Thanh, người lệnh cho Tứ Ảnh bảo hộ Vương Phi.”

“Vương gia, nhưng là ngài...”

“Công phu của bốn vương tuy không phải cao thủ, bất quá người bình thường muốn tới gần bốn vương cũng là vọng tưởng.” Một chương dùng lực làm vỡ bàn trà.

Trương Thanh biết ý tứ Vương gia, tính mạng Mị phi hiện tại so với Vương gia quan trọng hơn cả, cho nên bảo hộ Mị phi là nghĩa bất dung từ (không thể chối từ). Nhưng là chủ tử không suy nghĩ cho bản thân sao? Chẳng lẽ vừa chạm tới tình yêu thật sự có thể khiến người ta thay đổi cảm xúc sao? Lắc đầu thở dài! Ít nhất hiện tại hấn không muốn ném thử thứ tình cảm ngọt bùi cay đắng đó, bất quá Vương gia là của chủ tử của hấn, nếu có người muốn động vào Vương gia, hừ hừ...

Vậy trước tiên phải hạ gục được hấn đã.

36. Chương 36 : Thư Phòng

Liệt Hạo mấy ngày nay không biết bận rộn việc gì, bất quá Tiểu Tuyết cũng không tích mịch, mỗi ngày đủ loại hoa, Tình nhi cùng nàng cả ngày ở Vương Phủ mò mẩn đi dạo. Hiện tại mới biết được Hạo Vương phủ đúng là cực lớn nha, đi vài ngày vẫn còn không đi hết Vương Phủ. Ngắm lại Tiểu Tuyết liền chắc lưỡi, cổ nhân sống ở địa phương dễ gây chú ý như vậy, tựa như hiện tại nhiều người có tiền cũng không được hưởng thụ như vậy, rất nhiều ngài muốn xây biệt thự tựa như nơi này, nơi nơi đều là đình viện lầu các, trùng trùng, quả thực là lãng phí. Tiểu Tuyết cũng không biết nhiều viện như vậy có bao nhiêu người sống đây, thì ra đất đai cổ đại nhiều hơn so với hiện đại? Cũng không cần phí đất đai?

Tiểu Tuyết bây giờ được toàn Vương Phủ công nhận là Vương phi ‘chân chính’, hơn nữa lực tương tác của Tiểu Tuyết cũng rất mạnh, tính cách hiện đại, không nhiều quy cũ như vậy, đối với hạ nhân nàng cũng cực kỳ tôn trọng.

“Vương phi, người tới rồi?”

Lúc này một ma ma lớn tuổi nhất phủ nhiệt tình tiếp đãi Tiểu Tuyết.

“Đại thẩm, người luôn luôn ở nơi này sao? Viện môn này dùng để làm cái gì?”

Tiểu Tuyết rất tò mò hỏi. Ma ma nghe Tiểu Tuyết gọi bà là ‘đại thẩm’ trong lòng tràn ngập âm áp. Vẫn hay nghe nói Hạo Vương Mị Vương Phi tính tình sáng khoái, đối xử với hạ nhân vô cùng tốt, không giống những chủ tử khác, hạ nhân chính là hạ nhân, phạm sai lầm liền trừng phạt đó là chuyện thường, càng chưa nói tới cùng mặt đối mặt.

“Hồi Vương phi, đây là thư phòng của Hạo Vương phủ, nô tỳ vẫn luôn trông nom nơi này, các cuốn sách quan trọng phải được thường xuyên lấy ra phơi nắng lại, để ngăn ngừa bị ăn mòn hoặc là sâu mọt đục khoét.”

“À, thì ra là như vậy, thật cảm ơn đại thẩm.”

Tiểu Tuyết kinh ngạc nhìn khắp viện này, bố trí thư khố cũng chú trọng như vậy sao. Cổ nhân...

Kia!

Lướt qua vị ma ma già bên cạnh, Tiểu Tuyết hướng vào trọng viện mà đi, trước mắt bị thật nhiều sách chất như núi hấp dẫn.

“Đây là cái gì? Nhiều sách như vậy là làm cái gì?”

“Hồi Vương phi, những sách này là một ít sách binh pháp.”

“Đại thẩm, nơi này chỉ có một mình người ở đây sao? Không một mỗi sao? Thoạt nhìn viện này rất lớn, quét dọn cũng thực phiền toái.”

Vị ma ma già cảm kích nhìn Tiểu Tuyết, lúc đó chợt cảm thấy Tiểu Tuyết tựa như Bồ Tát từ bi.

“Tạ Vương phi quan tâm, đây là thói quen của nô tỳ, vả lại còn có hai gã thị vệ cũng trông coi, bọn họ cũng thường xuyên giúp nô tỳ.”

“À, vậy người muốn tìm thêm hai người lại đây giúp người nữa không? Người tuổi cũng đã cao, những sách này nặng lắm nha.”

Vị ma ma già lóe lệ quang “Cảm ơn Vương phi, cảm ơn Vương phi, chẳng qua là già nô đã thành thói quen, việc này vẫn là một mình già nô làm, nếu phân cho những ngài khác, già nô sẽ trở thành người rảnh rỗi, ngược lại già nô hi vọng mình có thể làm chút chuyện, như vậy xương sống mới không mục nha.”

“Ha ha ha... đại thẩm người có lẽ là lao lực nha, bắt quá người đã muốn có việc để làm, ta đây cũng không ép buộc, nhưng thật ra thân thể của người mới quan trọng, nếu như không được, nói với ta một tiếng.”

“Già nô khấu tạ Vương Phi!” Nói xong quỳ xuống đất khấu tạ.

“Đại thẩm, người mau đứng lên nha, đây không phải là ...”

Tiểu Tuyết trong lòng khổ sở, cổ đại đem chủ tử cùng hạ nhân phân biệt thật nha, nhân quyền đâu! !

“Già ma ma, tiểu thư nhà con cho người đứng lên, không có việc gì, tiểu thư lòng mang từ bi nha.”

“Tạ Vương phi, tạ nha đầu Tình nhi.”

“Tình nhi, chúng ta nhìn xem trong phòng bày biện sách gì đi, già ma ma người chỉ đường được không?”

“Vâng.”

Già ma ma dẫn Tiểu Tuyết cùng Tình nhi đi vào thư phòng.

Sau khi vào cửa Tiểu Tuyết tròn mắt, đây là thư phòng, nếu như không biết trước, còn tưởng rằng nàng đi vào Đồ Thư Quán đâu. Sách chất tầng tầng lớp lớp, sắp xếp thật thứ tự, bên trên đều có dán nhãn, ghi chú rõ sách gì, như vậy đi tìm sách cũng tiện rất nhiều.

“A! Còn có sách dạy lễ nghi nữa này!” Tiểu Tuyết trong lòng kinh ngạc, bước ba bước thành hai với tay lấy sách lật xem, ngất mất thôi, đây là sách dạy lễ nghĩa trong cung, phía trên từng chữ từng chữ đều liên quan đến nghĩa gông xiềng. Thì ra nữ nhân trong cung bị gông xiềng khoá rất chặt, thở dài một tiếng, nữ nhân tốt đẹp vào cung chẳng khác nào vào mộ chôn sống.

Phim truyền hình đã thấy nhiều, nàng cũng biết, không phải được sủng ái đã là chuyện tốt, nói không chừng còn bị người lòng dạ ác độc hại chết thì chính là quyền lực lớn khi dễ không quyền lực. Mọi người tranh giành nhau nhưng kỳ thực có được hoàng đế sủng hạnh đâu, vẫn là quyền lực lớn trong tay, có lẽ chỉ có mình mới rõ ràng. Vỗ vò đầu, nàng suy nghĩ gì nha, đừng nói nàng không phải là nữ nhân trong cung, coi như nàng phải, cũng muốn liều mạng thoát ly khỏi hoàng cung, địa phương kia, có bao nhiêu...phải trốn thật xa.

37. Chương 37 : Sinh Nhật Thái Hậu

Liệt Hạo vội vã bước vào Vương phủ, dùng khinh công bay đi cấp bách đến nỗi nửa khắc cũng không thể đợi được, liền tiến vào phòng Tiểu Tuyết, trong mắt đầy quyến luyến cùng nhớ nhung. Mới một ngày, hắn đã nhớ nàng như vậy, hiện tại hắn đã không thể rời khỏi ánh mắt của nàng, mấy ngày nay vội vàng lo sinh nhật ấu thân, mỗi đêm đến khuya mới trở về, nhìn Tiểu Tuyết ngủ say lại không đành lòng quấy rầy mộng đẹp của nàng. Mặc dù là hắn mỗi đêm dục hỏa đốt người cũng chưa từng chạm vào nàng, mỗi lần đối mặt với Tiểu Tuyết thì cái gọi là tự chủ của hắn liền hoàn toàn hỏng mất. Nhưng là mấy ngày nay chính hắn cũng muốn bồi phục định lực của mình.

Tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng mình nhớ nhung, không khỏi hoảng hốt.

“Người đâu !”

Vài tên thị vệ vội vào, nghĩ rằng phát sinh chuyện gì, liệt đao bên hông nháy mắt liền rút ra, nhìn thấy trong phòng chỉ có ánh mắt thịnh nộ của Vương gia, thận trọng hỏi.

“Vương gia có gì phân phó?”

“Ái phi của bốn vương không ở trong phòng, tức tốc tìm xem nàng đang ở nơi nào?”

“Tuân mệnh!”

Thị vệ lĩnh mệnh vội vã chạy ra ngoài, chặn đầu làm một nha đầu thiếu chút nữa làm rớt chén canh đang bưng lên. “Bi bôm ~” Hồng Y nha đầu nhìn thấy bộ dáng thịnh nộ của Vương gia, sợ tới mức liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Vương gia thứ tội!” Nha đầu sợ tới mức cả người run run.

“Còn không mau đi tìm Vương Phi” Liệt Hạo điên cuồng hét lên với thị vệ. Nha đầu vội vàng nói.

“Vương gia bớt giận, nô tỳ biết Vương Phi ở nơi nào.”

Liệt Hạo đột ngột đứng dậy bóp cổ nha đầu. “Nói mau, Vương phi ở nơi nào?”

“A! Vương phi ở thư phòng.”

Nha đầu bị bóp cổ cảm thấy cực khó thở, Liệt Hạo mạnh mẽ buông nha đầu ra, nhanh chóng bước ra ngoài, chờ nha đầu hoàn hồn thì đã không thấy bóng dáng. Nha đầu trong mắt tràn đầy hoảng sợ cùng kinh hãi.

“Tình nhi, nơi này có rất nhiều sách dạy nấu ăn nha.”

“Tiểu thư, người xem sách dạy nấu ăn làm gì?”

“Ha ha ha... Tình nhi, muội không biết nấu cơm cho người trong lòng ăn cũng là một việc thực hạnh phúc sao?”

Nhìn chân mày tiểu thư sáng lạn, liền biết tiểu thư đã yêu sâu sắc Vương gia, nhưng tiểu thư cho tới bây giờ cũng chưa từng bước chân xuống phòng bếp, lúc này Tiểu Tuyết cùng Tình nhi ở thư phòng sung sướng lật từng cuốn sách, già ma ma sớm rời khỏi phòng đứng bên ngoài chờ đợi.

“Vương gia?” Già ma ma nhìn thấy Vương gia hấp tấp, đột nhiên xuất hiện bên cạnh, con mắt thiếu chút nữa rớt xuống, nghi hoặc chính mình luôn luôn ở nơi này, sao lại không thấy Vương gia đi tới lúc nào?

“Vương phi đâu?” Ánh mắt sắc bén nhìn quét qua già ma ma, nhìn chằm chằm cửa thư phòng.

“Hồi Vương gia, Vương phi cùng nha đầu tên Tình nhi ở bên trong.”

Liệt Hạo đột nhiên đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Tiểu Tuyết tập trung tinh thần nhìn vào cuốn sách, tiếng mở cửa lớn như vậy lại hoàn toàn không nghe thấy. Ngược lại Tình nhi nhìn thấy Vương gia xuất hiện, cực hoảng sợ, Liệt Hạo ra lệnh bằng mắt, Tình nhi yên lặng rời khỏi, cũng tự động đóng cửa lại, lúc này Liệt Hạo đi từ từ tiến đến, ôm cổ Tiểu Tuyết.

“A...” Tiểu Tuyết sợ hãi kêu lên. Chồng lại ánh mắt ôn hòa của Liệt Hạo. “Hạo... chàng vào đây từ lúc nào?”

“Ái phi đang nhìn cái gì thế?” Liệt Hạo nhìn chăm chăm sách dạy nấu ăn trong tay Tiểu Tuyết, xẹt qua khác thường. “Như thế nào? Ái phi muốn học nấu ăn à?”

“Ha ha ha...thiếp định thế nha.”

“Vì sao muốn học, chẳng qua là bên trên có rất nhiều sách nha, ta xem thực tình hảo a.” Liệt Hạo xoa xoa cái mũi Tiểu Tuyết sủng ái nói “Tuyết nhi, bốn vương cũng không muốn nàng học cái này.”

“Vì sao, nấu cơm cũng không đến nỗi mệt chết mà?”

“Nàng là ái phi kiếp này của bốn vương, làm sao có thể để nàng có cuộc sống mệt mỏi được?”

“Ha ha, Hạo... chàng không biết sao, thiếp còn nghĩ sẽ làm cho chàng mấy món ăn đấy!” Nói xong Tiểu Tuyết còn thực ủy khuất cúi thấp cái đầu xinh đẹp “Nếu chàng chê thiếp làm không tốt, thiếp đây sẽ không làm nữa.”

Liệt Hạo nhìn Tiểu Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu “Tuyết nhi, cho dù nàng cho ta ăn độc được, ta cũng sẽ ăn.”

“Hạo...” Tiểu Tuyết nghẹn ngào, người nam nhân này, dùng phương thức của chính hắn để yêu nàng, mặc dù lời nói bá đạo, nhưng thật âm áp, Tiểu Tuyết kích động tiến vào trong lồng ngực rộng lớn của Liệt Hạo, Liệt Hạo dịu dàng vuốt ve mái tóc mượt mà của Tiểu Tuyết. Lẩm bẩm nói:

“Bốn vương nên làm sao bây giờ, một ngày không thấy nàng giống như là bị dày vò, nàng thật là một tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh mê hoặc tâm trí của bốn vương.”

“Hừ ... thiếp là yêu tinh đấy, vậy chàng cách xa thiếp là được!”

“Nàng dám. Mặc kệ nàng là cái gì, yêu tinh cũng tốt, tiên nữ cũng thế, bốn vương kiếp này, trọn đời cũng không buông tay nàng!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Tuyết chiết toả ra hào quang chói mắt.

“Thật vậy chẳng? Cả đời, không xa không rời?”

“Ừ, đời đời kiếp kiếp không xa không rời!”

Trong lòng Tiểu Tuyết cũng thẽ sẽ không xa không rời hắn, đời đời kiếp kiếp.

“Tuyết nhi, mấy ngày nay bốn vương vội vàng lo cho Hoàng Thái Hậu, gần tới yến thọ Mậu hậu của bốn vương, cho nên không thời gian cùng nàng, nàng có nhớ bốn vương không?”

“Nhớ nha, thiếp cho là chàng vì quân sự mà vội vàng như vậy.”

Liệt Hạo hôn lên tóc Tiểu Tuyết “Chờ làm xong việc này, ta mang nàng khắp nơi dạo chơi?”

“Thật vậy chẳng? Hạo, không được gạt thiếp nha.”

Liệt Hạo cười khanh khách “Cũng biết nàng không chịu ở yên trong phòng.”

“Cái gì mà không chịu ở yên trong phòng nha, nói như vậy thật khó nghe!”

Cái miệng nhỏ nhắn cự lại, thật là ủy khuất. Liệt hạo nhìn thấy Tiểu Tuyết như vậy, trong lòng khê rung động.

“Bốn vương xin lỗi, được không!”

Tiểu Tuyết nâng khuôn mặt nhỏ nhắn si ngốc cười cười.

“Nàng.... Nàng dám đùa giỡn bốn vương?”

Liệt Hạo làm bộ tức giận, cùng tiểu tuyết đấu khí (12) cũng cảm thấy ngọt ngào.

*(12) đấu khí: tranh đua nhau, cự cãi. Ở đây là hai anh chị này cãi yêu với nhau.

38. Chương 38 : Vì ‘chúc Thọ’ Mà Chuẩn Bị

“Hạo, chàng muốn tặng Thái Hậu nường nường lễ vật gì vậy?” Trong lòng Tiểu Tuyết nảy ra kế hoạch, muốn vì sinh nhật Thái Hậu mà làm cái gì đó, mấy ngày nay nhìn Liệt Hạo mỗi ngày việc mệt mỏi, trong lòng tràn đầy đau lòng, nếu chính mình muốn cùng hắn làm bạn cả đời, như vậy chính mình sẽ vì hắn chia sẻ những việc đủ khả năng làm được này, nàng cũng không phải là nữ nhân cổ đại, chỉ hiểu biết chỗ thâm sâu trong thâm cung! Không màng thế sự!

Liệt Hạo nhìn khuôn mặt toả sáng của Tiểu Tuyết. “Tuyết nhi có đề nghị tốt nào sao?”

“Ha ha, Hạo, chàng tin tưởng thiếp sao?”

“Mặc kệ Tuyết nhi làm cái gì, bốn vương đều tin tưởng.”

“Tốt lắm, chàng chỉ cần chú tâm bảo vệ kinh thành, còn lại giao cho thiếp được không? Thiếp nhất định không phụ kỳ vọng của chàng.”

Liệt Hạo có cái nhìn khác biệt về Tiểu Tuyết. “Ái phi có kinh hỉ gì cho ta sao?”

“Trước buộc nút thắt nhỏ nhỏ, đến lúc đó chàng sẽ biết, không phải sao?” Nói xong Tiểu Tuyết hướng Liệt Hạo chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, bộ dáng thật là xinh đẹp đáng yêu.

“Được, bốn vương đáp ứng nàng.”

“Hạo, một mình thiếp e rằng không có biện pháp hoàn thành kịp, thiếp cần rất nhiều người giúp thiếp mới được, tốt nhất nên mời thêm Mạc Dung Vương phi, được không?”

Liệt Hạo trốn tránh ánh mắt “Vì sao tìm nàng ta?”

Tiểu Tuyết không có thể để ý tới “Nói như thế nào nàng ta cũng là Vương phi của chàng nha, nếu như thiếp loại bỏ các nàng ra, như thế nào cũng không thể chấp nhận đi?”

Tuy rằng Tiểu Tuyết không tình nguyện, nhưng cổ đại cũng có cách sinh tồn của cổ đại, không thể vì lợi ích riêng của một mình nàng, mà khiến cho Liệt Hạo khó xử. Nhưng Tiểu Tuyết không biết, sau khi Liệt Hạo hiểu rõ lòng của mình, còn có thể không cố kỵ lưu lại những nữ nhân kia sao? Chẳng qua là Liệt Hạo từ trước đến nay làm việc toàn bộ dựa vào ý thích của bản thân.

“Việc này về sau hãy nói, không cần đề cập đến các nàng ấy.”

Liệt Hạo không muốn đề cập đến, nhưng Tiểu Tuyết lại mơ hồ phát hiện có chỗ nào không ổn.

“Hạo, làm sao vậy, thiếp cũng không để ý, chàng vì sao lại thế?”

“Tuyết nhi, ta chỉ muốn nàng, hiện tại đừng nói đến các nàng ấy, cho dù thần tiên mỹ nữ ở đây, ta cũng không còn cách nào bận tâm đến.”

“Chàng sẽ không đem các nàng ra ngoài đi?” Trong lòng Tiểu Tuyết hiện lên kinh hoảng. Trăm ngàn lần không nên lại vì nàng chấp nhận vi phạm lễ giáo mới là việc tốt.

Liệt Hạo nhìn thấy tránh không thoát, ai thán nói “Bốn vương thả bọn họ đi, bốn vương lo không nổi, cũng không muốn bọn họ chết già ở Vương phủ, cho nên...”

“Hạo... chàng có thể an tâm như vậy sao? Có thể cấp cho bọn họ chút công đạo rõ ràng với Tể Tướng sao?” Tiểu Tuyết biết Liệt Hạo hoàn toàn vì mình, nhưng trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi.

“Bốn vương còn không đến nỗi phải cấp cho bọn họ cái công đạo gì.” Ánh mắt Liệt Hạo kiên định, toả sáng mãnh liệt.

“Nhưng...”

“Tuyết nhi, đừng nhưng nhị gì nữa, bốn vương chỉ cần nàng, chỉ cần nàng vui vẻ, so với cái khác đều không quan trọng.”

“Hạo.... vì sao đối xử với thiếp như vậy, như vậy sẽ làm thiếp trầm luân vào.”

Liệt Hạo ha ha cười “Bổn vương chính là muốn cùng nàng trăm luân!”

Tiểu Tuyết cũng không muốn hỏi nhiều, chuyện toàn bộ từ chính mình mà dựng lên, nếu như có việc muốn thoát ra, cũng để cho chính mình đều gánh chịu đi, trong lòng Tiểu Tuyết yên lặng ghi nhớ kỹ.

Kế tiếp Tiểu Tuyết vì sinh nhật Thái Hậu vội vàng làm việc, Liệt Hạo vì an nguy Hoàng Thành mang theo thủ hạ đặc lực, mỗi ngày đi kiểm tra, đóng cửa thành cũng nằm trong kế hoạch, toàn bộ Hoàng Thành, hiện tại mỗi người cũng đều rơi vào cảnh mừng vui khắp chốn.

“Tình nhi, bộ y phục này sửa lại một chút, ống tay áo chỗ này rất đơn điệu, phải thêm trân châu cho đẹp lên.”

“Vâng, tiểu thư, nhưng mà tiểu thư, chúng ta phải làm chín bộ y phục như vậy, có kịp không?”

“Hắn là không thành vấn đề, không phải còn ba ngày sao?”

“Nhưng chúng ta luyện múa, vẫn chưa làm tốt toàn bộ nha.”

“Tình nhi, việc này không thành vấn đề, tỷ tự có biện pháp, ba ngày nay gọi mấy nha đầu khác buổi tối cũng luyện tập, cố gắng chịu vất vả một chút đi.”

Tình nhi lĩnh mệnh ra khỏi phòng, mấy ngày nay Tiểu Tuyết chọn lựa tám nha đầu cao ráo, diện mạo ngang nhau, chuẩn bị hiến vũ vì sinh nhật Thái Hậu, Tiểu Tuyết khẽ cười, nhớ tới chính mình muốn tại... cổ đại nhảy vũ đạo hiện đại, liền nhin không được có chút buồn cười, bất quá tin tưởng sinh nhật Thái Hậu hẳn là sẽ không phụ kỳ vọng của mọi người đi.

Tiểu Tuyết tuyển chọn chi vũ mang một ít phiêu dật, mang một ít sâu nã hóa thành điệp vũ, nhớ rõ vũ đạo này ở hiện đại rất được khen ngợi, chỉ là đã có đã lâu chưa múa lại, lần này ít nhiều cũng có chút khẩn trương. Tám nha đầu là bạn nhảy, chủ yếu chính là nàng múa dẫn đầu, muốn biểu đạt điệp vũ này phiêu dật, sâu nã, vẫn nên là chuyện tình yêu ngàn năm ‘ Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài ’. Tin tưởng cho dù lịch sử cổ đại không có, mọi người đối với tình yêu sinh ly tử biệt cũng có nhiều người cảm động, chọn ở buổi lễ long trọng của Thái Hậu mà biểu diễn, để ọi người nhìn thấy, hoặc ít hoặc nhiều tư tâm, hi vọng mình và Vương gia dù đứt đoạn tình yêu cũng có thể giống như ‘ Lương Chúc ’ được đến thế nhân tán thành, vì cái này, nàng không thể thất bại, trong lòng Tiểu Tuyết nhắc nhở bản thân phải cố lên.

39. Chương 39 : Tiến Cung

Trên một chiếc xe ngựa, Tiểu Tuyết bị Liệt Hạo ôm chặt trong ngực, si ngốc ngắm nhìn nữ nhân yêu nhất trong cuộc đời, cũng là người duy nhất.

“Tuyết nhi, nàng định tặng Mậu hậu kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng) gì đây?” Đến bây giờ Liệt Hạo vẫn không thể tin được, nữ nhân của hắn mấy ngày nay thần thần bí bí, vẫn không để ỉnh biết nàng đang làm gì, chẳng qua là nghe Trương Thanh nói Tiểu Tuyết tuyển tám tỷ nữ, tìm sư phó cắt xén quần áo, còn nghe nói mời vài nhạc công nổi danh, Liệt Hạo rất kinh ngạc, bất quá có hỏi thể nào thì Tiểu Tuyết đều giả bộ ngớ ngẩn để lừa mình, bất chợt thở dài. Ngắm lại chính mình hiện tại biến thành như vậy, thật là không hiểu nổi, hẳn lại không nghĩ phải thay đổi, còn cảm thấy thích thú.

“Hạo, thiệp cũng không phải chỉ là tặng cho Mậu hậu kinh hỉ không thôi, cũng là vì chúng ta nữa.”

“Nàng nói vậy là thế nào?” Liệt Hạo nghe thấy đáp án như thế, rất là ngạc nhiên.

“Ha ha, Hạo, chàng phải có kiên nhẫn nha, đến lúc đó chàng liền biết thôi.”

“Nàng đúng là một tiểu yêu tinh...” kim lòng không đậu, hắn cúi đầu hôn nữ nhân khiến hắn bị mê hoặc.

Trong xe ngựa lửa nóng nhanh chóng tràn ngập, Tiểu Tuyết quần áo tán loạn, sắc mặt khẽ biến thành hồng, Liệt Hạo cố gắng chịu đựng dục hỏa, hai tay vuốt ve bộ ngực đang vểnh lên của Tiểu Tuyết, xoa nắn, thẳng đến khi bộ ngực mềm mại trong tay căng cứng ra, mới chịu đựng không ngừng khống chế chính mình, mới không rời cổ, trần trọc mút thỏa thích, hàng loạt dấu hôn bạo gan ngay gáy, “Uhm...” Tiểu Tuyết làm bầm tiếng ngậm, giống như là nhấm nhịn.

“Tuyệt nhi, bốn vương thật rất muốn nàng.”

Đột nhiên Liệt Hạo rời đi đôi môi đỏ mọng, Tiểu Tuyết nhất thời thanh tỉnh.

“Hạo, lại khi dễ thiếp.”

“Bốn vương khi dễ nàng như thế nào, nàng nói thử xem?”

“Chàng... vô lại ~ • ”

Khanh khách ... Liệt Hạo tâm tình rất tốt. “Đối với nàng ta rất thích làm vô lại.”

“Vương gia, đã đến hoàng cung.” Lúc này Trương Thanh đột nhiên nói.

“Ừ, đã biết.”

Tiểu Tuyết hung hăng trừng mắt nhìn Liệt Hạo, sửa sang lại y phục chính mình. Phải biết rằng y phục cổ đại, dường như luôn khi dễ Tiểu Tuyết, bằng không hầu như chuyện gì đều không làm khó được Tiểu Tuyết, y phục này lại cố tình luôn cùng nàng đối nghịch, Liệt Hạo thấy bộ dạng hỗn độn của Tiểu Tuyết, đứng dậy giúp Tiểu Tuyết sửa sang lại y phục, một cách tinh tế, ôn nhu, Tiểu Tuyết nhìn thấy nam tử như vậy có thể không say mê sao. Một người thiên chi kiêu tử cơ hồ là vừa sinh ra liền nhất định vinh quang sung sướng cả đời, mà lúc này chỉ vì một chút việc nhỏ của nàng, tự mình vì nàng sửa sang lại y phục, nghĩ đi nghĩ lại Tiểu Tuyết cúi đầu vào trong ngực Liệt Hạo.

“Như thế nào? Ái phi!”

“Hạo, chàng vì cái gì cứ khăng khăng đối tốt với thiếp như vậy?”

“Đứa ngốc.” Sùng hạnh nheo nheo cái mũi Tiểu Tuyết.

“Hạ kiệu đi, nàng không phải nói phải đi xem toàn bộ hoàng cung sao?”

Phất tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt đang rơi xuống, nghẹn ngào. “Hạo, cảm ơn chàng. Hết thấy, hết thấy...!”

“Mèo ngốc, đối với bốn vương còn nói cảm ơn sao?”

Chậm rãi xuống xe, Liệt Hạo vẫn đỡ Tiểu Tuyết, chờ xe một chút, Tình nhi từ phía sau cũng đi lên trước.

“Vương gia, để cho nô tỳ giúp đỡ tiểu thư?” Nói xong tiếp nhận Tiểu Tuyết. Liệt Hạo một mình đứng tại chỗ toát ra khí phách Vương giả, Tiểu Tuyết nhìn cung điện to lớn, có điểm mê hoặc, có điểm há hốc mồm.

Trắng non lười lười chiếu qua chòi gác tinh xảo, nhuộm một tầng ánh sáng hoàng hôn mông lung lên tường cao, trong hoàng cung có vẻ thần bí mà an tĩnh.

Xa xa nhìn lại, mỗi toà cung điện đỏ thẫm tựa như khảm ở trên mặt tuyết.

Cung điện nằm giữa cây cối, lộ ra từng đỉnh ngói lưu ly, tựa như một đảo nhỏ kim sắc (màu vàng kim).

Lầu các Hoa Thanh cung hoa lệ, được bao bọc bởi rất nhiều Hoa Thanh trì (ao ở Hoa Thanh cung) vờn quanh, lục bình đầy hồ, xanh biếc mà trong vắt.

Trên mái còn gắn thêm hai con rồng, Kim Lân - Kim Giáp, rất sống động, giống như muốn bay lên không trung.

Một tòa cung điện tựa như công trình kiến trúc to lớn, ngói lưu ly vàng óng ánh dưới ánh mặt trời lóng lánh tia sáng rực rỡ chói mắt.

Ở giữa bầu trời xanh thẳm, ngói lưu ly vàng óng ánh trên mái cung điện Hoàng Thành, cực kỳ huy hoàng.

40. Chương 40 : Nội Viện Hong Cung

Ánh sáng của bầu trời dần dần tắt, màu đỏ thẫm biến thành đỏ ửng, đỏ ửng lại biến thành ửng hồng. Cuối cùng, lúc tắt cả ánh sáng hồng kia biến mất, bầu trời có vẻ cao ngất kia, lại hiện ra một mảng màu sắc nghiêm trang. Ngôi sao mai sớm xuất hiện, trên bầu trời loé lên ánh sáng xanh biếc. Ngôi sao lớn như vậy,

sáng như vậy, cả khoảng không bên trên cung điện toả ra ánh sáng chói lọi khiến người ta nhìn chăm chú, tựa như một cái đèn sáng được treo lên trời cao.

Tiểu Tuyết đứng trong cung điện mà tại trên truyền hình mới có này, cho tới giờ khắc này mới có cảm giác chân thật, cũng có chút lạc tịch (lạc lõng, cô quạnh), ban đêm thế này, vốn là thời điểm âu yếm bên nhau, nhưng là Liệt Hạo lại bị hoàng đế kêu đi thương lượng chuyện chúc thọ ngày mai, mà Tiểu Tuyết bị mang đến Thiên viện, chắc hẳn sợ bị quấy rầy rồi.

Trước khi đến hoàng cung đã nghe Liệt Hạo nhắc tới ngày chúc thọ bề trên, Tướng quân phụ thân cùng ca ca của ‘Lý Mị Nhi’ cũng tới chúc thọ, hoàng gia đối với thọ yến lần này cực kỳ long trọng, nghe nói trăm năm khó gặp. Các đại thần quan trọng, phi tần, thậm chí quốc gia liên bang không nơi nào không đến đây, điều này khiến Tiểu Tuyết bắt đầu sinh sợ hãi, bất quá từ trước tới nay cũng không chấp nhận đối ý, bình định nội tâm đang bối rối, nghĩ đến phải gặp cái gọi là thân nhân trên danh nghĩa, vẫn có chút không quen lắm, dù sao không phải cha mẹ nàng, có lẽ lúng túng là điều không tránh khỏi, than nhẹ một tiếng. Thuận theo tự nhiên đi.

Vốn đi ra Thiên viện cũng chỉ là muốn bình tĩnh suy nghĩ một chút, ngay cả Tình nhi muốn đi theo hầu hạ, bất quá tại trong cung cũng sẽ không có chuyện gì nguy hiểm, Tiểu Tuyết dĩ nhiên có ý tốt cho Tình nhi lui về, chỉ muốn lặng lẽ nhìn phong cảnh trong cung.

Tiểu Tuyết nghĩ đến A Phòng Cung Phú đã học ở hiện đại:

Sáu vua bị diệt, bốn bể thống nhất,

Núi xứ Thục trọn, cung A Phòng xuất.

Cao muốn đựng trời xanh, ba trăm dặm che lấp.

Xây từ đời Li Sơn ở phương Bắc, vòng qua Tây, chạy thẳng xuống Hàm Dương.

Hai con sông mộng mệnh chảy vào tới chân tường.

Năm bước lại một lầu, mười bước lại một gác;

Ngọc Quỳnh: Hành lang uốn cong như tấm lụa, mái nhà cao nhọn như mỏ chim;

Đều ôm địa thế, góc thì đầu vào nhau, giữa như cái móc.

Quanh co chẳng chịt như tổ ong, như xoáy nước, không biết là mấy nghìn nóc.

Cầu dài vắt ngang sông: chưa có mây sao có rồng?

Đường đôi bắc trên không: không phải mưa tạnh, sao có cầu vòng?

Cao thấp hỗn loạn, nào biết tây đông.

Xuân quang ấm áp, tiếng ca vui vầy;

Gió mưa lạnh lẽo, tay áo hết bay.

Cùng trong một cung, cùng trong một ngày, khí hậu khác thay!

Phi tần thị nữ, Vương tử hoàng tôn, từ lầu xuống điện, ngồi xe tới Tần,

Sáng ca tới đàn, và thành cung nhân.

Kìa sao lấp lánh: mở gương đầy mà;

Mây canh rối loạn: mớ tóc xoã ra;

Sông Vị đầy mà, đốt tiêu đốt lan;

Đám khói tà tà, sấm động kinh hồn;

Tiếng xe chạy qua, nào biết đi đâu;

Ầm ầm ở xa, mong được vua nhìn.

Da thịt dung mạo, làm đom làm duyên;

Đứng chờ xa xa, mong được vua nhìn.

Có kẻ trông ngóng ba mươi sáu năm liền.

Yên, Triệu gom góp, Hàn, Ngụy kinh doanh,

Tề, Sở tinh anh, mấy đời mấy năm, của người cướp lấy chất cao thành non...

Một khi không thể có, đến giữa lúc thất bại, sống xa hoa phung phí, vàng như đất, (ngọc như cát...) vứt bỏ đi những khúc khuỷu quanh co, người Tần nhìn đến, cũng không quá mức tiếc nuối.

Chú thích: 1 đoạn bài thơ “A Phòng cung phú” của tác giả Đỗ Mục, bản dịch là của Nguyễn Hiến Lê (Nguồn: 4vn.eu/forum/showthread.php?t=13596). Còn câu cuối là cảm thán của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết lẳng lẳng đọc lên bài “A Phòng cung phú” ‘ vọt Vương các tự ’, ngấm lại dinh thự cổ đại phồn hoa bị lãng quên cũng có bi ai, chắc hẳn mặc kệ lịch sử có ghi lại hay không, chuyện này trong hoàng cung chắc là không có sai biệt đâu.

Lúc này đột nhiên có tiếng ‘ xuyt xuyt ’, Tiểu Tuyết cả kinh, định thần nhìn lại nguyên lai là một con mèo. Tiểu Tuyết vỗ vỗ ngực, bản thân lá gan không phải nhỏ, đi vào nơi này lá gan lại nhỏ đi, nghĩ đến hoàng cung rồi cuộc vẫn phải đề phòng bất trắc.

“Mị phi, lại có nhã trí thế?”

Tiểu Tuyết ngạc nhiên nhìn lại, sương mù lượn lơ mông lung, thấy không rõ lắm, bất quá thanh âm này có chút quen thuộc.

“Ngài là...” khi người tới mới thấy rõ, cuối cùng không sai biệt “Tĩnh Nam Vương”, Tiểu Tuyết không thể tin được nhìn người không mời mà đến này.

“Như thế nào, nhìn thấy bốn vương rất là kinh ngạc sao?”

Tiểu Tuyết cảm thấy không tốt, khẽ mỉm cười “Tĩnh Nam Vương cần gì chế giễu Mị Nhi như vậy.”

Tĩnh Nam Vương gắt gao nhìn chằm chằm thiên hạ mình ngày đêm nhớ nhung, “Ha ha ha, Hạo Vương gia thế nhưng đem nàng giấu đi cực kỳ tốt.”

“Tĩnh Nam Vương, lời này... ?” Tiểu Tuyết dùng ánh mắt mà hỏi.

“Xem ra, chuyện Hạo Vương gia không nói cho nàng còn rất nhiều.”

Tiểu Tuyết chờ Tĩnh Nam Vương tiếp tục lời nói.

“Sau khi nàng bị ta bắt đi, Hạo Vương gia nổi cơn thịnh nộ, tuyên bố phải trị tội ta, ha ha, bất quá hẳn cũng xem thường ta, giữa chúng ta hẳn cũng không thể hoàn toàn thắng lợi.”

Thần sắc Tiểu Tuyết cứng lại “Tĩnh Nam Vương, nếu như Hạo, từng khiến ngài khó xử, hoặc là có tổn hại đến ngài cái gì, xin ngài...”

“Ha ha ha... nàng cảm thấy ta sẽ buông tay sao?”

“Mặc kệ thế nào cũng được, các ngài dù sao cũng là huynh đệ, không phải sao?”

“Ở trong Hoàng Thành sợ là huynh đệ thâm tình cũng không nhường nhịn đâu” Tĩnh Nam Vương nói xong trên mặt lộ ra đau xót rất nhiều, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết.

Đôi mắt Tiểu Tuyết nhìn lên trời lẩm bẩm nói “Cái gọi là tình thân đối với hoàng cung có thể là một thứ xa xỉ.” Một lời nói ra, hối hận đã muộn.

“Tĩnh Nam Vương gia, Mị Nhi mệt mỏi, xin cáo lui!”

Tiểu Tuyết vội vàng rời khỏi, Tĩnh Nam Vương đột nhiên nắm cổ tay Tiểu Tuyết.

“Vì sao nhìn thấy bốn vương lại muốn rời khỏi, vì sao?”

“Vương gia, ngài quá lo lắng rồi.”

Tĩnh Nam Vương si ngốc nhìn Tiểu Tuyết, đôi môi khê nhúc nhích, rốt cuộc cũng không có thể nói ra lời nào.

Tiểu Tuyết cảm thấy rất áp lực, phút chốc thu lại cánh tay, vội vã chạy băng băng trong bóng đêm.

41. Chương 41 : Lễ Mừng Thọ Thái Hậu – 1

Lễ mừng thọ trăm năm khó gặp tại Hoàng Thành được cử hành trước cửa Cung điện Hoàng Thành, người người cùng đến chúc thọ, hoàng thân quốc thích, triều đình trọng thần, văn võ bá quan... Lần này Hoàng Thượng đặc biệt ân chuẩn cho Tam cung Lục viện cũng tới tham gia lễ mừng thọ Thái Hậu, hết thảy phi tần đều tỉ mỉ trang điểm, để có thể tranh thủ ưu ái Hoàng Thượng.

Toàn bộ nội viện trong cung lấy Hoàng Thượng làm trung tâm, Hoàng Thượng ngồi trên cao, đứng đầu vạn người, ngồi bên phải là Hạo Thân Vương gia, ngồi bên trái là Tĩnh Nam Vương gia, còn lại đám ngài phân biệt dựa theo cấp bậc đồng loạt ngồi xuống, Thái Hậu là người đứng đầu lễ mừng thọ, ngồi sau màn châu che mặt phía bên phải Long ý của Hoàng Thượng, bất quá thấp thoáng có thể nhìn thấy khí chất ung dung đẹp đẽ quý phái của Thái Hậu.

Nghe nói bởi vì Liệt Quốc trước kia từng xảy ra chinh biến, cung điện do Tây Nam Cổ Man quốc xâm nhập, đến giờ quốc khố trống rỗng, hơn nữa huấn luyện đại quân cần rất nhiều tiền, vì thế hoàng Thái Hậu Mai Thị thế nhưng tự mình khẩn cầu Thứ tử Hoàng đế tổ chức lễ đại thọ xử lý đơn giản hết thảy, Hoàng đế không đáp ứng, trưởng tử Hạo Vương gia cũng không đáp ứng, Hoàng Thái Hậu không có biện pháp chỉ có thể tùy hai nhi tử mình yêu thương xử lý hết thảy. Nhưng mặc dù là như thế, quan lại trong triều so với quan viên bên ngoài đến chúc thọ còn đông hơn, đồng thời mỗi người đều không thể thiếu một phần hạ lễ (quà mừng thọ) tự mình chuẩn bị.

Vì tránh có người hối lộ, quy định hạ lễ ban ra quan viên không thể bí mật mang theo tiền bạc, bởi vậy rất nhiều quan viên đều vắt óc suy nghĩ muốn tìm ra cách làm cho Thái Hậu cùng Hoàng Thượng vui vẻ. Tỷ như hạ lễ của một vị quan là đem 12 con chim tước quý báu nhất trong 12 cái lồng chim nạm vàng, do 12 hạ nhân mỗi người cầm một cái theo thứ tự đưa vào lễ phòng. Còn có một vị quan lại ở để đồ, đặc biệt thu thập chín mươi lăm kiện xiêm y hoa văn khác nhau, chia ra đặt ở 9 hộp gấm khác nhau để trình lên, quan lại giải thích nói chín mươi lăm kiện xiêm y tượng trưng cho Hoàng đế “Cửu ngũ chí tôn”, chín hộp gấm tượng trưng cho 9 bậc thang trước đại điện Quảng Hiến, mà đại điện Quảng Hiến lại là nơi Hoàng đế cùng bách quan thảo luận chính sự tức lâm triều, tuy rằng hai con số trên đều cùng Hoàng đế có quan hệ, nhưng những thứ ấy là dâng lên cho Thái Hậu, có thể nói là được tiện nghi còn khoe mẽ, xác thực khiến rất nhiều quan viên, đại thần trong lòng dở khóc dở cười. Bất quá mọi người nghĩ đi nghĩ lại, chính mình làm ra lại khiến cho hạ lễ gì đó có thể hay không cũng bị ngài khác cho rằng là đầu cơ trục lợi?

Tiến vào nơi cử hành lễ mừng — Thanh Huy điện, trong điện sớm đứng đầy văn võ bá quan đến chúc thọ, năm ba tốp đang bàn tán, bên cạnh một ít người hầu cận cũng không dám náo loạn, dù sao đây là Đế hậu nội cung, còn không tới phiên bọn họ nói chuyện. Còn có cung nữ cùng thái giám nhiều không đếm xuể vội trước vội sau, hoặc bưng rượu và đồ nhắm, hoặc dẫn dắt tân khách, trong điện nhất thời náo nhiệt phi thường.

Đội Hoàng đế, Hoàng Thái Hậu ở trên cao Thanh Huy điện ngồi vào chỗ của mình, quan thị lễ ra hiệu văn võ bá quan bắt đầu đi ba quỳ chín lạy Chi Lễ, vì thế đại thần toàn điện cùng ngài hầu, cung nhân đồng loạt quỳ xuống, trong miệng cùng hô to: “Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Thanh âm chấn động vang vọng, khí thế như hồng.

“Chúng ái khanh bình thân!” Hoàng đế khoát tay chặn lại, lại chỉ vào ghế hai bên cạnh “Nhập tọa!”

Hoàng tự, quan viên đều đứng dậy ngồi vào vị trí, nhóm người hầu lại theo thứ tự đứng sau góc, rất nhiều cung nữ tiến lên rót rượu cho các quan viên, rượu được rót vào trong chén vang lên thanh âm thanh thúy, trong điện lại hồi phục vài phần náo nhiệt.

Trong điện hai bên trái phải đều có vị trí sắp xếp chỗ ngồi, ngồi ở vị trí thứ nhất bên phải phân biệt là hoàng tộc thân phận hiển hách cùng Chấn Quốc tướng quân Lý Kỳ Uy —— cũng là cha ruột ‘ Lý Mị Nhi ’, phía sau người đang đứng là huynh trưởng Lý Mị Nhi —— Lý Hoài. Kế đến là ba chức quan cao nhất của triều đình. Nam Long Vương là đường đệ của hoàng đế, lại là cha của ruột Thái phi, ngồi vị trí đầu tiên phía bên trái, gần vị trí cao nhất điện. Hoài dương hậu Lữ Nhân Húy ngồi phía bên phải hàng thứ hai, phía bên phải xếp hàng thứ nhất là vị trí của ba chức quan cao nhất triều đình, tức Thừa tướng Mộ Dung Hải, Ngự Sử Đại phu Lương Khác cùng Thái úy Đồng Trúc Niên. Còn có thêm người tham gia tiệc là Sứ thần các nước láng giềng kết giao thân thiết, được coi trọng cũng không được nghi ngờ. Trước kia nghe nói Ngự Sử Đại phu Lương Khác cùng Thái úy Đồng Trúc còn trẻ xảy ra bất hòa, mà nay lại ngồi cùng nhau, không biết lúc này trong lòng hai người đều suy nghĩ gì.

Tổ cơ bất ô thiên chân, hiểu lai ngọc lập dao trì lý.

Đình đình thúy cái, doanh doanh tổ yếp, thì trang tịnh tẩy.

Thái dịch ba phiên, nghệ thường vũ bãi, đoạn hồn lưu thủy.

Thậm y nhiên, cự nhật nùng hương đậm phần, hoa bất tự, nhân tiểu tụy.

Dục hoán lãng ba tiên tử - Phiếm biến chu, hạo ba thiên lý.

Chích sầu hồi thủ, băng liên bán yếm, minh đang loạn trụ.

Nguyệt ảnh thê mê, lộ hoa linh lạc, tiểu lan thù y.

Cộng phương minh, do hữu song tê tuyết lộ, dạ hàn kinh khởi.

(Nguyên đoạn trên là thơ, nhưng lên GG lại ko có bản dịch, mọi người thông cảm dùng bản Hán Việt đỡ.)

Dưới đại điện nhất thời yên tĩnh không tiếng động, nhìn giữa điện đang ca múa phiêu dật, mỗi người vẻ mặt ngưng trọng, cho dù Hoàng đế đại xá thiên hạ, vì lễ chúc thọ Thái Hậu, suy cho cùng Hoàng đế cũng cùng xem ca múa, thần tử tất nhiên là không thể vượt qua đạo lý quân thần. Sắc mặt mỗi người đều khác nhau.

42. Chương 42 : Lễ Mừng Thọ Thái Hậu – 2

Một khúc chấm dứt, trong nội điện có không ít đại thần xì xào bàn tán:

“Nghe nói chưa, lễ mừng thọ lần này, Hạo Vương phi cũng có một vũ khúc hiến tặng Thái Hậu đấy.”

“Phải không? Hạo Vương phi không phải là nữ nhi của Lý Tướng quân sao?”

Dù rằng thanh âm không lớn, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào tai Lý Kỳ Uy.

“Mị Nhi không phải luôn luôn không thích các yến tiệc thế này? Giờ lại còn muốn khiêu vũ giúp vui?” Không tin nhìn nữ tử phía sau mình.

“Phụ thân đại nhân, phải chăng thế nào, cũng phải chờ nhìn thấy mới biết?”

“Bất quá hôm nay trên điện lại không thấy Mị Nhi!”

“Phụ thân đại nhân, nếu như nhớ Mị Nhi, một hồi yến tiệc chấm dứt để Mị Nhi về thăm nhà vài bữa.”

“Ừ... như vậy cũng tốt, Mị Nhi dù sao cũng là nữ nhi của ta, trước lúc xuất giá cũng chưa từng quan tâm qua con bé, bây giờ nghĩ lại, có chút có lỗi với nó!” Lý Kỳ Uy nói xong trên mặt hiện ra chút khổ sở.

Lúc này nhất thời sương khói lượn lờ, tám nữ tử dáng vẻ thướt tha mềm mại hướng giữa nội điện tụ lại, một khúc sáo lay động lòng ngai vang lên. Những tay áo dài mềm mại lay động, vô số đoá hoa bay tán loạn giữa không trung, hương hoa đánh úp vào nội tâm khiến lòng người mê say, tám nữ tử giống như nọ hoa hé mở, hướng bốn phía tản ra, giữa Mạn Thiên Hoa Vũ (hoa rơi đầy trời), từng kẻ hở biến mất nhường ột mỹ nhân xuất hiện, như một con bướm màu tím, như là tiên tử.

Theo lay động uyển chuyển của nàng, tựa như thần tiên khiêu vũ, cơ hồ đã quên hô hấp, đôi mắt đẹp của tiên tử đảo vòng, tìm từng người đập không thôi, đều không hẹn mà cùng nghĩ nàng đang nhìn chính mình,

đến khi ánh mắt tiên tử đặt ở trên người Hạo Vương bên cạnh Hoàng đế, nháy mắt thiên địa vạn vật chỉ còn bọn họ lay động cùng nhìn nhau, mọi người mới biết đây là nữ nhân mà Hạo Vương vì nàng cam nguyện xuất động cấm quân trong truyền thuyết, nữ nhi của Lý tướng quân —— Lý Mị Nhi!

Lúc này tiếng tiêu chọt nhanh dần, tiên tử —— Lý Mị Nhi chân phải làm trụ, nhẹ nhàng phất tay áo, thân thể mềm mại tiếp theo liền xoay tròn, càng chuyển càng mau, bỗng nhiên từ trên mặt đất nhanh nhẹn bay lên, tám nữ tử làm thành một vòng, bàn tay ngọc ngà vung lên, hơn mười dây lụa nhẹ nhàng bay ra, trong sảnh bỗng nhiên xuất hiện từng con sóng màu lam, tiên tử bay lên khỏi những dây lụa, mũi chân nhẹ nhàng, quần áo phiêu bồng, tựa như Hồ Điệp tiên tử hạ phàm.

Lúc này tiếng nhạc lại biến hóa, thê mỹ, dứt khoát, một khúc Lương Chúc Hóa Điệp từ môi Tiểu Tuyết thổ lộ ra.

Lương Chúc ——

Bích cỏ thanh thanh hoa nở rộ
Cánh điệp song song lâu bồi hồi
Thiên cổ truyện tụng thật sâu ái
Sơn Bá vĩnh luyện Chúc Anh Đài
Đồng song chung học cả ba năm
Kề gối sóng vai lượng : hai vô đoán
Mười tám đưa tiễn tình thiết thiết
Ai ngờ từ biệt ở lâu đài
Lâu đài một biệt hận như biển
Lệ nhuộm hai thân hóa cánh điệp
Nhẹ nhàng vờn hoa khóc chân tình
Thiên trường địa cửu không rời xa
Nhẹ nhàng vờn hoa khóc chân tình
Thiên trường địa cửu không rời xa

Bích cỏ thanh thanh hoa nở rộ
Cánh điệp song song lâu bồi hồi
Thiên cổ truyện tụng thật sâu ái
Sơn Bá vĩnh luyện Chúc Anh Đài
Đồng song chung học cả ba năm
Kề gối sóng vai lượng : hai vô đoán
Mười tám đưa tiễn tình thiết thiết
Ai ngờ từ biệt ở lâu đài
Lâu đài một biệt hận như biển
Lệ nhuộm hai thân hóa cánh điệp
Nhẹ nhàng vờn hoa khóc chân tình
Thiên trường địa cửu không rời xa

Nhẹ nhàng vờn hoa khóc chân tình

Thiên trường địa cửu không rời xa

Một khúc hát chấm dứt, tất cả mọi người ai ai cũng lệ rơi đầy mặt. Nơi khoé mắt Tiểu Tuyết, một dòng nước mắt trong suốt chảy ra, nhẹ nhàng rơi xuống. Lúc này những người trên điện tất nhiên không người nào biết vũ khúc đã chấm dứt, tám nữ tử lặng yên rời đi, toàn bộ giữa Thanh Huy điện dĩ nhiên chỉ còn Tiểu Tuyết đứng giữa điện.

P/s: 4 link đó đây các nàng ơi:

Hồ Điệp Uyên Ương: [mp3.zing.vn/bai-hat/Ho-Diep-Uyen ... ACAFW.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Ho-Diep-Uyen...ACAFW.html)

Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài: [www.youtube /watch?v=1s_B7vRsRTc](http://www.youtube.com/watch?v=1s_B7vRsRTc)

Mộng Uyên Ương Hồ Điệp: [www.youtube /watch?v=ZlpPW5qVjFI](http://www.youtube.com/watch?v=ZlpPW5qVjFI)

(Lương Chúc hoá điệp, duy nhất bài này có sáo, lời lại gần giống trong bản cv): [www.1ting /player/65/player_116739.html](http://www.1ting.com/player/65/player_116739.html)

43. Chương 43 : Lễ Mừng Thọ Thái Hậu - 3

Tiểu Tuyết si mê nhìn Liệt Hạo, tưởng như chân mây hắt nhú lại, có cảm giác kinh diễm với hình ảnh trước mắt mình. Liệt Hạo hiện tại rất muốn liêu lĩnh xông lên phía trước, hung hăng ôm lấy yêu tinh đang giãy vờ người – chính là nàng. Vẫn biết tiếng ca của nàng rung động lòng người, giờ lại biết thêm kỹ thuật múa của nàng lại mê hoặc lòng người như vậy, sau khi trở về nhất định hẳn sẽ không cho nàng có cơ hội ở trước mặt người khác bày ra tư thái mê hoặc như vậy nữa, cho dù là Mậu hậu của hắn, cùng Hoàng đế cũng không được.

Đột nhiên dưới điện rất nhiều người kịp phản ứng vỗ tay ‘bốp bốp bốp ...•’ như sấm, Tiểu Tuyết cùng Liệt Hạo đang ở giữa si mê liền kinh ngạc, Tiểu Tuyết đỡ lại chút rồi quỳ xuống.

“Hạo Vương Phủ Mị phi kính chúc: Thái Hậu vạn thọ vô cương!” Nói xong chưa dám ngẩng đầu.

Lúc này Thái Hậu mới nói: “Mị Vương Phi xin đứng lên. Ban thưởng tọa!”

“Tạ Thái Hậu...”

Lúc này thái giám bên cạnh Hoàng đế đưa đến ghế tựa bằng gỗ cổ đàn, đem đến đặt xuống bên cạnh Hạo Vương.

“Tiểu Đức Tử, ghế tựa đem lại đây đi. Ai gia muốn được cùng Mị phi tâm sự!”

“Tuân lệnh!”

Ghế dựa chỉ chốc lát liền đặt bên cạnh Thái Hậu, Tiểu Tuyết liếc nhìn Liệt Hạo. Liệt Hạo nhìn Tiểu Tuyết khẽ gật đầu cổ vũ, Tiểu Tuyết ngậy ra, hướng bên cạnh Thái Hậu đi tới, có chút khấn trương, có chút phân vân!

“Ha ha ha... Mị Nhi, như thế nào? Sợ ai gia sao? Con là Vương Phi của Hạo nhi, cũng là con dâu của ta, theo lý thuyết, ta là Mậu hậu của con nha.”

Thái Hậu nói xong liền vén lên bức rèm che. Tiểu Tuyết ngẩng đầu chống lại ánh mắt hiền từ của Thái Hậu. Trong lòng thật kinh ngạc, nàng thấy trên phim truyền hình Thái Hậu đều là mắt lạnh lùng cao ngạo, nhưng Thái Hậu thực sự xem ra cũng không có khoa trương như vậy. Tiểu Tuyết không khỏi duỗi duỗi cái lưỡi, động tác nhỏ này thể nhưng khiến cho trong lòng Hoàng đế cao cao tại thượng bên kia rung động!

Tiểu Tuyết xấu hổ mỉm cười: “Mậu hậu...”

Thanh âm mềm mại phát ra khiến tâm tình Thái Hậu cực kì vui vẻ.

“Tốt...tốt lắm...Mị Nhi! Truyền ý chỉ của ai gia, Hạo Vương phủ mỗi người đều có thưởng, Lý Tướng quân giáo dục nữ nhi có phương pháp, ban thưởng châu báu cùng bằng la tơ lụa!”

“Tạ ơn Thái Hậu ban thưởng...”

Nói chuyện là Lý Kỳ Uy, vẻ mặt phức tạp nhìn Tiểu Tuyết.

“Mị Nhi tạ ơn Mậu hậu ban thưởng!”

“Ừ, Mị Nhi đứng lên nào, đến đây ngồi cạnh ai gia nào.”

Tiểu Tuyết chỉ có thể nhận mệnh, lặng yên ngồi bên cạnh Thái Hậu.

“Hoàng nhi, hiện giờ ai gia thật cao hứng, hôm nay trong thọ yến có thể cùng người thân không phân biệt tôn ti!”

Lời nói rất nhỏ, nhưng là cũng đủ truyền vào trong tai Hoàng đế cao cao tại thượng.

“Vâng, Mậu hậu.”

Hoàng đế ánh mắt khác thường nhìn phía Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh Thái Hậu, thế nhưng Tiểu Tuyết đang suy nghĩ làm như thế nào đối mặt với sinh phụ Lý Mị Nhi nên không phát hiện sự thay đổi khác lạ này. Ngược lại là bên này, Tĩnh Nam Vương ngồi bên trái đối với việc hết thấy đều thu vào trong mắt, tức giận ẩn chứa càng sâu!

“Người đâu, hôm nay trong lễ mừng thọ có thể miễn ”Quân Thần Chi Lễ” (đạo nghĩa quân thần).”

Tiểu Đức Tử đứng bên cạnh lĩnh mệnh.

“Hoàng Thượng có lệnh, lễ mừng thọ hôm nay có thể miễn ”Quân Thần Chi Lễ“.”

Triều đình văn võ bá quan bên dưới không nơi nào không đứng dậy khấu tạ thánh ân.

“Bọn thần khấu tạ thánh ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ...Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế ...”

Dưới điện tâm tình mỗi người đều vô cùng phức tạp, kế tiếp là ca múa cùng biểu diễn dĩ nhiên không có hứng trí, xem qua sắc đẹp cao ngất của Mị Vương phi, uyển chuyển, kỹ thuật múa độc nhất vô nhị nên giờ có ai còn có hứng trí xem kỹ thuật múa nghìn bái một điệu (lặp đi lặp lại nhiều lần) đâu!

“Lần này Tướng Quân phủ thật là được sung ái.”

“Ừ nha, Tướng quân này tại sao lại có thể sinh ra một nữ nhi không giống người thường như vậy đây?”

“Thật là hâm mộ!”

Dưới đã có rất nhiều người đối với Tiểu Tuyết si mê không dứt.

Si mê Tiểu Tuyết làm sao chỉ có thần tử dưới điện, tại trên đại điện Chí Tôn Vạn Dân Hoàng Thượng trong mắt cũng rõ ràng đã xuất hiện bóng hình xinh đẹp, đối với nữ nhân độc nhất vô nhị này rung động!

44. Chương 44 : Triền Miên (17)

Ánh trăng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ, tựa như trắng thêm một lớp bạc. Trăng hôm nay đặc biệt xinh đẹp.

Đêm, lén lút tối. Ánh trăng từ màn đêm hiện ra, mát lạnh.

Ánh trăng lập tức phủ kín toàn bộ cung điện. Trong đêm đen lấp lánh ánh sao chớp nháy! Mỗi ngôi sao, tựa như những viên kim cương gắn trên phiếm u lam bằng lụa, lấp lánh. Trăng treo giữa bầu trời cao, như dòng ngân quang đang đổ xuống nhân gian. Trên bầu trời chỉ có một tầng mây mỏng bồng bênh, bọc lấy ánh trăng, thoát trông thật mờ mịt . Chỉ trong nháy mắt, ánh trăng đã biến thành một cô nương thẹn thùng, mây lần lần đích thực tựa như lụa mỏng vờn quanh ánh trăng. Lá cây xanh biếc cũng nhuốm màu bạc, cây cối cao thấp theo vũ điệu của trăng mà không ngừng biến hóa .

Sao lập loè toả sáng như những nốt nhạc trên khuôn nhạc, lóng lánh, nhấp nháy, hóa thành giai điệu vô hình trên bầu trời đêm diễn tấu nhạc khúc vui mừng. Trời đêm phiêu đảng, ánh sao chớp sáng chớp tối, lão

đảo muốn ngã, tựa hồ đưa tay là có thể chạm vào. Nếu như đem màn đêm so với một bộ y phục lông ngỗng, ánh sao lấp lánh chính là những hạt kim cương đính trên y phục.

Lúc này ở Thiên viện trong hoàng cung, trên giường hai thân thể nóng bỏng, nhiệt liệt quay cuồng !

Liệt Hạo cuồng nhiệt hôn Tiểu Tuyết, đôi môi nóng bỏng áp lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, bàn tay to không kiêng nể gì vội vàng xoa lên đáng người làm người khác mê muội của nàng.

Lưỡi hần không biết lúc nào đã xâm nhập vào trong miệng nàng, cái lưỡi linh hoạt dây dưa cố ý muốn cùng nàng triền miên.

“Ngô...” Tiểu Tuyết không thoát khỏi trói buộc của hần, chỉ có thể trước công chiếm cường hần của hần ngoan ngoãn thủ chịu trối.

Hần thỉnh thoảng mềm nhẹ cắn mút môi đỏ mọng của nàng, nhiệt liệt hôn liên tục mà cuồng dã, Tiểu Tuyết có chút choáng váng mắt hoa, dựa vào thân thể cường tráng của hần.

Môi Liệt Hạo thoáng rời khỏi đôi môi đỏ mọng có chút sưng tấy của nàng, nụ hôn cuồng nhiệt liên tục rơi xuống má nàng, tới chiếc cổ trắng ngần. Hần đơn giản ở trên mặt nàng cắn cắn nhẹ nhàng, tạo ra ấn ký thuộc về riêng hần, hần mang theo ánh mắt tà mị, vừa lòng nhìn dấu vết chính mình lưu lại.

Xiêm y của nàng không biết lúc nào đã bị kéo mở hơn phân nửa, mà bàn tay to của hần lại làm cản trực tiếp cầm non mềm của nàng đem ngậm vào, cuồng mãnh tình triều tựa như cơn sóng nhiệt liệt hướng nàng thổi quét đến, hai tay nàng vô lực chỉ có thể gắt gao bám lấy bờ vai rộng lớn của hần.

Liệt Hạo đột nhiên nắm chặt nụ hoa của nàng nhào nặn, dung sức há mồm ngậm nụ hoa phấn hồng bên kia của nàng.

“Ngô...” Khoái cảm kì dị mạnh mẽ chạy vào trong cơ thể nàng, nàng không thể đình chỉ tình triều dâng cao chỉ có thể hy vọng xa vời hần cho nàng càng nhiều.

Liệt Hạo hí mắt nhìn, chăm chú thưởng thức bộ dáng xinh đẹp đỏ bừng say lòng người của nàng, hần thuận tay vén lên mảnh vải còn sót lại trên người nàng xuống, trong khoảnh khắc nàng đã không hề che dấu thứ gì, đứng ở trước mắt hần.

Mặc dù sớm không phải là lần đầu nhìn thấy thân thể của nàng nhưng đối với vẻ đẹp của nàng, Liệt Hạo vẫn là không khỏi tán thưởng, hần dễ dàng ôm lấy thân thể của nàng đem đặt trên giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo bản thân.

Tiểu Tuyết lại mở to hai mắt sương mù nhìn thân thể to lớn cao ngạo của hần, bộ dáng kia giống như là mời mọc hần. Liệt Hạo vội vàng dán lên thân thể xích lô của nàng, nhiệt độ nóng bỏng lập tức làm ấm nàng. Nàng phát ra một tiếng than nhẹ thoả mãn.

Liệt Hạo mê muội hôn mặt nàng, thân thể của nàng. Một tay lặng lẽ đi tới giữa hai chân trần của nàng, hần duỗi tay khe thâm nhập vào nơi giữa hai chân đã sớm ẩm ướt của nàng, một chút húc vào nụ hoa khiến Tiểu Tuyết từng trận thổ hấp.

Tay của hần cũng không vội xâm nhập nàng, miệng dừng ở ngọn núi trước ngực mẫn cảm ngậm hút, ý đồ muốn Tiểu Tuyết càng thêm điên cuồng.

Liệt Hạo thông thả đưa ngón tay dài vào trong cơ thể nàng, đôi môi vẫn qua lại Thánh Địa của nàng.

“Tuyệt nhi, nói nàng yêu ta, đối với ta bất ly bất khí (không xa không rời)!”

“Hạo, thiếp yêu chàng, vĩnh viễn không rời xa chàng!” Tiểu Tuyết thì thảo nói, như là hết sức ăn nhẩn!

Lấy được hứa hẹn của nàng, Liệt Hạo lộ ra nụ cười vừa lòng, hần quỳ xuống hai tay bắt lấy hai chân trắng nõn hướng trước ngực nàng đẩy lên cao khiến nụ hoa xinh đẹp của nàng hoàn toàn hiện lên ở trước mắt hần, mang theo ánh mắt mê say càng thêm thâm trầm vài phần.

“Nhớ kỹ lời nàng hứa hẹn với ta.” Một cái động thân của hần nóng bỏng thật lớn chôn sâu vào hoa tâm sâu thẳm của nàng, cảm thụ bên trong âm áp gắt gao bao trùm hần, hần rốt cuộc không thể ức chế ở trong cơ thể nàng rất nhanh trườn đưa cuồng nhiệt.

“Ừm...” Tiểu Tuyết theo tình cảm mãnh liệt đồng đưa của hắn, cơ hồ có chút chịu đựng không được cuồng mãnh của hắn nhưng mỗi lần hắn ra vào lại đạt đến một cổ thỏa mãn cường đại.

Đêm yên tĩnh không tiếng động, trong phòng phát ra tiếng va chạm ‘bành bạch’. Liều nhân mơ màng!

45. Chương 45 : Âm Mưu Bắt Đầu

Bình minh, ánh rạng đông kéo đi tấm lụa mỏng của màn đêm, toả ra ánh ban mai rực rỡ sáng lạn, nghênh đón một ngày mới.

Vừa mới nhú ra, bình minh giống như một đứa trẻ con non mềm hồng hào, rung động rung động ở nơi dày đặc nước đọng.

Mặt trời mới mọc khoác lên mùi rượu mãnh liệt tăng cao, đem vô hạn men say hướng đồng ruộng bát ngát, bầu trời thích chí tản ra xa.

Trời dần dần tản sáng, bầu trời màu xanh nhạt được khảm mấy ngôi sao chưa lặn, toàn bộ hoàng cung mờ ảo ảo, giống như bao phủ bởi tấm lụa mỏng màu xám bạc.

“Liệt Càng Cung” là cung điện riêng của hoàng đế —— Liệt Tuấn, là tấm cung dành riêng cho Liệt Tuấn, không được Liệt Tuấn ban lệnh bài, bất luận kẻ nào cũng không có cách nào bước vào Liệt Càng Cung nửa bước.

Liệt Quốc tồn tại một môn phái, là người bảo hộ dành riêng cho hoàng thất Liệt Quốc - ‘Ám Ảnh Môn’. Bọn họ tương ứng chỉ nghe theo lệnh bài huyết mạch hoàng thất, gặp lệnh bài giống như gặp người hoàng tộc, trong Ám Ảnh môn có bốn vị —— Ám Thiên, Ám Địa, Ám Huyền, Ám Hoàng, đều là ám vệ của Hạo Vương. Mà bốn người khác —— Ám Vô, Ám Cực, Ám Tôn, Ám Giả, cùng là ám vệ của Liệt Quốc vạn dân Chí Tôn Hoàng đế —— Liệt Tuấn.

Những cao thủ Ám Ảnh Môn khác còn có tám người theo thứ là ám vệ của Tĩnh Nam Vương cùng Nam Long Vương.

“Ý tứ của trăm các người đã hiểu chưa?”

“Ám Ảnh tứ vệ hiểu được! Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm!”

“Ừ, trăm tạm thời tin tưởng các người, phải biết rằng các người là ám vệ của trăm, lần này mạng các người phải làm tốt không xảy ra sai sót, bằng không...” Ánh mắt lạnh lẽo của Liệt Tuấn lộ ra sát ý.

Ám Ảnh —— Vô Cực Tôn Giả bốn người trong long đều hoảng sợ.

Tiểu Tuyết từ giấc ngủ tỉnh lại, tấm chăn nhung tơ trượt xuống bên hông, nhìn thân thể hầu như loà lổ ra ngoài, sắc mặt khê biến thành hồng.

“Hạo...” nghi hoặc nhìn thấy tấm đệm bên người sớm lạnh như băng.

Nháy mắt mặc nội y. “Tình nhi...”

Tình nhi đẩy cửa tiến vào, kích động nhìn tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư?”

Trên cổ Tiểu Tuyết đầy những kí hiệu Liệt Hạo tối hôm qua ‘yêu’, ngượng ngùng cúi đầu hỏi Tình nhi.

“Hạo Vương gia...”

Tình nhi bình tĩnh đại ngộ “Tiểu thư, Hạo Vương gia lúc phân phó Tình nhi hầu hạ, bằng không chờ Hạo Vương trở về là lúc Tình nhi bị phạt.”

Nhìn bộ dáng Tình nhi ủy khuất, Tiểu Tuyết nói

“Tình nhi, tỷ cũng không phải tiểu hài tử, hơn nữa Hạo Vương gia cũng chỉ là hù dọa muối thôi, có tỷ ở đây muối yên tâm, tỷ sẽ không để cho ai khi dễ muối!” Tiểu Tuyết mỉm cười nói. Nghĩ muốn an ủi ý nghĩ bất an của Tình nhi.

“Tiểu thư!” Tình nhi cảm động, lệ rơi đầy hốc mắt.

“Tỷ nói Tình nhi nha, muối theo ta thời gian lâu như vậy, tuy rằng trước kia tỷ như thế nào cũng không nhớ rõ, nhưng là hiện tại muối nếu bị ủy khuất, cũng là trách nhiệm của tỷ, nếu ngay cả nha đầu của mình mà tỷ cũng bảo hộ không được, tỷ đây sao là chủ tử tốt được chứ?”

Nói xong Tiểu Tuyết thật chăm chú nhìn Tình nhi, ánh mắt vô cùng kiên định.

Tình nhi nhìn Tiểu Tuyết, từ khi gặp chuyện không may ở Hạo Vương Phủ, chủ tử thay đổi cực kì, kiếp này chủ tử đối đãi với chính mình thân như tỷ muối, tương lai cho dù muốn liều mình bảo hộ, cũng kiên quyết không cho tiểu thư gặp chuyện không may, là Hạo Vương gia, đối với mình, cũng là hứa hẹn với tiểu thư.

Tiểu Tuyết rửa mặt chải đầu xong rất nhanh, liền vội vã hỏi Tình nhi

“Hạo Vương gia bị phải đi hòa thân rồi sao?”

“Đúng vậy tiểu thư.”

“Nhưng mà, Hạo cũng không nói gì cho tỷ biết?” Tiểu Tuyết buồn bực nghĩ, vì sao không nói ra!

“Tiểu thư, lần này hòa thân là chuyện đại sự Liệt Quốc, cho nên mới tạm thời quyết định để Hạo Vương hộ tống đội hòa thân.”

“Vậy phải bao lâu mới xong?” Tiểu Tuyết khổ sở hỏi.

“Tiểu thư, Vương gia sợ người không đành lòng mới không cùng người nói lời từ biệt.”

Tình nhi trong lòng không đành lòng nhìn tiểu thư, biết tiểu thư cùng Vương gia là thật tâm yêu nhau, đối với bọn họ Tình nhi thật tâm chúc phúc!

“Nhưng là...” Tiểu Tuyết trong lòng nghĩ đến Liệt Hạo là Vương gia của một đất nước, tất nhiên là không thể sống theo cách sống của bản thân, chính mình nên thông cảm với hắn mới đúng.

Tâm, bỗng nhiên sáng tối, suy nghĩ như từng cái kén, cuối cùng đến khi nào mới có thể tìm tới ngọn nguồn!

46. Chương 46 : Lý Hoài

Gần trưa, Tình nhi chạy từ từ tới thiên viện, hiện tại đây không phải Hạo Vương phủ nữa, Hoàng đế ban thưởng cung viện cho Tiểu Tuyết, ban tên —— Mị cung.

“Nha đầu, chạy nhanh như vậy làm gì hả?”

“Tiểu thư, một lát nữa thiếu gia tới đây đây.”

“Huynh ấy?” Tiểu Tuyết lập tức nghĩ đến vị huynh trưởng trên danh nghĩa ‘Lý Mị Nhi’, nhiều lần nghe nói vị huynh trưởng này ở Tướng Quân phủ rất sủng ái Lý Mị Nhi, hoàn cảnh này giờ phải làm sao đối mặt đây.

“Tiểu thư, người làm sao thế?” Tình nhi nhìn mặt của nàng lộ vẻ hoang mang.

Tiểu Tuyết từ từ hồi phục tinh thần lại. “À không, tỷ chỉ cảm giác... cảm giác đã lâu không gặp đại ca nên nhất thời không biết phải nói gì mà thôi?”

“Tiểu thư, người không biết sao, người trước kia cũng là cùng thiếu gia nói không nhiều lắm, trên cơ bản người có vẻ sống nội tâm, bình thường đều là Tình nhi thay người trình thưa mà.”

“Thế à?” Tiểu Tuyết giống như ngờ vực nhìn Tình nhi đang hưng phấn, có lẽ Tình nhi đối với Tướng Quân phủ có cảm xúc phức tạp nào đó, nhìn khuôn mặt Tình nhi tươi cười hưng phấn, Tiểu Tuyết cũng cảm nhận được. Cái loại kích động khi thân nhân đã lâu không gặp mặt, hạnh phúc biệt bao. Ở hiện đại nếu chính mình trong thời gian dài như vậy không cùng người nhà gặp mặt phỏng chừng khi gặp mặt liền rơi lệ sụt

mướt rồi. Vậy thì liền đem thân nhân ‘ Lý Mị Nhi ’ làm thân nhân của mình đi, như vậy cũng có thể bù lại tình thân chính mình đang thiếu hụt.

“Mị Nhi.” Lý Hoài vào Mị Cung lớn tiếng hô.

Tình nhi lao ra phòng “Thiếu gia”

“Tình nhi? Các muội có khoẻ không?”

Tình nhi giống như nhìn thấy thân nhân của mình, lệ nóng quanh tròng, có vẻ khổ sở động lòng người.

“Thiếu gia, tiểu thư và nô tỳ hiện tốt lắm, chỉ là trước kia tiểu thư cũng bị không ít ủy khuất!”

“Chuyện này ta biết, nghe nói cũng không thiếu, nhưng là hiện tại Mị Nhi không phải rất được sủng ái sao? Ta cũng yên tâm rồi.”

Lý Hoài nhìn nhìn.

“Mị Nhi đâu?”

“Tiểu thư còn ở trong phòng, ”

“Ta đi nhìn xem...”

Tiểu Tuyết ở trong phòng khẩn trương đi qua đi lại rối loạn, trong lòng suy nghĩ, ngàn vạn suy nghĩ. Có bị phát hiện không đây? Hẳn là không thể nào, thân thể này chính là của Lý Mị Nhi, làm sao bây giờ? Suy nghĩ hỗn độn còn chưa thể bình tĩnh đã bị một trận tiếng bước chân làm tỉnh lại.

“Mị Nhi, xấu hổ à, biết huynh trưởng đến đây cũng không đi ra sao?”

Lý Hoài sải bước đi vào trong phòng, nhìn thấy Tiểu Tuyết sắc mặt tái nhợt, run run nhìn mình, ánh mắt kia xa lạ đến mức nếu không phải này dung mạo tuyệt sắc của Mị Nhi, chính mình còn tưởng rằng nhận sai muội muội chính mình từ nhỏ vẫn che chở.

“Ca.” Tiểu Tuyết xấu hổ nhìn người gọi là ca ca này.

Thân hình cao lớn, áo bào màu trắng làm nổi bật lên dáng người xinh đẹp rắn rỏi. Gương mặt hẳn là hoàn mỹ nhất - khuôn mặt ôn hoà, lông mi vừa dài vừa đậm, đen tuyền sáng ngời, ánh mắt ôn nhu mang theo ý cười, lại có mi lực khiến cho người ta trầm mê. Tóc của hắn vừa đen vừa sáng, nhẹ nhàng tung bay, có nhu hòa thanh nhã lại xinh đẹp.

Tiểu Tuyết lần đầu tiên cảm thấy trên đời thật bất công, cổ đại là nơi sinh sản mỹ nam à? Vì sao chính mình thấy người nào cũng đều nổi bật vậy đây.

“Làm sao vậy Mị Nhi? Không nhận ra vi huynh à?”

Tiểu Tuyết ngây ra nhìn Lý Hoài, bất tri bất giác nói.

“Huynh là ca của muội thật sao?”

Lúc này đổi lại thành Lý Hoài trợn mắt há hốc mồm .

“Mị Nhi, muội đừng làm huynh sợ?” Lý Hoài hơi hơi nhú mày.

“Thiếu gia, nô tỳ đã quên nói cho ngài biết tiểu thư... tiểu thư mất trí nhớ”

“Cái gì? Mất trí nhớ?”

“Dạ, chuyện này có rất ít người biết, chính là tiểu thư cũng không thay đổi nhiều lắm, cho nên nô tỳ cũng không có bẩm báo.”

“Nha đầu kia, sao không thấy nàng đề cập đến, sao lại thế này, không phải dặn nàng chiếu cố tiểu thư cho thật tốt à?” Lý Hoài ảo não nhìn ‘Lý Mị Nhi’ vẫn còn trong trạng thái mơ hồ.

“Thiếu gia, nô tỳ đáng chết, thỉnh thiếu gia xử tội!”

“Tình nhi?” Tiểu Tuyết rốt cục có phản ứng.

“Ca ca, muội không sao, không cần phạt Tình nhi được không? Ta ở Mị Vương phủ nếu như không nhờ có Tình nhi, có lẽ không có Mị Nhi hôm nay đâu! Ca ca, huynh không cần để ý, cũng may muội cũng không bị thương tổn gì.” Nói xong còn cười sáng lạn.

Lý Hoài nhìn thấy muội muội như vậy rất là kinh ngạc. Từ nhỏ đến lớn, chính mình vẫn muốn cho Mị Nhi sống tự tại chút, sống khoái hoạt một chút, nhưng là không thể làm được, thẳng đến khi trái tim Mị Nhi đặt trên người Hạo Vương, mới giật mình nhìn thấy Mị Nhi trưởng thành. Nhưng mà Hạo Vương là loại người nào, Mị Nhi vì hắn không lấy chồng, lúc trước chính mình vì việc này cũng cùng phụ thân tranh chấp không ít, cuối cùng thỏa mãn được nguyện vọng của Mị Nhi. Sau khi cưới cũng là nghe nói muội muội gả vào Vương phủ liền tiến vào lãnh cung, hắn cảm thấy vô cùng đau lòng, nhưng lại không có biện pháp gì, sau lại truyền ra tin Hạo Vương vì Mị Nhi đột nhiên sử dụng cấm quân. Nay nhìn thấy muội muội ngay tại trước mắt lại giống như thấy nàng ở khoảng cách xa hơn, không rõ là làm sao, rõ ràng chính là Mị Nhi nhưng lại...

Thôi thì đành chấp nhận sự thật là muội ấy bị mất trí nhớ nên thay đổi đi, nếu không thì làm sao giải thích được nguyên nhân Hạo Vương thay đổi tính tình, trong thọ yến Thái Hậu kinh hồng lướt qua đây.

Bất quá Mị Nhi như vậy mới là bộ dáng mà mình thích, chỉ cần nàng vui vẻ, hạnh phúc, chuyện gì cũng không cần quan tâm.

47. Chương 47 : Thái Hậu Thiết Yến – 1

Tiểu Tuyết cùng Lý Hoài trò chuyện một câu lại một câu.

Lý Hoài nhìn thấy ‘Lý Mị Nhi’ hoạt bát cởi mở thì trong lòng thật vui sướng.

Lúc này ngoài cửa thái giám lên tiếng nói.

“Hạo Vương Phủ Mị phi tiếp chỉ. Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, đặc biệt ban thưởng ngọc yến ở Thái Hòa Cung.”

Tiểu Tuyết cùng Lý Hoài, Tình nhi quỳ xuống tạ ơn.

Tiểu Tuyết nghi hoặc, không khỏi hỏi

“Xin hỏi Công Công, Thái Hòa Cung là?”

“Mị phi, người không biết sao? Thái Hòa Cung là tấm cung chuyên chúc của Thái Hậu, hôm nay Thái Hậu truyền lệnh bảo nô tài thỉnh Mị Vương phi tới.”

“Làm phiền công công !”

Thái giám lui ra bên ngoài cung chờ Tiểu Tuyết lên kiệu.

“Ca ca, muội...”

“Mị Nhi không cần khẩn trương, Thái Hậu nương nương lấy từ bi làm tâm, vả lại muội là Hạo Vương Vương phi, Hạo Vương lại là con ruột Thái Hậu.”

Nói xong Lý Hoài đáp lại Tiểu Tuyết một cái mỉm cười trấn an.

Nhưng là Tiểu Tuyết vốn là nữ nhân hiện đại, đối với việc lễ nghi trong cung cũng là hơn phân nửa thấy từ phim truyền hình, cái này nếu gây ra nhiều loạn gì, như thế nào mới tốt đây, trong lòng thật là sợ hãi.

“Mị Nhi, đừng lo lắng! Để cho Thái Hậu đợi lâu không tốt!”

Tiểu Tuyết đón nhận ánh mắt thân thiết của Lý Hoài, tâm nhất thời cởi mở, ‘ca ca’ này Tiểu Tuyết quyết định rồi, từ lúc sinh ra đến bây giờ không phải vẫn muốn có ca ca quan tâm mình sao, ở hiện đại có đệ đệ, tuy rằng cảm tình tốt lắm, nhưng dù sao cũng là đệ đệ nha, còn bây giờ loại tình cảm thương yêu ấm áp này chính là điều mà Tiểu Tuyết trông mong thật lâu, để cho chính mình thay thế ‘Lý Mị Nhi’ chiếu cố người nhà của nàng đi.

Trước khi chia tay, Lý Hoài nói rằng phụ thân hi vọng Tiểu Tuyết có thời gian thì hồi Tưởng Quân phủ một chút, còn nói phụ thân vì năm đó lơ là Lý Mị Nhi cảm thấy sâu sắc có lỗi, nghĩ đến đây phần bởi vì Lý Mị Nhi chậm trễ có được tình thân, khuôn mặt Tiểu Tuyết tràn đầy hạnh phúc.

Ngồi trên Phượng kiều, Tiểu Tuyết vẫn còn trong mơ màng.

Phượng kiều dành riêng cho Thái Hậu, hôm nay vì dự tiệc mà Thái Hậu sai người đem Phượng kiều của mình đi rước Tiểu Tuyết. Long trọng như thế ở hoàng gia cũng chính là chuyện chưa từng xảy ra, làm cho rất nhiều thái giám và cung nữ không ai đối với Mị Vương phi sinh lòng đố kỵ cùng sợ hãi. Ai cũng đoán chừng ngay cả Thái Hậu cũng phải thi lễ ba phần, lo rằng người đáng sợ như vậy luôn ra tay hại người rất nặng.

Bên ngoài Điện Thái Hòa, Tiểu Tuyết thay cho trang phục nghênh đón thiết yến, tâm kích động, bàng hoàng, sợ hãi, sắc mặt cũng nháy mắt trắng bệch, bước chân không biết nên tiến hay lui lại.

“Mị Vương phi, Thái Hậu đang đợi người?” Cung nữ cúi đầu, quỳ xuống, lễ tiết trong hoàng cung thật là trọng yếu.

“Cảm ơn, xin đứng lên!” Tiểu Tuyết thản nhiên cười nói.

“Mị phi, cung thỉnh Thái Hậu nương nương vạn an!”

“Mị Nhi xin đứng lên, ban thưởng tọa.”

Trong chốc lát, thái giám, cung nữ đồng loạt rời khỏi thiết yến, chỉ còn lại cung nữ bên người Thái Hậu tùy thời hầu hạ.

“Mị Nhi nha, đừng quá câu nệ, ai gia cho con đến đây, cũng là do Hạo nhi kí thác, để cho ai gia làm nương chiếu cố con thật tốt, ha ha ha...”

Nhìn Thái Hậu cười ôn nhu, khuôn mặt hiền lành, Tiểu Tuyết lần nữa cảm thấy rất an ủi, còn có cảm động nói không nên lời.

“Cảm ơn Thái Hậu.”

“Đứa trẻ ngốc, hẳn là nên kêu Mậu hậu mới đúng.”

Nói xong Thái Hậu trong mắt tràn đầy ý cười, đối với vị Vương phi này, Thái Hậu thật là thích, lần đầu tiên thấy kỹ thuật nhảy của nàng trong thọ yến, liền đột nhiên thích dáng người thoát tục này, nhìn thấy nàng tựa như nhìn thấy bộ dạng chính mình lúc tuổi còn trẻ, chính là Mị Nhi so với nàng may mắn hơn, ít nhất Hạo nhi đối với nàng thâm tình thâm thiết, mà Tiên Hoàng đối với mình cũng có rất nhiều bi ai.

“Mậu hậu...” Tiểu Tuyết nhìn Thái Hậu trước mắt lâm vào trầm tư, cảm giác Thái Hậu có rất nhiều tâm sự.

“À, Mị Nhi, con xem ai gia lại thất thần rồi, ha ha ha... chớ trách nhé, người già luôn có lực chú ý không được tập trung.”

“Mậu hậu làm sao nói vậy ạ, người còn rất khỏe mà?” Những lời này là thật, Thái Hậu này, người khác không biết cũng sẽ không cho rằng đây là nương của hai nhi tử lớn như vậy đâu. Cổ nhân đối với việc chăm sóc da dẻ tất nhiên là có bí quyết riêng của mình.

“Mị Nhi, cái miệng nhỏ nhắn của con thật ngọt nha, khó trách Hạo nhi đối với con sủng ái tràn đầy đây.”

“Mậu hậu...” Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tuyết lộ ra một mảng hồng hồng không được tự nhiên.

“Người đâu, truyền lệnh đi.”

48. Chương 48 : Thái Hậu Thiết Yến – 2

Trong ngự thiện phòng ngập hoảng hốt, cung nữ, thái giám đồng loạt đứng trước bàn thức ăn tràn đầy.

Tiểu Tuyết nhìn nguyên bàn tràn ngập thức ăn chỉ có thể thừa nhận hoàng cung cổ đại thật “cầm y ngọc thực”, nàng không khỏi nghĩ, có lẽ, từ xưa đến nay ham muốn hưởng thụ vật chất vĩnh viễn là thế, phi tần

trong cung ngày ngày trải qua cuộc sống như thế này cho dù là thần tiên ở lâu ngày cũng không muốn trở lại bình thường. Nếu như có ai muốn khuấy đảo vinh hoa này, nói vậy chôn thâm cung trầm phượng ngàn kẻ cũng là vì lý do này mà thôi. Chỉ là bọn họ sao không nghĩ tới, vật chất thường là hư ảo, hạnh phúc là gì – chôn thâm cung này có mấy ai hiểu được.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Ngoài cửa giọng cao như sấm.

Tiểu Tuyết ngạc nhiên, ngay cả Thái Hậu cũng kinh ngạc.

“Mậu hậu, nghe nói người mở tiệc chiêu đãi Mị Vương phi, sẽ không để ý cho nhi thần cũng tham gia đi!”

Nói xong nét mặt tươi cười như hoa, ôn như ngọc nhìn Thái Hậu, dư quang lại bắn thẳng đến đôi mắt thần nhiên của Tiểu Tuyết.

Cung nữ, thái giám trong Thái Hòa Cung đồng loạt quỳ xuống, hô to “Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiểu Tuyết bất tri bất giác “Mị Vương phi khấu kiến Hoàng Thượng, cung thỉnh Hoàng Thượng thánh an!”

“Mị phi, xin đứng lên, hôm nay là Mậu hậu mở tiệc chiêu đãi, không cần phải lễ tiết rườm rà.”

“Hoàng nhi, ngày hôm nay con thật hăng hái nha, bình thường khó mà gặp mặt con, gọi con đến bồi Mậu hậu ăn bữa cơm, con không phải bận việc quốc sự, thì cũng là ở cùng Lệ Quý phi của con, đều đem Mậu hậu quên mất. Như thế nào? Ngày hôm nay lại...” Thái Hậu giọng nói như chứa ủy khuất, như chứa oán giận.

Tiểu Tuyết nhìn Thái Hậu như vậy không tự kìm hãm được cười khẽ một tiếng, Thái Hậu thật sự là kẻ dở hơi, phim truyền hình luôn khoa trương hình tượng Thái Hậu đầu mất rồi.

Thái Hậu nhìn dung nhan cười quyến rũ của Tiểu Tuyết, trong lòng thật là an ủi, nghĩ rằng Hạo nhi cuối cùng tìm được hạnh phúc.

Liệt Tuấn nhìn dung nhan cười quyến rũ của Tiểu tuyết, trong đôi mắt lóe lên khác thường, tinh quang hiện ra! Trong chớp mắt, nhanh đến không thể nắm giữ, nhưng là Thái Hậu cũng có thể thấy cực kỳ rõ ràng, rốt cuộc là con của mình, người nào làm mẫu thân không phá lệ để ý đâu.

Thái Hậu trong lòng ngàn vạn ngưng trọng, hi vọng chính mình nhìn lầm.

“Mậu hậu trách nhi tử không có thể thường xuyên cùng người bồi dưỡng cảm tình, là nhi thần không phải, sau nhất định sẽ bồi tình cảm với Mậu hậu nhiều hơn.”

“Hoàng nhi nha, Mậu hậu già rồi, ai gia chỉ có hai huynh đệ con cùng Hạo nhi, hi vọng các con có thể như trước, huynh đệ đồng tâm chấn hưng Liệt Quốc mới tốt, như vậy ai gia trăm năm sau mới đối mặt được với Tiên Hoàng cùng tổ tiên Liệt Quốc.”

Trên mặt Liệt Tuấn lộ ra một tia khó chịu, hơi nặng rồi lướt qua.

“Mậu hậu xin yên tâm, nhi thần nhất định không phụ dạy bảo của Mậu hậu cùng Phụ hoàng!”

Thái Hậu nhìn Liệt Tuấn trong mắt ý vị sâu xa.

“Dùng bữa đi!” Lời nói Thái Hậu vừa rơi xuống, nô tài trong điện vội vàng cấp Thái Hậu, Liệt Tuấn cùng Tiểu Tuyết, phân công bưng món ăn lên, nhìn một bàn thức ăn trong cung, Tiểu Tuyết như thế nào cũng tưởng tượng không nổi, chính mình cũng có một ngày giống hoàng thân quốc thích bình thường, nhấm nháp một bàn thức ăn trong cung tràn đầy màu sắc.

Nhìn như Thái Hòa Cung bình tĩnh không sóng gió nhưng là tâm tư mỗi người lại không ai biết.

“Mị Nhi, vũ khúc của con ngày đó, thật là kinh diễm hoàng cung đấy.”

“Thái Hậu, Mị Nhi không dám” Tiểu Tuyết khó hiểu, lúc này Thái Hậu nói về thọ yến không liên quan ở đây. Trong lòng rất là kinh ngạc song sắc mặt cũng không lộ ra ý tứ rõ ràng.

“Mị Nhi, vũ khúc ngày đó chắc cũng có nguyên nhân đi?” Khôn khéo như Thái Hậu cũng biết vũ khúc đó lộ ra tình cảm say đắm nồng đậm sao!

“Hồi Thái Hậu, trong đó quả thật có một tình yêu xưa cũ thê mỹ, lỗi lạc!” Tiểu Tuyết khẽ mỉm cười chăm chú nhìn Thái Hậu.

“Mị phi, hôm nay trầm tâm tình rất tốt, cũng muốn nghe nàng nói một chút về chuyện tình yêu xưa cũ thê mỹ, lỗi lạc kia, được không?” Liệt Tuấn dứt lời, ánh mắt si ngốc nín chặt Tiểu Tuyết.

“Hoàng Thượng, chuyện xưa quá dài, sợ Hoàng Thượng nghe quá mệt mỏi mà thôi!” Tiểu Tuyết cảm thấy không cần thiết để Hoàng Thượng nghe chuyện xưa này, hẳn là Hoàng Thượng, vua của một nước, sao nhân rồi để nghe chuyện nữ nhi lưu luyến si mê ôm ấp tình cảm đây.

“Ha ha ha... Mị phi, vừa vặn ai gia cũng muốn nghe đây.” Liệt Tuấn không nói, Thái Hậu tiếp nhận tò mò, thậm chí muốn hòa hoãn xấu hổ.

Tiểu Tuyết cảm thật bất đắc dĩ, song lại suy nghĩ quyết định nhẹ giọng kể lại “Thật lâu trước kia có vị tiểu thư tên Chúc Anh Đài – là con một nhà giàu có quyền quý, nhưng cá tính của nàng lại không câu nệ lễ tiết. Trên có 8 vị huynh trưởng đối với nàng ấy sủng ái vô cùng. Ngoài ra phụ thân nàng đã ngoài năm cũng vô cùng yêu thương cùng chịu chuộc, duy chỉ có mẫu thân là tương đối nghiêm khắc. Thời đại ấy, nữ nhi không được quyền đến trường học, bất quá Chúc Anh Đài cũng không phải nữ nhân bình thường, nàng vô cùng thích việc học và cũng rất có trí tuệ, Anh Đài đã nghĩ ra một diệu kế, đó là nữ cải nam trang thông qua khoa nghị gian nan được vào một học phủ danh tiếng...”

Tiểu Tuyết kể xong lời cuối cùng nhưng lại chảy nước mắt, thật ra ở hiện đại mỗi lần xem ‘Lương – Chúc’ Tiểu Tuyết đều rơi lệ như thế, vốn là tình cảm con người, trong lòng nàng lúc nào cũng dâng lên một cổ cảm động khó tả thành lời chỉ đành thông qua nước mắt mà biểu hiện.

Khẽ lau nước mắt, nhìn lại Thái Hậu.

Thái Hậu trầm lặng tại chuyện xưa thê mỹ, kiên quyết thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nhẹ nhàng nhìn lại Hoàng Thượng, hẳn thế nhưng khóe miệng nhếch nhẹ chăm chú nhìn nàng. Kinh hãi hô nhỏ!

49. Chương 49 : Nhớ Nhung Như Say

Từ lần trước sau thiết yến của Thái Hậu, Tiểu Tuyết thường xuyên đi đến Thái Hòa Cung, trong cung rất nhiều cung nữ, thái giám, còn có một ít phi tần đều rất thích Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết cũng rất thích Hoàng Thành yên tĩnh thế này. Tuy vậy Tiểu Tuyết cũng biết đây chỉ là mặt ngoài của nó, chỉ cần mọi người không xung đột cũng có thể ở chung tốt lắm, nếu có xảy ra chút sự tình, chỉ sợ cảnh hài hòa kia sẽ bị tước đoạt.

Thái Hậu rất hoà ái, ban đầu là vì Liệt Hạo nhưng về sau Thái Hậu cũng sủng ái Tiểu Tuyết vô cùng, Tiểu Tuyết cũng vô cùng bất đắc dĩ mà nhận phần tình thân Liệt Hạo cung cấp dư dả này. Chỉ là nàng thường xuyên nhìn thấy Hoàng Thượng trầm trầm, Tiểu Tuyết trong lòng khó hiểu, không biết vì nguyên do gì, đối với Hoàng Thượng, Tiểu Tuyết cảm thấy sợ hãi. Lúc trước Tĩnh Nam Vương bắt Tiểu Tuyết đi, nàng cũng không có chút gì là về sợ hãi, nhưng là Hoàng Thượng có một cổ hơi thở lạnh lùng, như gần như xa. Trong lòng áp lực không chịu nổi.

Đến nước này Tiểu Tuyết tận lực tránh cùng Hoàng Thượng chạm mặt, để bớt xấu hổ, cũng ít sợ hãi hơn.

Đêm, yên tĩnh vô sắc, không trung rải đầy sao, mỗi khi ban đêm Tiểu Tuyết tưởng nhớ nhung Liệt Hạo, đếm từng ngày gặp lại Liệt Hạo, yên lặng cầu nguyện hẳn bình an trở về.

Khoát lên trường sam màu tím, thanh nhả lạnh nhạt, phiêu dật tự tại, là phục sức Tiểu Tuyết thích nhất, nhờ Tình nhi lấy ra đàn cổ, muốn giải tỏa nhớ nhung trong lòng, thì ra nhớ nhung lại đau lòng như vậy. Tình nhi kiên trì chờ đợi bên cạnh, Tiểu Tuyết sợ Tình nhi lo lắng, cũng thần nhiên cho phép, chính là Tiểu Tuyết không muốn nói chuyện, Tình nhi cũng yên lặng quan sát nhà mình, biết tiểu thư trong lòng nhất định là đang nhớ đến Hạo Vương gia, việc mình có khả năng làm chính là làm bạn với tiểu thư đang cô độc.

Trong Mị cung, cung nữ, thái giám kỳ thật rất nhiều, nhưng Tiểu Tuyết không có thói quen nhiều người hầu hạ, mỗi lần cũng chỉ để Tình nhi tùy thân bên người mà thôi...

Đêm, yên tĩnh như thế, Tiểu Tuyết lại hoàn toàn không hề buồn ngủ, thầm nghĩ ghi nhớ thật sâu nhớ nhưng người trong lòng.

Khẽ vuốt đàn cổ - một khúc sầu não từ miệng phát ra:

Khoảnh khắc này thiếp tình nguyện buông tay,

Đôi ta có tình, thiếp cũng chỉ hy vọng chàng hạnh phúc.

Nơi nào để hai người chúng ta gặp mặt,

Ấm nồng lời nói thoảng đâu đây.

Thiếp chỉ muốn đem lòng mình bày tỏ,

Nước mắt tràn mi nhớ thương riêng chàng.

Làm thế nào để đem chàng quên đi?

Chờ đợi trong cô đơn chỉ toàn là thương tổn.

Lòng thiếp buông tay nhưng tâm luôn suy nghĩ,

Không biết khi nào chàng về lại nơi đây?

Nỗi đau ly biệt thật quá đổi bi thương,

Tình yêu của chàng cũng quá ư mệt mỏi.

Nếu kiếp sau có vô tình gặp lại,

Thiếp nguyện không để chàng đi vào con tim.

Nỗi đau ly biệt thật quá đổi bi thương,

Tình yêu của chàng cũng quá ư mệt mỏi.

Nếu kiếp sau có vô tình gặp lại,

Thiếp nguyện không để chàng đi vào con tim.

Nước mắt tràn mi nhớ thương riêng chàng.

Làm thế nào để đem chàng quên đi?

Chờ đợi trong cô đơn chỉ toàn là thương tổn.

Lòng thiếp buông tay nhưng tâm luôn suy nghĩ,

Không biết khi nào chàng về lại nơi đây?

Nỗi đau ly biệt thật quá đổi bi thương,

Tình yêu của chàng cũng quá ư mệt mỏi.

Nếu kiếp sau có vô tình gặp lại,

Thiếp nguyện không để chàng đi vào con tim.

Nỗi đau ly biệt thật quá đổi bi thương,

Tình yêu của chàng cũng quá ư mệt mỏi.

Nếu kiếp sau có vô tình gặp lại,

Thiếp nguyện không để chàng đi vào con tim.

Một bên biên xướng, đầu ngón tay không ngừng vỗ về đàn cổ, muốn đem nhớ thương trong lòng nói ra hết thấy, nàng muốn cùng đêm tĩnh mịch yên lặng bày tỏ lòng này với sao trời, hy vọng Liệt Hạo nơi Hán Quốc có thể nghe thấy tiếng lòng mình.

Nước mắt bay tán loạn rơi xuống đàn cổ, trong đêm yên tĩnh, thật là thanh thúy.

Chính là Tiểu Tuyết không biết, đêm tĩnh mịch thế này, một mị ảnh ẩn nấp ở Mị cung, tâm lãnh đau thấu xương tủy. Trong mắt hiện lên tàn bạo đầu tiên từ trước tới nay!

50. Chương 50 : Lân Đầu Gặp Lệ Phi

Ngày tưởng niệm như nước, vừa ngọt ngào vừa cay đắng, giống như không khí, thiếu nó liền hô hấp khó khăn.

Ngày hôm đó trong lòng Tiểu Tuyết có chút hưng phấn nho nhỏ, Tình nhi nói Hạo đi hoà thân trong vòng nửa tháng, hôm nay Tình nhi bấm ngón tay tính ngày, cũng là vừa hai ngày nữa sẽ được nửa tháng rồi. Thì ra cái cảm giác nhớ nhung người trong lòng cũng như “một ngày không gặp tựa đã ba thu” thế này.

“Tình nhi, mau tới giúp tỳ trang điểm ăn mặc thật đẹp đi!”

“Tiểu thư...” Tình nhi khó hiểu.

“Hạo còn có hai ngày nữa là trở lại rồi, không phải sao?” Tiểu Tuyết híp mắt cười, mị nhân như hoa.

“À, thì ra tiểu thư vui vẻ là vì Hạo Vương gia sắp trở về sao?” Tình nhi nở nụ cười nhìn chủ tử nhà mình.

“Ừ, chàng là tướng công của tỳ, tỳ nghĩ nhớ thương chàng không được sao?” Tiểu Tuyết vo lại nói lại.

“Tiểu thư của muội ơi, đi nào, chỉ cần người cao hứng, cái gì đều được...”

Chủ tớ hai người, dị thường vui vẻ, vui đùa trong tiếng gió, lúc này ngoài cửa có tiếng động ầm ĩ vang lên.

“Nô tỳ tham kiến Mị Vương phi, thỉnh an Vương phi!” Một nha đầu nơm nớp lo sợ dập đầu quỳ ngoài cửa, nhưng tiếng vang truyền vào trong phòng,

“Tình nhi, ai vậy?”

“Tiểu thư, Tình nhi cũng không biết, nếu không Tình nhi đi ra ngoài nhìn thử xem sao.”

“Không được, giúp tỳ chuẩn bị cho tốt, tỳ vừa vặn cũng muốn đi ra ngoài!”

Không đến một chung trà, Tiểu Tuyết dưới bàn tay khéo léo của Tình nhi, nhẹ nhàng bước ra, tử y màu lam nhạt, đồ trang sức đơn giản, cũng không thiếu đi nét tôn quý.

“Đứng lên đi! Ta chưa từng gặp qua muội? Muội là cung nữ cung nào?”

“Hồi Mị Vương phi, nô tỳ là cung nữ bên người Cảnh Dương cung Lệ Quý phi, Đông Mai” Đông Mai không dám ngẩng đầu nhìn Tiểu Tuyết, thân thể một mặt run run.

“Lệ Quý phi?” Tiểu Tuyết nghi hoặc.

“Hồi Mị Vương phi, Lệ Quý phi từng gặp qua Mị Vương phi hiển vũ tại lễ mừng thọ của Thái Hậu, một lòng muốn thỉnh giáo Vương Phi, quả thật Vương Phi vẫn làm bạn với Thái Hậu, Lệ Quý phi không dám dứt khoát quấy rầy, hôm nay biết được Mị Vương phi không cần đi Thái Hòa Cung thỉnh an, nên để cho nô tỳ lại đây thỉnh Vương phi qua đó!”

“Thì ra là như vậy, ta còn tưởng có đại sự gì, được rồi, muội đứng lên đi!” Tiểu Tuyết nói xong nâng cung nữ Đông Mai đang quỳ dưới đất lên.

“Tình nhi, theo tỳ cùng đi!” Nói xong thân thủ lôi kéo Tình nhi, Tình nhi nhìn quen chủ tử nhà mình tùy ý, nhưng Đông Mai lại sợ tới mức không nhẹ!

Cũng nghe đồn Mị Vương phi bình dị gần gũi, người hầu hạ bên người Mị Vương phi thái giám, nha đầu đem Mị Vương phi nói tựa như tiên nữ. Nào là cũng không dùng cách xử phạt thể xác nô tài, cung nữ, nào là thông cảm hạ nhân, không quá chú trọng lễ tiết rườm rà, hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả thật lời đồn không khoa trương khuếch đại tí nào.

Nhất thời cũng không còn sợ hãi, tâm sáng rõ rất nhiều, đối với Lệ Quý phi cho bản thân đi đến thỉnh Mị Vương phi lại cảm thấy cảm kích rất nhiều.

Kiệu ngoài cửa cung tám người hầu, thế này thật là bắt mắt, Tiểu Tuyết cũng có thể lạnh nhạt đi tới.

Trong kiệu tưởng tượng lúc cùng Lệ Quý phi gặp mặt, Tiểu Tuyết vô ý cười khê một tiếng, trong Hoàng thành mọi người đều nói, Lệ Quý phi là người được Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái, nhưng cùng hoàng hậu so sánh, lại không biết Lệ Quý phi tính tình như thế nào, dung mạo có phải hay không cũng là tuyệt sắc mỹ nữ đây.

Lúc Tiểu Tuyết còn đang suy nghĩ hỗn độn, ngoài kiệu vang lên tiếng nói “Mị Vương phi, đã đến Cảnh Dương cung, thỉnh Vương phi hạ kiệu.”

Hạ kiệu, Tình nhi nâng, theo Đông Mai đi vào Cảnh Dương cung. Vào Cảnh Dương cung, có loại mùi thơm ngát xông vào mũi, tay vịn hàng rào, bên cạnh ngõ bước qua đều là hoa cỏ xanh nhạt, mùi thơm ngát từng trận đánh úp lại, Tiểu Tuyết đã có chút loá mắt.

Qua từng sân viện xinh đẹp, cuối cùng đến một nơi yên tĩnh thanh nhiên, chỉ thấy giữa một rừng hoa hé ra một cái bàn bằng thạch ngọc, trên bàn mặt bày biện các món điểm tâm cùng hoa quả. Trên bàn có một cái đàn cổ, được chăm chú nên sáng bóng cùng thuộc loại đàn tốt, Tiểu Tuyết không khỏi nghĩ Lệ Quý phi là một người thưởng cầm, ái cầm chi nhân, cũng có thể sáng tỏ lí do thỉnh chính mình tới nơi đây.

“Mị Vương phi, bốn cung cuối cùng cũng mời được người đến Cảnh Dương cung rồi.”

Tiểu Tuyết bỗng nhiên quay đầu, nhìn Lệ Quý phi đang cười như hoa trước mắt mình, ánh mắt Tiểu Tuyết nhất thời kinh diễm.

Quần áo đỏ thắm, cổ áo hở cực thấp, lộ ra bộ ngực đầy đặn, mặt như phù dung, mi tựa như liễu, so với hoa đào còn muốn đẹp hơn, ánh mắt thập phần câu dẫn lòng người. Da thịt như tuyết, một đầu tóc đen vấn thành búi tóc cao cao, đầu đầy châu ngọc dưới ánh mặt trời tỏ ra ánh sáng chói mắt, đôi môi đỏ tươi hơi gợi lên, thật là một nữ tử tuyệt sắc.

51. Chương 51 : Thổ Lộ Tình Cảm - 1

Trước mắt là một nữ tử mị hoặc, dung nhan tuyệt thế, quyến rũ cùng mang theo ôn nhu nhàn nhạt. Chỉ cần thấy thế, Tiểu Tuyết cũng cảm giác được có thể cùng vị Lệ Quý phi này ngày sau trở thành bằng hữu.

Tiểu Tuyết khê cười: “Mị Vương phi đến gặp Lệ Quý phi, xin thỉnh an người!”

Đây là nơi mà lễ tiết hoàng gia cổ đại không thể thiếu, mặc dù Tiểu Tuyết không thích, người với người cơ bản mà nói vẫn là ngang hàng, bắt đắ dĩ nàng đến cổ đại lạc hậu này, quy cũ cũng khiến người người khiếp sợ.

“Mị Vương phi mau đứng lên!” Nói xong Lệ phi ra hiệu hai cung nữ bên cạnh, nâng Tiểu Tuyết lên.

“Tạ Lệ Quý phi!”

“Người đâu, đem ghế ngồi lại đây.”

“Đông Mai, Đông Hương, truyền lệnh xuống, hôm nay không có sự đồng ý của bốn cung, bất luận kẻ nào không thể tới gần nơi này nửa bước!”

“Vâng nương nương ~” hai cung nữ lên tiếng trả lời, từng người lui ra.

“Tình nhi, muội cũng lui xuống đi.” Tiểu Tuyết quay đầu lại nhìn Tình nhi, ra hiệu bằng mắt.

“Vâng, tiểu thư.”

Mùi hoa từng trận bay tới, đình đài nơi nơi được trang bày vừa tươi mát lại lịch sự tao nhã, Tiểu Tuyết nhìn thấy đàn cổ, nghĩ đàn cổ tốt như vậy, không biết khi đàn sẽ như thế nào.

Giữa Thanh Huy điện, Vạn Minh Chí Tôn ngồi trên long sán, cúi đầu nhìn toàn bộ văn võ bá quan trong điện.

“Chúng ái khanh có đại sự nên mau chóng bấm tấu, không thì bãi triều.”

“Hoàng Thượng, Hạo Vương trên đường đi hòa thân bị tập kích, may mắn không gặp chuyện gì, vài ngày nữa là tiến cung!”

Liệt Tuấn ánh mắt trong nháy mắt đột biến, khẽ rung, giây lát lại nhìn như không có việc gì, mỉm cười “Vây cũng tốt, trăm muốn cùng hoàng huynh hợp gặp mặt một chút.”

Liệt Tuấn lệ quang quét nhìn công công bên cạnh.

“Hoàng Thượng thân thể ốm nhẹ, không tấu bản thì bãi triều!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế ... • ”

Liệt Càng Cung, một mảnh đồng hồ hỗn độn.

“Hoàng Thượng, xin bớt giận, cẩn thận long thể.”

Công công nhìn hoàng đế đang điên cuồng khát máu, trong lòng hoảng sợ vạn lần, Hoàng Thượng là đứng đầu vạn người, tính tình luôn luôn rất tốt, luôn đối đãi tử tế với mọi người, nhưng hôm nay Hoàng Thượng lại như thế.

Làm sao bây giờ, hần sắp trở về. Mị Nhi có phải hay không sẽ rời khỏi mình, về sau còn có thể nhìn thấy nàng sao?

Ánh mắt tà mị của Liệt Tuấn lóe lên sự ngoan độc, tuyệt không thể để cho Lý Mị Nhi cứ như vậy thoát khỏi mình, tuyệt đối không, mặc kệ trả giá lớn thế nào.

Cảnh Dương cung chìm trong im lặng, gần đình các, Tiểu Tuyết cùng Lê phi trò chuyện thật vui vẻ.

“Thật không nghĩ tới, bồn cung với người thật hợp ý!”

“Ha ha, Lê nương nương, người là vị nương nương hiền lành, ôn nhu nhất mà Mị Nhi từng gặp qua nha, Mị Nhi rất thích người!” Tiểu Tuyết vô ý nói ra suy nghĩ trong lòng. Tiếng nói vừa cất lên, khẽ lúng túng!

“Thật sự vậy sao? Kỳ thật bồn cung cũng thích cùng người nói chuyện với nhau, cảm giác như là chúng ta quen nhau đã lâu, cảm ơn Mị Vương phi! Người có biết trong hậu cung này cũng có rất nhiều bất đắc dĩ? Bồn cung...” Trên mặt Lê phi lộ ra nét u buồn.

Tiểu Tuyết có thể cảm nhận được trong hậu cung đang diễn ra rất nhiều chuyện mà người không thể không chế, có lẽ tựa như ‘Kim cảnh dục nguyệt’ đối chọi với nhau, vì lợi ích bản thân, nên hãm hại lẫn nhau, lại không có biện pháp thay đổi vận mệnh.

Đột nhiên Tiểu Tuyết cảm thấy rất đồng tình —— Lê phi, tuy nói nàng là nữ nhân được Hoàng Thượng sủng ái, nhưng khó ai có thể đảm bảo ngày nào đó không trở thành nữ nhân bị thất sủng. Trong hoàng cung này, làm Hoàng Thượng phải lo chính trị, vì an bình, độc sủng không có khả năng!

“Nếu nương nương không ghét bỏ Mị Nhi, chúng ta kết nghĩa tỷ muội được không?”

“Vây thì tốt quá, chỉ cần người không sợ bị dị nghị.”

“Nương nương, người cảm thấy Mị Nhi sẽ sợ sao, nói cho nương nương biết cũng không sao, kỳ thật Mị Nhi nguyên bản tính tình không phải như vậy, nhưng là trong hoàng cung, không nghĩ trở thành người gây chuyện thôi.”

“Ta nghĩ, nói không chừng chúng ta cũng có thể trở thành bằng hữu nha!” Tính tình ở thế kỷ 21 của Tiểu Tuyết lại bộc phát.

“Bằng hữu? Người nguyện ý làm cùng bồn cung kết giao bằng hữu?” Lê phi kinh ngạc nhìn Tiểu Tuyết.

“Vâng, Lê phi nương nương, Mị Nhi gọi người là tỷ tỷ có được không, như vậy thân thiết hơn, tỷ muội cũng như bằng hữu! Trừ phi tỷ tỷ người không muốn.” Tiểu Tuyết ánh mắt kiên định, cười khẽ nháy nháy đôi mắt đẹp.

Lệ phi gặp phải trận thế này, khê bối rồi, trong lòng như có dòng nước ầm chảy vào nội tâm, trong hậu cung lần đầu tiên có được nụ cười chân thật như thế, cũng lần đầu tiên nàng mở rộng cửa lòng chuẩn bị cùng Tiểu Tuyết làm ‘bằng hữu’.

Đây là cảm xúc gì, Lệ phi cũng không thể nói rõ, chỉ biết cô gái trước mắt này thật khác xa ngoài tưởng tượng của nàng. Có lẽ đây cũng có thể lý giải được vì sao Hạo Vương gia có thể vì nàng mà bãi bỏ toàn bộ hậu viện trong Vương phủ, chỉ để lại duy nhất một mình nàng. Nàng là may mắn, là đặc biệt.

Nhẹ nhàng ôm nhau, giữa hai người tình ý không nói mà nảy sinh!

52. Chương 52 : Thổ Lộ Tình Cảm – 2

Liệt Càng Cung!

“Tiểu Đức Tử, bãi giá tới Cảnh Dương cung!”

“Tuân mệnh!”

Biết được Lý Mị Nhi hôm nay được Lệ phi mời tới, lúc này đang ở Cảnh Dương cung, nhin không được nhớ nhung, hấn dứt khoát không để ý liền đi trước, chỉ vì muốn trông thấy thiên hạ trong lòng mình đang tưởng niệm.

Nhớ nhung không nguôi, Liệt Tuấn từ trước tới nay lần đầu tiên không khống chế được bản thân mình. Trên đại diện biết được tin Liệt Hạo sắp hồi cung trở về, tâm hấn bỗng chốc trầm xuống, giống như muốn rời khỏi sinh mạng, tự mình biết lần này là thật sự là ‘chạy trời không khỏi nắng’, vì để có thể có được nàng, đã đem ma trảo hướng về phía vị huynh trưởng mình từ nhỏ đã thương yêu, chỉ cần Hoàng huynh mất, trăm không tin Lý Mị Nhi sẽ không yêu hấn, trong mắt lóe lên ánh gian trá.

Thẳng đến tìm hiểu được Hoàng huynh bình yên vô sự quay trở về Hoàng cung, Liệt Tuấn cũng không thất vọng quá lớn, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nghĩ một lần nữa an bài kế hoạch khác, bất quá lần này không thể lấy mạng Hoàng huynh làm chi phí, phần tình huynh đệ này đối với Liệt Tuấn rất là đáng quý, hấn - là Hoàng huynh ruột thịt của mình, nếu như Mậu hậu biết được, như thế nào sống được, Lý Mị Nhi làm thế nào chấp nhận được, không thể để cho Mị Nhi sống trong áy náy, muốn nàng thoải hoạt, hạnh phúc, vô tận cả đời cũng muốn để nàng vì mình mà nở nụ cười, chỉ vì chính mình!

“Tỷ tỷ, đàn cổ của tỷ thật tốt nha, khảy đàn âm thanh có phải cũng thanh thúy mị hoặc hay không!”

“Mị Nhi muội muội, vũ khúc trong thọ yến Thái Hậu đúng là khiến cho tỷ tỷ cảm thán, tiếng ca của muội muội cũng khiến người người say mê, hôm nay mời muội đến đây, vốn là muốn cùng muội muội lãnh giáo một chút, không biết muội muội có nguyện ý khảy một bản để tỷ tỷ say mê một chút hay không?”

“Lệ tỷ tỷ, lãnh giáo thì muội muội không dám, bất quá muội muội bằng lòng được tỷ tỷ chỉ giáo nha!”

“Muội muội đừng khiêm nhường như vậy, tỷ tỷ rất muốn nghe muội khảy một bản đấy.”

“Tỷ tỷ, vậy muội mạn phép dạy tỷ một bản để giành được niềm vui của Hoàng Thượng được không?”

“Thật sự à? Muội muội không được gạt ta đấy!”

“Lệ tỷ tỷ, Mị Nhi nào dám lừa gạt người nha!” Tiểu Tuyết vô hạnh nhún nhún vai, biểu tình thật là ủy khuất, chọc Lệ phi cười khanh khách.

Tiểu Tuyết tay đặt trên đàn cổ, cảm thán phẩm chất, thủ cảm đều thuộc hàng thượng thừa.

Một khúc “Gói lên tên chàng đi vào giấc ngủ” khuyên ra

Thiếp đem lòng thiếp giao cho chàng

Thiếp là bọc hành lý nặng nhất của chàng

Từ nay về sau bất luận bao nhiêu mưa gió

Chàng đều phải đem thiếp yêu thương trân quý

Hãy đem giấc mộng của chàng giao cho thiếp
Chàng chính là nỗi ưu phiền của thiếp nơi phương xa
Từ nay về sau vô luận trăng lên hay là ngày mới
Dù trời đêm thiếp vẫn hy vọng chàng trở về
Thiếp sẽ gởi lên tên của chàng mà ngủ
Đem ngôi sao sáng nhất đặt ở chân trời
Mệnh mệnh, phương xa có bao nhiêu mệnh mệnh
Hãy để thiếp chiếu sáng cho phương hướng của chàng
Thiếp sẽ gởi lên tên của chàng mà ngủ
Đem bóng tối trong lòng chàng mở ra
Tịch tịch, phương xa có bao nhiêu tịch tịch
Hãy để thiếp trấn an nỗi đau buồn của chàng
Thiếp đem lòng thiếp giao cho chàng
Thiếp là bọc hành lý nặng nhất của chàng
Từ nay về sau bất luận bao nhiêu mưa gió
Chàng đều phải đem thiếp yêu thương trân quý
Hãy đem giấc mộng của chàng giao cho thiếp
Chàng là nỗi ưu phiền của thiếp nơi phương xa
Từ nay về sau vô luận trăng lên hay là ngày mới
Dù trời đêm thiếp vẫn hy vọng chàng trở về
Để thiếp gởi lên tên chàng mà ngủ
Đem ngôi sao sáng nhất đặt ở chân trời
Mệnh mệnh, phương xa có bao nhiêu mệnh mệnh
Hãy để thiếp chiếu sáng cho phương hướng của chàng
Thiếp sẽ gởi lên tên chàng mà ngủ
Đem bóng tối trong lòng chàng mở ra
Tịch tịch, phương xa có bao nhiêu tịch tịch
Hãy để thiếp trấn an nỗi đau buồn của chàng
Thiếp đem lòng thiếp giao cho chàng
Thiếp là bọc hành lý nặng nhất của chàng
Từ nay về sau bất luận bao nhiêu mưa gió
Chàng đều phải đem thiếp yêu thương trân quý
Hãy đem giấc mộng của chàng giao cho thiếp
Chàng là nỗi ưu phiền của thiếp nơi phương xa
Từ nay về sau vô luận trăng lên hay là ngày mới
Dù trời đêm thiếp vẫn hy vọng chàng trở về...

Lệ phi chìm đắm trong tiếng ca mềm mại nhẹ nhàng của Tiểu Tuyết thật lâu không kèm chế được.

“Tỷ tỷ, tỷ học xong khúc nhạc này, nhất định có thể giành được niềm vui của Hoàng Thượng đấy.”

Lệ phi si ngốc nhìn Tiểu Tuyết, đột nhiên cảm thấy nàng không thuộc về nơi này, thậm chí không thuộc về Liệt Quốc.

Toàn bộ hậu cung không ai có thể khảy đàn du dương như vậy, tiếng đàn uyển chuyển, mềm mại nhẹ nhàng, thật ra nếu không gặp Lý Mị Nhi thì tiếng ca cùng tiếng đàn của mình là giai thoại trong hậu cung, nhưng hôm nay mới biết tiếng đàn cùng tiếng ca của muội muội mới là vô tiền khoáng hậu (trước nay chưa từng có), chỉ sợ mình có luyện tập như thế nào cũng không thể đạt được tới cảnh giới này.

53. Chương 53 : Hoàng Đế Đích Thân Tối Cảnh Dương Cung – 1

Tiếng đàn cổ thanh thúy cùng tiếng ca mềm mại ôn nhu từ Cảnh Dương cung truyền tới.

Khoé môi Liệt Tuấn tràn đầy sủng nịch, trái tim nổi lên lo lắng, từng trận hương thơm đánh úp lại, chẳng biết tại sao, mùi hương hôm nay thật là mị hoặc, cước bộ nhẹ nhàng, được công công bên cạnh dẫn đường, tiến vào đình các, trong đình có vài cung nữ, yên tĩnh đứng một bên.

Lúc Liệt Tuấn đi vào, cung nữ bất tri bất giác thất kinh, sắc mặt tái nhợt.

“Hoàng Thượng...” toàn bộ cung nữ, thái giám sợ hãi phát ra tiếng.

“Bình thân!” Ánh mắt Liệt Tuấn lạnh băng đảo qua toàn bộ nô tài, dừng lại trên người Tình nhi.

“Người là Tình nhi?”

“Hồi Hoàng Thượng, là nô tỳ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình nhi nháy mắt trắng bệch.

“Chủ tử của người đang ở đây sao?” Liệt Tuấn lạnh nhạt nhìn nha đầu bên người Lý Mị Nhi trong tin đồn, nghe nói Mị Nhi đối với nàng hết sức sủng ái, không giống như là nha đầu, tựa như là tình nghĩa tỷ muội.

“Hồi Hoàng Thượng, tiểu thư được Lệ Quý phi mời tới, hiện tại đang ở bên trong.”

Lúc này công công nhận được ánh mắt của Liệt Tuấn “Các người đều lui ra đi.”

Tất cả thái giám, cung nữ, nhanh chóng rời khỏi.

“Muội muội.. thật sự là... nghìn xưa đến nay có một không hai, tỷ tỷ cảm thấy không bằng.” Lệ phi cười khanh khách nhìn Tiểu Tuyết.

“Tỷ tỷ, tỷ thật quá khen Mị Nhi rồi.” Tiểu Tuyết không được tự nhiên đỏ bừng mặt.

“Ha ha, khó trách Hạo Vương gia sủng ái muội như vậy.”

“Tỷ tỷ, tỷ cứ tự nhiên chọc muội đây, muội không ngại đâu, dù sao hiện giờ cũng không ai nhìn thấy.”

Kỳ thật, cách đó không xa Liệt Tuấn nghe bọn họ nói chuyện một chữ cũng không bỏ sót, khuôn mặt khẽ thay đổi.

“Nghe nói Hoàng Thượng rất sủng ái tỷ, đây là ba ngàn sủng ái tập trung vào một người nha, muội muội hâm mộ còn không kịp đây!” Tiểu Tuyết hoàn toàn không biết nàng nói như vậy tạo ra tác dụng gì, chỉ là nàng bốc đồng nói đùa.

“Haizz...! Ba ngàn sủng ái tập trung vào người à!” Lệ phi sắc mặt chần chờ, môi nhếch nhẹ, không nói nên lời.

Tiểu Tuyết cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ lời đồn là sai, bất quá, tên Hoàng Thượng này hình như đối với tần phi khác cũng không có sủng ái gì hơn.

“Tỷ tỷ, Hoàng Thượng là đứng đầu vạn người, được hưởng ân sủng của Hoàng Thượng tất nhiên là không dễ, nhưng tỷ tỷ thiện lương như vậy, Hoàng Thượng sẽ rõ, kỳ thật quân Vương cũng có rất nhiều bất đắc dĩ của bọn họ!”

“Mị Nhi?” Nàng thật đặc biệt - kinh ngạc, Lệ phi chỉ có thể hình dung như vậy.

“Đúng vậy, lịch sử đều viết như vậy, để Vương vốn vô tình, hầu như không có ai thoát khỏi.” Tiểu Tuyết ngây thơ nói ra, vì muốn an ủi Lệ phi, đã quên mình hiện là thân phận gì.

“Muội muội... muội...” Đôi mắt Lệ phi kinh ngạc, khẽ nhếch môi đỏ mọng, thật là không tin lời nói như thế lại xuất ra từ miệng Lý Mị Nhi.

Chẳng những là Lệ phi không tin, xa xa Liệt Tuấn cũng không tin, nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, vì sao luôn không giống người thường như vậy, từng chút từng chút ăn mòn tâm lạnh như băng của hắn, từng chút từng chút trầm luân.

“À, ha ha ha.... Muội tùy tiện nói thôi, là đoán mò ấy mà!” Tiểu Tuyết kịp phản ứng xấu hổ cười cười, tay khẽ rung, không để người ngoài phát hiện, bằng không chính mình sẽ bị xem là quái vật ngàn năm, cổ đại đều là người mê tín mù quáng.

“Giờ Hạo Vương gia đâu?” Lệ phi có điểm kỳ quái hỏi.

“Haizz... Phải nói như thế nào đây, kỳ thật muội cảm thấy bây giờ tựa như là đang nằm mơ, muội thân là một nữ tử bình thường, cũng từng hi vọng cuộc sống của chính mình thật bình thường đã là tốt rồi, không nghĩ tới cùng Hạo đi đến hôm nay.” Tiểu Tuyết buồn bực nói ra.

Lệ Quý phi lại kinh ngạc nhìn Tiểu Tuyết, trên mặt tò mò càng ngày càng đậm.

“Lệ tỷ tỷ, tỷ có biết trong lòng muội tình yêu là thế nào không?” Tiểu Tuyết muốn đem suy nghĩ của chính mình nói cho Lệ phi nghe. Thứ nhất chính nàng thật sự xem Lệ phi là bằng hữu, thứ hai chính nàng cũng đang phải kìm nén, chỉ là muốn tìm người để thổ lộ, chọn trúng Lệ phi có lẽ là do duyên phận đi.

“Trong lòng muội tình yêu là cần phải xuất phát từ hai bên, nhất định phải tín nhiệm lẫn nhau, tôn trọng đối phương, tự do ngang hàng, nhất định phải từ trong tâm đến đôi mắt đều chỉ có đối phương, chỉ có đối phương mà thôi, mặc kệ là thân phận gì.” Tiểu Tuyết yên lặng nói ra khái niệm tình yêu ở hiện đại nàng từng thấy, tâm nàng rất lạnh, đi vào thế giới xa lạ này, có lẽ những điều này là xa xỉ mà thôi.

Một bên Lệ phi rung động, xa xa Liệt Tuấn lại rung động đến trợn mắt há hốc mồm.

54. Chương 54 : Hoàng Đế Đích Thân Tới Cảnh Dương Cung – 2

Yên tĩnh không tiếng động, ba người đều có tâm sự khác nhau.

“Ái phi thật vui vẻ nha!”

“Hoàng Thượng...” Lệ phi kinh ngạc, phải biết rằng bình thường thì lúc này Hoàng Thượng đều là ở Liệt Càng Cung, hiện tại như thế nào lại...

“Lý Mị Nhi tham kiến Hoàng Thượng, cung thỉnh thánh an!” Tiểu Tuyết khẽ thay đổi sắc mặt.

“Mị Vương phi không cần câu nệ như thế, trăm đáng sợ như vậy sao?” Liệt Tuấn vừa nói xong, ánh mắt nhu hoà vẫn nhìn chăm chú vào Tiểu Tuyết, như là muốn nhìn xuyên qua Tiểu Tuyết, môi khẽ động, cau mày, cuối cùng cũng không nói lời nào.

“Hoàng Thượng, hôm nay sao lại đích thân đến Cảnh Dương cung này?”

“Ha ha ha.... Lệ phi không hy vọng trăm tới đây sao?”

“Hoàng Thượng... Thần thiếp mong cầu ngài đến còn không kịp, chính là ngài đã lâu không đến nơi này của thiếp, thiếp còn nghĩ ngài đã quên Lệ nhi rồi!” Lệ Quý phi nửa làm nũng, nửa như oán giận ngăm nhìn vào người Hoàng Thượng mình yêu này, hi vọng ánh mắt hắn có thể dừng lại ở trên người mình lâu một chút, nhưng là...

Tiểu Tuyết nhìn Lệ Quý phi kiều mị trước mặt, trong lòng thở dài, người xinh đẹp như vậy, Hoàng Thượng hẳn là phải rất sủng ái mới đúng, nhưng đây dù sao cũng là hậu cung, nơi thị phi, thật sự rất muốn Lệ tỷ tỷ có thể hạnh phúc, khoái hoạt.

“Lệ phi là đang oán giận trẫm sao?” Liệt Tuấn ánh mắt đảo qua Lệ phi.

“Hoàng Thượng, nô tì không dám, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!” Nói xong sắc mặt khẽ biến hoá, cúi đầu quỳ xuống, lệ đã quanh quẩn hốc mắt.

“Hoàng Thượng, Lệ tỷ tỷ chỉ là muốn ngài ở bên cạnh tỷ ấy nhiều thêm mà thôi, cũng không có mạo phạm ngài, vì sao...” Tiểu Tuyết nhin không được khi thấy Lệ phi bị ủy khuất, đã quên bận tâm đến thân phận.

Liệt Tuấn nhìn sang Tiểu Tuyết, ánh mắt mang theo lưu luyến si mê, thống khổ, lập tức biến thành nhu hòa.

“Trẫm không có trách tội Lệ phi, chính là trong triều sự vụ bận rộn, người trong hậu cung đều có quy củ trong hậu cung, trẫm là Hoàng đế, trên lưng gánh lấy giang sơn xã tắc, há có thể vì nữ nhân tình thường mà chậm trễ.”

“Lệ phi có hiểu được ý trẫm hay không?” Liệt Tuấn quay đầu, ánh mắt sắc lạnh nhìn Lệ phi.

“Nô tì biết, thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, nô tì nguyện tuân thủ nghiêm ngặt cung quy hậu cung, không dám sai phạm.”

“Lệ tỷ tỷ... người...” Tiểu Tuyết khổ sở nhìn Lệ phi, có lẽ tại hoàng cung không ai có thể giúp nàng, thì ra đây là sủng ái của Hoàng Thượng sao, nếu là như vậy, không cần có cũng thể thôi!

Cung đình thật là một cái “Hoạt Tử Nhân Mộ” lớn không phải sao? Mai táng tam cung lục viện, mai táng một đời thanh xuân, một đời tuyệt đại.

“Hoàng Thượng, xin cho phép Lý Mị Nhi quay về Mị cung.” Tiểu Tuyết quỳ xuống, không muốn quấy rầy cơ hội Lệ tỷ tỷ khó gặp này.

“Muội muội không cần dùng thiện sao? Tỷ tỷ còn muốn cùng muội tâm sự một chút, được không?” Lệ phi cũng muốn cùng Hoàng Thượng một mình gặp nhau, tiếc rằng cũng không muốn cùng Tiểu Tuyết chia cách nhanh như vậy.

“Lệ tỷ tỷ, Mị Nhi lần sau lại đến bái phỏng tỷ, lúc này, Mị Nhi còn có việc khác, xin tỷ tỷ thành toàn.”

“Chuyện này... Hoàng Thượng...”

“Mị Vương phi có việc sao? Nếu Lệ phi cố ý muốn mời lại? Trẫm không ngại...”

“Thỉnh Hoàng Thượng cho phép Lý Mị Nhi lui ra.” Tiểu Tuyết không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Liệt Tuấn thần sắc biến đổi lớn, đôi mắt cúi híp lại ẩn hàm tức giận, tâm hấn nháy mắt đau đớn, nàng không muốn nhìn thấy trẫm sao, trẫm đáng sợ như vậy sao? Lúc này không phải còn nói cười vui vẻ, trong nháy mắt... vì sao... chẳng lẽ trẫm thật sự so ra kém Hoàng huynh vậy sao? Đôi mắt tà mị hiện lên tinh quang gian xảo.

“Người đâu... đưa Mị Vương phi hồi cung!”

“Vâng...” trong nháy mắt không biết từ nơi nào liền xuất hiện bốn người, bên hông đeo kiếm, ánh mắt sắc lạnh, thái độ đối với Hoàng Thượng tràn ngập ý sợ hãi.

Tiểu Tuyết kinh hoảng nháy đôi mắt phượng, này...đây là có chuyện gì? Bọn họ đến đây lúc nào, từ đâu tới đây... thật đáng sợ, khẽ vuốt ngực, ổn định tâm tình chính mình.

“Tạ Hoàng Thượng, Lệ phi! Lý Mị Nhi xin cáo lui ...” nói xong nhìn về phía Lệ Quý phi, chớp chớp đôi mắt phượng, nghịch ngợm nở nụ cười khê, Lệ phi hình như cũng hiểu, đáp lại bằng một cái mỉm cười với Tiểu Tuyết.

Đến khi Tiểu Tuyết rời khỏi Cảnh Dương cung, Liệt Tuấn mới thu hồi ánh mắt, nhìn Lệ phi, chân mày ẩn chứa nhiều nghi ngờ.

55. Chương 55 : Bị Giam Giữ Tại Liệt Càng Cung

Bên ngoài Cảnh Dương cung, cổ kiệu hoa lệ, Tình nhi theo bên người hầu hạ, tay vịn kiệu, tần ngần, ngoái nhìn lại Cảnh Dương cung, trong lòng thở dài... Không biết còn có cơ hội tới nơi này không, trực giác, cảm thấy sắp có việc phát sinh, tâm phiền ý loạn, có thể là mình quá miễn cảm, lắc đầu bỏ đi suy nghĩ ấy.

Kiệu bị người nâng lên, một đường bằng phẳng, không có xóc nảy, so với lúc tới thật bất đồng, trong lòng có điểm kinh ngạc, có hai đường Cảnh Dương cung? Nghĩ thế liền vén kiệu lên để nhìn, bên cạnh lại có bốn thị vệ mặt lạnh băng, có điểm quái dị, không biết dụng ý Hoàng đế là gì, thánh ý khó dò.

Mơ hồ nghe kiệu ngoài có tiếng động, cổ lắng nghe, lại một mảng yên tĩnh, chỉ có tiếng va chạm khi nâng kiệu, từng tiếng từng tiếng đánh vào lòng Tiểu Tuyết, ý sợ hãi càng đậm, trong lòng bế tắc, buồn bực khó nhin!

“Thỉnh Vương phi xuống kiệu...”

Trong lòng kinh ngạc, cước bộ không tự chủ bước ra khỏi kiệu.

Không thấy bóng dáng của Tình nhi, khẽ lo sợ.

“Tình nhi đâu?”

“Các người đem ta đưa tới nơi này làm gì?” Gắt khắc chế khảng hoảng, thanh âm khinh ngạc hỏi.

“Thỉnh Vương phi tiến vào chờ...” không mang theo biểu tình gì, vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

“Tình nhi cô nương đã đưa về Mị cung, thỉnh Vương phi yên tâm.”

Khẽ thở ra...

“Hoàng Thượng không phải đã cho ta quay về Mị cung sao? Các người đây là...”

“Thỉnh Vương phi không cần làm thuộc hạ khó xử, nô tài cũng chỉ là phụng mệnh làm việc.”

“Nhưng là, các người... này...” Tiểu Tuyết đột nhiên im bật, nhìn bốn người, lâm vào trầm tư, bọn họ nói đúng, phụng mệnh làm việc, ha ha, lý do nhẹ nhàng cỡ nào, thật là không thể phạm vào.

Ngẩng đầu nhìn ba chữ ‘Liệt Càng Cung’ khiến tâm nàng khiếp sợ.

Nghe nói ‘Liệt Càng Cung’ là tẩm cung của Hoàng đế, còn không có vị phi tần nào có thể có may mắn đến vậy, này... là ý gì.

Kinh ngạc, khảng hoảng lữ lượt kéo đến, thật mơ hồ, bước chân ngừng lại, bốn tên thị vệ mặt lạnh băng dẫn đường tới nội viện.

Bên trong Cảnh Dương cung.

“Hoàng Thượng, cần nô tì đem cho người chén trà không?”

“Trẩm còn có việc, lần sau đi.” Liệt Tuấn thản nhiên nhìn Lệ phi.

“Hoàng Thượng... người lâu rồi không tới Cảnh Dương cung...” Lệ phi nhỏ giọng nói

“Lệ phi, nàng vì sao lại đi tìm Mị Vương phi?”

“Hoàng Thượng?” Lệ phi khó hiểu hỏi, vì sao Hoàng Thượng lại hỏi như vậy.

“Nô tì thật kinh diễm trước vũ khúc của muội muội, muốn lãnh giáo một chút. Không nghĩ cùng muội muội rất hợp nhau... Hoàng Thượng...”

“Trẩm gần đây bận rộn nhiều việc trong triều, bỏ qua nàng...” Liệt Tuấn xoa nhẹ mặt Lệ phi, tựa như cực kỳ sủng nịch, nhưng Lệ phi lại cảm thấy Hoàng Thượng mang theo nhân nhạ ưu sầu, là việc gì...

“Nô tì hi vọng Hoàng Thượng bảo trọng long thể.” Đôi mắt Lệ phi tràn đầy tình cảm nồng đậm. Si ngốc nhìn nam nhân không ai bì nổi này, trong lòng chua xót nhưng cũng là cam nguyện.

Liệt Càng Cung.

Tiểu Tuyết bị mang tới nội viện, so với đằng trước Liệt Càng Cung thì nơi này có điểm yên tĩnh, lãnh ý tràn về, suy nghĩ rối loạn, mi khép chặt.

Bước chân vào trong, hai mắt nhìn lại là Cổ Đàn Mộc Long y, long sàng, bốn cột chạm rồng chống đỡ, điêu khắc trông rất sống động. Cùng với Đồ Đằng là Kim Long bay lên, không hổ là tẩm cung của hoàng đế, mặc kệ lịch sử bao lâu thì ‘rồng’ đều là dấu hiệu của hoàng gia.

Những tên thị vệ mặt lạnh băng lặng yên rời khỏi, trong nháy mắt bốn cung nữ cùng thái giám tiến vào, bày biện một bàn thức ăn, đầy đủ sắc hương.

“Cung thỉnh Vương phi dùng bữa!” Cung nữ, thái giám quỳ thành một hàng, lễ nghi cổ đại đến nay rất cuộc cũng không quen được.

“Các người đều lui ra đi.”

“Vương phi nương nường, chúng nô tài không hầu hạ ngài thật tốt, Hoàng Thượng mà biết thì tội khó tha!”

Tiểu Tuyết không nói gì, tùy bọn họ hầu hạ, chính là lúc dùng bữa luôn có chút xấu hổ, trên bàn gỗ cổ đàn thức ăn thật phong phú, một người dùng bữa thật sự là xa xỉ, bất quá ngẫm lại quen là được rồi, coi như mình là quý nhân đi.

Bữa trưa chấm dứt, Hoàng Thượng cũng không đến, thoáng cái buổi trưa trôi qua được một nửa, đang lúc do dự một mình trở về thì cũng là lúc, cửa ‘tư...’ một tiếng bị đẩy ra, ngạc nhiên nhìn lại.

“Hoàng Thượng cát tường!”

56. Chương 56 : Mê Loạn

Trong nháy mắt, Liệt Càng Cung yên tĩnh không tiếng động,

Cung nữ, thái giám hầu hạ đồng loạt rời khỏi, ngay cả công công tùy thân hầu hạ bên cạnh hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Tiểu Tuyết không khỏi cong lưng lại, muốn hỏi, lại không có gan.

Toàn bộ nội ốc chỉ còn lại có Liệt Tuấn cùng Tiểu Tuyết, Liệt Tuấn si ngốc nhìn Tiểu Tuyết không nói lời nào.

Tiểu Tuyết cúi đầu không dám ngẩng đầu xiu nào, tay nắm thành quyền, lòng bàn tay tràn đầy ẩm ướt.

“Như thế nào? Không hỏi thăm vì sao đem nàng an bài nơi này?” Liệt Tuấn cười quỷ dị. Hắn đáng sợ như vậy sao, từ lúc tiến vào đến bây giờ chưa từng ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

“Lý Mị Nhi không biết, thỉnh Hoàng Thượng nói rõ!”

“Trẫm thấy nàng là người thông minh, sao còn không hiểu?”

“Đa tạ Hoàng Thượng khen ngợi, Lý Mị Nhi thực là kẻ ngu dốt, thánh ý là không thể tùy ý đoán bừa.” Tiểu Tuyết sợ hãi nói.

“Ha ha ha...Lý Mị Nhi, nàng cùng Hoàng huynh cùng một chỗ cũng câu nệ lễ tiết như vậy sao? Không phải thật thế chứ?” Liệt Tuấn cười to sau nhíu chặt mi, một cổ tức giận từ đầu tràn tới, đối với nàng sự kiên nhẫn của mình thật đúng là có hạn.

“Hồi Hoàng Thượng, Hạo - là phu quân Mị Nhi, tất nhiên là sẽ không câu nệ như vậy, Hoàng Thượng là thân vạn tôn, có khí phách uy nghiêm, Mị Nhi thật không thể tùy ý đoán bừa.”

“Nếu trẫm cho phép thì sao?” Liệt Tuấn nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết, không buông tha một chút biểu tình nào trên mặt.

“Thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Lý Mị Nhi không dám!” Ánh mắt Tiểu Tuyết lạnh nhạt nhìn về phía Liệt Tuấn.

Trong mắt không có cảm xúc, không biết là che dấu cực tốt, hay là tiếng lòng thật sự.

Liệt Tuấn lạnh giọng “Mị Vương phi hình như đã quên thân phận của mình, quân vô hí ngôn.”

Ánh mắt Tiểu Tuyết loé lên tia chần chờ, nháy mắt lui bước “Ý muốn Hoàng Thượng như thế nào?”

“Ha ha ha... Lý Mị Nhi, nàng không phải lớn mật bình thường! Nàng nên biết nàng hiện tại cùng ai nói chuyện?”

“Hoàng Thượng, ngài giam giữ Lý Mị Nhi lúc này hẳn là có ý gì đi?” Tiểu Tuyết lớn gan thử hỏi. Lập tức trong lòng không có nhiều ý nghĩ tuôn ra, đơn giản chỉ muốn biết dụng ý của Hoàng Thượng, về phần làm tức giận long nhan hay không, lúc này đã bất chấp.

“Muốn biết? Hay là giả ngu?”

“Thứ cho Lý Mị Nhi ngu muội!”

Liệt Tuấn từng bước ép sát Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết hoảng sợ, lui từng bước, chạm đến cạnh cửa, tay vịn cánh cửa, đôi mắt kinh sợ.

Liệt Tuấn nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết, như là thưởng thức con mồi tới tay, trong mắt loé lên tinh quang linh động.

Phút chốc tay vịn mặt Tiểu Tuyết, đầu cúi thấp, khoảng cách càng ngày càng gần, Tiểu Tuyết bối rối dùng tay chống đỡ, bất đắc dĩ cuối cùng đầu không lại lực tay mạnh mẽ, sức nam nhân cùng nữ nhân cách biệt, thay vào đó nam tử cổ đại là ngài luyện võ, tất nhiên là càng không thể so được.

Tiểu Tuyết kinh hoảng hết sức, cắn cắn môi, cố gắng ức chế lửa giận, ánh mắt Liệt Tuấn hoàn toàn tập trung lên vẻ mặt rối loạn của Tiểu Tuyết, lúc này không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn nhắm nháp cái người làm mình động tâm từ lâu này.

Môi của nàng run rẩy, tựa như độc được, làm cho hắn muốn ngừng mà không được, Liệt Tuấn say mê, thân thể căng ra, hạ thể nóng lên, hô hấp khó khăn, chưa từng có ngài có thể chỉ vì cái hôn khiến ình không khống chế được, nàng vì sao lại mê người như vậy...

Môi trần trọc cắn mút, tùy ý dây dưa, càng không ngừng ở trên môi mấp máy, khi thì nhẹ nhàng mà cắn, khi thì lại đưa cái lưỡi thơm tho ở trên môi Tiểu Tuyết nhẹ cắn lấy. Tiếp đó, lại nhẹ nhàng mà khai mở miệng Tiểu Tuyết, cái lưỡi bá đạo liền thâm nhập vào cái miệng ướt át của nàng....

“Ừm...” buông đôi môi mỏng ra, dưới môi Liệt Tuấn chảy ra tơ máu.

“Hoàng Thượng, thỉnh ban tội cho Lý Mị Nhi!” Tiểu Tuyết biết cự tuyệt là tội khó tha.

Liệt Tuấn nhìn đôi mắt Tiểu Tuyết tràn ngập ủy khuất, tức giận chậm rãi vơi bớt. Thay vào tươi cười ôn nhu “Mị Nhi, hiện tại đã hiểu rõ sao?”

Tiểu Tuyết mị nhãn tựa như ngọc, giọng nói khàn khàn “Vì sao? Hoàng Thượng, ta là Hạo Vương phi nha?”

Trong mê loạn, Tiểu Tuyết quên mất nam nhân trước mắt là thân phận nào, tự nhiên xưng hô ‘ta’.

Liệt Hạo đối với việc này cũng không thêm để ý.

“Trầm mặc kệ, cũng không để ý!” Nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết

“Cũng không để ý miệng lưỡi thiên hạ?”

“Trầm là Thiên Tử, có ai dám nói?”

“Hoàng Thượng, ngài tha thứ cho Lý Mị Nhi không thể nhận, thỉnh Hoàng Thượng cho phép ta quay về Mị cung.” Tiểu Tuyết kiên định nhìn Liệt Tuấn.

“Ha ha ha... không thể nhận? Hay là không dám? Hay là muốn trầm hướng Hoàng huynh tuyên chiến sao?”

“Hoàng Thượng? Hạo là Hoàng huynh ruột thịt của ngài mà?”

“Vì nàng, trầm không cần!”

Tiểu Tuyết không muốn để ý Liệt Tuấn, kẻ chấp nhất, nhiều lời vô ích, nhưng mình làm sao mà đối mặt với Hạo, làm sao đối mặt với Lệ tỷ tỷ!

Haha, lâu rồi ko thấy Hạo ca, chương sau Hạo ca xuất chuồng, ý... xuất hiện nha, hắc hắc...

57. Chương 57 : Liệt Hạo Hồi Cung

Đêm, yên tĩnh lạnh lẽo, lòng người cũng trở nên khó giải.

Tiểu Tuyết không biết nàng trở lại Mị cung như thế nào, trong đầu vẫn nhớ tới “Muốn trầm hương Hoàng huynh tuyên chiến sao...” bình thần mà kiên định, khiến nàng rối loạn phương hướng. Tiểu Tuyết vốn là không hy vọng bất luận kẻ nào vì mình mà thương tâm, thống khổ, nhưng từ lúc đến thời không này dường như không thể như ý nguyện.

Lạnh lùng cười ra tiếng, chính mình làm sao lại bị cướp đoạt thể này.

Tình nhi vẫn truy hỏi nàng có đắc tội Hoàng Thượng hay không, trong lòng Tiểu Tuyết ngưng trọng, nếu đắc tội cũng không khác hơn tình cảnh hiện giờ.

Theo Tình nhi dò hỏi, ngày mai là lúc Hạo đi hòa thân trở về, sắc mặt Tiểu Tuyết cực kì phức tạp.

Ngày mai có nên ra khỏi thành nghênh đón, bình tĩnh đối mặt với Hạo hay không?

Tâm sự phập phồng lo lắng, không thể nào nói ra.

Sáng sớm gió nhẹ thổi qua, trong phòng Tiểu Tuyết một đêm không ngủ, vẻ mặt hơi tái nhợt, tiều tụy.

Tình nhi vội vàng vào cửa “Tiểu thư, Tình nhi hầu hạ người rửa mặt chải đầu, một lúc nữa Hạo Vương gia nhìn đến lại trách Tình nhi không biết hầu hạ người thật tốt.” Tình nhi hưng phấn như vậy nàng biết là vì đang lo cho nàng, nhưng trong lòng nàng phiền muộn khó tiêu trừ.

“Tình nhi, tùy tiện hầu hạ là được, tỷ không ra đón Hạo, muội thay tỷ ra ngoài thành nhìn một chút đi!” Rầu rĩ nói.

“Sao ạ? Tiểu thư, sao lại như thế, Hạo Vương gia...”

“Tỷ hôm nay quá mệt mỏi mà thôi, muội yên tâm đi đi!”

Trong kinh thành, phi thường náo nhiệt, Liệt Hạo đi hòa thân trở về, tâm hưng phấn kích động.

Nửa tháng, mắt thấy cửa thành gần trước mắt, Liệt Hạo sắc mặt ôn hòa, trong lòng lẩm nhẩm “Tuyết nhi, bốn vương thế cuộc đời này sẽ không xa nàng nữa, mặc dù có quốc sự trong người, ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng. Nửa tháng, tương tự thành bệnh, hàng đêm khó ngủ, mỗi ngày ăn uống không biết tư vị, lòng như có chỗ trống, Tuyết nhi, nàng có biết bốn vương trùng độc của nàng rất nặng hay không?”

Thấp thoáng, có thể thấy được Hoàng Thượng đang ngênh đón trước cửa thành, tâm hân bình tĩnh lại.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...” Thị vệ đồng loạt quỳ xuống vạn an.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng, cung thỉnh thánh an!” Liệt Hạo thản nhiên nhìn Hoàng Thượng.

“Hoàng huynh xin đứng lên, một đường cực khổ rồi.”

“Truyền lệnh xuống, vì Hạo Vương chuẩn bị yến tiệc, trầm muốn hợp mặt với hoàng huynh!”

“Tuân mệnh!”

Cách đó không xa Tình nhi thấy tình huống như vậy, nghĩ rằng nên trở về bẩm báo với tiểu thư.

Liệt Càng Cung.

Một bàn món ăn phong phú, tinh xảo thanh lịch, cung nữ, thái giám nơm nớp lo sợ hầu hạ, không dám có chút quá phận, đều sợ làm tức giận long nhan, đầu mình sẽ khó giữ được.

“Hoàng huynh đi đường có khoẻ không?”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần một đường rất tốt! Nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng, lần hòa thân này hết thấy đều thuận lợi!”

“Trẫm biết Hoàng huynh ra mặt nhất định là thuận lợi, Hoàng huynh, nơi này không có người ngoài, không cần khách khí như vậy!” Nói xong khẽ cười.

“Phận quân thần, Hoàng Thượng vẫn là cẩn thận thì hơn.”

“Mậu hậu gần đây tốt không?”

“Mậu hậu vẫn tốt lắm, Hoàng huynh yên tâm.”

“Hoàng Thượng, thần lần này đi ngang qua Ngụy Quốc, thái tử Ngụy Quốc cố ý đem hoàng muội đưa đến Liệt Quốc, lấy cớ là hoà thân, Hoàng Thượng thấy thế nào?”

“Hoàng huynh cho rằng nên giải quyết thế nào?” Liệt Tuấn hỏi lại, ánh mắt có phần lạnh lẽo.

“Hoàng Thượng, Liệt Quốc tuy rằng nhìn như so với Ngụy Quốc cường thịnh hơn, nhưng Ngụy Quốc cũng không thể coi thường, nếu Ngụy Quốc cố ý, vì thần không thể cự tuyệt, nghe đồn Ngụy quốc Công Chúa dung mạo như tiên, không kém với phi tần trong hậu cung của Hoàng Thượng, ban thưởng chức Quý phi đối với Ngụy Quốc cũng coi như là công đạo rồi!”

“Ha ha! Hoàng huynh, huynh thế nhưng vì trẫm chuẩn bị tốt thật, trẫm nào có thể cự tuyệt đây!” Liệt Tuấn tà mị cười.

“Thần không dám, Hoàng Thượng không muốn như vậy sao?” Liệt Hạo yên lặng nhìn Hoàng Thượng, chân mày nghi hoặc.

“Huynh cho rằng trẫm nên đáp ứng sao?” Liệt Tuấn hỏi lại.

“Vi thần chỉ là đề nghị mà thôi, nếu như Hoàng Thượng có ý khác, cũng chưa chắc không thể.”

“Ha ha ha... Hoàng huynh đây chính là do huynh nói đấy, đến lúc đó đừng bàn lại. Huynh cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi, hai ngày này cũng đừng vội vã quay về Vương phủ, trẫm cùng Mậu hậu cũng muốn cùng huynh họp gặp đấy.”

Một bàn nhìn như yến tiệc thiết yến khoản đãi, thật là lòng người khó dò.

“Tuân mệnh! Tạ Hoàng Thượng, thần xin cáo từ...”

Ra khỏi Liệt Càng Cung, Liệt Hạo có cảm giác như mình đang bị tính kế, nhưng mà Hoàng Thượng là hoàng đệ ruột thịt của mình, từ nhỏ cảm tình sâu sắc, áp chế cảm giác bối rối trong lòng, là chính mình đa nghi sao? Cũng hi vọng chính mình đa nghi đi.

Trong lòng rất nhớ nhưng Tiểu Tuyết, vận khí một cái, sử dụng khinh công, nháy mắt liền tới Mị cung.

58. Chương 58 : Mê Tình

Thời gian tưởng niệm như tìm được lỗ hổng, vừa mở ra liền bùng phát.

Cửa bất ngờ bị mở ra.

Trong phòng Tiểu Tuyết đang trầm tư cùng Tinh nhi đứng một bên đều kinh ngạc.

Liệt Hạo nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết quay đầu si ngốc nhìn Liệt Hạo.

Thiên địa vạn vật xoay chuyển chỉ còn lại hai người đang si ngốc nhìn nhau.

Qua lúc lâu, Tiểu Tuyết mở miệng “Hạo! Trở về bình an!”

Ba bước liền đến bên cạnh Tiểu Tuyết “Tuyết nhi, bốn vương rất nhớ nàng, rất nhớ... rất nhớ... nhớ đến hô hấp đều khó khăn... nàng có nhớ bốn vương như vậy không?”

Liệt Hạo gắt gao ôm lấy Tiểu Tuyết, siết chặt, đến mức nghe thấy tiếng xương cốt ‘tư...’ một tiếng, giống như là muốn đem Tiểu Tuyết nhập vào người mình, Tiểu Tuyết chịu đựng cơn đau, tâm lại cảm thấy rất ấm áp.

Phút chốc cúi đầu, đôi môi nóng rực bá đạo đặt trên môi Tiểu Tuyết, tùy ý mút lấy.

“Ô ô ô... ân...” Tiểu Tuyết kháng cự, ánh mắt Liệt Hạo u ám, chống lại khuôn mặt phiếm hồng của Tiểu Tuyết.

“Tình nhi còn ở đây...” Tiểu Tuyết nhỏ giọng nói.

Lúc này Liệt Hạo mới chú ý tới, Tình nhi hai mắt ngủ ngơ, còn có vài cung nữ nơm nớp lo sợ.

“Toàn bộ lui ra, tối nay bất luận kẻ nào cũng không được bước vào Mị cung nữa bước...”

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động,

Căn phòng lớn giờ chỉ còn Tiểu Tuyết cùng Liệt Hạo.

Đôi mắt Liệt Hạo lóe lên ánh lửa.

Tiểu Tuyết nhìn Liệt Hạo lúc này, trong lòng có chút sợ hãi, ánh mắt này giống như là muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống, dục vọng toả ra mãnh liệt, tựa như nước Hồng Hồ (một trong hai hồ lớn nhất phía nam tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc)

“Tối nay, nàng trốn không thoát...”

Liệt Hạo đột nhiên cúi đầu, đôi môi như đói khát mút lấy môi Tiểu Tuyết.

Cái miệng của hắn gắt gao in dấu trên môi nàng, lại dùng đầu lưỡi cạy mở môi của nàng, làm cho nàng phải phát ra tiếng than nhẹ, không thể không mở miệng ra.

Lập tức đầu lưỡi Liệt Hạo linh hoạt đưa vào trong miệng Tiểu Tuyết, nàng chỉ cảm thấy một trận ngẩn ngơ, tay không tự giác vòng lên cổ của hắn, thậm chí bắt đầu hôn trả lại hắn.

Môi Liệt Hạo trượt xuống dao động trên cổ nàng, hai tay đặt trên người nàng thăm dò khắp nơi.

Dưới kĩ xảo điêu luyện của Liệt Hạo, nàng cả người hư nhuyển vô lực, nụ hôn của hắn tựa như ngọn lửa lạnh lẽo thiêu đốt nàng.

Lúc này, hai người đồng thời ngã vào giường lớn.

Một đôi tay chậm rãi dời tới giữa hai chân Tiểu Tuyết dò xét hoa tâm bên trong, xúc cảm quen thuộc làm hắn cứng rắn đến đau đớn.

Hai tay rắn chắc của Liệt Hạo dùng sức bắt lấy hông của nàng, bắt đầu tiến lên nơi quen thuộc kia, Liệt Hạo không ngừng ở nơi ấm nóng của nàng mà ra vào.

“Kèm chặt hông ta!” Hắn dồn dập ra lệnh.

Nàng mông lung làm theo lời hắn, cảm giác nóng bức thẳng hướng nàng đánh úp lại, hắn lần nữa tiến lên khiến nàng cảm giác càng ngày càng nóng, nàng thử muốn đẩy ra hắn, nhưng bàn tay nhỏ bé của nàng chạm vào ngực hắn thì động tác của hắn đột nhiên gia tăng lực đạo tựa hồ muốn đem nàng bay lên đám mây, nàng nhịn không được phát ra tiếng thở dốc.

Hắn hôn nhẹ vành tai của nàng, tốc độ ra vào từ từ chậm lại.

“Ah!” Nàng hai tay gắt gao vòng trụ cổ hắn, chịu không nổi hắn ma sát ra vào, dùng sức cắn vai hắn.

Lại phát hiện hắn chậm lại, Tiểu Tuyết hí đôi mắt, thống khổ nhìn Liệt Hạo.

Liệt Hạo tà mị cười “Nói, nàng yêu bốn vương...”

“Ân...” nhìn Tiểu Tuyết cực lực ản nhĩn, Liệt Hạo lại mãnh liệt tiến lên.

Hai người đều chịu đựng không nổi liền tăng lực đạo, đáp án đã không quan trọng nữa rồi.

Liệt Hạo cuồng mãnh tiến lên, mỗi lần đều giống như muốn xuyên qua thân thể Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết cũng chỉ có thể bị động thừa nhận ‘tập kích’ tựa như cơn sóng lớn này.

Bóng đêm mông lung.

Mị cung phát ra từng trận tiếng vang mờ ám, xấu hổ khiến trăng cũng lặng lẽ ẩn vào...

59. Chương 59 : Ngoài Ý Muốn

Một đêm quần quýt triền miên!

Ánh mặt trời hiện ra, sương ẩm toàn bộ hoàng cung.

Trong căn phòng của ‘Mị cung’, Tiểu Tuyết nặng nề ngủ.

Liệt Hạo si mê nhìn thiên hạ trong lòng mà hần đã ngày đêm nhớ thương, nghĩ thầm, đêm qua khiến nàng mệt muốn chết đi, nhưng là chính mình không thể khống chế được bản thân, dục vọng đến mãnh liệt mà cấp tốc, đối với Tuyết nhi, tự chủ của hắn luôn luôn bị tan rã.

Tay vuốt ve khuôn mặt đang ngủ say của Tiểu Tuyết, trong mắt nhu tình tràn ngập, tựa như dòng suối mát, ướt át thành lệ, óng ánh trong suốt.

“Ừ...” Tiểu Tuyết mơ màng thì thào, đô đô cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ bất mãn.

Nàng sắp tỉnh sao? Trong mộng có mơ thấy bốn vương?

Đôi mắt mơ màng, mơ hồ nhìn Liệt Hạo nói nhỏ “Hạo... thiếp lại nằm mộng...”.

“Tuyết nhi đã quên rồi sao? Muốn bốn vương giúp nàng nhớ tới chuyện gì sao?”

“A...” nhấp nháy đôi mắt, tay véo vào chân, vì đau mà phát ra tiếng!

“Tuyết nhi, như thế nào? Để cho bốn vương nhìn một cái...” Nói xong Liệt Hạo liền muốn vén chăn lên.

“Chàng... chàng...” Tiểu Tuyết quần bách, mặt liền biến hồng.

Liệt Hạo cúi đầu hôn đến mi Tiểu Tuyết, rồi tới mắt, mũi đến môi, đôi môi man mát lạnh lạnh, kèm theo mùi thơm ngát, muốn ngừng mà không được.

“Ô ô ô... Hạo...” Tiểu Tuyết đẩy Liệt Hạo, đêm qua triền miên một đêm, Tiểu Tuyết nhớ tới, chính mình còn ngênh hợp, hòa theo, chính mình buông thả như vậy, run rẩy như vậy.

Liệt Hạo sợ lại rơi vào tay giặc, buông Tiểu Tuyết ra, Tiểu Tuyết nắm đệm chặn bọc toàn thân lại, hung hăng nhìn chằm chằm Liệt Hạo.

Người nam nhân này tựa như yêu ma, tựa như tội nghiệt, trốn không được, tránh cũng không xong.

“Còn nhìn bốn vương như vậy? Nếu như không phải một chút nữa còn phải đi thỉnh an Mẫu hậu, bốn vương không ngại cùng nàng ‘mây mưa thất thường’ một phen nữa đâu.” Liệt Hạo tà mị cười, không kiêng nể gì!

Tiểu Tuyết đỏ cả mặt, làm lòng Liệt Hạo tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Ôm lấy Tiểu Tuyết đang quần trong chăn vào lòng, thì thào nói nhỏ “Tuyết nhi, nàng là người duy nhất mà bốn vương muốn bảo vệ.”

Liệt Càng Cung.

“Sứ giả có chuyện gì?” Liệt Tuấn ngồi trên long ỷ giữa Liệt Càng Cung, lạnh nhạt nói.

“Chúng thần phụng mệnh Thái Tử Ngụy Quốc, đặc biệt đến bái kiến Hoàng Thượng Liệt Quốc, cung thỉnh thánh an!”

“Sao? Ngụy Quốc? Trẫm cùng Thái Tử Ngụy Quốc trước giờ không có tiếp xúc mà.”

“Hoàng Thượng, Thái Tử Ngụy Quốc ba ngày sau đăng cơ, đến lúc đó xin mời Liệt Quốc quang lâm tới tộ quốc, thái tử vô cùng cảm kích.”

“Ha ha ha... Được, được, trở về nói cho Thái Tử Ngụy Quốc, trăm sẽ sai người sắp xếp lễ vật ổn thoả trước, bất quá... ý của Thái Tử Ngụy Quốc sẽ không chỉ vì việc này mà đưa sứ giả từ xa ngàn dặm mà đến đi?” Ánh mắt Liệt Tuấn trở nên sắc bén, triệt để bắt thấu sứ giả Ngụy Quốc.

“Hoàng Thượng sáng suốt!” Sứ giả kinh ngạc nói.

Liệt Tuấn chau chau mày, ý bảo nói tiếp.

“Hạo Vương hòa thân đi ngang qua Ngụy Quốc, Thái Tử thiết yến mời, Nại Hà Công Chúa, trong lúc vô tình nhìn thấy hạo Vương, vừa gặp đã yêu, bất luận kẻ nào khuyên bảo cũng không có kết quả, Thái Tử rất cứng đầu thân muội duy nhất này, sai thần tiến đến thương nghị, mong rằng Hoàng Thượng có thể thành toàn tâm ý Ngụy Quốc Nại Hà Công Chúa, Ngụy Quốc dùng một thành trì làm hạ lễ, ba ngày sau Thái Tử đăng cơ thì chiêu cáo thiên hạ việc của Công Chúa.”

“Thì ra là như vậy, bất quá việc này cũng phải được Hoàng huynh đồng ý, bằng không trăm cũng không có cách nào!” Ánh mắt tà mị của Liệt Tuấn lóe tinh quang, nhìn sứ thần.

“Hoàng Thượng, thần biết được, dầu mỡ Ngụy Quốc buôn bán qua Tề Lan Quốc, mà Tề Lan Quốc là nước liên minh với Ngụy Quốc, mà dầu mỡ luôn luôn là từ Hạo Vương phụ trách, cho nên...”

“Ha ha ha... xem ra Hạo hoàng huynh cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi!” Liệt Tuấn ý cười mãnh liệt.

Hoàng huynh, huynh đừng trách trăm, muốn trách chỉ có thể trách trăm cùng huynh cùng yêu một nữ nhân. Cho dù lần này trăm không muốn hoà thân, nhưng vì ly gián huynh cùng Mị Nhi, trăm cũng chỉ có thể đề tiện một lần, trong lòng cười lạnh, đề tiện bất quá vì muốn mạng của huynh.

“Sứ giả, ngày mai trăm mở tiệc chiêu đãi Hạo Vương, thỉnh Mậu hậu đến dự tiệc, lúc đó người cùng giáp mặt Mậu hậu đề cập việc này, Hạo Vương cũng không thể cự tuyệt ngay tại trận.”

“Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế! !” Sứ giả quỳ xuống hành lễ. Tâm gặt bỏ được bất an, cuối cùng cũng hoàn thành được ý chỉ Thái Tử.

Trong Liệt Càng Cung, Liệt Tuấn cùng sứ thần Ngụy Quốc, suy nghĩ khác nhau, mục đích lại không khỏi giống nhau!

60. Chương 60 : Âm Động (việc Làm Đen Tối, Âm Thầm)

Liệt Càng Cung phi thường náo nhiệt.

Cung nữ, thái giám, không ai không lo sợ, không biết hôm nay là chuyện quan trọng gì, chỉ nghe bề trên phân phó, hầu hạ tốt từng vị chủ tử các cung.

Liệt Càng Cung tráng lệ, tại một đình hình bát giác.

Trên bàn bằng gỗ Cổ Đàn, đặt đầy các món điểm tâm cùng hoa quả, đều là một ít công phẩm, rất nhiều cung nữ, thái giám đều thấy những thứ chưa hề thấy, có thể tưởng tượng được yến tiệc hôm nay trọng đại ra sao.

“Tuyệt nhi, một hồi cùng bốn vương đến thỉnh an Mậu hậu.”

“Vâng, Hạo, xong hôm nay, chúng ta nhanh chóng quay về Vương phủ được không?” Ánh mắt chờ mong của Tiểu Tuyết nhìn Liệt Hạo.

“Tuyệt nhi không thích nơi này sao?” Liệt Hạo khuôn mặt tựa như gió xuân, mỉm cười.

“Nơi này tuy tốt, nhưng không phải ‘nhà’. Hoàng cung tuy là phồn hoa, nhưng lại là nơi hiu quạnh, quy cũ cũng rất dọa người, thiếp sợ ngày nào đó thiếp không cẩn thận, chạm phải long nhan, ngược lại còn khiến cho Hạo rất khó xử.” Tiểu Tuyết trong lòng cực kì khó chịu, chính mình hiện tại dưới loại tình huống này còn có thể ở lại hoàng cung sao, không muốn để Liệt Hạo gặp khó xử, cũng không muốn bởi vì chính mình, làm cho huynh đệ bình an vô sự trở mặt thành thù, rời xa hoàng cung là quyết định tốt nhất.

“Ha ha... Tuyết nhi đa tâm thôi, ái phi của bốn vương động lòng người như vậy, có ai nguyện ý trách phạt đây, nghe nói Mậu hậu thực thích nàng mà, không phải sao?”

“Thiếp cũng thích Thái Hậu, cảm giác Thái Hậu thật hiền lành, có hương vị của người mẹ!” Tiểu Tuyết ở trước mặt Liệt Hạo tỉnh tỉnh ở thế kỉ 21 phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Nhưng lại khác với Liệt Hạo.

“Mẹ? Là gì?” Liệt Hạo rầu rĩ.

“Mẹ chính là Mậu hậu theo như lời chàng đây, ở chỗ chúng thiếp gọi là mẹ. Mẹ thiếp cũng rất hiền lành, rất ôn hòa.” Trên mặt Tiểu Tuyết hiện ra ý tưởng niệm, không biết người thân phương xa, có quên mất nàng hay không?

“Tuyết nhi, bốn vương có thể cho nàng hết thấy, nhưng duy nhất cha mẹ của nàng là không thể, bốn vương không thể cho nàng, nhưng bốn vương sẽ luôn cưng chiều nàng, yêu nàng, không để cho nàng cô đơn, nàng cũng không được rời khỏi bốn vương, nghe không?”

“Ha ha ha... Hạo, cho dù thiếp nhớ thế giới của thiếp, cũng phải là thiên thời địa lợi, thiếp không biết lúc trước như thế nào đến nơi đây, cũng không cách nào dự đoán được thiếp ngày nào sẽ đột nhiên biến mất, thiếp...”

“Không cần... nàng không cần tàn nhẫn như vậy, chỉ cần nàng không rời khỏi ta, muốn bốn vương làm cái gì đều được, được không? Miễn bàn đến cái gì thế giới của nàng, nhớ kĩ thế giới của nàng chính là bốn vương, chính là Liệt Quốc, trừ nơi này thì nơi nào cũng không phải, không cho phép nàng rời đi.” Hắc bá đạo tuyên bố, nhưng lại khiến Tiểu Tuyết cảm thấy thật ảm áp.

“Hạo! Chàng hãy yên tâm, thiếp sẽ không rời khỏi chàng, sẽ không...” Tiểu Tuyết ôm lấy Liệt Hạo, vuốt ve tâm tình bất an kia. Nhưng thiên ý đúng là trêu người, Tuyết Tuyết nào có biết vận mệnh của hắc cũng không phải do nàng nắm giữ, việc chia lìa cũng không phải do nàng muốn là sẽ không xảy ra.

Bên ngoài có tiếng đập cửa.

“Tiến vào!” Liệt Hạo khôi phục thần sắc lạnh nhạt, bộ dáng sắc bén, Tiểu Tuyết kinh ngạc phát hiện, thì ra Liệt Hạo ôn nhu chỉ đối với duy nhất mình nàng, chỉ có đối mặt với nàng mới hiện ra ánh mắt ôn nhu, nhưng là tốt hay xấu? Nàng lại không hề biết rõ.

“Bẩm Vương gia, Hoàng Thượng mời ngài cùng Vương phi đến Liệt Càng Cung dùng bữa, nói là yến tiệc của Hoàng Thượng, mời Vương gia nhất định phải cùng Vương Phi tới.” Trương Thanh chống lại ánh mắt nghi hoặc của Liệt Hạo.

“Muốn bốn vương cùng Vương phi tới?”

“Đúng vậy, Thái Hậu cũng sẽ tham dự...” Trương Thanh đột nhiên nói thêm một câu.

“Mậu hậu cũng đi?” Liệt Hạo càng thêm kinh ngạc.

Tiểu Tuyết đứng một bên cũng là tâm tình rối xuống đáy cốc, ‘Liệt Càng Cung’ ba chữ này giống như tiếng chuông đánh vào tâm Tiểu Tuyết, nụ hôn bá đạo kia liền hiện ra trong đầu, trong lòng cực tức giận bất bình.

“Người lui xuống đi, bốn vương cùng Vương phi một chút liền tới.” Liệt Hạo nói xong nhìn về phía Tiểu Tuyết, phát hiện thần sắc Tiểu Tuyết có điểm không đúng.

“Tuyết nhi, nàng sao vậy? Có chuyện gì sao?” Liệt Hạo lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiểu Tuyết.

“Thiếp không sao, nhưng là thiếp không muốn đi dự tiệc.”

“Vì sao? Thánh ý khó làm trái, huống hồ Hoàng Thượng đã nghiêm minh, không đi xem như là kháng chỉ, mặc dù bốn vương là hoàng huynh ruột thịt của Hoàng Thượng cũng không thể không tuân theo thánh ý. Đừng sợ, bốn vương cùng nàng đi chung, lại nói Mậu hậu cũng tới, ha ha ... Hoàng Thượng cũng không đáng sợ như vậy đâu. Tuyết nhi lúc trước còn không sợ bốn vương, phải biết rằng ở Liệt Quốc, Hoàng Thượng rất ôn hòa. Còn bốn vương lại là ngang ngược hơn đây.”

Tiểu Tuyết lại không đồng ý theo lời của Liệt Hạo, Hoàng Thượng cùng Hạo, nhìn như Hoàng Thượng tao nhã hơn, nhưng Tiểu Tuyết biết bản chất thật của Hoàng Thượng không phải là như thế, ngược lại Hạo tuy rằng ngang ngược nhưng cũng không nhẫn tâm.

Tiểu Tuyết biết là trốn không xong, gật đầu đồng ý, chỉ là một bữa ăn thôi.

Lúc Liệt Hạo cùng Tiểu Tuyết đến Liệt Càng Cung thì hoàng đế dĩ nhiên đã ngồi bên trên đình, chưa từng nghĩ tới bên cạnh hoàng đế lại là Lệ Quý phi, Tiểu Tuyết nhìn Lệ phi, mỉm cười tỏ vẻ hữu hảo, Lệ phi quay hướng Tiểu Tuyết mỉm cười đáp trả, cũng không nói gì, mà Hoàng Thượng cũng không có gì khác thường.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng, Lệ phi nương nương...”

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Lệ Quý phi...”

“Hoàng huynh bình thân, hôm nay là người hoàng tộc gặp nhau, Hoàng huynh cùng Mị phi cũng đừng khách khí, Mậu hậu một lúc liền tới đây, các người ngồi trước đi.” Ánh mắt Liệt Tuấn ra hiệu Bàng công công tới hầu hạ.

Lúc Liệt Hạo cùng Tiểu Tuyết ngồi vào chỗ của mình là lúc có thị vệ đến bẩm báo.

“Bẩm Hoàng Thượng, sứ giả Ngụy Quốc đã tiến đến bên ngoài cung, khẩn cầu gặp Hoàng Thượng...”

“Này... hôm nay là yến tiệc hoàng tộc trầm khó có được, lúc này trầm không muốn để cho người ngoài quấy rầy, cho hắn lui ra đi, có việc ngày mai hãy nói.” Liệt Tuấn ánh mắt sắc bén, giống như ẩn chứa tức giận lại giống như không.

“Hoàng Thượng, thần cho rằng sứ thần không có ý tốt.” Liệt Hạo nhíu chặt chân mày, sứ thần Ngụy Quốc lúc này đến có dụng ý gì?

“Ý Hoàng huynh như thế nào?” Trong mắt Liệt Tuấn lóe lên khác thường, nhìn chằm chằm Liệt Hạo

“Thỉnh sứ thần vào đi, nếu là yến tiệc hoàng gia, cũng không cần cấp bậc lễ nghĩa gì nhiều, nghe sứ thần tới đây với mục đích gì trọng đại?”

Liệt Hạo trong lòng đã đoán ra được tám phần.

“Tuyên!”

Lúc đó kiệu phượng của Thái Hậu cũng đến bên ngoài Liệt Càng Cung.

Từ cung nữ ra hiệu hạ kiệu.

“Sứ thần Ngụy Quốc khấu kiến Thái Hậu nương nương, nương nương thiên tuế!” Sứ thần Ngụy Quốc thấy kiệu phượng, cũng biết là Thái Hậu giá lâm.

“Ngươi là sứ thần Ngụy Quốc?” Thái Hậu nghi hoặc.

“Bẩm Thái Hậu đúng là thần, sứ thần có chuyện quan trọng gặp Hoàng Thượng, đã thông báo trước.”

“Thị vệ Hạo Vương Trương Thanh bái kiến Thái Hậu!” Trương Thanh tới bên ngoài Liệt Càng Cung gặp sứ thần cùng Thái Hậu cùng một chỗ, vẻ mặt khác thường.

“Vậy được rồi, cùng ai gia vào đi, vừa vặn ai gia cũng muốn biết Ngụy Quốc có chuyện quan trọng gì, cần sứ thần Ngụy Quốc tự mình không ngại vượt xa ngàn dặm tới Liệt Quốc, ai gia cũng thật là tò mò.” Thái Hậu ôn hòa nhìn Trương Thanh đang khẩn trương cùng bất an.

“Vâng...”

Thái Hậu bước tới, cung nữ đỡ Thái Hậu tiến vào Liệt Càng Cung.

61. Chương 61 : Thái Hậu Lặng Lẽ Đau Lòng

Liệt Càng Cung.

Mọi người đều có tâm tư khác nhau.

“Thái Hậu nương nương giá lâm....”

“Nhi thần tham kiến Mậu hậu...” Liệt Tuấn nghênh đón Thái Hậu, dùng mắt ý bảo cung nữ lui ra.

“Nhi thần tham kiến Mậu hậu...”

“Nô tì tham kiến Thái Hậu...”

“Mị Nhi tham kiến Thái Hậu...”

“Ngụy Quốc sứ thần tham kiến Lệ phi, tham kiến Hạo Vương, Hạo Vương phi...”

“Bình thân! Ban thưởng toạ (ngồi)...” Thái Hậu vung tay ra hiệu.

“Hôm nay, không có người ngoài, mọi người cũng không cần trọng lễ, sứ thần Ngụy Quốc cũng đang ở đây, ai gia cũng muốn nghe một chút chuyện quan trọng của người.” Đôi mắt hiền hoà của Thái Hậu ánh lên tia sắc bén.

“Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu, Thái Tử Ngụy Quốc có ý muốn cho Chuẩn Công Chúa ban hôn với Liệt Quốc, nguyện dùng một thành trì làm hạ lễ.”

“Vậy sao? Ngụy Quốc từ trước đến nay cùng Liệt Quốc không lui tới thân tình, không biết Thái Tử Ngụy Quốc có ý gì đây?” Thái Hậu nghi hoặc.

“Bẩm Thái Hậu, Hạo Vương gia lần trước hòa thân đi ngang qua Ngụy Quốc, Chuẩn Công Chúa vừa gặp đã yêu, cho nên đã xin ý, Thái Tử rất cứng chịu muội muội này, đặc biệt phái vi thần tiến đến thương nghị.”

“Bổn vương không đồng ý!” Liệt Hạo kiên định mà bình tĩnh.

“Hạo nhi... không được vô lễ!”

“Mậu hậu người biết nhi thần trừ bỏ Mị Nhi ai cũng không cần.” Liệt Hạo rầu rĩ nhìn Thái Hậu.

“Hoàng nhi có ý kiến gì không?” Thái Hậu nhìn về phía Hoàng Thượng vẫn đang im lặng.

“Trẫm không thể thay Hoàng huynh đưa ra quyết định, sao không nghe thử điều kiện của Ngụy Quốc?”

“Hồi Hoàng Thượng, Thái Hậu, Thái Tử Ngụy Quốc biết được nguồn gốc dầu mỏ của Liệt Quốc, cũng biết quốc khố Liệt Quốc cũng không giống như bên ngoài đồn đại, nếu lần này hòa thân thành công, Ngụy Quốc chắc chắn đem hết toàn lực, giúp Liệt Quốc bắt Tề Lan Quốc cung ứng dầu mỏ.”

“Hừ hừ... Ngụy Quốc thật có thành ý! !” Liệt Hạo hung hăng nhìn sứ thần.

“Điều này cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt, Thái Tử Ngụy Quốc đối với muội muội này thật sự rất sủng ái, của hồi môn chi lễ đúng là quốc gia khác không thể có, ai gia tại đây thay Hạo Vương gia đáp ứng, sứ thần mau chóng trở về phục mệnh đi.”

“Tạ Thái Hậu ân điển, tạ Hoàng Thượng... vi thần cáo lui.” Sứ thần im lặng rời khỏi, biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ, mặt lộ mỉm cười. Thần kinh căng thẳng cũng chậm chậm buông.

Sau khi sứ thần Ngụy Quốc rời khỏi, Liệt Hạo lộ ra vẻ mặt phức tạp, hai đấm nắm chặt, mi cũng nhíu chặt.

“Mậu hậu, này rõ ràng là bức bách! Ta không đồng ý.”

“Hạo, việc đến nước này có thể để con cứ muốn là cò thể không đồng ý hay sao? Ngụy Quốc nước thịnh phồn vinh, nếu như có Ngụy Quốc tương trợ, kinh tế Liệt Quốc sẽ phát triển, có gì không thể, nhi nữ tình trường không phải tùy theo ý hoàng gia chúng ta. Con biết rõ thân phận của người thì Mậu hậu liền nói cho các huynh đệ con hiểu, mà lần này đối phương đưa ra ý trước, vị Thái Tử này ai gia lại chưa thấy qua, bất quá lời sứ thần cũng là chỗ đau âm thầm của Liệt Quốc, người ngoài không biết đã đành, chẳng lẽ con cũng không biết Liệt Quốc hiện tại quốc khố trống rỗng, nhưng lại vì dầu mỏ mà phiền não, con có biết hậu quả rất nghiêm trọng hay không?” Thái Hậu nói ra bất an giấu kín trong lòng.

“Bổn vương sẽ nghĩ biện pháp, sẽ không tin tưởng trừ bỏ Ngụy Quốc, Liệt Quốc tuy còn có gian nan nhưng Liệt Quốc đường đường cũng không kém với Ngụy Quốc bao nhiêu.”

“Hạo nhi, Liệt Quốc nhìn như cường thịnh, nhưng bên trong lại thối nát, lúc trước quốc gia khác xâm lấn, tạo thành Liệt Quốc hiện nay ngoài mạnh trong yếu, con so với ai khác đều rất rõ ràng không phải sao? Tề Lan Quốc vẫn còn lăm le, tình huống như thế nào chúng ta không thể dự tính trước, hòa thân là kết quả tốt nhất, ai gia đã đồng ý, con chuẩn bị sẵn sàng là được rồi.” Đôi mắt ý vị thâm trường nhìn Tiểu Tuyết.

“Mậu hậu... nhưng là...”

“Hạo, nghe theo lời Thái Hậu, chàng cũng không muốn dân chúng Liệt Quốc phải chịu tai bay vạ gió này, đúng không?”

Liệt Hạo chống lại đôi mắt ôn nhu của Tiểu Tuyết, không hiểu, nàng rõ ràng khẳng định không thể nhẫn nhịn kết quả này, nhưng lại cố tình thời cơ không đúng, địa điểm không đúng, trong lòng tràn ngập áy náy.

“Mị Nhi, không nên phụ lòng của ai gia, làm con dâu hoàng thất có rất nhiều việc phải cố gắng chịu đựng, ai gia sẽ không để cho con khó xử, Vương phi vẫn là con, bất quá đối với Chuẩn Công Chúa Ngụy quốc này, tất nhiên là không thể phụ bạc, cùng con đều là Vương phi đi, hai người ngang hàng, như vậy con cũng không quá khó xử.”

“Theo lời Thái Hậu, Mị Nhi hết thảy nghe theo Thái Hậu an bài.”

“Hòa thân đúng không, hừ... nàng ta cũng muốn đứng trên quy cũ của bốn vương, nếu nàng ta đến, sẽ không được cái danh hiệu Vương phi, là sủng phi thì được, Vương phi của bốn vương chỉ có mình Mị Nhi, trừ nàng ra, bốn vương tuyệt không thỏa hiệp, bằng không đừng trách bốn vương trở mặt không nhận.” Liệt Hạo kích động hung hăng nói.

“Hạo nhi, con thật hồ đồ, lúc trước cũng đem Mộ Dung Vương phi đưa vào lãnh cung, ai gia nhắc nhở con biết, cho dù hiện tại mọi chuyện như con mong muốn, ngày sau cũng sẽ không được như ý nguyện ban đầu. Ngay lúc đó, Hoàng Hậu cùng ai gia đã có ngăn cách, Tể tướng cũng là ngoài mặt phục, tâm không phục, con bây giờ còn muốn như thế nào?”

Tiểu Tuyết nghe thấy Mộ Dung Vương phi bị đưa vào lãnh cung, tâm nàng thoáng chốc đau đớn, Hạo rốt cuộc vì mình mà đắc tội rất nhiều người sao? Có phải hay không còn có chuyện gì mình không biết?

Một bên Hoàng Thượng cùng Lệ phi cũng là im lặng bất ngờ.

“Ai gia từ nhỏ đã hết mực yêu thương con, nhưng con phải biết rằng có nhiều chuyện, ngay cả ai gia, Hoàng Thượng cũng không cách nào khống chế, con trở về suy nghĩ lại rõ ràng, lần này mặc kệ con nguyện ý hay không, hòa thân là việc khó tránh khỏi, nói nhiều vô ích, ai gia cũng mệt mỏi.”

Thái Hậu đứng lên, cung nữ bên cạnh tiếp nhận Thái Hậu.

“Thái Hậu bái giá hồi cung...” Thái Hậu chỉ có thể đau lòng thay Hạo Vương đưa ra quyết định, vội vàng rời đi, bỏ đi trong lòng ẩn nhẫn bất an, cốt nhục chính mình làm Mậu hậu như thế nào không biết, Hạo nhi từ nhỏ lãnh mạc, có tâm sự, tình cảm cũng không để người ngoài biết, lâu ngày làm cho người ta sợ hãi, cho tới nay Thái Hậu đều lo lắng, thẳng đến khi gặp Lý Mị Nhi, cũng là tuyệt đối say đắm, nhưng hiện tại tình huống Hạo nhi phi thường không ổn, ly biệt mới tốt. Thái Hậu thật vô cùng lo lắng!

Gió mát xào xạc, đình đài yên tĩnh, Liệt Hạo cùng Tiểu Tuyết đều trầm tư tại trong đình.

Hoàng Thượng khoé miệng tà mị nổi lên ý cười, chợt lóe rồi mất, không ai phát hiện.

Lệ Quý phi nhìn phía Tiểu Tuyết, tâm cũng trầm trọng như nàng.

Trong cung này cũng chỉ có Mị Vương phi có thể cùng chính mình thổ lộ tình cảm, nhưng là hiện tại ẩn nhẫn cùng không cam lòng của nàng, cũng là đồng dạng với mình, nữ nhân trong cung, nhìn như tay nắm quyền lực, cầm y ngọc thực. Nhưng là ngay cả hạnh phúc của mình cũng nắm giữ không được, thật đáng buồn đáng tiếc!

62. Chương 62 : Thần Bí Khó Lường

Ra khỏi Liệt Càng Cung, Tiểu Tuyết một đường đều im lặng, vẻ mặt tĩnh mịch trước sau như một, tâm nàng như là rơi xuống thung lũng ánh sao, không cách nào thoát khỏi!

Liệt Hạo ẩn nhẫn tức giận, cũng không cam lòng, nhìn sắc mặt Tiểu Tuyết, tâm hần nháy mắt liên đau nhói, máu từng giọt chảy trong lòng.

Liệt Càng Cung!

“Hoàng Thượng, chẳng lẽ không có biện pháp nào khác? Hạo Vương thật phải cưới Công Chúa Ngụy Quốc sao? Ngài tàn nhẫn như vậy sao?” Lệ phi lo lắng.

“Ha ha, ái phi có thể nào dùng hai chữ tàn nhẫn cho trăm chữ? Hoàng huynh có thể được Công Chúa Ngụy Quốc coi trọng, cũng là chuyện tốt nha!” Liệt Tuấn ẩn nhẫn tức giận.

“Thiếp không hiểu, chẳng qua là thiếp đối với Mị phi rất hiểu rõ, nàng chắc chắn không muốn cùng người khác chia sẻ tình cảm, mà tại sao thiên tính trên người, không thể khác, vốn là hai người tình thâm ý trọng, lại phải chia cách.” Lệ phi cảm thán!

“Thì ra Lệ phi rất quan tâm Mị Vương phi, cũng vì nàng tiếc hận rồi hả?”

“Trong hoàng cung muội muội cùng nô tì rất hợp ý, hôm nay thấy muội muội đôi mắt gượng cười, thiếp rất là khó chịu.”

“A? Gượng cười sao? Chẳng qua là Mị phi đã quên, Hạo Vương có thể nào chỉ có một phi? Vương gia chỉ có một phi là chuyện từ xưa tới nay chưa từng thấy, làm sao sẽ bởi vì nàng mà thay đổi đây?” Đôi mắt Liệt Tuấn trở nên sắc nhọn.

“Hoàng Thượng...?” Lệ phi thấy Hoàng Thượng thay đổi sắc mặt, khẽ kinh hoảng.

“Người đâu, đưa Lệ phi trở về Cảnh Dương cung.”

“Tuân lệnh!” Bốn gã thị vệ nhẹ nhàng tới, ai cũng không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết thị vệ từ đâu mà đến? Thế nào đến? Cung nữ, thái giám xung quang cùng Lệ phi đều kinh ngạc.

Nhìn Hoàng Thượng trước mặt, Lệ phi hoảng sợ, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói sắc nhọn, lạnh như băng khiến không người nào có thể đến gần. Đây là Hoàng Thượng mình từng biết sao? Đây là người mà mình yêu sao?

Thấy Lệ phi hốt hoảng cùng kinh ngạc, khoé môi Liệt Tuấn khẽ cười tà mị, sâu trong mắt là tàn nhẫn hung ác.

Trong Mị cung Tình nhi nhìn về phía cửa “Tiểu thư đi đã một ngày, còn chưa trở lại, không có chuyện gì chứ?”

Lúc Tình nhi đang lo lắng, Tiểu Tuyết cùng Liệt Hạo trở lại Mị cung.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia...”

Tiến lên thấy vẻ mặt ảm đạm của Tiểu Tuyết, khẽ kinh ngạc!

“Tiểu thư?”

“Tình nhi, người đi ra ngoài trước đi.”

Tình nhi tuy không muốn, nhưng thấy ánh mắt sắc lạnh của Liệt Hạo, lặng lẽ lui ra.

Cửa đóng chặt, bên trong phòng tràn ngập tức giận.

“Tuyết nhi, bốn vương sẽ không đồng ý, cho dù cuối cùng phải lấy, bốn vương cho dù cưới Công Chúa gì kia, bốn vương cũng sẽ không liếc nhìn nàng, nàng nhất định phải tin tưởng bốn vương, được không?” Liệt Tuấn vô lực nhìn Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết ngoái đầu nhìn nhìn về phía nam nhân mà mình yêu, rõ ràng ngay trước mắt, nhưng lại cảm thấy xa cuối chân trời, không thể chạm tới.

Vốn cho là tất cả khó khăn đã qua đi, nhưng đây mới là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Đôi môi cứng ngắt hiện lên một nụ cười khổ sở, nụ cười cô đơn lạc lõng, đôi mắt trống rỗng.

“Tuyết nhi, bốn vương phải làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?” Liệt Hạo ôm Tiểu Tuyết vào ngực, lần đầu tiên trong đời hốt hoảng cùng bất an, thế nhưng chính mình không hiểu được nguyên nhân vì sao như thế, giống như là có một lực lượng thần bí muốn chia cách tình cảm của hắn và Tuyết nhi, từng chút từng chút cắn nuốt, chỉ sợ cuối cùng chỉ còn lại sợ hãi sâu đậm.

“Hạo... chúng ta không thể thay đổi được đúng không? Vận mệnh của chúng ta nhỏ bé như thế, nhỏ bé đến nỗi một chút tình cảm chan hoà cũng muốn nổi sóng lên, chúng ta không thể thoát khỏi sao?”

“Tuyết nhi, bốn vương kiếp này chỉ yêu nàng, chỉ cần nàng, nàng biết không?” Liệt Hạo nhỏ nhẹ thăm thì, khiến lòng Tiểu Tuyết rung động thật sâu!

Đầu tựa lên ngực Liệt Hạo, buồn vô hạn “Tuyết nhi biết, Hạo cứ thuận theo tự nhiên. Thiếp không ép buộc, thật!”

“Tuyết nhi có thật không? Nàng sẽ không rời khỏi bốn vương sao?” Liệt Hạo hân hoan, kích động ôm chặt lấy Tiểu Tuyết, thật muốn đem nàng tan ra tiến vào xương tủy, như vậy hắn mới không cần mỗi ngày sống trong hư ảo rằng nàng sẽ rời khỏi hắn.

Bóng đêm tĩnh mịch, sao lốm đốm đầy trời.

Cách đó không xa có một bóng dáng, nhờ màn đêm, tăng thêm thần bí mị hoặc.

“Nói như vậy, Hoàng Thượng có ý đẩy sóng ngăn trở?”

“Hồi Vương gia, đúng vậy, thuộc hạ còn tra được trên đường đi hoà thân Hạo Vương suýt nữa gặp nạn, thật may là có quý nhân tương trợ, tránh thoát một kiếp!”

“Gặp nạn? Là hắn sao? Hạo Vương có động tĩnh gì không?”

“Hạo Vương chưa từng hoài nghi, lần này cũng không có hồi tới, giống như không để trong lòng!”

“A? Hạo Vương hiện tại cảnh giác đã giảm dần!” Người thần bí khóe miệng lộ ra nụ cười đùa cợt, mơ hồ.

“Vương gia, chúng ta kế tiếp nên làm sao?” Bóng đen khẽ cúi người.

“Kế tiếp nên chờ xem cuộc vui.”

“Xem cuộc vui?” Bóng đen nghi ngờ!

“Chuẩn Công Chúa Ngụy Quốc ba ngày sau sẽ đến Liệt Quốc hoà thân, chẳng lẽ không phải cuộc vui? Đoán chừng là tương đối đặc sắc!”

“Thuộc hạ đã hiểu, Vương gia, thuộc hạ xin cáo lui!”

Bóng đen tung người vào trong màn đêm.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, vờ lên từng mảnh lá rụng xung quanh người thần bí. Là ảo giác? Là giấc mộng? Dù là nàng hóa thân, con mắt tràn đầy lưu luyến si mê “Bốn vương sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương nàng, sẽ không.”

Liệt Càng Cung, trong thư phòng.

Bốn người run run rẩy rẩy quỳ xuống nhìn Hoàng Thượng uy nghiêm phía trên.

”Thế nào? Các người còn có mặt mũi trở lại? Liệt Tuấn tràn ngập tức giận nhìn Âm Ảnh đang quỳ bên dưới.

“Hoàng Thượng thứ tội? Thuộc hạ làm việc tất trắc, xin Hoàng Thượng giáng tội!” Bốn người trầm miêng một lời.

“Hừ hừ... tự đi nhận hình phạt! Bất quá lần này chỉ là dạy dỗ, trăm biết Hoàng huynh khó đối phó, nếu như dễ dàng bị nhóm người hoàn thành, lúc đó trăm còn thêm vài phần kính trọng Hoàng huynh mất.”

“Bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ phát giác Hạo Vương có một nhóm người âm thầm bảo hộ, vốn là sắp đắc thủ, nhưng là bị một nhóm người khác phá hư, cho nên...” một ngài thần sắc bình tĩnh.

“Một nhóm người khác? Không phải Âm Ảnh môn gây nên? Vậy là ai?”

“Chiêu thức của Âm Ảnh môn, bọn thuộc hạ nhất định có thể nhận ra, nhưng nhóm người đó chiêu thức cùng kiếm pháp cũng là biến hoá khôn lường.”

“Nhanh đi tra ra, trăm không muốn lần này có bất cứ chuyện gì ngăn trở!”

Thư phòng trong Liệt Càng Cung một mảnh tĩnh mịch, trong lòng Liệt Tuấn khê đau.

“Rốt cuộc là ai ở phía sau màn? Là hắc sao? Nhưng là tại sao hắc lại làm như vậy?” Lẩm bẩm nói nhỏ, vẻ mặt mờ mịt!

63. Chương 63 : Ngụy Quốc Công Chúa

Ngày trôi nhanh như nước, trong nháy mắt đã là ba ngày sau.

Hôm nay, hoàng cung rất náo nhiệt, trong cung đeo đầy đèn báo hỉ, tẩm thảm đỏ thẫm phủ kín hoàng cung, tràn đầy không khí vui mừng.

Vốn là định tổ chức tiệc mừng tại Hạo Vương phủ, lại bị Hoàng Thượng ra lệnh cử hành trong cung.

Trong cung người người trên mặt đều mang nụ cười, bàn luận xôn xao, duy chỉ có ‘Mị cung’ cũng là cực kỳ an tĩnh.

“Tiểu thư, người nói câu gì đi nha.” Tình nhi trở nên nóng nảy, tiểu thư ở trong phòng đã lâu, cơ hồ chưa nói một lời, vẻ mặt hờ hững trước sau như một, vậy mà hôm nay Hạo Vương gia còn bị cấm đi thăm tiểu thư.

Ngày này rốt cuộc cũng đến, trong lòng Tiểu Tuyết rối rắm, nhưng mà lại chỉ có thể bày ra bộ dạng rộng lượng, nghênh đón không khí vui mừng này, thật là châm chọc cỡ nào.

Thái Hậu hôm qua đã lên tiếng, nếu như lần này hòa thân thất bại, Liệt Hạo cùng mình đều trở thành tội nhân Liệt Quốc, lời này rất nặng, nặng nề đánh vào lòng Tiểu Tuyết, nhưng đối với Thái Hậu từ ái cùng ôn hoà, cho tới bây giờ nàng cũng chỉ là thấy đau lòng. Thái Hậu dù sao cũng là Thái Hậu, lại là Nhất Quốc Chi Mẫu, có lẽ người đã bận khoản thâm trầm rất lâu, quan tâm đến vận mệnh nước nhà, có lẽ người cũng không dễ dàng gì để đưa ra quyết định. Nhưng là còn mình thì sao, thật chẳng lẽ cứ như vậy mà sống, Tiểu Tuyết không phải người vĩ đại, không thể thấy trượng phu cưới người khác còn có thể bày ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón, nam nhân nàng yêu phải cưới nữ nhân khác, thật là tàn nhẫn, mà mình còn phải bày ra vẻ mặt mỉm cười tiếp nhận, tiếp nhận nữ nhân khác vào Vương phủ, còn phải cho nam nhân nàng yêu không hề buồn phiền việc nhà, mình lúc nào thì vĩ đại như vậy đây.

Trong lòng tràn đầy khổ sở, Tiểu Tuyết biết không có lựa chọn nào khác, đã hứa với Liệt Hạo, không xa không rời, nhưng là nàng thật có thể làm được sao?

Tâm nàng rối rắm đủ điều, lông mày nhíu chặt.

“Tiểu thư...ô ô ô” Tình nhi nhìn vẻ mặt Tiểu Tuyết thay đổi nhiều lần, cực kỳ đau lòng, lại cũng chỉ có thể đợi chờ.

Ý niệm Tiểu Tuyết từ dốc nước tuôn xuống chột hoàn hồn.

“Sao vậy Tình nhi? Muội là đang đau lòng thay tỷ sao? Phải không?” Tiểu Tuyết giơ tay lên lau mặt Tình nhi, giọt lệ óng ánh trong suốt.

“Nha đầu gối, đừng khóc, khóc đến mắt cũng sưng lên, người ngoài không biết còn tưởng rằng tỷ khi dễ muội nha, đừng khóc nào.” Tiểu Tuyết nhìn Tình nhi miễn cưỡng lộ ra một chút mỉm cười, không muốn để cho Tình nhi lại vì mình lo lắng.

“Tiểu thư, người đừng khó chịu, Vương gia không phải đã nói rồi sao, chỉ yêu một mình người, người phải tin tưởng Vương gia.” Tình nhi lau chùi nước mắt nước mũi.

“Đó là đương nhiên, nếu hần dám không yêu tỷ, nhất định để cho hần biết mặt, tỷ không phải là người dễ bị ức hiếp.” Tiểu Tuyết dí dỏm nói.

Đang cùng Tình nhi nói chuyện, chợt có tiếng gõ cửa.

“Tình nhi đi xem một chút là ai?”

Cửa mở ra!

“Tình Nam Vương” Tình nhi lên tiếng kinh hô.

“Nô tỳ bái kiến Vương gia...”

“Chủ tử người đâu?”

“Bẩm Vương gia, đang ở bên trong, nô tỳ xin phép ra ngoài.”

Trong phòng Tiểu Tuyết có chút kinh ngạc, rất lâu không thấy Tình Nam Vương, không biết hôm nay sao lại ở đây.

Tiểu Tuyết đứng dậy, nhìn Tình nhi đang bối rối, ý bảo đã biết, đáp trả ánh mắt bảo không sao, đi ra ngoài phòng.

“Tình Nam Vương gia, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Mị cung đây.” Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn Tình Nam Vương.

“Đội ngũ hoà thân đã qua cửa thành, Thái Hậu bảo bốn vương tới xem Mị phi chuẩn bị xong chưa?” Đôi mắt Tình Nam Vương sáng ngời, nhìn về phía Tiểu Tuyết, không muốn bỏ qua một tia biến hoá sắc mặt nào của nàng.

“Vậy sao? Vậy thì đi thôi, thật ra thì cũng không biết nên chuẩn bị thứ gì.” Tiểu Tuyết thản nhiên nói, nhưng tâm nàng lại rất nặng nề.

“Tốt lắm, kiệu ngoài cửa cung, nàng và bốn vương cùng đi!” Tình Nam Vương không cho Tiểu Tuyết có thời gian phản bác, chân đã bước ra, Tiểu Tuyết cũng chỉ có thể đi theo sau, có cảm giác như bị áp bách.

Tâm trạng nàng xem ra không tồi, chẳng qua là đem nặng nề che dấu kĩ trong lòng, mặc dù che giấu rất tốt, nhưng là sâu trong mắt ngưng trọng vẫn bán đứng mình. Hần nghĩ thật ra là tự mình muốn đến xem nàng thế nào, không thể làm gì khác hơn là mượn tên Thái Hậu, nhưng nàng đối với hần vẫn phòng bị, mặc dù hần chưa từng tổn thương nàng.

Một đường im lặng, kiệu có chút lắc lư, bất quá cũng không quan trọng.

Không tới một khắc liền đến ‘Hạo Vương phủ’, là nơi trong cung tạm thời an bài thành thân.

Nhìn ‘Hạo Vương phủ’ hoa lệ, náo nhiệt, vui mừng, Tiểu Tuyết đã không còn biết lòng mình là lạnh hay là tê dại, qua hôm nay là tốt rồi, hiện tại liền để ỉn chết lặng thôi.

Đi vào trong ‘Hạo Vương phủ’, trong cung người người vội vàng làm việc, nhìn thấy nàng cùng Tình Nam Vương cũng quên hành lễ, bất quá hôm nay thất trách là khó tránh khỏi, bốn phía hoa cỏ thật là kiều diễm, trộn lẫn từng trận mùi hoa, đánh vào lòng nàng.

Đi tới giữa đại đường, một phòng đầy văn võ đại thần, yên lặng đứng ở điện đường, nhìn thấy cảnh này, liền biết hoà thân là cực kì coi trọng, phô trương có lẽ so lúc Lý Mị Nhi đến phủ Vương Gia còn xa hoa hơn nhiều.

“Lý Mị Nhi tham kiến Thái Hậu, tham kiến Hoàng Thượng.” Tiểu Tuyết quỳ xuống hành lễ.

“Thần tham kiến Thái Hậu, Hoàng Thượng...”

“Mị Nhi hãy bình thân, ban thưởng ghế ngồi!”

Tiểu Tuyết ngạc nhiên nhìn Thái Hậu ngồi giữa phượng ỷ.

Chỉ thấy Thái Hậu dịu dàng nhìn mình, đôi mắt rõ ràng, sáng ngời. Ngược lại trong mắt Hoàng Thượng có khó có thể hiểu hết tâm tình, Tiểu Tuyết cũng không muốn hiểu, cúi đầu che dấu đau đớn nháy mắt.

“Ngụy Quốc Công Chúa đến” Âm thanh vang dội, vang vọng cả điện đường.

Mọi người như dừng hô hấp nhìn Ngụy Quốc Công Chúa trong lời đồn.

Chỉ thấy một bộ hỉ phục đỏ thắm khoác trên người, bước trên bậc thang đi vào điện đường. Đầu đội mũ phượng, mi thanh mục tú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, sắc mặt phiếm đỏ ửng, tràn đầy hạnh phúc mỉm cười!

Bên cạnh là Liệt Hạo, anh tuấn bất phàm, khí vũ tuyên dương, chẳng qua là con mắt sắc lạnh hơn, sắc mặt lạnh lùng, không giống như là tân lang cưới vợ.

Tân lang tân nương vừa qua cửa phải quỳ theo lễ nghi, kết thúc buổi lễ tại điện đường, theo lệ phải chờ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Liệt Hạo, không ngừng nhìn về phía Tiểu Tuyết, chẳng qua là Tiểu Tuyết cúi đầu không có dám nhìn vào, đem tâm bi thương che giấu toàn bộ, bất quá cho dù nàng có thể lừa gạt bất luận kẻ nào, nhưng rốt cuộc vẫn không lừa gạt được trái tim đang khổ sở của mình.

“Ai gia hôm nay liền đem trách nhiệm chăm sóc hạo Vương gia cho hai vị Vương phi, hai vị Vương phi cũng đừng để cho ai gia thất vọng.” Ánh mắt Thái Hậu từ ái, nhìn Tiểu Tuyết cùng Ngụy Quốc Công Chúa.

“Bẩm Thái Hậu, nô tì tất nhiên không thể quên, xin Thái Hậu yên tâm.” Ánh mắt tân nương dịu dàng, mê đắm nhìn Liệt Hạo, giọng nói cực kì êm tai, giống như tiếng chim hoàng anh thanh thúy, ngọt ngào, tin tưởng ngai ở nơi này, không ai không cảm thán vẻ ngoài khiến ngai si mê, còn có tiếng nói tuyệt mỹ, thể giới chính là không công bằng như vậy.

“Mị Nhi, con là người Hạo Vương tình thâm ý trọng, ai gia cũng không cần dặn dò, hai người các con đều là con dâu của ai gia, phải chung sống hoà thuận, bất quá ai gia cũng tin tưởng các con có thể chung sống rất tốt.” Thái Hậu dứt lời, vẫn nhìn Tiểu Tuyết đang cúi đầu, Tiểu Tuyết lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt thâm trầm của Thái Hậu, trong ánh mắt kia hàm chứa rất nhiều tình cảm cùng không đành lòng, Tiểu Tuyết nhìn hiểu, cũng nghe đã hiểu lời của Thái Hậu.

“Vị này chính là Mị tỷ tỷ sao? Linh Lung báai kiến tỷ tỷ, ngày sau mong rằng tỷ tỷ chỉ bảo thêm uội muội, muội muội ở nơi này hành lễ với tỷ tỷ?” Tân nương xoay người mỉm cười nhìn Tiểu Tuyết, làm kinh ngạc tất cả mọi người tại nơi này.

Nhìn vị Công Chúa ôn nhu khôn khéo này, Tiểu Tuyết khóe miệng lộ ra một tia khổ sở không ai biết, khẽ khom người “Công Chúa quá lời, Mị Nhi không gánh nổi.”

“Như thế nào không gánh nổi, tỷ so với muội muội vào Vương phủ trước, muội muội nên kêu người một tiếng tỷ tỷ.”

Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy Công Chúa nàng rất không đơn giản, cơ hồ là hoàn mỹ không có bất kỳ chỗ không ổn, nhưng là quá hoàn mỹ mới làm người ta sợ, không phải che dấu cực kì sâu xa, thì chính bản thân là người sắc bén, trong lòng Tiểu Tuyết giật mình, mặt vẫn giữ vững nụ cười như cũ.

Bởi vì Lễ bộ quy định, tân lang tân nương đưa vào động phòng, phải uống rượu hợp cẩn!

Tân lang tân nương được quần thần, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng chúc phúc chậm rãi đưa vào động phòng.

64. Chương 64 : Đau Triệt Nội Tâm

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, tân lang tân nương được đưa vào động phòng.

Liệt Hạo nhin không được quay đầu nhìn về phía Tiểu Tuyết, trong lòng lẩm nhẩm “Tuyết nhi, bốn vương chỉ yêu nàng, chỉ cần nàng... nhất định phải chờ bốn vương!”

Si ngốc nhìn lại, thẳng đến khi biến mất khỏi đại điện.

Lệ từ khoé mắt Tiểu Tuyết chảy xuống, đành cúi đầu che đậy đôi mắt. Nhưng trong mắt lại tràn đầy đau đớn cùng tuyệt vọng. Đó là sự tuyệt vọng với cuộc sống, với niềm hi vọng mong manh bị dập tắt.

“Tiểu thư, Tình nhi đưa người trở về được không?” Tình nhi dè dặt tiếng nói.

Tiểu Tuyết gật đầu, không nói một câu, bởi vì lệ mà cổ họng như nghẹn lại, không muốn để cho người ngoài chê cười.

Nhưng một màn này lại bị Tình Nam Vương thấy rõ hết thảy!

Rời khỏi ‘Hạo Vương Phủ’, suy nghĩ Tiểu Tuyết như chết lặng, trái tim nguội lạnh, nàng rất mong mình có thể rời khỏi hoàng cung này, có thể giống như loài chim bay lượn trên trời xanh, không có ưu phiền, hoặc là một loại được thủy thần kỳ gọi là ‘vong tình’ có thể làm cho nam nữ thế gian quên mất hết thảy tình duyên hồng trần. Nhưng đó chỉ là mơ mộng, có một số việc không phải người muốn quên liền có thể quên, mà nó càng ngày càng rõ ràng.

Hai người họ hiện tại đang uống ly rượu giao bôi sao? Hay họ đang làm cái gì?

Tiểu Tuyết nghĩ đến liền đau đớn kịch liệt, trái tim quặn đau như bị cắt xé, vết thương đã mở miệng, huyết dục chảy ra.

‘Phốc...’ một ngụm máu tươi phun ra.

“A! Tiểu thư, người đừng dọa Tình nhi, tiểu thư, người sao vậy?” Tình nhi kinh hô ra tiếng, rơi lệ đầy mắt.

“Tình nhi đừng kêu, mọi người muốn nhiều người biết sao?” Sắc mặt Tiểu Tuyết khấn trương, lấy tay che miệng Tình nhi, ý bảo Tình nhi không cần ra tiếng,

Dắt Tình nhi đi đến dưới tàng cây, hiện tại sắc trời đã tối, ánh trăng lơ lửng, cung nữ thái giám đều tự bận rộn, không có ai chú ý đến Tiểu Tuyết cùng Tình nhi, lúc này Tiểu Tuyết mới có thể thả lỏng tâm tư.

Tiểu Tuyết dùng tay, khẽ lau máu tươi nơi khoé miệng, sắc mặt trắng bệch.

“Tình nhi, tỷ không sao, mọi người đừng lo lắng, chuyện hôm nay không thể nói ra, biết không?” Tiểu Tuyết nhìn Tình nhi.

“Tiểu thư... nhưng là người... Tình nhi rất sợ...” Tình nhi sợ đến choáng váng khuôn mặt. Thân thể run rẩy không kiềm chế được.

“Không có việc gì, thật sự!” Tiểu Tuyết nở nụ cười.

“Tiểu thư, chúng ta trở về đi, Tình nhi gọi Thái y xem cho người được không?” Tình nhi lo lắng hỏi.

“Không cần, tỷ còn muốn lưu lại đây.” Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm theo hướng tân phòng, mơ hồ có thể thấy được nơi đó.

“Tiểu thư, người đừng như vậy, như vậy càng đau đớn hơn, người cùng Tình nhi trở về, được không?” Tình nhi lau nước mắt, cảm giác đau lòng.

“Tình nhi, tỷ cũng muốn thế, nhưng hiện tại tỷ mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, mọi người cứ mặc kệ tỷ, tỷ nghĩ im lặng đứng đây cũng sẽ không có chuyện gì, thật sự.”

“Nhưng là...” nhìn ánh mắt kiên định của Tiểu Tuyết, Tình nhi biết nhiều lời vô ích “Tiểu thư, Tình nhi vẫn là không yên lòng về người, Tình nhi cũng biết hiện tại nói cái gì người cũng sẽ không nghe, Tình nhi chỉ có thể ở ngoài cung chờ đợi, như vậy Tình nhi mới có thể yên tâm.”

Tình nhi nói xong, từng bước từng bước đi tiêu sái ra ‘Hạo Vương phủ’. Trong đôi mắt ẩn giấu không cam lòng cùng khổ sở.

“A...” Tiểu Tuyết từ lúc Tình nhi rời khỏi liền đau đớn khóc thành tiếng, áp lực tình cảm dồn nén một khi bùng nổ, không thể ngăn cản.

Tiểu Tuyết khóc, hai tay ôm mặt, mặc cho nước mắt tùy ý rơi xuống.

“Mị Vương phi, vừa nãy trên đại điện không phải còn rất kiên cường, lúc này sao lại vụng trộm khóc đây?”

Tiểu Tuyết khắc chế nước mắt mãnh liệt, ngẩng đầu!

Kinh ngạc...

“Như thế nào? Nàng ở trong này khóc cũng sẽ không có ai biết, Hoàng huynh càng không biết, tội gì phải như thế?” Đôi mắt tà mị của Liệt Tuấn, hiện ra đau đớn, nàng tình nguyện chính mình vụng trộm khóc sao? Nhìn nàng thống khổ cùng tuyệt vọng như vậy, có chút hối hận, trầm có phải đã làm sai hay không, hối hận đột nhiên tràn ra dọa Liệt Tuấn nhảy dựng, hắn là Thiên Tử, là Hoàng Thượng, chưa từng bao giờ hối hận, nhưng hôm nay là làm sao vậy, ở trên đại điện, thấy bộ dáng nàng ỉn nhẫn kiên cường, hung hăng đánh vào sâu nội tâm hắn.

Rất muốn bắt chấp tất cả ôm vào lòng an ủi để nàng, nhưng thân là Hoàng Thượng nhất định ỉn nhẫn bỏ qua.

Lúc nhìn thấy Ngụy Quốc Công Chúa, hắn cũng không có cảm xúc gì, tuy rằng khiến người triu mến, có dáng vẻ tuyệt sắc. Nhưng trong lòng mình chỉ chứa Lý Mị Nhi, nàng là không thể thay thế. Có thể thấy được, Hoàng huynh cũng thế như thế.

Tiểu tuyết hơi chút kinh ngạc, rồi bình tĩnh lại rất nhanh.

“Hoàng Thượng, Lý Mị Nhi rất mệt, không có tinh lực thỉnh an ngài, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Ngữ khí lạnh như băng. Về mặt cứng nhắc, hoàn toàn chọc giận Liệt Tuấn.

“Ha ha ha... tốt, tốt lắm, Mị Vương phi, nàng hắn không phải là người dễ quên?” Liệt Tuấn không khống chế tức giận được, đôi mắt nổi lên bão táp.

Tiểu Tuyết không hiểu ý trong lời nói của Hoàng Thượng, thần sắc ngưng trọng.

“Trẫm đã nói qua, chính thái độ của nàng đã thúc đẩy trẫm cùng Hoàng huynh tuyên chiến, nàng không hiểu sao? Hôm nay chính là hòa thân Công Chúa, lần sau thì không biết là gì?” Liệt Tuấn cười đến kì lạ.

Tiểu Tuyết đột nhiên có loại cảm giác sờn tóc gáy “Có ý tứ gì?” Tiểu Tuyết gấp gáp, không thể tin nhìn Hoàng Thượng.

“Mị Vương phi, nàng là người thông minh, chẳng lẽ không biết? Ha ha! Trẫm là Thiên Tử, nàng cho là mỗi Ngụy Quốc, trẫm liền thúc thủ chịu trời, vậy nàng cũng quá xem nhẹ năng lực trẫm, bất quá cho dù là Hoàng huynh cũng không hiểu được thực lực của trẫm.”

“Ý Hoàng Thượng là, không cần hòa thân? Hạo không cần thú Công Chúa? Liệt Quốc không có quốc khố hư không? Chuyện này hết thấy đều là ngài sắp đặt?” Tiểu Tuyết không thể tin nhìn nam nhân quý mị này, tâm nàng rơi vào vực sâu vạn trượng.

“Ha ha ha... Mị phi cũng không ngốc đâu.” Liệt Tuấn ngẩng đầu cười dài, phát tiết buồn bực trong lòng.

Tiểu Tuyết đột nhiên sáng tỏ, người nam nhân này sẽ không để cho nàng dễ dàng hạnh phúc, thậm chí hắn muốn huỷ đi hạnh phúc cùng mộng mơ của nàng.

Tại cổ đại này, nếu đắc tội nam nhân trước mắt, sống không bằng chết, Tiểu Tuyết đã hiểu rõ, thậm chí cảm thấy nàng vốn không nên đến hoàng cung này, không nên gặp nam nhân này, có lẽ kết cục hôm nay sẽ không phải như thế.

“Hoàng Thượng đã đạt được mục đích, ngài nên an tâm!” Tiểu Tuyết chậm chạp nhìn nam nhân trước mặt.

“Lý Mị Nhi, nàng không cần chọc giận trẫm, nàng có biết kết cục khi chọc giận trẫm, cho dù Hoàng huynh muốn bảo vệ nàng cũng khó, thậm chí Hoàng huynh cũng khó thoát khỏi bị chỉ trích, vẫn là nên thức thời đi!” Liệt Tuấn chính là thấy bất mãn với ánh mắt lạnh nhạt cùng quyết tuyệt của Tiểu Tuyết, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Hoàng Thượng, Lý Mị Nhi không muốn chọc giận ngài, cũng không phải không biết phân biệt, ngài là đang suy nghĩ nhiều rồi, Lý Mị Nhi mệt mỏi, cáo từ!” Tiểu Tuyết nói xong đầu cúi xuống, hành lễ, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời khỏi ‘Hạo Vương Phủ’, phía sau mơ hồ còn nghe thấy, tiếng rống giận dữ, tựa như sấm sét cuồng ngạo rống lên.

Trái tim tan nát, đi ra cửa cung, thấy Tình nhi đang đứng đợi, mà lúc này Tiểu Tuyết ai cũng không muốn thấy, thâm nghĩ lẳng lặng chữa vết thương lòng.

Tâm loạn như ma, suy nghĩ ngàn vạn, lại không thể làm rõ, quay lưng lại với Tình nhi đi về một hướng của cung khác!

65. Chương 65 : Nguyệt Am

Bóng đêm xóa đi ánh tà dương cuối cùng, màn đêm tựa như tấm màn nhung trong nhà hát, chậm rãi rơi xuống. Trong trời đêm, ánh trăng choáng váng, ánh sao thưa thớt, toàn bộ thế giới tựa hồ như đang ngủ say.

Trong cung, tân phòng ‘Hạo Vương Cung’.

Ánh mắt Liệt Hạo sắc lạnh nhìn về phía vị Công Chúa trên mép giường,

“Người nên biết bốn vương thú người là bất đắc dĩ, đối với người, bốn vương chỉ có thể cho người danh hiệu, những thứ khác bốn vương không thể cho, điểm ấy, người phải rõ ràng.” Ngữ khí lãnh lùng không chứa một tia tình cảm.

“Vì sao? Vương gia, Linh Lung không đẹp sao? Thiếp rất yêu ngài. Lúc trước ở Ngụy Quốc dù chỉ là thấy một bên mặt của ngài, thiếp liền biết, Vương gia là người mà Linh Lung chờ đợi đã lâu.” Ánh mắt thê lương, vừa mới còn tràn đầy hạnh phúc, vì sao mới có một khắc, hạnh phúc liền tan biến vô hình vô ảnh!

“Bốn vương kiếp này chỉ yêu một người, xem như bốn vương phụ người cũng được, toàn bộ hết thảy đều là lỗi của bốn vương, nếu phạm tội nghiêm trọng với Ngụy Quốc, cũng là bốn vương, bốn vương nhất định gánh vác, cùng Liệt Quốc không quan hệ, càng cùng dân chúng Liệt Quốc không quan hệ.”

“Vương gia, lời này của ngài là nói cho thiếp biết sao, sau này ngài không muốn gặp Linh Lung sao? Ngài là vì Liệt Quốc mới thú Linh Lung? Phải không?” Tâm Ngụy Linh Lung như có một lỗ hổng, máu không ngừng chảy.

“Vương gia, nàng là ai? Người ngài yêu là ai?” Thật không cam lòng, trăm phương nghìn kế gả đến phủ Vương gia, chẳng lẽ đây là thứ mình hướng tới, không được! Ngụy Linh Lung đường đường là Công Chúa Ngụy Quốc, tuyệt không dễ dàng thỏa hiệp, tuyệt đối không!

“Bốn vương kiếp này chỉ nhận định một người là ái phi của bốn vương, Lý Mị Nhi!” Ánh mắt Liệt Hạo kiên định loé lên ánh sáng.

“Lý Mị Nhi! Ha ha ha... Vương gia, tỷ tỷ tất nhiên là so với thiếp đến Vương phủ sớm hơn, nhưng Vương gia cũng không cần thương tổn Linh Lung như vậy, thiếp sẽ không cùng tỷ tỷ tranh cái gì. Vương gia cứ yên tâm đi, thiếp chắc chắn cùng tỷ tỷ ở chung được.” Ngụy Linh Lung si mê nhìn Liệt Hạo.

“Người không hiểu, trong lòng Mị Nhi, tình yêu chỉ có hai người, không chấp nhận được người thứ ba, mặc dù là nàng có thể chịu đựng, nhưng bốn vương không muốn phụ nàng, bốn vương muốn chỉ có nàng, cũng chỉ là nàng.”

“Ha ha ha... Vương gia, vậy ngài đã nghĩ tới sẽ phụ thiếp phải không? Thiếp thân đã gả đến Vương phủ, ngài muốn xử lý thiếp thế nào đây?” Lòng Ngụy Linh Lung biết, chính mình đã mất quyền lợi yêu người nam nhân này, có lẽ càng không thể làm cho người nam nhân này yêu nàng, cho dù thân phận của mình cỡ nào vinh quang. Nhưng tình cảm sao có thể buông tay? Tựa như bát nước đã hắt đi có thể thu hồi sao? Có thể sao?

“Bốn vương cũng không muốn người chịu khổ cực gì, tối nay bốn vương tạm thời nhẫn nhịn, sẽ không rời đi, ngày mai bốn vương sẽ công đạo rõ ràng.” Nói xong cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Lệ chảy xuống mặt Ngụy Linh Lung, tâm nàng đau đớn, hận ý ở trong đầu nổi lên, bổn Công Chúa sẽ không để cho các người có kết quả tốt đẹp, sẽ không.

Từ nhỏ đến lớn, hoàng huynh vẫn đối với nàng sủng ái có thừa, cũng không để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, cho dù nghe nói Hạo Vương cực kì sủng ái Mị Vương phi, nhưng nàng vẫn như cũ kiên trì hòa thân với Liệt Quốc, nghĩ rằng chỉ cần làm cho hắn nhìn thấy nàng liên nhất định sẽ yêu thương, kỳ thật chỉ có nàng hiểu được lúc nàng nhìn thấy hắn lần đầu tiên, liền quyết định hắn là phu quân nàng yên lặng chờ đợi, mặc kệ trả giá cái gì, nàng nhất định phải gả cho Hạo Vương, cuối cùng không phụ hi vọng, nhưng thật đáng buồn mọi chuyện cứ nhiên lại khó khăn như vậy.

Sau khi Liệt Hạo rời khỏi phòng, Ngụy Linh Lung bộc phát tức giận bưng bưng. Tầng cửa hồi môn cùng đồ đạc từng mảnh nhỏ rơi xuống, trên mặt lộ ra âm tàn.

Ngoài cửa cung cây cối xanh um tươi tốt, cảnh lá không ngừng đong đưa trong gió đêm.

Tiểu Tuyết rời khỏi ‘Hạo Vương Cung’ liền đi dọc theo một bên tường thành không ngừng, lệ rơi làm ẩm ướt, ướt rồi lại khô, tràn ra khắp mặt, tâm nàng trống rỗng, không có chỗ tựa.

Nghĩ muốn tìm một nơi im ắng, chỉ có một mình nàng, im lặng nán lại, từ nay về sau không có băn khoăn, không có tính kế, thật là tốt biết bao.

Chân đau không cảm giác, tâm lại lạnh giống như băng, mệt mỏi, tay vịn tường thành, khẽ thở phò phò.

Ngạc nhiên nhìn đến cách đó không xa một tòa viện môn thê lương, cây xanh biếc che chắn hơn phân nửa viện, chỉ có thể mơ hồ thấy được, Tiểu Tuyết giấu đi bi thương trong lòng, chân không tự chủ bước tiếp, tiến tới gần viện môn gần như trong mộng kia.

“Nguyệt Am” Tiểu Tuyết yên lặng lẩm nhẩm, trong lòng hỗn loạn không chịu nổi, hoàng cung khi nào có một viện môn bỏ hoang thế kia, từng mảnh ngói vụn, không chỗ nào không cho thấy nơi này đã xuống dốc, như là tiêu điều khi phồn hoa đi qua.

Lúc này cửa ‘tư...’ một tiếng cắt đi trầm tư Tiểu Tuyết.

“Cô nương có chuyện gì?” Một lão bà tái nhợt kinh ngạc hỏi.

“Thật ngại, con bị lạc đường, tò mò mới đến đến viện môn, không có ác ý!” Tiểu Tuyết thu lại sắc mặt.

“Cô nương mời trở về đi, nơi này không phải là nơi bắt luận kẻ nào có thể tới, nô tỳ không cung tiễn!” Cửa chợt đóng.

“Nếu có thể đến đây, chính là duyên phận, ma ma cho nàng vào đi!” Bên trong một thanh âm lạnh bạc vang lên, làm kinh ngạc ma ma già đang đóng cửa.

“Nương nương, nhưng là...” vị ma ma già thấy ánh mắt kia, liền ngừng động tác đóng cửa.

“Cô nương, người có lẽ cùng nương nương hữu duyên, mời vào nói chuyện!” Nói xong thở dài.

Thấy vị ma ma già hiện ra bộ dáng muốn nói lại thôi, Tiểu Tuyết thật không rõ, chân không tự chủ bước vào trong viện.

Đi chưa được mấy bước, liền thấy một lão phụ nhân mặt tái nhợt, được già ma ma xưng hô ‘nương nương’.

Áo ngoài màu tím khoác lên trên người hơi có vẻ phú quý thanh lịch, tuy sắc mặt tái nhợt lại khó nén khí chất bên ngoài. Chắc rằng lúc tuổi còn trẻ, nhất định là có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, chính là sâu trong đôi mắt có loại cảm giác quen thuộc, càng nhớ tới, cảm giác quen thuộc mãnh liệt tùy ý nổi lên không thể bỏ qua, chính là nghĩ đến nét óc cũng không nghĩ ra, nàng chắc chắn đây là lần đầu tiên gặp qua vị ‘nương nương’ này, nhưng vì sao có cảm giác quen thuộc đúng là không thể biết được.

“Nương nương, nô tỳ đi trong thâm cung bị lạc đường, vì tò mò vô ý quấy rầy, xin hãy thứ lỗi!” Tiểu Tuyết che dấu thân phận, Tiểu Tuyết đột nhiên không muốn để cho người khác biết thân phận chân thật của mình.

“Cô nương nói quá lời, đã là lạc đường, ai gia sao lại có thể oán trách tội đây.” Khóe miệng hơi có ý cười.

Tiểu Tuyết mắt choáng váng, nụ cười này mê người như vậy, ầm ập tràn vào toàn bộ viện phủ, Tiểu Tuyết si mê nhìn ‘nương nương’, nhưng trong lòng không thể xem nhẹ cái xưng hô ‘ai gia’ kia.

‘Nương nương’ nhìn biểu tình si ngốc của Tiểu Tuyết, hơi có vẻ kinh ngạc, “Cô nương không cần kinh hoảng, ở trong Hoàng cung người biết ai gia đã không còn nhiều lắm, hôm nay xem như là ta và cô nương có duyên phận!” Phụ nhân đi vào trong phòng, Tiểu Tuyết thấy thế, liền theo sát.

“Tần ma ma... đi lấy bình trà hoa hồng lại đây.”

“Vâng nương nương...”

“Xin hỏi người là nương nương sao? Nhưng nô tỳ chưa từng nghe qua?” Tiểu Tuyết hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Cô nương cũng đừng khách khí, nô tỳ gì chứ? Ha ha ha... nhìn cách cô nương ăn mặc chắc là tần phi hoặc là Vương Phi... cô nương không muốn nói ai gia cũng không miễn cưỡng.” Phụ nhân mỉm cười nhìn Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nhất thời đỏ mặt, bất an ngồi xuống.

“Thực xin lỗi, con chỉ là...” Tiểu Tuyết khấn trương tay níu chặt ống tay áo, vò nát, mỗi lần chỉ cần khấn trương, liền có hành động này, ở hiện đại thường xuyên bị bằng hữu trêu chọc, còn bị nói là hành động của trẻ nhỏ.

“Ha ha ha... chớ khấn trương, dù sao hiện tại ai gia cũng không còn là nương nương gì nữa.” Nhìn thiên hạ trước mắt, Nguyệt phi trong lòng thật là không đành lòng, nói không rõ là nguyên nhân gì, từ lúc nhìn thấy nàng liền có cảm giác thân thiết, tiểu nữ tử kia thẹn thùng, cùng hành động như trẻ nhỏ kia thật sâu nắm lấy tâm của Nguyệt phi.

Theo cảm giác của Tiểu Tuyết, cảm thấy vị nương nương này nhất định có chuyện xưa gì đó, chính là chuyện xưa này xem ra kết cục không hề hoàn mỹ, ít nhất có cảm giác bị thương!

Tâm nàng có điểm chua xót, là bị ai chua xót cho thâm cung lục viện!

66. Chương 66 : Tại Nguyệt Am (Nguyệt Phi)

Tiểu Tuyết ở Nguyệt Am có cảm giác như ở nhà, có tình thân ầm ập, có người nhà che chở, loại cảm giác này không thể nói rõ được, vừa ngọt ngào lại vừa thoải mái.

Nghe xong chuyện cũ của Nguyệt phi, tâm nàng nổi lên một tia cảm động cùng hâm mộ, Đế Vương cổ đại không phải mỗi người đều có thể giống Tiên Đế yêu đến như vậy, vì người mình yêu mà dễ dàng tha thứ.

Tình yêu của Nguyệt phi cùng Tiên Hoàng tuy chua xót nhưng rất đẹp!

“Nhưng nương nương, chẳng lẽ người nhẫn tâm để cho con của người hiểu lầm như vậy sao?” Tiểu Tuyết hỏi ra nghi ngờ của mình.

“Ai gia cũng không muốn, nhưng vì bảo hộ hần, ai gia không còn cách nào, haizzz... Hiện tại hần đã trưởng thành, ai gia lại không biết làm thế nào để nói cho hần hiểu chuyện năm xưa, thật ra ai gia còn muốn để cho hết thấy chuyện này chôn vùi cùng ai gia.” Mặt Nguyệt phi tái nhợt, đau xót cho những năm qua, nỗi đau kia thật là lớn!

“Con có thể biết con của người là ai không? Ngài ấy hiện đang sống ở hoàng cung sao?” Tiểu Tuyết có chút tò mò lại nhịn không được cuối cùng cũng hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

“Ha ha ha... nha đầu, con thật đúng là một đứa trẻ tò mò, bất quá ai gia đã lâu không cùng người ngoài tán gẫu lâu như vậy.” Nguyệt phi nhíu nhíu mi, suy tư.

“Tò mò là bản tính thường tình của con người. Nương nương, người mau nói cho con biết có được không! ” Tâm tình Tiểu Tuyết đã khá hơn nhiều, chuyện đau lòng kia tựa như bị gió cuốn đi.

“Đúng rồi, ai gia còn chưa biết con tên là gì?” Nguyệt phi ôn nhu nhìn Tiểu Tuyết.

“Nương nương, người cứ gọi ta là Tiểu Tuyết, con thích được gọi như thế.” Tiểu Tuyết không cần nghĩ ngợi.

“Nghe khẩu khí của con, con vẫn còn một tên khác có phải không?” Nguyệt phi không bỏ qua câu ‘con thích được gọi như thế’.

“Nương nương không tin con sao? Kỳ thật, con vốn chính là Tiểu Tuyết, thật sự!”

“Ha ha ha... ai gia tin tưởng con.”

“Đã trễ thế này, con không cần trở về sao?” Nguyệt phi lo lắng hỏi.

Sắc mặt Tiểu Tuyết phút chốc trầm xuống, hiện rõ vẻ thống khổ, tâm nàng lại rơi vào vực sâu vạn trượng!

“Xem ra con cũng gặp chuyện không vui. Bất quá... nha đầu... con hãy nhớ rõ, chuyện gì cũng phải tùy duyên, không thể cưỡng cầu. Trên đời này không có hổ sâu nào ta không vượt qua được. Ai gia nhìn ra con là người thiện lương, chính vì thế không phù hợp sống trong hoàng cung, nếu có cơ hội vẫn nên rời khỏi nơi đó, bình yên sống cuộc sống của người thường thì tốt hơn.”

“Cảm ơn nương nương, Tiểu Tuyết đã hiểu.” Khoé môi Tiểu Tuyết nở một nụ cười khổ khó phát hiện.

“Ma ma, đem cái hộp gấm của ta ra đây!”

“Vâng, nương nương...”

Chỉ thấy vị ma ma già từ trong phòng lấy ra một hộp gấm, thấy hộp gấm đóng gói cầu kì tinh xảo, chắc là vật trân quý, mới đáng giá để Nguyệt phi đóng gói cẩn thận gìn giữ tới nay.

Nguyệt phi tiếp nhận hộp gấm, mở ra liền thấy một miếng ngọc bội, sáng bóng lóng lánh, ánh sáng màu óng ánh trong suốt, trong phòng u tối phát ra lục quang nhàn nhạt, thật là thần kỳ.

Tiểu Tuyết sợ ngây người.

“Nha đầu Tiểu Tuyết à, ai gia muốn cầu xin con một chuyện có được không?” Nguyệt phi thoáng chút dăm chiêu nhìn Tiểu Tuyết.

“Nương nương có gì phân phó, Tiểu Tuyết nếu như có thể làm được, nhất định không phụ nhờ vả của nương nương.”

“Kỳ thật cũng không có gì, chính là hi vọng nếu thiên ý cho con gặp được hoàng nhi của ai gia, xin con đem vật này giao cho hắn, còn có phong thư Tiên Hoàng tự tay viết này.”

“Nương nương này... ngọc này trân quý như vậy, Tiểu Tuyết sợ...” Tiểu Tuyết có chút lo lắng nhìn Nguyệt phi, muốn nói lại thôi.

“Ai gia tin tưởng con, sẽ không sao!” Đôi mắt Nguyệt phi, kiên định nhìn Tiểu Tuyết.

Tiểu tuyết không thể chối từ, tiếp nhận ngọc cùng thư!

“Nhưng nương nương vì sao không tự mình đưa cho ngài ấy?”

“Ai gia từ lúc bước vào ‘Nguyệt Am’ đã không còn gặp hắn nữa, có lẽ hắn đã nghĩ rằng ai gia mất rồi!” Đôi mắt ẩn nhẫn đau đớn cùng tuyệt vọng.

Tiểu Tuyết nhìn Nguyệt phi, nửa ngày không nói, tâm nàng cũng chấn động theo.

“Nhưng là nương nương, người còn chưa nói hoàng nhi của người là ai?” Tiểu Tuyết nhìn Nguyệt phi, đột phát nói ra.

“Hắn là Tĩnh Nam Vương! Liệt Vinh Khang!” Nguyệt phi mâu loé ánh sáng!

“Tĩnh Nam Vương...” Tiểu Tuyết kinh hô ra tiếng, thì ra là hắn, nhìn kỹ đôi mắt Nguyệt phi, cái loại quen thuộc này thì ra là như vậy, sao nàng lại không phát hiện ra sớm? Đôi mắt Tĩnh Nam Vương cũng là thuộc một loại thế này, thần bí mà nội liễm!

“Tuyết nhi? Ai gia có thể gọi con Tuyết nhi được không?”

“Nương nương đừng khách khí.”

“Nếu con gặp hoàng nhi, xin con không cần nói ra chuyện của ai gia, ai gia cũng già rồi, ở trong này cũng thực thanh tịnh, không muốn hoàng nhi vì ai gia mà gây ra chuyện gì, được không?” Nhìn đôi mắt Nguyệt phi thống khổ, Tiểu Tuyết biết Nguyệt phi nhất định là đang nhớ nhung nhi tử, thống khổ vì không thể gặp mặt, có lẽ kiếp này Nguyệt phi cũng khó gặp được mặt nhi tử một lần, Tiểu Tuyết tràn ra một giọt nước mắt trong suốt.

“Đứa trẻ ngốc, con khóc cái gì chứ, ai gia nhiều năm như vậy đã thành thói quen rồi, chính là không yên tâm về hắc mà thôi, nếu như có thể biết hắc sống tốt, ai gia cũng cảm thấy mỹ mãn trong lòng!”

“Nương nương, người yên tâm, Tĩnh Nam Vương - ngài ấy tốt lắm, thật sự.” Tiểu Tuyết kiên định, chân thật đáng tin.

“Tuyết nhi biết hắc, phải không? Các con đã gặp qua nhau rồi sao?” Nguyệt phi vội vàng, quên cả thân phận, hai tay nắm lấy bàn tay Tiểu Tuyết.

“Tuyết nhi gặp qua, bắt quá không thân mà thôi!” Tiểu Tuyết cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Nguyệt phi.

“Thế này, Tuyết nhi... nếu được thì ngày sau xin con hãy giúp ta quan tâm tới hắc có được không? Ai gia biết yêu cầu có chút quá phận, nhưng mà ai gia thật sự...” Giọng Nguyệt phi nghẹn ngào, lệ rơi nhoe đôi mắt.

‘Phốc...’ một tiếng, vị ma ma già đứng một bên bỗng quỳ xuống đất, đầu một lay lại một lay “Nô tỳ thay nương nương cầu xin người, nương nương mấy năm nay rất khổ sở, đều là vì Vương gia, xin người nhất định phải đáp ứng, nô tỳ kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp người!”

Tiểu Tuyết đứng dậy nâng ma ma già “Mau đứng dậy, Tiểu Tuyết đáp ứng hai người.” nước mắt Tiểu Tuyết rơi xuống đất, từng giọt như châu ngọc.

Tiểu Tuyết thiện lương nào có thể cự tuyệt, lại nói Tĩnh Nam Vương này...

Khẽ vuốt nước mắt, thở dài một tiếng!

Đêm trong suốt như gương, trăng sáng nhô lên cao.

Mộng vừa mới tỉnh, thần nhiên từ từ, nhàn tĩnh, điềm tĩnh, ánh mặt trời nghiêng nghiêng, rọi xuống nhiều điểm ánh sáng, không có hỗn loạn, không có tạp âm, lắng lắng nghe, chỉ có vạn vật thanh âm vạn vật thức tỉnh, giống như việc hôm qua chưa hề phát sinh!

Đột nhiên trong lúc này, tâm tình Tiểu Tuyết sáng sủa hơn rất nhiều, cảm tình mật mờ có cảm giác như là tan đi, lúc này mới nhớ tới, hôm qua chính mình tùy hứng như vậy nhất định làm oang động không nhỏ đâu.

Cáo biệt Nguyệt am, cáo biệt Nguyệt phi, phải gọi là Thái phi, lòng nàng có chút không đành lòng, Nguyệt phi tiễn nàng ra tới cửa viện, mặt tái nhợt như trước, có vẻ càng vô dục vô cầu.

Đến lúc Tiểu Tuyết yên lặng xoay người muốn đi là lúc nghe được Nguyệt phi thì thào nói nhỏ “Chỉ mong hết thấy đều có thể như ý nguyện! Tạm biệt, nha đầu.” Theo tiếng đóng cửa như là hai thế giới khác biệt, cách biệt hai thế giới ngàn dặm!

Tiểu Tuyết thu hồi tâm tình dọc theo tường thành hướng Mị cung đi đến!

67. Chương 67 : Bị Phạt

Dọc đường đều phiền muộn, càng đến gần Mị cung, phiền muộn tận đáy lòng kia càng nghiêm trọng!

Sáng sớm ánh ban mai chiếu rọi toàn bộ hoàng cung to lớn, có vẻ thanh lịch mà khí phách, nhưng Tiểu Tuyết lại cảm thấy đó là phù hoa giả dối bên ngoài.

Trong lòng không ngừng vang lên câu nói của Nguyệt phi tại Nguyệt am “... nếu có cơ hội vẫn nên rời khỏi nơi đó, bình yên sống cuộc sống của người thường thì tốt hơn.” Ừ, cuộc sống bình thần mới là điều Tiểu

Tuyệt hướng tới, nhưng Liệt Hạo dù sao cũng là Vương gia Liệt Quốc, liệu hắn có thể vì nàng mà bỏ hết thân phận tôn quý này sao? Còn có Thái Hậu? Nàng sẽ đồng ý sao?

Nghĩ đến đây lòng Tiểu Tuyết rồi rầm không chịu nổi.

“A... tiểu thư, cứu mạng...” tiếng vang ngắt đi yên tĩnh sáng sớm.

“Xin lỗi, Tình nhi cô nương, lệnh của Vương gia không dám vi phạm, chỉ có thể trách nàng hầu hạ Mị Vương phi không tốt, dám đem Vương phi lạc mất, không lấy mạng nàng tại chỗ, xem như Vương gia còn nhân từ.” Thái giám dụng hình với Tình nhi đang suy yếu nói.

“A... không cần... a...” Tình nhi tê tâm liệt phế hét lên, trương hình từng phát từng phát đánh vào người, cực kì thống khổ!

Tiểu Tuyết bước vào Mị cung liền nghe thấy, tiếng la quen thuộc, tê tâm liệt phế!

Đột nhiên vọt vào trong cung,

“Tình nhi!” Mắt thấy Tiểu Tuyết Tình nhi bị trói, cột vào trên ghế dài, mặt hướng xuống, trên mông huyết nhục mơ hồ, chạm đến tận mạch máu!

“Dừng tay. Mau dừng tay...” Tiểu Tuyết chạy như điên tới, đoạt được đỉnh trượng (gậy dùng để đánh ngài, làm bằng gỗ sơn màu nâu hoặc đen, ai coi phim Bao Công hay mấy phim xử án là thấy) của thái giám, trợn mắt nhìn về phía công công đang dụng hình.

Bất chấp nguyên do gì, ngồi xổm xuống, nhìn Tình nhi đang đau đớn hấp hối, ngực nàng liền đau xót, lệ đọng trên khoé mắt.

“Tình nhi, đều tại tỷ không tốt, là tỷ không tốt, hu hu hu... nếu muội có chuyện gì, tỷ nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình!”

Tiểu Tuyết không ngừng khóc, tay nhịn không được xoa cái mông huyết nhục mơ hồ kia, nhất thời đôi tay liền dính đầy máu tươi.

Thái giám đứng một bên nhìn thấy Tiểu Tuyết, kích động lại sợ hãi, vì việc này Vương gia đã trừng phạt bất luận kẻ nào, nhưng giờ Vương phi đã trở lại, mạng của nha đầu Tình nhi này còn được nữa, vậy... thái giám yên lặng rời khỏi, hướng thái giám bên cạnh dùng ánh mắt cảnh cáo, trăm ngàn lần đều phải giữ Vương phi lại, còn hắn xoay người hướng Vương gia cầu cứu.

Liệt Hạo nghe tin liền chạy đến.

Nhìn thấy một màn Tiểu Tuyết đang khóc, ôm Tình nhi trên người không ngừng xin lỗi, khóc hồng cả hai mắt, mặt trắng bệch.

Liệt Hạo đến bên người Tiểu Tuyết nâng Tiểu Tuyết ôm vào ngực “Tuyệt nhi, đêm qua nàng đi đâu vậy? Bốn vương cứ nghĩ...” Trên mặt Liệt Hạo đau đớn, nhìn thấy Tiểu Tuyết bình yên xuất hiện trước mắt thì loại đau đớn mới chậm rãi biến mất.

“Mau, truyền Thái Y, Tình nhi không thể có chuyện gì, mau lên!” Tiểu Tuyết vội vàng, đôi mắt nóng nẩy nhìn Liệt Hạo.

“Truyền Thái Y!” Tầm mắt Liệt Hạo không hề rời khỏi Tiểu Tuyết, thái giám nhận được mệnh lệnh, vẻ mặt đều thực ngưng trọng vội vàng rời đi.

Một phen bận rộn, Thái Y chẩn đoán xác thực Tình nhi không có gặp nguy hiểm, trước cặp mắt sắc nhọn của Liệt Hạo, Thái Y đều nơm nớp lo sợ, rất sợ chọc giận núi lửa không biết khi nào phun trào này.

Lúc sắc mặt Tiểu Tuyết lộ ra vui mừng, Thái Y nhẹ nhàng thở ra. Mạng đã được bảo vệ, Mị Vương phi thật sự là không giống bình thường, quả thực chính là người không chế hỉ nộ ái ố của Vương gia, chỉ cần Mị Vương phi cao hứng, hắn liền cao hứng, Mị Vương phi cau mày, bao nhiêu thái giám, cung nữ đều gặp tai ương, nhìn nha hoàn trên giường này liền biết, hơn nữa đây còn là nha hoàn bên ngài Mị Vương phi, liền có thể suy ra.

Qua việc này rất nhiều người càng biết thà tình nguyện đắc tội Hạo Vương, cũng trăm ngàn chớ chọc Mị Vương phi mất hứng.

Mấy ngày nay Tiểu Tuyết vẫn luôn ở bên Tình nhi, nói với cung nữ phụ trách chăm sóc, muốn đích thân chiếu cố, chuyện đó khiến nhiều cung nữ, thái giám hâm mộ Mị cung, tin tức một khi truyền ra, có thể nghĩ đến kết cục.

Nhưng chuyện này cũng chọc giận Liệt Hạo, ba ngày nay Liệt Hạo vẫn ở cùng Tiểu Tuyết, nhìn Tiểu Tuyết đối với Tình nhi cực kì chiều cố, trong lòng ghen tuông quay cuồng, chính là ẩn nhẫn không dám phát tác, vì lo lắng cho Tiểu Tuyết mà đem tức giận đổ vào người Tình nhi, tất nhiên là không hối hận, đối với mình dù sao cũng chỉ là một nô tì, nhưng cũng chính vì thế mà Tiểu Tuyết giận mình, một mạch chính là ba ngày, ba ngày nha, mỗi ngày hần đều dùng lời ngon tiếng ngọt, với Tiểu Tuyết lại là châm chọc khiêu khích, có khi cũng không biết hiện tại mình có còn là Hạo Vương lạnh lùng, thị huyết hay không nữa.

Lúc này Tiểu Tuyết vừa mới chăm sóc cho Tình nhi xong, liền đi ra ngoài, muốn hít thở, Tình nhi cũng đã có thể xuống giường, cũng có thể độc lập bước đi vài bước, sắc mặt cũng tốt rất nhiều, đều là do được liệu trăn quý trong hoàng cung, đối với việc này Tiểu Tuyết cũng yên tâm bớt, bất quá tâm tình Tiểu Tuyết vẫn là thật không tốt. Bởi vì Hạo Vương tàn nhẫn thị huyết, mặc dù là bởi vì chính mình, nhưng lại càng không nên đem lửa giận phát tiết đến trên người Tình nhi.

“Ái phi, nàng còn muốn tức giận bốn vương tới khi nào?” Liệt Hạo buồn bực nhìn khoé miệng Tiểu Tuyết nhếch nhẹ, toả sáng dưới ánh mặt trời, càng kiểu diễm động lòng người!

Tiểu Tuyết không nói một câu! Tiếp tục động tác hít thở không khí.

“Được, Tuyết nhi nàng không để ý tới bốn vương đúng không, vậy bốn vương cũng không để ý mạng nha đầu kia, hiện tại bốn vương để cho các ngự y ngừng được!”

“Không cần.” Tiểu Tuyết kinh hô ra tiếng.

“Nàng cuối cùng cũng nói chuyện với bốn vương?” Liệt Hạo buồn cười nhìn người trước mắt.

“Hừ! Về sau nếu còn có chuyện tương tự, thiếp nhất định sẽ không tha thứ cho chàng.” Ánh mắt Tiểu Tuyết loé lên, kiên định nhìn Liệt Hạo.

“Vậy nàng đáp ứng bốn vương sẽ không rời khỏi bốn vương nữa.” Liệt Hạo trong lòng luôn có loại bất an, cái loại bất an này không nói rõ tại sao, luôn nghĩ Tiểu Tuyết phải rời khỏi chính mình, có khi đêm khuya nằm mơ, đều toát một thân mồ hôi lạnh!

“Không cần theo thiếp nói điều kiện, cho dù thiếp về sau có chuyện gì, cũng không nên giận chó đánh mèo trút lên hạ nhân. Đó là chuyện của chúng ta, nếu thiếp có cái gì bất trắc, hoặc là cái gì khác, đó là chàng không có năng lực bảo vệ thiếp, chàng nào có thể nào trách tội người khác như vậy chứ?” Tiểu Tuyết bốc đồng nói.

“Không cần, nàng đáp ứng bốn vương không rời khỏi bốn vương, nếu bốn vương không ở đây, bọn họ cũng không thể chiếu cố tốt nàng, vậy lưu lại bọn họ còn có công dụng gì, bốn vương không cần phế vật!” Ánh mắt Liệt Hạo nổi lên tàn nhẫn.

“Bọn họ cũng là do cha mẹ sinh ra, chính là vì hoàn cảnh mà trở thành hạ nhân, nhưng cũng không phải do bọn họ sai, vì sao còn muốn bọn họ hứng chịu loại tai nạn này đây. Thiếp không hy vọng cuộc sống của mình tràn ngập máu tanh. Chàng nên biết điều đó mới đúng chứ?” Tiểu Tuyết như một chú chim nhỏ dựa vào lòng Liệt Hạo, làm cho lòng Liệt Hạo nháy mắt bị hạnh phúc tràn đầy bao lấy.

“Bốn vương nhất định đáp ứng nàng, không có máu tanh, bất quá nàng cũng phải sống tốt, bằng không bốn vương nhất định không buông tha cho người dám thương tổn thân thể nàng.” Giọng nói bình tĩnh, nhưng trong giọng nói sắc lạnh cùng tàn nhẫn cũng là chân thật đến đáng tin!

68. Chương 68 : Trúng Kế Bị Giam Cầm – 1

Đối với Liệt Hạo bá đạo, thích cường hãn, Tiểu Tuyết có chút chột dạ, tình yêu như vậy, là không chấp nhận được có nửa điểm tạp chất xen vào.

Mấy ngày nay Liệt Hạo làm mọi cách lấy lòng nàng, nhân nhượng đủ điều, lắm lúc Tiểu Tuyết ngấm lại liền bật cười. Có lẽ từ lúc gặp được nàng, Hạo Vương gia tôn quý đã không còn là chính mình, lại càng biểu hiện không giống như là một Vương gia nữa, có khi thấy bộ dạng Liệt Hạo kéo râu tròng mắt, Tiểu Tuyết liền lộ ra tươi cười đã lâu không thấy.

Nếu không phải ngày hôm nay Liệt Hạo vào cung có việc, Ngụy Quốc Ngụy Linh Lung Công Chúa đột nhiên đến bái phỏng, Tiểu Tuyết cơ hồ đã quên, hôn nhân giữa nàng và Liệt Hạo còn có một vị Công Chúa, trên danh phận vị Công Chúa này còn là Vương phi.

“Tỷ tỷ, hôm nay thân thể nha hoàn Tình nhi có khá hơn chút nào không?” Giọng Ngụy Linh Lung ngọt ngào tựa chim hoàng anh phiêu đảng trong Mị cung.

“Cảm ơn muội muội đã quan tâm, nha hoàn Tình nhi xem ra rất có phúc khí, có thể được muội muội quan tâm như vậy.” Tiểu Tuyết bình tĩnh nhìn Ngụy Linh Lung đột nhiên đến thăm.

“Tỷ tỷ sao lại nói vậy, trong hoàng cung này ai cũng đều biết Tình nhi là nha hoàn tri kỷ của tỷ, tỷ tỷ người tự mình chăm sóc, muội muội quan tâm một chút cũng không đủ, đúng không?” Đôi mắt Ngụy Linh Lung hàm chứa ý hỏi han, mặt mỉm cười, ý muốn vui vẻ hoà thuận.

“Nói cũng đúng, nha hoàn Tình nhi là của nha hoàn hồi môn của tỷ, tỷ nhất định không thể để uội ấy bị ủy khuất.”

“Khụ! Nha hoàn này làm nha hoàn của tỷ tỷ chính là phúc khí nha.” Ngụy Linh Lung cảm khái nói.

“Muội muội sao lại nói vậy, muội muội là thân phận Công Chúa, làm nô tì của muội còn có người hầu hạ, muội muội làm sao nói tỷ tỷ đây.” Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn Ngụy Linh Lung.

“Tốt lắm, tốt lắm chúng ta cũng đừng khen bên này bên kia nữa, hoàng huynh sai người đưa tới trà hoa hồng loại tốt nhất. Muội muội nhận được liền vội đem qua đây để tỷ tỷ cùng dùng thử.” Ngụy Linh Lung nói xong hai tay vỗ vài cái, phía sau bốn nô tì Ngụy Quốc liền đưa lên một hộp giấy tinh xảo.

Hộp tím kia tinh xảo không phải nói, Tiểu Tuyết từ chối không được đành dẫn Ngụy Linh Lung tiến vào phòng, cũng phân phó cung nữ bên người, chuẩn bị ít dụng cụ uống trà.

“Các người đều lui ra đi, bốn cung muốn cùng tỷ tỷ tâm sự nhiều hơn.” Ngụy Linh Lung bảo cung nữ trong phòng lui ra, rồi sau đó nhìn cung nữ bên cạnh Tiểu Tuyết.

“Hồi nương nương, Vương gia đã nói nô tỳ không thể rời khỏi Vương phi nửa bước, thỉnh nương nương...”

“Vô liêm sỉ, bốn cung tuy là Ngụy quốc Công Chúa, nhưng cũng là chủ tử của các người, tốt xấu gì hiện tại bốn cung cũng là Hạo Vương phi, há lại không thể ra lệnh cho người sao!” Ngụy Linh Lung lớn tiếng khiển trách, khoé mắt lại nhìn về phía Tiểu Tuyết.

“Người đi xuống trước đi, thay ta chiếu cố Tình nhi cho tốt, bên này không có việc gì, Vương gia sẽ không trách tội!” Tiểu Tuyết dùng ánh mắt bảo cung nữ bên người yên tâm.

Mặc dù lo lắng, nhưng cũng bất lực, Ngụy Quốc Công Chúa này vẫn là không thể đắc tội.

Im lặng rời khỏi.

“Tỷ tỷ, Vương gia rất xem trọng tỷ!” Lòng Ngụy Linh Lung tràn đầy ghen tuông, tựa như mạch nước ngầm tuôn chảy cuộn cuộn. Mặt cũng không đổi sắc, bình tĩnh nội liễm.

“Đâu phải, là do ba ngày trước đi ra ngoài để cho Vương gia lo lắng thôi.” Tiểu Tuyết bình thản, không dám có chút lơ đãng, nữ nhân trước mắt, Tiểu Tuyết thật là không hiểu, đôi mắt kia đang ẩn nhẫn, Tiểu Tuyết tất nhiên là nhìn thấu nhưng lại không hiểu được, nàng vì sao còn muốn bày ra sắc mặt hoà nhã với mình? Thật khó hiểu.

Ngụy Linh Lung không nói, đem trà hoa hồng mang đến đặt ở trên trà cụ (dụng cụ để uống trà), đôi bàn tay mảnh khảnh xoẹt qua, vãn vè vài đóa hoa nhẹ nhàng rót vào trà cụ, thuận tay rót nước sôi, động tác kia duyên dáng làm cho người ta không thể chớp mắt.

Tiểu Tuyết kinh ngạc nhìn cánh hoa hồng vốn đỏ tươi, bị nước sôi ngâm qua lại hiện ra màu tím, kiều diễm ướm ắt, không khỏi xem có chút ngây ngốc.

Ngụy Linh Lung cầm lấy chén trà dùng mũi ngửi nhẹ, khoe miệng giơ lên độ cong, xoay tay lại, đưa cho Tiểu Tuyết.

”Thời gian vừa vặn đủ, tỷ tỷ... mời dùng!

“Muội muội không cần khách khí, tỷ có thể tự làm.” Tiểu Tuyết hơi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, nói như thế nào thì thân phận nàng so với chính mình hơn rất nhiều, sao có thể để cho Công Chúa mời trà ỉn đây.

“Tỷ tỷ có phải ghét bỏ muội muội hay không, bằng không sao ngay cả muội muội muốn tự tay dâng chén trà, tỷ tỷ cự tuyệt liền đây?” Đôi mắt sắc lạnh khó phát hiện.

“Muội đa tâm rồi.” Nói xong tiếp nhận trà hoa hồng của Ngụy Linh Lung, đặt trên môi, uống một ngụm, mùi vị quyến rũ lòng người, vị ngọt thanh rót vào cổ họng.

“Muội muội, trà hoa hồng này có vị thật ngon, cảm ơn muội muội, cũng không biết muội muội thích cái gì? Tỷ tỷ ngày khác mời lại mới được!” Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn Ngụy Linh Lung.

“Tỷ tỷ khách khí, muội muội không có gì, chỉ cần tỷ tỷ thích liền được.” Đôi mắt Ngụy Linh Lung nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết.

“Như vậy sao được. Tỷ tỷ sao lại không để ý được?” Tiểu Tuyết vẻ mặt hiện ra kinh ngạc.

“Tỷ tỷ nếu muốn, để Hạo Vương gia thường xuyên vào cung của muội một chút, muội muội liền cảm kích vạn phần.” Ngụy Linh Lung châm chọc nhìn Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết trắng bệch hai má, không dám nhìn Ngụy Linh Lung, nhưng không thấy đôi mắt Ngụy Linh Lung chợt lóe ánh sáng lạnh rồi biến mất.

Đầu khẽ nhói, mắt mê ly, đột nhiên trước mắt gì đó chớp lên mơ hồ, ý thức tan rã, trong lòng cũng hiểu được, Ngụy Linh Lung rốt cuộc muốn làm cái gì, không sợ sao? Hiện tại còn trong Mị cung của mình nha.

Không thể nghĩ nhiều, Tiểu Tuyết duy trì không nổi, té xỉu trên đất.

Mà đôi mắt Ngụy Linh Lung lại che dấu không được nét âm tàn, cười lạnh!

69. Chương 69 : Trúng Kế Bị Giam Cầm – 2

Tiểu Tuyết không biết nàng ngất bao lâu, hoặc là đang ở chỗ nào, đầu mơ hồ lại không đau đớn, trọng lòng, lại chặn không được nỗi đau.

Hai mắt mê ly hết sức, hơi mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía, căn phòng xa lạ, nàng nghĩ chắc là lúc hôn mê bị mang ra khỏi Mị cung, Ngụy Linh Lung thật cũng không thể xem thường, nhưng chẳng lẽ quang minh chính đại như vậy không sợ Liệt Hạo biết được sao?

Muốn ngồi dậy, lại phát hiện chính mình cả người trần trụi, giữa hai chân ửng đỏ đau nhức, hoảng sợ!

Đột nhiên đầu ầm ầm sụp xuống!

“A... a...” Tiểu Tuyết dùng run run không được, tê tâm liệt phế .

Cửa đột nhiên đẩy ra.

“Mị Nhi, nàng sao vậy?” Nước mắt tràn cả mặt nhìn về người ngoài cửa — Hoàng Thượng!

“Ta vì sao lại ở chỗ này, ngươi làm gì ta?” Tiểu Tuyết phẫn hận nhìn nam nhân ở trước mắt.

Liệt Tuấn nhẹ nhàng thở ra, nhớ tới mưu kế của Ngụy Linh Lung, ánh mắt tà ác nhìn Tiểu Tuyết từ trên xuống dưới “Nàng cứ nói xem, cô nam quả nữ...”

“Người hỗn đản! Bệnh thần kinh! Kẻ điên! Biến thái!” Tiểu Tuyết lớn tiếng mắng, cả người run run không thôi.

“Nàng có biết, nàng hiện tại đang cùng ai nói chuyện không? Lý Mị Nhi!” Liệt Tuấn cố nén tức giận nhìn Tiểu Tuyết, không hiểu nàng như thế nào lại mắng chửi nhiều vậy.

“Ha ha ha ha... đúng rồi, người là Hoàng Thượng, lại thích làm việc bức người khác, muốn giết muốn chém, cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, Liệt Tuấn không có cách nào hình dung tâm tình của mình, bắt quá từ lúc gặp được nàng, làm sao hắn biết được mình rốt cuộc nghĩ muốn cái gì.

Tiểu Tuyết bực lại thân thể, gầm lên “Khốn kiếp, đừng để cho ta nhìn thấy người nữa.” Tiểu Tuyết cả đầu chính là nghĩ nàng bị nam nhân ở trước mắt làm bẩn, lòng nàng rơi vào vực sâu vạn trượng!

Nhìn trong mắt Tiểu Tuyết, phát ra ánh sắc nhọn lạnh băng, Liệt Tuấn biết mình thật sự chọc giận nàng, tâm hắn nháy mắt đau đớn, làm như vậy, không phải làm cho nàng càng hận chính mình, như vậy có đúng không?

Liệt Tuấn rơi vào cô đơn nhìn Tiểu Tuyết, suy sụp rời khỏi phòng!

Tiểu Tuyết cố nén giọng, tức tuổi khóc trong lòng.

Trong căn phòng khác.

“Hoàng Thượng, thế nào? Nàng ta có rơi vào bẫy không?” Ngụy Linh Lung khé miệng lộ ý cười, ôn nhu nhìn nam nhân bên cạnh.

“Ngụy Linh Lung, nữ nhân như nàng cũng không chỉ dùng để trang trí, trầm nên nhìn nàng với cặp mắt khác xưa rồi.” Ánh mắt Liệt Tuấn lảng lảng có ẩn hàn ý như có như không.

“Hoàng Thượng, Linh Lung đều là vì ngài nha.” Thanh âm mềm mại, ẩn chứa tức giận.

“Hừ! Vì trầm? Hay là vì dục vọng của riêng nàng?” Liệt Tuấn dừng một chút “Bất quá, hãy nhớ rằng tâm cơ như nàng thoát không khỏi trầm, đương nhiên cũng thoát không khỏi hoàng huynh, nàng vẫn là nên tự cầu bình an nhiều phúc đi!” Liệt Tuấn như nghĩ tới cái gì nhìn Ngụy Linh Lung một chút. Sau liền xoay người rời đi, như là trong phòng có ôn dịch, mi nhíu chặt, trong mắt tràn ngập khinh bỉ.

Từ lúc Hoàng Thượng rời đi, liền không thấy nữa, như vậy cũng tốt, nhìn thấy hắn liền có xúc động muốn giết hắn, tuy nói là Hoàng Thượng, nhưng lúc này Tiểu Tuyết cũng không đem hắn trở thành Hoàng Thượng, nhiều nhất thì chết, nghĩ đến chết! Tiểu tuyết cười khanh khách, hiện tại chết đối với mình cũng là giải thoát.

Kỳ thật ở hiện đại ‘tình một đêm’ trên giường cũng phổ biến, huống chi Hoàng Thượng lại có điểm thích mình, nhưng Tiểu Tuyết lại nhịn tức giận không được, trong lòng khinh bỉ, nữ nhân tam cung lục viện còn chưa đủ phá hư sao, còn muốn đến làm bẩn nàng.

Tiểu Tuyết luôn giữ mình trong sạch, nếu không có tình yêu, Tiểu Tuyết tuyệt không buông thả, mặc kệ người khác nói lạc hậu, nàng vẫn luôn giữ vững nguyên tắc của mình.

Thân thể Tiểu Tuyết không còn đau nhức, chậm rãi động người, từ lúc tỉnh lại liền tuyệt vọng, ánh mắt không động, giống như là một pho tượng không có linh hồn, nàng còn có tương lai sao? Cùng Hạo còn có thể gặp mặt sao? Còn có gia đình ở thế kỷ 21, cách càng ngày càng xa .

Liệt Tuấn bồi hồi đứng ngoài phòng của Tiểu Tuyết, nơi này giam cầm lòng nàng, cũng giam cầm lòng hắn, khé miệng có cười nhạt, trầm là Thiên Tử, muốn loại nữ nhân nào không có, nhưng từ khi gặp được nàng, vốn nho nhã cùng bình tĩnh, liền biến mất.

Nghĩ nghĩ vẫn là vào phòng, nội tâm cuối cùng vẫn hi vọng nàng có thể tha thứ chính mình, muốn giải thích một chút.

“Người tới đây làm gì?” Tiểu Tuyết lãnh mạc nhìn vào Liệt Tuấn.

“Đã đói bụng chưa? Muốn dùng bữa không?” Trong mắt Liệt Tuấn ẩn chứa khó hiểu, cảm xúc phức tạp.

“Ha ha ha.... Giả mèu khóc chuột chính là hành động hiện tại của người sao? Đem ta nhốt lại còn không quên bố thí sao?”

“Mị Nhi, trẫm không muốn cùng nàng âm ỉ, nàng có biết chưa từng có nữ nhân nào dám như vậy đối với trẫm hay không, nàng là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng.”

“Phải không? Có phải người muốn tru di cửu tộc ta không, hay là lăng trì, cứ tự nhiên đi, không cần khách khí.” Tiểu Tuyết cười lạnh nhìn Liệt Tuấn.

“Nàng, nàng thật đáng chết, Lý Mị Nhi - nàng không thấy lòng trẫm sao?” Mắt Liệt Tuấn nhắm chặt, hai nắm đấm nắm chặt, không chế chính mình không cần một chưởng đánh chết nàng.

“Ha ha ha... thật sự là buồn cười, người cũng có tâm sao? Người lừa gạt lòng nữ tử thiên hạ, cũng không từng đem lòng người cho nữ tử nào, ta thực thay Lệ tỷ tỷ thương tâm, loại nam nhân như người nàng cũng yêu cho được.” Tiểu Tuyết dùng hết nói móc kích thích, tốt nhất hẳn có thể một chưởng đánh chết nàng, thế là tốt nhất! Thế là điều giải thoát hết.

‘Tanh...’ một tiếng tiếp theo toàn bộ căn phòng bị Liệt Tuấn phá hủy không còn thứ gì, trong mắt Liệt Tuấn tràn đầy tơ máu, gân xanh trên trán nổi lên.

“Lý Mị Nhi đừng nghĩ trẫm thả nàng, trẫm muốn giữ lại nàng, nàng đừng có hy vọng rời khỏi, nàng đời này cũng chỉ có thể hầu hạ dưới thân trẫm, muốn gặp hoàng huynh, ha ha ha... trừ phi hoàng huynh đoạt vị, giết chết trẫm, bằng không, trẫm giam cầm nàng cả đời, đừng nghĩ thoát khỏi trẫm.” Liệt Tuấn cuồng nộ, thô bạo, kiên quyết nắm đôi tay Tiểu Tuyết.

“Không...” Tiểu Tuyết giá lạnh hô lên, cắt ngang thanh âm trong phòng.

“Vì sao đối với ta như vậy, ta rốt cuộc làm sai cái gì?” Tiểu Tuyết tê tâm liệt phế, tuyệt vọng nhìn nam nhân trước mắt.

“Vậy nàng nói trẫm làm sai cái gì, nàng lại muốn kích thích trẫm như vậy.” Ánh mắt Liệt Tuấn lóe lên đau đớn kịch liệt nhìn nữ nhân trước mặt.

“Người hỏi ta, người làm sai cái gì? Danh phận của ta là người nào của người? Người không biết? Lại muốn cưỡng bách ta, làm bẩn ta, còn hỏi ta, người làm sai cái gì sao?” Tiểu Tuyết tràn lệ, cười lạnh trào phúng nhìn Liệt Tuấn.

“Trẫm không có làm bẩn nàng, cho dù là trẫm muốn người, vậy thì thế nào? Trẫm là Thiên Tử.”

“Là không thể nào, người cao húng là có thể, còn trông nom chết sống của ngài khác sao, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tôn quý!” Tiểu Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lý Mị Nhi, trẫm muốn xem là nàng trọng yếu, hay là hoàng đệ như trẫm trọng yếu, xem hoàng huynh là vì nàng cùng trẫm trở mặt, hay là vì tình huynh đệ mà chia ly, không so đo cùng trẫm cùng có một nữ nhân.” Liệt Tuấn tàn nhẫn, cực kỳ tà mị nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết.

‘Bốp...’ Lý Mị Nhi phất tay, tát Liệt Tuấn một cái vang dội, tiếng vang thanh thúy, Liệt Tuấn sợ ngây người, cũng làm người thân bí ẩn thân trong phòng sợ ngây người.

“Ta không phải con rối, cũng không phải vật phẩm của bất luận kẻ nào, Hoàng Thượng nếu có năng lực thì giết ta, bằng không... muốn chết có rất nhiều cách không phải sao?” Tiểu Tuyết trong mắt có bình tĩnh, chân thật đáng tin, quyết tâm thề sống chết.

Nhìn ánh mắt Tiểu Tuyết thề sống chết, trong ngực Liệt Tuấn như có lỗ hổng, máu chảy không ngừng được.

“Lý Mị Nhi, trẫm sẽ không để nàng như ý.” Liệt Tuấn cuồng loạn chạy khỏi phòng, trong lúc bối rối rống một tiếng “Người trẫm xem trọng, không thể đánh mất, trông chừng nàng cho cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì, cả nhà tịch thu tài sản phạm tội chém đầu!”

Cả căn phòng lâm vào tuyệt cảnh chưa từng có, chỉ có câu rỗng kia phiêu đảng trong không khí.

70. Chương 70 : Được Cứu Thoát

Căn phòng trống trải, đôi mắt Tiểu Tuyết đại ra, tràn đầy khủng hoảng!

Trong phòng một mảnh hỗn độn, cũng không có người đến dọn dẹp, xem ra Hoàng Thượng thật sự tức giận, nhưng chuyện này trách ai?

Phòng yên tĩnh đến đáng sợ, Tiểu Tuyết thấp giọng lau nước mắt, im lặng không nói, sắc mặt tái nhợt, lòng nàng mệt mỏi không biết nên thoát bằng đường nào.

Một lúc lâu, Tiểu Tuyết quét mắt nhìn căn phòng hỗn độn, nhìn thấy một mảnh nhỏ, khéo miệng nổi lên nụ cười xinh đẹp, trong nụ cười có lạc tịch, tuyệt vọng, trống vắng.

Ôm thân thể lạnh như băng, đi đến vị trí mảnh nhỏ, tay cầm lấy mảnh vỡ bên nhọn nhất, bước chân chậm rãi thông thả, nâng giường muốn vỡ nứt lên, chậm rãi ngồi xuống, vươn tay trái, nhìn cổ tay, không chút do dự cầm mảnh vỡ cắt xuống, nhất thời máu tươi trào ra, theo cổ tay chảy xuống sàn nhà, Tiểu Tuyết lại nở nụ cười, là một nụ cười giải thoát.

“Nàng sao lại làm như thế?” Lúc ý thức Tiểu Tuyết tan rã hết, mơ hồ thấy, một bóng người từ trên xà nhà bay xuống.

Thần bí, kinh công vô cùng tốt, thả người bay xuống đất, mi nhíu chặt, vẻ mặt bối rối, nhanh chóng đi đến trước mặt Tiểu Tuyết.

“Tĩnh Nam Vương!” Mơ hồ thấy, nhìn ngài trước mắt, tâm nàng nhảy mất thả lỏng, khẽ tựa vào lòng Tĩnh Nam Vương.

“Ta rất mệt mỏi quá, cực mệt mỏi, để cho ta dựa vào một chút, chỉ một chút thôi!” Tiểu Tuyết trước khi hôn mê, lý trí cho biết trước khi mình chết có người bên cạnh, cũng tốt, ít nhất chính mình không thể lương như vậy.

“Lý Mị Nhi, Mị Nhi, không nên ngủ, bốn vương sẽ không để nàng chết, sẽ không.” Tĩnh Nam Vương cuồng loạn gầm nhẹ, luống cuống tay chân, giúp đỡ Tiểu Tuyết nằm nghiêng, đầu dựa vào mép giường, lập tức từ trong lòng lấy ra một bình thuốc bột nhỏ, rắc lên cổ tay đang chảy máu, dùng tay xé góc áo, buộc lên cổ tay Tiểu Tuyết.

Si ngốc nhìn khuôn mặt Tiểu Tuyết đang lâm vào hôn mê, trong lòng, ẩn ẩn đau đớn, thì ra lòng mình dù lạnh đậm, cũng sẽ biết đau.

Rốt cuộc nàng có ma lực gì, làm cho Hạo hoàng huynh luôn luôn lãnh mạc, thô bạo vì nàng cam nguyện trầm mê.

Khiến cho Hoàng Thượng luôn luôn lịch sự nho nhã, lại không kể thân phận bất nhót nàng, cam nguyện bị người ngoài nhục mạ, sỉ vả rằng đoạt đại tẩu của hoàng huynh.

Vậy còn chính hắn, vì sao cũng không bỏ xuống được, trong đầu luôn chứa đựng hình bóng của nàng, thậm chí đã quên cửu hận, đã quên đau xót, cô tịch nhiều năm qua.

Nghĩ đến sự quyến luyến này của mình liền chua xót, nhìn thấy nàng nở nụ cười sáng ngời, trong lòng mình liền tràn đầy hạnh phúc, nhìn nét mặt nàng thống khổ, chính mình lại đau đến không thể hô hấp.

Một màn kia luôn luôn tại trong đầu không ngừng xoay qua xoay lại, Hoàng Thượng rống giận, Lý Mị Nhi châm chọc khiêu khích, Hoàng Thượng đau, Lý Mị Nhi bình tĩnh.

Kỳ thật Hoàng Thượng là thật tâm yêu nàng, chỉ là nàng không biết, dám đem Hoàng Thượng bức điên, nam nhân dù gì cũng hiểu biết nam nhân, cho dù người kia là hoàng đế cao cao tại thượng, Tĩnh Nam Vương không khỏi thay Hoàng Thượng khổ sở, không biết nếu tương lai có một ngày, nàng cũng đối với mình như vậy, có phải hay không chính mình so với Hoàng Thượng càng cuồng bạo, nếu như là kết quả như thế, vậy tình nguyện cắt đứt phần tình cảm không nên có này, yên lặng chúc phúc nàng. Chỉ cần nàng hạnh phúc cái gì cũng tốt.

“Ân ~ đau...” Tiểu Tuyết đột nhiên mở mắt ra, cổ tay truyền đến từng trận đau đớn, miệng vết thương kia khá sâu.

“Lý Mị Nhi, có khá hơn chút nào không? Rất đau sao? Không nên đựng, một hồi sẽ không có gì!” Tĩnh Nam Vương nhìn Tiểu Tuyết nhú chặt mi, biết nhất định là miệng vết thương có cảm giác đau, đó là phản ứng với được vật, liền giải thích được nổi lên phản ứng, một hồi là không có việc gì.

Tiểu Tuyết nháy đôi mắt, có điểm mơ hồ nói “Ngài là Thiên Sứ sao? Vì sao lại giống Tĩnh Nam Vương như vậy?”

“Ha ha ha... Mị Nhi, bốn vương khi nào thì biến thành thiên sứ rồi?” Tĩnh Nam Vương nhìn cái đầu nhỏ còn mơ hồ kia, tâm tình sung sướng, khóe môi nhếch lên một cái mỉm cười chính hắn cũng không phát hiện.

Tiểu Tuyết nhìn khuôn mặt đang mỉm cười, có điểm ngẩn người, nụ cười này rất ôn nhu, thật giống ánh mặt trời nha, thiên sứ đều là dùng ánh mắt ôn nhu này tiếp đãi người sau khi lên thiên đường sao?

Chậm rãi dùng tay không bị băng nâng lên, nhẹ vỗ về mặt Tĩnh Nam Vương, có chút thô ráp, đôi mắt cực kỳ thâm trầm.

Tĩnh Nam Vương kinh ngạc nhìn tay Tiểu Tuyết xoa mặt mình, muốn kêu ngừng, nói đến bên miệng lại thu trở về, đôi mắt ám trầm nhìn Tiểu Tuyết.

Tĩnh Nam Vương — Liệt Vinh Khang, si ngốc nhìn Tiểu Tuyết hai má mất máu quá nhiều mà trắng bệch, môi phút chốc đặt lên trán Tiểu Tuyết. Không muốn dọa nàng, nhẹ nhàng như che chở trên bảo, môi có chút lạnh, kích thích cảm giác của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết đột nhiên trong đầu nhớ tới bóng người trước khi hôn mê.

“A...” Tiểu Tuyết thét chói tai một tiếng.

“Ta không chết? Làm sao có thể?” Tiểu Tuyết cúi đầu nhìn cổ tay bị băng lại, máu đã ngừng chảy, còn có chút đau đớn mơ hồ, ngoài ra không bị gì.

“Bốn vương sẽ không để cho nàng chết? Cũng không cho ai hại nàng chết?” Liệt Vinh Khang có điểm thất vọng nhìn bộ dáng Tiểu Tuyết sau khi thanh tỉnh, nếu nàng vẫn giống vừa rồi mơ mơ hồ hồ, có phải hay không chính mình có thể cùng nàng thân cận thêm một ít.

“Là ngài đã cứu ta? Cảm ơn Tĩnh Nam Vương gia!” Tiểu Tuyết thần nhiên nhìn hắn.

“Vì sao lại tỉnh nhanh như vậy, vì sao không cho bốn vương trong mộng dài thêm một chút, cho dù ngày sau chỉ có thể nhớ lại cũng tốt!” Liệt Vinh Khang cúi đầu thở dài.

Tiểu Tuyết nhìn đôi mắt hắn đột nhiên hiện lên bị thương, trong lòng xẹt qua đau đớn.

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, thật xin lỗi.” Tiểu Tuyết chân thành xin lỗi.

“Nàng không hận bốn vương?” Liệt Vinh Khang sững sờ, có điểm không tin nhìn Tiểu Tuyết.

“Ta vì sao phải hận ngài, ngài không biết hận một người rất mệt à?” Tiểu Tuyết khó hiểu nhìn hắn.

“Nhưng là bốn vương lúc trước từ Hạo Vương phủ bắt nàng đi, còn giam lỏng nàng.” Liệt Vinh Khang sau khi nói ra không dám nhìn ánh mắt Tiểu Tuyết.

“Vậy thì thế nào, ngài cũng không có xúc phạm tới ta, lại nói có ai bị giam lỏng mà còn được chăm sóc tốt như vậy đâu?” Tiểu Tuyết như nghĩ tới cái gì nhìn Liệt Vinh Khang.

“Thật sự không hận bốn vương?” Liệt Vinh Khang vẫn là không thể tin nhìn thiên hạ trước mắt.

“Tĩnh Nam Vương gia, có phải hay không ngài có chứng vọng tưởng khi bị bắt nha, bằng không ta nói không hận ngài, sao lại cũng không tin vậy chứ?”

“Nàng trước kia không cho ta sắc mặt nào.” Nói xong phát hiện mình thế nhưng không tự xưng ‘bốn vương’ với nàng.

“Đó là trước kia không hiểu biết ngài nha, hiện tại ngẫm lại có chút hiểu lầm với ngài rồi.” Tiểu Tuyết ngưng ngưng đỏ mặt, đối với Tĩnh Nam Vương, Tiểu Tuyết biết mình có thể cùng hắn trở thành bằng hữu, huống hồ Nguyệt phi còn có phó thác chính mình chiếu cố hắn một chút, Tiểu Tuyết cũng không quên mất. Trong đầu hiện lên khuôn mặt tái nhợt của Nguyệt phi, trong lòng đối Tĩnh Nam Vương lại đồng tình.

“Nàng hiểu bốn vương sao?” Liệt Vinh Khang trợn to mắt, lại càng không tin ngờ ngác nhìn Tiểu Tuyết.

“VẬY về sau trở thành bằng hữu không phải chậm rãi tìm hiểu sao? Lại nói trực giác của ta thực linh nghiệm.” Tiểu Tuyết có điểm buồn cười nhìn Tĩnh Nam Vương đột nhiên đại ra.

“Nàng còn muốn cùng bốn vương làm bằng hữu à?” Liệt Vinh Khang kêu sợ hãi ra tiếng, thật sự làm hắn rất khiếp sợ.

“Trừ phi ngài không muốn?” Về mặt Tiểu Tuyết chăm chú nhìn Liệt Vinh Khang.

“Nguyên ý, trăm ngàn lần đều nguyên nguyên ý.”

“Kỳ thật được một Vương gia làm bằng hữu không phải rất tốt sao, ít nhất có người làm chỗ dựa, đúng không?” Tiểu Tuyết đột nhiên phát giác cùng Tĩnh Nam Vương ở chung một chỗ thực nhẹ nhàng, không có áp lực, không có băn khoăn, tựa như cùng Ngao Trình.

Nhớ tới Ngao Trình, trong lòng Tiểu Tuyết có chút vương vấn, không biết hắn hiện tại thế nào, từ lần chia tay trước không nhớ được bao lâu không gặp hắn, không biết hắn khoẻ không?

Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang, nhìn ánh mắt Tiểu Tuyết mê ly, suy nghĩ đi nơi nào, trong lòng nổi lên chua xót, chắc nàng lại nghĩ tới Liệt Hạo rồi.

“Có thể mang muội rời khỏi nơi này không?” Tiểu Tuyết chờ mong nhìn Tĩnh Nam Vương.

vì là bằng hữu nên đối xử hô luôn cho thân thiết nhé

“Muội xác định muốn rời khỏi sao?”

“Ừ, rời khỏi nơi này, rời khỏi hoàng cung, rời khỏi hết thảy!” Tiểu Tuyết kiên định nhìn Tĩnh Nam Vương.

71. Chương 71 : Rời Khỏi

Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang nhìn ánh mắt kiên định của Tiểu Tuyết, rung động không nói nên lời.

“Mị Nhi, kỳ thật Hoàng Thượng hắn là thật tâm yêu muội, chỉ là dùng cách cường ngạnh để chứng tỏ mà thôi.”

“Phải không? Vậy cũng thật là bất hạnh uôi, thứ tình yêu khiến người khác thống khổ này, có cũng như không mà thôi.” Tiểu Tuyết khẩu khí thương xót.

“Kỳ thật hắn cũng không có mạo phạm muội, thật sự!” Liệt Vinh Khang vẫn là nhện không được nói ra tình hình thực tế, không muốn nàng có gánh nặng, cũng không muốn nàng đoán mò.

Ánh mắt Tiểu Tuyết nghi hoặc, nhìn Tĩnh Nam Vương muốn chứng thực.

“Đừng hoài nghi, là thật, bốn vương luôn luôn ở đây, cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình.”

“Vậy tại sao...” Tiểu Tuyết không dám tin nhìn Liệt Vinh Khang.

“Đó là quỷ kế của Ngụy Linh Lung, ả muốn loại bỏ muội, chỉ có như vậy muội mới có thể cam tâm tình nguyện rời đi, như vậy ả mới có thể được Hạo Vương yêu, không phải sao?”

“Thì ra là như vậy, ha ha ha... chẳng lẽ nàng ta cho rằng ta rời khỏi thì Hạo có thể yêu nàng ta sao? Là thế phải không?” Tiểu Tuyết thì thào tự nói. Mặt lộ vẻ mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại có cô đơn như có như không.

“Muốn bốn vương báo cho Hạo Vương không, muội...” Liệt Vinh Khang kìm nén đau đớn cùng không cam lòng trong tim, chỉ cần nàng hạnh phúc là được. Trong lòng Tĩnh Nam Vương vẫn tự thuyết phục chính mình.

“Không cần!” Tiểu Tuyết thốt ra.

Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang có điểm mơ hồ, trong lòng có rất nhiều nghi vấn!

“Muội không muốn làm người có tội với Liệt Quốc, cũng không muốn bản thân mang tội danh hồng nhan họa thủy, muội chỉ muốn cuộc sống thật tốt, bình thản, Hạo là thân Vương, là hoàng huynh ruột thịt của Hoàng Thượng, nếu muội ở giữa làm cho tình cảm bọn họ tan vỡ, sẽ khiến Thái Hậu khó xử, không phải sao? Muội vốn là không nên xuất hiện tại nơi này, hiện tại chỉ có rời đi mới đối với tất cả mọi người là tốt nhất.” Ra quyết định phải rời khỏi thì trái tim Tiểu Tuyết rất đau, nhưng cố tình lại muốn giả bộ không để ý.

“Chẳng lẽ muội không yêu hấn sao? Vì sao?” Liệt Vinh Khang khó hiểu nhìn vẻ mặt bình thản của Tiểu Tuyết, lòng, có chút vui mừng, mặc dù có điểm không quang minh.

“Yêu không phải là cố giữ lấy, là một loại cho đi và chúc phúc, kỳ thật chỉ cần đối phương hạnh phúc, cần gì phải sống cùng nhau? Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, ai có thể nói cuộc gặp ngày sau không phải vì bản thân mình mà chuẩn bị, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, không phải sao?”

Liệt Vinh Khang nghe xong lời này, hoàn toàn rung động, là dạng nữ nhân gì lại có khí phách như vậy, là gia đình thế nào mới có thể tạo ra một nữ nhân như vậy, nàng là nữ nhi Tướng quân Liệt Quốc sao, là Tướng Quân phủ tiểu thư mà mình biết sao? Phải không?

Giờ khắc này Tĩnh Nam Vương thật không xác định?

“Tĩnh Nam Vương!” Tiểu Tuyết thấy Liệt Vinh Khang ngu ngơ nhìn chính mình, khẽ gọi một tiếng.

Liệt Vinh Khang hoàn hồn nhìn Tiểu Tuyết, muốn nói lại thôi!

“Mị Nhi, muội xác định phải rời khỏi, rời khỏi Hạo Vương?” Cuối cùng nhịn không được hỏi.

“Không phải nói chỉ có muội rời khỏi Hạo, hấn có thể yêu Ngụy Linh Lung sao? Muội đây thành toàn cho nàng ấy.”

“Nhưng bốn vương không cho là như vậy, nếu muội rời đi mới là lúc bị kịch bắt đầu?” Liệt Vinh Khang lo lắng nhìn Tiểu Tuyết.

“Có sao? Ít nhất bọn họ sẽ có lo lắng, muội không nghĩ mình lớn lao đến như vậy đâu.” Nghĩ nghĩ, Tiểu Tuyết nở nụ cười đùa cợt.

Lúc này ngoài cửa có tiếng ‘xuyt xuyt’, Tĩnh Nam Vương bảo Tiểu Tuyết im lặng, còn hấn lặng yên đi vào phía sau cửa.

Mặt Tiểu Tuyết trắng bệch, có chút khấn trương, xem ra hoàng đế này bày ra cơ sở ngầm cùng người mai phục tại trong viện, khẳng định không ít.

Tĩnh Nam Vương thả người bay lên xà ngang, Tiểu Tuyết kinh ngạc thiếu chút nữa phát ra tiếng, thấy Tĩnh Nam Vương ý bảo im lặng, Tiểu Tuyết liền dùng tay che miệng. Bất buộc chính mình trấn định.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc Tiểu Tuyết đứng im là lúc, Tĩnh Nam Vương bắt lấy Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nhảy lên, kia tư thế thật là tiêu sái.

Chân chạm vào cửa sổ, khẽ dùng lực, bay lên trời, dáng người nhẹ nhàng lướt qua cửa sổ, phút chốc một tiếng, thừa dịp hoàng hôn, hướng ra phía ngoài bay đi. Động tác kia cực nhanh làm cho Tiểu Tuyết chắc lưỡi!

“Người đâu, mau bẩm Hoàng Thượng, có một hắc y nhân mang Mị Vương phi đi.” Ngoài phòng có người nghe được tiếng động, đẩy cửa vào phòng, phát hiện Tiểu Tuyết không thấy, nhất thời gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng.

Câu nói của Hoàng Thượng cùng thanh âm rống giận khiến người khác không dám lời là “...trông chừng nàng cho tốt, nếu xảy ra chuyện gì, cả nhà tịch thu tài sản phạm tội chém đầu.” Người ẩn nấp trong viện cực kỳ nhiều, bên ngoài đều có thị vệ gác, vì sao còn có người có thể tới đi tự nhiên như vậy, chuyện này không khỏi làm người người căng sợ hãi, người này nhất định không đơn giản.

Đợi lúc hoàng đế đã đến thì Tiểu Tuyết sớm không thấy bóng dáng.

“Ai nói cho trẫm biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Liệt Tuấn thô bạo nhìn thị vệ thân cận đang quỳ xuống trước mặt.

“Bẩm Hoàng Thượng... thuộc hạ vô năng, không thể trông giữ Mị Vương phi tốt, thỉnh... thỉnh Hoàng Thượng trách phạt!” Đêm trong triều lạnh lùng, thị vệ người người mồ hôi như mưa, cả người run run.

“Các người đều là thị vệ thân cận của trẫm, ngay cả trẫm lớn lên như thế nào các người cũng đều thấy rõ, hiện tại lại nói với trẫm như thế.... Các người nói xem, trẫm nên trị tội các người như thế nào đây?” Liệt Tuấn tà mị đảo mắt qua một thị vệ.

“Thỉnh Hoàng Thượng ban chết!”

“Ban chết? Không phải quá đơn giản rồi sao?” Liệt Tuấn tàn nhẫn nhìn thị vệ đang quỳ xuống đất.

Tay Liệt Tuấn vỗ hai cái, lập tức trong bóng đêm, bốn người xuất hiện.

“Mang đi, trẫm không muốn nhìn thấy bọn họ, giao cho các người xử trí, sau liền đi điều tra rõ hắc y nhận mang Lý Mị Nhi đi là ai.”

“Tuân mệnh!” Bốn người như trăm miệng một lời.

Nháy mắt bóng đêm đã bao phủ.

“Lý Mị Nhi, trẫm sẽ không ngừng tay, sẽ không, một ngày nào đó nàng sẽ thuộc về trẫm, chỉ thuộc về trẫm!” Ánh mắt Liệt Tuấn hơi bi thương, đảo qua căn phòng giam cầm Tiểu Tuyết, bên chiếc giường vỡ nát thấy một vũng máu, đáy lòng Liệt Tuấn liền bối rối. Nàng làm sao vậy? Vì sao bị thương, là ai?

Trên đời này còn có ai dám dẫm thương nàng, trẫm cũng không nguyện dẫm thương nàng dù chỉ một chút nào, là ai? Cười lạnh, mặc kệ là ai, đã khiến trẫm cảm giác muốn giết người.

72. Chương 72 : Trong Hoàng Cung Rung Chuyển

Liệt Hạo liếc mắt đảo qua Trương Thanh đang quỳ xuống đất, trong mắt ẩn chứa tức giận ngưng tụ.

“Vương gia, thuộc hạ đã điều tra, Ngụy phi hạ thuốc mê Mị phi, đưa vào ‘Mai viên’. Đó là cấm địa của Hoàng Thượng, thuộc hạ không dám tùy tiện xâm phạm, thỉnh Vương gia trách phạt!” Trương Thanh không dám nhìn sắc mặt Vương gia, trong lòng hoảng sợ.

“Tra được người lần trước tập kích sao?”

“Ám Ảnh hôm qua tiến đến báo tin, là... là...” Trương Thanh mặt trắng bệch không dám nói ra khỏi miệng.

“Nói!” Liệt Hạo lớn tiếng quát mắng, trong lòng đã có đáp án, chính là chính hắn lại không thể tin tưởng, trừ phi chính miệng nghe được.

“Là... là Ám Ảnh của Hoàng Thượng.” Trương Thanh nói ra toàn bộ, trong lòng run run cực kì lo lắng.

Liệt Hạo nhắm chặt mắt, trái tim lại đau kịch liệt, vì sao? Bỏn vương làm sai chỗ nào? Sao lại trừng phạt bốn vương như vậy? Vì sao? Mẫu hậu! Người hãy cho nhi thần biết nên làm như thế nào đây?

“Vương gia...” Trương Thanh len lén liếc mắt nhìn Vương gia, dù chỉ là liếc mắt qua nhưng Trương Thanh thật không cam lòng. Người ngoài đều biết Vương gia tâm tình khó đoán, lãnh mạc, tàn khốc... nhưng Vương gia cũng có một mặt yếu đuối, đó chính là Mị phi, cho dù Vương gia cùng thiên hạ đối địch cũng không muốn thương tổn Mị phi chút nào. Nhưng Hoàng Thượng cùng Thái Hậu là người thân duy nhất của Vương gia, thế mà hiện tại lại... Trương Thanh không dám tưởng tượng Vương gia sẽ thế nào.

“Tình Nam Vương có động tĩnh gì?” Liệt Hạo đột nhiên hỏi, vẻ mặt bi thương nháy mắt bị che dấu, nhanh đến nỗi khiến người ta có cảm giác nghi ngờ cảm xúc bị thương vừa rồi là thật hay ảo.

“Tĩnh Nam Vương vẫn án binh bất động, nhưng thuộc hạ đã tra được, Tĩnh Nam Vương biết được tất cả, lúc Vương gia hòa thân Tĩnh Nam Vương từng phái người âm thầm đi theo, nhưng cũng không có nguy hại Vương gia, thuộc hạ thật không hiểu?” Trương Thanh vẫn không hiểu tâm tư Tĩnh Nam Vương gia.

Người này, làm cho Trương Thanh lại không nhìn thấu.

“Người không hiểu, bổn vương hiểu được!” Liệt Hạo như có chút suy nghĩ nói, đôi mắt có cảm giác mê ly.

“Vương gia hiểu được?” Trương Thanh càng hồ đồ hơn.

“Người đi xuống đi, để Âm Ảnh đợi mệnh, bổn vương muốn gặp hắn, tiếp tục nhìn chăm chăm Tĩnh Nam Vương, nhìn hắn có động tĩnh gì? Bổn vương muốn hết thấy phải rõ như lòng bàn tay.” Ánh mắt Liệt Hạo lộ ra hung ác, sắc mặt khê biến nhiều lần. Môi cắn chặt, có chút tà mị nhếch nhẹ.

Liệt Hạo cân nhắc một chút, có nên đến nhìn Vương phi Công Chúa kia không. Môi cong lên độ cong, cười lạnh!

Bổn vương muốn xem người tự bào chữa thế nào với bổn vương, hi vọng người đừng khiến bổn vương thất vọng mới tốt.

‘Hạo cung’ trong hoàng cung.

“Người đâu, nhanh đến Ngự Quốc đem phong mật hàm đưa đến tay hoàng huynh, không thể có sai sót, nếu như làm không được, đưa đầu tới gặp bổn cung.” Ngự Linh Lung kích động gọi cung nữ bên ngoài.

“Tuân mệnh! Thỉnh Công Chúa yên tâm, nô tỳ định không phụ sở vọng!”

“Đi, bổn cung tin tưởng người!”

Bổn cung nữ tùy thân của Ngự Quốc Công Chúa, là cao thủ của Ngự Quốc, công phu bọn họ sâu không lường được. Người ngoài không biết, cao thủ Ngự Quốc đều là giả trang cung nữ tướng mạo bất phàm, vì bảo vệ an toàn cho hoàng cung, mỗi lần, từ Hoàng tử đến Công Chúa, cũng có cao thủ bảo hộ bên ngoài, đó cũng là bí mật của Ngự Quốc.

Cửa đột nhiên bị đá văng ra!

“Vương gia? Thần thiếp tham kiến Vương gia!” Ngự Linh Lung kinh ngạc, hành lễ bái kiến.

“Nói, người có mục đích gì?”

“Vương gia, ngài nói vậy là sao? Linh Lung nghe không hiểu?”

“Người nghe không hiểu? Ha ha ha... Ngự Linh Lung, bổn vương như thế nào không biết Công Chúa như người tâm cơ giả dối thật nhiều, hay là ta nói oan cho người?” Liệt Hạo tựa tiểu phi tiểu nhìn ánh mắt trốn tránh của Ngự Linh Lung.

“Vương gia, thiếp không có, thỉnh Vương gia minh xét!” Ngự Linh Lung đánh cuộc, chỉ cần không có chứng cứ rõ ràng, cho dù Vương gia đoán ra chuyện làm hôn mê Mị phi, cũng không thể làm gì được nàng.

“Minh xét? Ha ha ha... Thật tốt, vậy bổn vương không ngại cùng người chơi đùa, đừng tưởng rằng bổn vương không có chứng cứ, liền thấy không có việc gì. Xem ra cũng đã đến lúc bổn vương nên để hoàng huynh người đến Liệt Quốc nhìn thấy người, có lẽ Hoàng Thượng Ngự Quốc có thể cho bổn vương đáp án vừa lòng?”

“Vương gia, cho dù hoàng huynh đến, thiếp cũng không có gì để nói. Ngự Linh Lung, đừng tưởng rằng Ngự Quốc chính là ô dù của người, chọc giận bổn vương, cho dù Ngự Quốc bổn vương cũng không để vào mắt!” Liệt Hạo tàn nhẫn nói. “Lúc trước bổn vương đáp ứng hòa thân, một là kể hoàn binh, hai là không muốn cùng Mẫu hậu xung đột chính diện, bất quá người lại không biết thân biết phận, cũng đừng trách bổn vương tàn nhẫn!”

“Vương gia... vì sao? Linh Lung yêu ngài như vậy, vì sao ngài lại đối xử với Linh Lung như vậy? Vì sao?” Ngự Linh Lung chịu đựng không nổi khóc lên, trong lòng giống như rơi vào vực sâu vạn trượng.

“Người không nên động đến Tuyệt nhi của ta. Không nên! Không ai có thể động đến nàng, vĩnh viễn sẽ không!”

“Vậy xin hỏi Vương gia, Linh Lung có cái gì so ra kém nàng, có cái gì chứ?” Ngụy Linh Lung không cam lòng hỏi, nước mắt tràn trên mặt trong đáng thương, nhưng Liệt Hạo cũng không vì thế mà động tâm.

“Không vì cái gì cả, yêu là không cần lý do!” Liệt Hạo nhẹ nhàng nói.

Trong mắt tình ý nồng đậm, ánh mắt kia là vì Lý Mị Nhi, mà nàng chưa từng có được ánh mắt hân dù chỉ một chút, đừng nói là ánh mắt thâm tình như vậy.

Ngụy Linh Lung cười nhạt, nàng thua thảm như vậy sao? Nguyên tưởng rằng chỉ cần trừ bỏ Lý Mị Nhi, ít nhất hẳn có thể nhìn đến bản thân nàng thêm vài lần, nhưng giờ thì sao? Ngay cả mộng cũng bị phá tan?

“Bốn vương cảnh cáo người, nếu như lại có lần sau, bốn vương sẽ không xử phạt nhẹ nhàng. Thậm chí không tiếc để cho người biến mất!” Liệt Hạo không mang theo cảm tình nhìn quét Ngụy Linh Lung một vòng, phẩy tay áo bỏ đi.

Ngụy Linh Lung suy yếu ngồi phịch xuống đất, nước mắt chảy trên mặt từng giọt rơi xuống đất, phát ra tiếng tí tách, làm tan nát trái tim lạnh băng của Ngụy Linh Lung.

Đột nhiên trong ‘Hạo cung’ phát ra tiếng cười lớn thấu tâm can, từng trận mịt mờ. Ra khỏi cung không xa Liệt Hạo nhíu chặt mi, bộ mặt xúc động, hai tay nắm chặt, cuối cùng không quay đầu, nhanh hướng Liệt Càng Cung bước đến.

73. Chương 73 : Yêu Nàng? Hay Là Hận Ta?

Ngày hôm đó, toàn bộ Liệt Càng Cung của hoàng đế bao phủ trong mờ mịt.

“Bẩm Hạo Vương, Hoàng Thượng hôm nay long thể bất an, xin mời Hạo Vương...” Tiểu Đức tử không dám nhìn ánh mắt Hạo Vương.

Thật khiến hai bên khó xử, cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Hoàng Thượng từ lúc lâm triều đến bây giờ đều không nói chuyện, trực tiếp đem đồ vật trong Liệt Càng Cung đạo cho tan nát, ngay cả Hạo Vương đến cũng không muốn gặp, khiến cho bọn nô tài như hắn vô cùng khó xử. Hoàng Thượng tất nhiên là không thể chọc, nhưng Hạo Vương gia lại càng không thể động vào.

“Công công thông truyền một chút, bốn vương không tin Hoàng Thượng không muốn gặp bốn vương!” Liệt mất nhìn hướng cửa cung.

“Hạo Vương gia, ngài không cần làm khó nô tài, nô tài có mấy cái lá gan cũng không dám lừa ngài, thật là Hoàng Thượng hôm nay ban thánh chỉ bắt luận kẻ nào cũng không gặp.” Tiểu Đức tử càng nói thanh âm càng nhỏ, thân thể không ngừng run run, sợ tới mức mặt đều tái mét.

“Phải không? Vậy bốn vương muốn hỏi hỏi công công, Hoàng Thượng có truyền Thái Y chưa?” Liệt Hạo nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Đức tử.

“A...Hoàng Thượng không cho nô tài gọi Thái Y, nói là long thể không có chuyện gì, chỉ là có chút mệt nhọc, nô tài đã phân phó ngự thiện phòng làm một chút canh khai vị cho Hoàng Thượng, hiện tại... hiện tại...” Tiểu Đức tử mồ hôi lạnh tuôn ra!

“Tiểu Đức tử, người có biết nếu chậm trễ làm nguy hại long thể Hoàng Thượng thì sẽ bị tội gì không? Thái Y không đến xem mạch sao người có thể kết luận Hoàng Thượng không có chuyện gì, xem ra người cũng có thể làm Thái Y? Như thế nào? Muốn bốn vương tự mình tiến vào sao?” Liệt Hạo tà ác nhìn Tiểu Đức tử đang muốn trốn tránh.

“Vương gia tha mạng! Nô tài... nô tài tội đáng chết vạn lần, thỉnh Vương gia ban tội!” Tiểu Đức tử chịu không nổi Liệt Hạo cứ đe dọa, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nói ra nguyên do Hoàng Thượng không muốn gặp.

“Nói cách khác Hoàng Thượng là tâm tình không tốt, cho nên không muốn gặp bốn vương?”

“Bẩm Vương gia, đúng vậy, hơn nữa là cực kì không tốt, nô tài chưa từng thấy Hoàng Thượng như vậy bao giờ, hiện giờ trong phòng một mảnh hỗn độn, Hoàng Thượng cũng không cho nô tài tới gần nữa khác, bọn nô tài cũng không biết làm thế nào cho phải.”

Tiểu Đức Tử nghĩ rằng có lẽ Vương gia có biện pháp, trong lòng khó tránh khỏi có điểm chờ mong Hạo Vương trước mắt có thể bình ổn Hoàng Thượng, phải biết rằng ở Hoàng Thành này ai cũng đều biết Hạo Vương là người thân nhất với Hoàng Thượng! Có lẽ nay cũng chỉ có Hạo Vương mới có thể đến gần Hoàng Thượng.

Liệt Hạo im lặng, lướt qua công công một mình đi vào Liệt Càng Cung.

Lúc Liệt Hạo bước vào trong phòng nhìn thấy Hoàng Thượng đang tàn tạ cùng âm u.

Hoàng Thượng đứng trong phòng hai tay đặt sau lưng, mắt nhìn về phương xa, nơi đôi mắt ẩn giấu tình cảm mãnh liệt cùng tưởng niệm.

Hoàng Thượng thế này, Liệt Hạo chợt ngẩn ra, người này là hoàng đệ mình biết từ ba tuổi, vẫn là người hân muốn bảo hộ, trong hoàng cung có rất ít tình thân, nhưng trong lòng Liệt Hạo lại tràn ngập tình huynh đệ.

Bởi vì chính mình chưa bao giờ có tâm tư tranh quyền đoạt lợi, mà hoàng đệ cũng không có tâm tư này, nhưng ngôi vị hoàng đế cuối cùng cũng phải có người kế thừa, mà mình lấy lý do tính cách có vấn đề, cuối cùng, chính mình không để ý đến người ngang dọc phản đối, kiên quyết ủng hộ hoàng đệ lên ngôi vị hoàng đế.

Cho đến nay hân đều luôn ở một bên cẩn thận quan tâm, dù biết hoàng đệ trở thành hoàng đế rồi, cũng không còn là tiểu hoàng đệ nhỏ mà mình cần phải bảo vệ, Liệt Hạo nghị thế nên cũng không hối tiếc gì nhiều. Bất quá, từ ngàn xưa hoàng đế nên đoạn tuyệt tình ái mới không bị tình cảm kềm chế, đó cũng là lý do mà hân không muốn lên ngôi vua.

Ngôi vị hoàng đế đối với người bình thường mà nói là có lực hấp dẫn rất lớn, nhưng Liệt Hạo cũng hiểu được người ngồi trên ngôi vị hoàng đế từ nay về sau sẽ không có ‘tự do cùng cảm tình’. Hoàng đế là cô độc, là tịch mịch, cũng là quyền uy, lúc trước chính mình có lẽ do ích kỷ, cũng có lẽ là yếu đuối, trốn tránh trách nhiệm nên mới làm vậy, nhưng lại làm cho hoàng đệ lưng đeo gánh nặng cả đời.

Đột nhiên nhìn thấy Hoàng Thượng như vậy, trong lòng Liệt Hạo, là đau đớn, là thương tâm, nhưng...

“Hoàng Thượng, thần nghe nói long thể ngài lâm bệnh, đặc biệt đến xem!” Liệt Hạo che dấu mục đích chính khi đến đây, chỉ cần Hoàng Thượng buông tay, vậy chính mình liền đem hân trở thành tiểu hoàng đệ nhỏ tuổi xưa kia.

Liệt Tuấn quay lưng che dấu chua xót cùng không cam lòng trong lòng, nghe thấy ngũ khí quan tâm của hoàng huynh, trong lòng không biết vì sao co rút đau đớn một chút.

“Trẫm không có chuyện gì, thỉnh hoàng huynh yên tâm.”

“Hoàng Thượng, ngài không vui sao? Là chuyện gì?”

“Hoàng huynh thật sự quan tâm tâm tình trẫm sao?” Hoàng Thượng đột nhiên xoay người, ánh mắt đặt trên ngài Liệt Hạo, tạo thành thế mặt đối mặt.

“Hoàng Thượng, ngài là hoàng đế của Liệt Quốc, tâm tình của ngài trực tiếp ảnh hưởng toàn bộ vận mệnh của Liệt Quốc, không chỉ thần, chỉ cần là người của Liệt Quốc, không thể không quan tâm đến Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng chớ nên màng đến sự lo lắng trong lòng, hết thấy lấy đại cục làm trọng!” Liệt Hạo bình thần nhìn, trong mắt không có một tia tạp chất, tất cả đều là sự quan tâm chân thật.

“Nếu trẫm muốn một nữ nhân, chỉ cần nài, hoàng huynh có đồng ý không?”

“Hoàng Thượng, nữ nhân đối với ngài chính là thứ phụ phẩm, không thể động tâm, ngài là Hoàng Thượng phải biểu lộ công bằng mới được, như vậy mới có thể bình ổn tam cung, mới có thể trấn định lòng người!” Liệt Hạo ý vị thâm trường nhìn Liệt Tuấn.

“Ha ha, hoàng huynh lúc trước chính là vì điều này, mới đem ngôi vị hoàng đế giao cho trẫm sao?” Liệt Tuấn châm chọc nhìn Liệt Hạo.

“Hoàng Thượng! Ngài sao có thể suy nghĩ như vậy, ngôi vị hoàng đế là phụ hoàng lưu lại, người kế thừa không phải luôn luôn...”

“Vậy cũng không nên là trẫm, luận tuổi tác hẳn là huynh hoặc là Tĩnh Nam Vương mới đúng, nếu trẫm không phải Hoàng Thượng, hiện tại trẫm sẽ không phiền não như vậy, trẫm rất muốn mang theo nữ nhân yêu mến vĩnh viễn rời đi, tìm một chỗ chỉ thuộc về chúng ta sống cuộc sống đơn giản bình thường.” Liệt Tuấn trong lòng suy nghĩ tới nhân gian tiên cảnh kia, khóe miệng nhếch nhẹ.

“Hoàng Thượng, ngài là ngọc sáng đứng đầu, lấy dân sinh thiên hạ làm trọng, thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!”

“Cuộc sống như thế không phải hoàng huynh cũng muốn à? Hay là trẫm đã đoán sai?” Lại hỏi tiếp “Hoàng huynh không hỏi nữ nhân trẫm yêu là ai sao?” Liệt Tuấn quyết định thẳng thắn, không muốn thống khổ dày vò.

“Nữ nhân Hoàng Thượng yêu thật may mắn, Lệ phi nương nương nếu biết Hoàng Thượng như vậy, hẳn sẽ không đành lòng!” Ánh mắt Liệt Hạo bình tĩnh mà thông dong, không có khác thường.

“Ha ha, hoàng huynh muốn trốn tránh, phải không? Nhưng là trẫm không muốn, thật sự không muốn, hoàng huynh với trẫm thật sự là huynh đệ ruột thịt, ngay cả ánh mắt yêu thích nữ nhân đều không sai biệt. Không phải sao? Trẫm nghĩ hoàng huynh là người thông minh, không khó lý giải!” Trong mắt Liệt Tuấn ánh sáng lan tràn, có xu thế ngày càng lan rộng.

Liệt Hạo nhíu chặt mi, im lặng, ngơ ngác nhìn Hoàng Thượng.

“Hoàng huynh không cần hoài nghi, chính là như lòng huynh nghĩ, trẫm yêu nàng, lần đầu tiên yêu một nữ nhân, cũng không nghĩ...” Liệt Tuấn thở dài một tiếng. Nếu như có thể, trẫm sao lại nguyện ý cùng hoàng huynh đồng thời yêu một nữ nhân thể chứ, không nghĩ sẽ lại yêu như thế.

“Hoàng Thượng là yêu nàng? Hay là hận ta?” Liệt Hạo gian nan hỏi ra bất an che giấu trong lòng.

“Vậy ý hoàng huynh sao? Trẫm nên yêu hay là hận?” Liệt Tuấn cười to, nụ cười pha lẫn tư vị thống khổ.

“Thần không dám, chính là nếu Hoàng Thượng cứ khẳng khẳng một mực, vậy thần cũng bất lực. Tuyệt nhiên là Vương phi bốn vương đời này không có khả năng buông tay, đời này nàng chỉ có thể thuộc về bốn vương.”

“Phải không? Nói như vậy trẫm phụ ý hoàng huynh rồi? Đúng không?”

“Xin hỏi Hoàng Thượng có phụ ý sao? Lúc bốn vương lọt vào bẫy thật chỉ là đánh lén bất ngờ sao?” Liệt Hạo nhìn ánh mắt Hoàng Thượng né tránh, tâm, đau đớn.

“Trẫm cũng không hối hận, bất quá trẫm sẽ không buông tay! Vĩnh viễn sẽ không, thỉnh hoàng huynh hiểu được!” Nếu đã thẳng thắn, sẽ không giấu diếm.

Liệt Hạo nhìn ánh mắt trẫm mê của Hoàng Thượng, biết nhiều lời vô ích. Trong lòng như ngưng kết vật nặng, có lẽ từ lúc ngôi vị hoàng đế được ổn định, hẳn và Hoàng Thượng đã có ngăn cách, phần ngăn cách không thể vượt qua, cho dù không có Tuyệt nhi, cũng không có khả năng, định luật này, chỉ là hẳn không chịu thừa nhận thôi.

74. Chương 74 : Ngài Yêu Cuối Cùng!

Tiểu Tuyết sau khi rời khỏi hoàng cung vẫn bị Tĩnh Nam Vương giấu ở một chỗ cực kì bí mật ở ngoài cung.

Lúc ấy Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang thật ra thập phần kinh ngạc, không rõ Tiểu Tuyết vì sao để mình đem nàng giấu kín, hiện tại cùng Tiểu Tuyết tiếp xúc thời gian dài, bỗng nhiên cũng sáng tỏ tâm tư Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết chính là cần sự yên lặng, là muốn bình tĩnh, nàng không muốn biết hết thấy sự tình gì đang diễn ra trong hoàng cung, nhưng Tĩnh Nam Vương cũng không thể không để ý, kỳ thật Liệt Vinh Khang biết trong lòng Tiểu Tuyết tưởng niệm Hạo Vương, chính là bị ẩn sâu trong lòng, có lẽ người khác không biết, nhưng Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang lại nhìn thấu.

Trong vườn hoa!

“Tiểu thư, đây là hoa gì vậy, nô tỳ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua?” Tiểu Lan ở một bên hỗ trợ, một bên hâm mộ.

“Tiểu Lan, đây gọi là hoa Tulip, cũng không biết thổ nhưỡng nơi này nó có sống được không, tỳ cũng chỉ là trồng thử mà thôi.” Tiểu Tuyết một bên làm việc, một bên lo lắng.

Tiểu Lan chính là nha hoàn chiếu cố Tiểu Tuyết lần trước lúc bị Tĩnh Nam Vương bắt đi, hiện tại Tĩnh Nam Vương đem Tiểu Lan đưa tới hầu hạ Tiểu Tuyết, biết Tiểu Tuyết không thích quá nhiều người hầu hạ, cho nên cũng không phái nhiều người đến, mà Tiểu Lan làm nha hoàn thân cận Tĩnh Nam Vương, Tĩnh Nam Vương biết Tiểu Lan nhất định có thể hầu hạ tốt Tiểu Tuyết.

“Tiểu Lan, hôm nay Tĩnh Nam Vương gia sẽ đến sao?” Tiểu Tuyết lơ đãng hỏi.

“Ha ha ha... tiểu thư, người nhớ Vương gia sao?” Tiểu Lan ở bên Tiểu Tuyết vài ngày, thật là thích chủ tử không làm cao này, mà nhìn thấy ánh mắt Vương gia biểu lộ thâm tình với tiểu thư, lại làm cho Tiểu Lan cảm động rồi tỉnh rồi mù. Với Tiểu Tuyết cũng càng yêu thích, dần dần lâu ngày tâm tình cũng cởi mở vui đùa.

“Muội đây, nha đầu chết tiệt sao lại nhiều lời như thế, lần sau nhìn thấy Vương gia tỳ liền nói cho hắn biết, đổi muội đi.” Tiểu Tuyết lời nói gọn gàng, thần sắc nghiêm nghị cười nói, biết lí do chối bỏ của mình hù dọa không nổi nha đầu chết tiệt này.

“Tiểu thư người bỏ được sao? Tiểu Lan thật không thể.” Bộ dáng đùa giỡn bảo bối, thật là buồn cười.

Tiểu Tuyết không khỏi cười ra tiếng “Nha đầu muội cũng có thể xuất sắc thế sao.” Nói xong Tiểu Tuyết còn trừng mắt liếc Tiểu Lan.

Tiểu Tuyết trong lòng u ám, đã nhiều ngày có nha đầu này làm bạn vui vẻ không ít, trong lòng thật là cảm kích Tiểu Lan. Ban ngày cơ hồ không có thời gian tự hỏi, một mặt chăm sóc cây cỏ, làm vơi đi rất nhiều rối rắm cùng tưởng niệm.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Tiểu Lan kêu vài tiếng tiểu thư, cứ cách một thời gian ngắn có thể nhìn thấy bộ dáng tiểu thư ngẩn người, lại bình tĩnh, tiểu thư lại khôi phục bình thường, Tiểu Lan có khi khó hiểu.

“Tiểu Lan đem đất chăm sóc liền OK thôi.”

“Tiểu thư... người là nói... “liền...liền” gì chứ?” Tiểu Lan ánh mắt mê ly tràn ngập tò mò.

“Là “liền OK”, OK chính là tốt, nhanh nào, nhanh chút đem chút đất xới lên, một hồi rồi tưới nước.” Tiểu Tuyết bối rối trốn tránh Tiểu Lan tiếp tục đặt câu hỏi, phải biết rằng Tiểu Lan giống như là một bảo bối hay tò mò, cái gì thắc mắc liền hỏi, làm cho Tiểu Tuyết thực chống đỡ không được.

Nói dứt lời, Tiểu Tuyết liền xoay người rời đi, cũng không để ý Tiểu Lan một bên cúi đầu suy tư. Có lẽ nha đầu kia còn đang suy nghĩ “OK” thật ra là gì đi.

Lúc Tiểu Lan suy nghĩ muốn hỏi tiếp thì Tiểu Tuyết đã muốn rời khỏi vườn hoa.

Lúc bóng đêm buông xuống, tâm tình Tiểu Tuyết cũng chậm chậm buông theo, Tiểu Tuyết biết cho dù có thể lừa mọi người, cũng không lừa được nhớ nhung trong lòng mình. Không biết hiện nay trong hoàng cung thế nào, Hoàng Thượng có tìm Hạo gây phiền toái không? Hay đúng như lời Tĩnh Nam Vương chính mình thật có thể làm nổi lên một cuộc chiến tranh, đây không phải là ý nguyện của mình, vì sao từ lúc đến nơi đây, nhiều chuyện đều không như mình mong muốn?

Một thân váy lục sắc trong gió đêm nhẹ nhàng đong đưa, như là tiên tử ánh trăng, lại giống như tinh linh ráng chiều, mỗi cái hóa thân đều là cực kỳ xinh đẹp quyến rũ.

Tiểu Tuyết ngồi xuống cạnh một cây cỏ thụ trong viện, tay đặt lên đàn cổ, gảy lên thanh âm nhẹ nhàng.

Người yêu sau cùng.

Từ khúc: Trần Vĩ

Biên khúc: Ngưu Độ

Biểu diễn: Triệu Chân

Sau cùng trong đêm khuya mộng tỉnh

Lúc thiếp lơ đãng xoay người

Thấy trên mặt người lưu lại nước mắt

Khiến thiếp có thể nào không đau lòng cho người.

Chàng làm cho thiếp mang linh hồn chàng đi

Thiếp để lại vết rách lúc chàng đau lòng

Thoát phá tâm tư này mãi cũng không hề đủ

Không có thiếp ban đêm từ nay về sau trở nên xa lạ

Thiếp nguyện làm người yêu sau cùng của chàng

Bảo vệ chàng từ sáng sớm mặt trời mọc đến hoàng hôn

Quên đi người từng khiến chàng bi thương như thế

Từng đêm không còn nước mắt quay cuồng

Thiếp nguyện làm người yêu sau cùng của chàng

Bảo vệ chàng từ sáng sớm mặt trời mọc đến hoàng hôn

Quên đi người từng khiến chàng bi thương như thế

Nguyện cùng chàng hồn nhiên ở bên nhau

Ngài yêu sau cùng

Sau cùng trong đêm khuya mộng tỉnh

Lúc thiếp lơ đãng xoay người

Thấy trên mặt người lưu lại nước mắt

Khiến thiếp có thể nào không đau lòng cho người.

Chàng làm cho thiếp mang linh hồn chàng đi

Thiếp để lại vết rách lúc chàng đau lòng

Thoát phá tâm tư này mãi cũng không hề đủ

Không có thiếp ban đêm từ nay về sau trở nên xa lạ

Thiếp nguyện làm người yêu sau cùng của chàng

Bảo vệ chàng từ sáng sớm mặt trời mọc đến hoàng hôn

Quên đi người từng khiến chàng bi thương như thế

Từng đêm không còn nước mắt quay cuồng

Thiếp nguyện làm người yêu sau cùng của chàng

Bảo vệ chàng từ sáng sớm mặt trời mọc đến hoàng hôn

Quên đi người từng khiến chàng bi thương như thế

Nguyện cùng chàng hồn nhiên ở bên nhau

Nguyện cùng chàng mãi ở bên nhau, trong sáng, chân thật.

Mỗi lần gầy lên đàn cổ, hai tay Tiểu Tuyết đều run run, nước mắt lại không ngừng rơi xuống vương trên đàn cổ, làm đau lòng người cách đó không xa, Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang.

Tiểu Tuyết cúi đầu che mặt, mặc cho nước mắt cuộn cuộn rơi, có phải hay không nàng sẽ là người yêu sau cùng của hắn. Duyên phận đôi ta có phải hay không cạn đến mức cuối cùng không cứu được?

.....

Bài hát ấy ta dịch chứ không phải lời đầu , ta chỉ có clip thôi

mp3.zing.vn/video-clip/Nguoi-Yeu-Sau-Cung-Trieu-Chan/ZWZFU687.html

Còn đây, hoa Tulip đây

Hoa Tulip có rất nhiều loại, nhiều màu, bạn nào muốn biết thì nhờ anh GG là thấy.

75. Chương 75 : Bữa Sáng Xấu Hổ

Một đêm không ngủ, hỗn loạn đến trời tảng sáng mới đi vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời tùy ý chiếu rọi báo hiệu thời tiết hôm nay rất tốt, cả viện bao phủ toàn bộ ánh mặt trời, cũng phá lệ có vẻ ấm áp.

Tiểu Tuyết trong mơ màng tỉnh lại, lại hoảng hốt chính mình thế nhưng tìm được đường về nhà, trong đầu linh quang hiện ra, nếu nhất định cùng Hạo vô duyên, vậy không bằng hiện tại nên nghĩ biện pháp trở lại thế giới của nàng, chỉ cần thời gian lâu dần, sẽ quên hết thấy ở nơi này, không phải có câu nói: thời gian là liều thuốc quên đi tốt nhất hay sao, coi như đây chỉ là một giấc mộng đẹp đi!

Tiểu Tuyết chuẩn bị thay quần áo thì phát hiện hôm qua nước mắt dính ướt vạt áo. Cười khổ! Từ khi đến thời không này, nàng hình như cực kỳ đa sầu đa cảm, nước mắt như tràn ra, không có thể khống chế. Nay tìm được nguồn hi vọng, nàng có thể vui vẻ không.

Không muốn bị thương, thì tìm việc có ý nghĩa làm, cũng không uống phí trời xanh ỉnh một lần kỳ ngộ xuyên không.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Tuyết vẫn là gọi Tiểu Lan đến hầu hạ, quần áo cổ đại có vẻ rườm rà, chính mình nếu muốn giải quyết xong, phỏng chừng lại lãng phí thiết nhiều thời gian. Trong lòng đã có hi vọng, tâm tình càng thư sướng, thời gian cũng không thể lãng phí nhiều.

Sau một lúc rửa mặt chải đầu,

“Tiểu thư, Vương gia đang đợi người cùng nhau dùng bữa.” Vừa mới rửa mặt chải đầu xong Tiểu Lan liền vội vàng nói.

“Sao? Vương gia? Huynh ấy sáng sớm đến đây, nha đầu muội sao lại không nói sớm.” Tiểu Tuyết quăng một cái xem thường cho Tiểu Lan.

“Tiểu thư của muội, Vương gia không đồng ý sớm như vậy đã đánh thức tiểu thư nha, nói để tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt, nô tỳ cũng muốn, nhưng nô tỳ không dám vi phạm ý của Vương gia.” Tiểu Lan ủy khuất mím cái miệng nhỏ nhắn.

“Được rồi, được rồi, đừng ủy khuất như vậy, ngài khác thấy còn tưởng rằng tỳ lại khi dễ muội đó.” Tiểu Tuyết vỗ vỗ hai má Tiểu Lan, vừa đi vừa nói chuyện.

Xuyên qua hành lang dài, dừng lại trước cửa trong viện, đây là một viện bốn gian, Tiểu Tuyết ở là phía sau ba gian sương phòng, mà Tĩnh Nam Vương có khi sẽ tới đây, ngay tại phía trước ba gian sương phòng, bên cạnh là nơi Tiểu Lan cùng bọn họ hạ nhân ở, chính thể thoát nhìn giống một nơi của người tương đối giàu có.

Tiểu Tuyết thật ra thực cũng hiểu được tâm tư Tĩnh Nam Vương, nơi này đơn giản, hẻo lánh lại càng không dễ dàng để người trong cung tìm được, dù có tìm đến, cũng có đường lui.

“Tĩnh Nam Vương gia huynh sớm như vậy đã tới đây, xin thứ cho Mị Nhi thất lễ.” Tiểu Tuyết ngượng ngùng đỏ bừng mặt. Lúc đi qua cửa liền thấy Tĩnh Nam Vương ngồi ngay ngắn bên bàn như là đợi đã lâu.

“Cũng không có gì, mấy ngày nay muội cũng quá mệt mỏi, vô phương!” Tĩnh Nam Vương nhìn Tiểu Tuyết, gần đây bị Hạo Vương trông chặt, không muốn bại lộ nơi Tiểu Tuyết ẩn thân, thời gian đến thăm nàng càng ít. Lúc tới cũng chỉ thể chờ tất cả mọi người đi vào giấc ngủ.

Chính là không nghĩ tới, trẻ như vậy còn nghe tiếng tiếng đàn cổ của Tiểu Tuyết, tiếng đàn ưu thương, Tĩnh Nam Vương biết kỳ thật nàng không thể quên Hạo Vương, ban ngày có lúc Tiểu Lan hội báo một ít tình huống của nàng, Tĩnh Nam Vương biết nàng cực kiên cường chống đỡ, chỉ có ban đêm mới là lúc nàng tưởng niệm, nhất thời đau lòng không chịu nổi, phải làm như thế nào nàng mới có thể không đánh chịu nỗi đau này?

Tiểu Tuyết nhìn thấy Tĩnh Nam Vương si ngốc nhìn mình, trong mắt chứa rất nhiều tình cảm, tựa hồ tìm không thấy chỗ hỏng, nhưng cũng che dấu cực kỳ tốt.

“Vương gia!” Tiểu Tuyết nhẹ giọng kêu lên.

Không phản ứng! !

“Tĩnh Nam Vương gia!” Lớn tiếng la lên.

“Thật xấu hổ, bốn vương nghĩ chút chuyện.” Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang cười cười xấu hổ.

“Tiểu Lan, phân phó phòng ăn đem lên, truyền lệnh!”

Tiểu Lan nhận được mệnh lệnh, hành lễ sau xoay người ra khỏi cửa.

“Mị Nhi, về sau sẽ không cần nghiêm trang kêu bốn vương Tĩnh Nam Vương.” Liệt Vinh Khang nhìn Tiểu Tuyết, giọng điệu bình thản khó nhìn không ổn.

“Huynh vốn là Vương gia nha, không gọi huynh là Vương gia, vậy kêu huynh là gì?” Tiểu Tuyết ngẩn ngơ!

“Muội không phải là bằng hữu bốn vương sao? Bằng hữu hình như không cần câu nệ không đúng à?”

“Nhưng là Mị Nhi cũng không thể quá phận nha!” Tiểu Tuyết thủy chung cảm thấy không quá thỏa đáng, chính mình với hắn dù sao còn không có quen thuộc đến mức gọi thẳng tên, cũng không muốn xấu hổ.

“Mị Nhi, không việc gì, bốn vương cũng gọi muội như vậy, muội không muốn à? Hay là muội thủy chung không quên được chuyện bốn vương bắt muội?” Ánh mắt Liệt Vinh Khang có chút thất vọng.

“Không phải, thật không phải, huynh đừng đoán mò! Nếu không trách muội quá phận, muội đây gọi tên huynh là được.”

“Thật sự?” Liệt Vinh Khang hưng phấn nhìn Tiểu Tuyết.

Lúc này Tiểu Lan mang theo hạ nhân phòng bếp, đưa đồ ăn tới, ánh mắt hạ nhân tìm tòi nhìn vào Tiểu Tuyết, không dám nói thẳng, một lúc sau hạ nhân cùng bước ra khỏi phòng.

“Đây là đầu bếp bốn vương từ Tĩnh Nam Vương phủ mang đến, muội ném thử xem, hợp khẩu vị không, không được lại đổi.”

“Không cần khoa trương như vậy, muội không kén ăn, có thể.” Tiểu Tuyết có điểm không được tự nhiên cúi đầu, không dám nhìn liệt Vinh Khang ánh mắt quá mức phức tạp, trong đó có gì đó Tiểu Tuyết không dám nhìn vào.

Tiểu Tuyết trong tình huống không tự nhiên, dùng xong bữa ăn.

“Muội ăn ít như vậy sao?” Nhìn thấy Tiểu Tuyết ăn xong, Liệt Vinh Khang nhíu chặt mi.

“Muội no rồi nha.” Tiểu Tuyết vô tội nói.

“Vẫn ăn ít như vậy? Khó trách sắc mặt muội có vẻ tái nhợt.”

Tiểu Tuyết không nói gì!

“Có muốn ra ngoài đi dạo không? Luôn buồn chán như vậy cũng không tốt!” Liệt Vinh Khang đột nhiên nói.

“Thật sự, thật sự có thể sao?” Tiểu Tuyết cực kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn.

“Chỉ cần muội muốn, cho dù là chân trời góc biển bốn vương cũng nguyện ý!” Liệt Vinh Khang si mê nhìn Tiểu Tuyết kích động, đôi mắt hưng phấn, sùng nịnh nói.

Tiểu Tuyết giả bộ ho một tiếng, “Thật có lỗi, muội không muốn phiền toái huynh đâu.”

Liệt Vinh Khang mặc kệ sắc mặt Tiểu Tuyết xấu hổ, một mặt nói “Không phiền toái, về sau không cần khách khí như vậy, bốn vương không ngại!”

Tiểu Tuyết vì giảm bớt xấu hổ của mình, nói sang chuyện khác “Đúng rồi, huynh có biết gần đây có chùa chiền gì không, hoặc là có cao tăng đắc đạo nào?”

“Muốn đi chùa chiêm thấp hương?” Liệt Vinh Khang lơ đãng!

“Chỉ một nửa thôi, chỉ là muốn đi xem một chút!”

“Được, bốn vương mang muội đi!”

Liệt Vinh Khang dắt Tiểu Tuyết ra khỏi viện, lúc này tâm tư Tiểu Tuyết mới hoảng hốt, thiền viện này thanh tịnh bình yên như vậy, tại nơi yên tĩnh thế này nhưng lại có vẻ chói mắt.

Ngoài cửa đã có hai chiếc kiệu, tổng cộng hết hai bên có tám người nâng kiệu, Tiểu Tuyết bị Liệt Vinh Khang dắt đến chiếc kiệu màu hồng, rồi sau đó để Tiểu Lan bên ngoài kiệu hầu hạ. Sau Liệt Vinh Khang bước vào sau màn chiếc kiệu màu lam, lúc đã ổn định, ra lệnh một tiếng khởi kiệu. Nhẹ nhàng mà rung động, tại nơi yên tĩnh này tiếng nói cũng coi như không lớn không nhỏ!

76. Chương 76 : Gặp Lại Tại Cổ Thiền Tự

Trong tự ánh sáng chiếu vào cây tùng xanh, bức tường màu vàng pha chút đỏ, đỉnh ngói màu nâu đen, cùng sắc xanh biếc của những cây cổ thụ che trên đầu, tất cả đều tắm trong màu đỏ của màn cỏi.

Ngẩng đầu ngược nhìn đỉnh ngôi chùa làm người ta hoa cả mắt, những bức tượng Phật gia nhiều tựa như ánh sao trên bầu trời đêm mùa hạ không đếm được, mỗi vị thần thái khác nhau, muôn hình vạn trạng, vây xung quanh ngọn núi.

Lúc Liệt Vinh Khang đưa Tiểu Tuyết tiến vào cửa chính của ngôi chùa cổ, lúc này xuất hiện trước mắt Tiểu Tuyết là tượng Phật trong điện.

Tùng tượng Phật lớn nhỏ cao thấp mập ốm khác nhau, vẻ mặt động tác muôn hình vạn trạng, có nghiêng rặng nghiêng lợi, trợn mắt nhìn; có chu môi hé mở, mặt mang mỉm cười; có khoanh chân mà ngồi, hai tay tạo thành chữ thập; có Kim Kê Độc Lập, khua roi thép trên tay; có ánh mắt nửa khép, cầm trong tay cuốn kinh.

Mặc dù ở hiện đại Tiểu Tuyết cũng có vài lần đi chùa, nhưng những ngôi chùa đó bị nền văn hoá hiện đại cũng hun đúc cơ hồ không còn hương vị thiền thơ nơi cửa Phật. Mà trong ngôi chùa cổ này Tiểu Tuyết lại thấy những điều chưa hề thấy, vẻ mặt có chút kích động, đây chính là một ngôi chùa cổ chân chính.

“Muốn dâng nén hương không?” Liệt Vinh Khang vẫn không rời khỏi ánh mắt loé sáng của Tiểu Tuyết. Mang nàng ra ngoài thật đúng, chưa từng thấy nàng tự nhiên toát ra hưng phấn, kích động thế này, còn có ánh mắt ôn nhu thản nhiên, nếu mỗi lần đều có thể nhìn thấy ánh mắt nàng như vậy, cho dù nàng muốn sao trên trời, hắn cũng sẽ đem hết toàn lực làm được.

“Muốn, đương nhiên muốn...” Tiểu Tuyết kích động nói năng lộn xộn.

Liệt Vinh Khang thản nhiên nhìn Tiểu Tuyết, không nói lời nào.

Tiểu Tuyết đi tới trước mặt một tượng Phật khoanh chân ngồi xuống, khuôn mặt tượng Phật ôn hoà, mỉm cười, mắt nhắm chặt, hai tay cùng đặt trước ngực. Miệng như là mặc niệm tâm kinh.

Tiểu Tuyết đi tới gối mềm, quỳ xuống đất hai tay chụm lại đặt trước ngực, mắt nhắm lại, yên lặng cầu nguyện.

Một bên Liệt Vinh Khang cười nhạt nhìn biểu tình nghiêm trang của Tiểu Tuyết, có chút bật cười, chính hẳn kỳ thật cũng không tin Phật duyên gì cả, chỉ là trong Hoàng thành giống như có rất nhiều người tin tưởng, hiện tại nhìn thấy Tiểu Tuyết cũng thần sắc ngưng trọng quỳ xuống đất cầu phúc, chính mình không khỏi cũng nghĩ, Phật thật sự có thể khiến người an tâm thật không?

Sau một lát, mắt Tiểu Tuyết mở ra, Tiểu Lan bên cạnh lấy ra ba cây hương lớn, châm lửa, Tiểu Tuyết tiếp nhận lại quỳ xuống, đợi đến lúc nhang quỳ khản dâng hương xong mới để Tiểu Lan nâng đứng dậy.

“Tiểu Tuyết!”

Tiểu Tuyết chống lại đôi mắt phiêu dật của nam tử, trong mắt có tình cảm cuồng nhiệt, như muốn cắn nuốt.

Ngạo Trình ngây người nhìn Tiểu Tuyết, giờ phút này đôi mắt không dám lơ lửng nửa phần, chỉ sợ khi hắt nháy mắt thì Tiểu Tuyết sẽ biến mất đi vậy.

Người tới không phải ai khác mà chính là Thiếu chủ Ngạo Bảo —— Ngạo Trình.

“Ngạo Trình, huynh sao lại ở đây?” Tiểu Tuyết không thể tin được nhìn người trước mắt mình, thần trí có một chút hoảng hốt.

Ngạo Trình không để ý mọi người ngang dọc có ánh mắt kinh ngạc, ba bước đi tới bên cạnh Tiểu Tuyết, phút chốc ôm Tiểu Tuyết vào lòng, tiếng nói cực kỳ khàn khàn “Tuyết nhi, huynh rất nhớ muội, muội sống có tốt không? Vì sao không tới tìm huynh, hay là cho huynh chút tin tức cũng được!” Ngạo Trình giờ phút này vẫn như cũ đã quên bản thân mình đang ở nơi nào.

Tiểu Tuyết hít mũi “Muội tốt lắm, đã xảy ra rất nhiều việc, muội...” Tiểu Tuyết từ trong ngực Ngạo Trình ngẩng đầu lên, nhìn oán, giống như bị ai, đôi mắt giống như trách cứ, trong mắt lại chứa tương niệm rất sâu, dày đặc cơ hồ bao phủ cả người Tiểu Tuyết.

“Muội gầy hơn, vì sao không biết chăm sóc chính mình thật tốt chứ?” Ngạo Trình rất nhanh níu chặt mặt có chút tái nhợt của Tiểu Tuyết, tựa hồ muốn tìm ra nguyên nhân vì sao Tiểu Tuyết sắc mặt tái nhợt như vậy.

“Cảm ơn huynh, Ngạo Trình!” Tiểu Tuyết rời khỏi ngực Ngạo Trình, tuy rằng cái ôm này có mùi vị ấm áp, nhưng Tiểu Tuyết biết mình không có quyền lợi đó, cũng không có lý do để hưởng quyền lợi đó.

Ngạo Trình có chút thất vọng nhìn Tiểu Tuyết, môi mấp máy, nhưng không nói ra nửa chữ.

“Buông nàng ra!” Liệt Vinh Khang đột nhiên hét lớn một tiếng, giống như đang cực lực khống chế tức giận bùng nổ trong bản thân mình.

Ngạo Trình lúc này mới nhìn thấy Liệt Vinh Khang xanh cả mặt, hai nắm tay nắm chặt đứng một bên.

Ngạo Trình sắc mặt đột ngột thay đổi, lúc Tiểu Tuyết còn không kịp ngăn cản, liền xuất chiêu với Liệt Vinh Khang.

Đột nhiên một chiêu sắc bén cùng ngoan tuyệt bổ tới. Liệt Vinh Khang bay lên không trốn tránh, tiếp theo từ trên cao biến hóa một chiêu. Mắt thấy Ngạo Trình trốn tránh không được, Tiểu Tuyết liền mình tiến lên che trước mặt Ngạo Trình, đôi mắt ngược nhìn Liệt Vinh Khang.

Liệt Vinh Khang kinh hãi, thu hồi chiêu bổ về phía cây cột, chân nhẹ nhàng chạm tượng đá bên cạnh, phút chốc rơi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, la lớn “Mị Nhi, muội muốn làm cái gì vậy hả?” Chỉ thấy cột trụ tứ phân ngũ liệt âm âm sập xuống.

Tiểu Tuyết hiển nhiên chưa thấy qua tình cảnh này, nhất thời đứng yên tại chỗ.

“Tuyết nhi, muội sao lại qua đây?” Ngạo Trình kinh hồn nhìn Tiểu Tuyết chắn trước mặt.

“Các huynh mới vừa làm cái gì vậy hả? Nơi này là chùa chiền, trước Phật môn lại ra tay với nhau như vậy à?” Tiểu Tuyết ai oán nhìn Ngạo Trình, rồi sau đó lại nhìn về phía Liệt Vinh Khang đang sắc mặt trắng bệch đứng bên kia.

“Tuyệt nhi, muội lần này vẫn bị hấn bắt đi à?” Ngạo Trình lo lắng hỏi.

Tiểu Tuyết xoay người nhìn Ngạo Trình, biết vì sao Ngạo Trình lại hỏi vậy. Nhìn thấy đôi mắt Liệt Vinh Khang toát ra hận ý.

“Ngạo Trình, lần này huynh hiểu lầm rồi, huynh ấy đã cứu muội.”

“Cứu muội? Hấn ta sao?” Ngạo Trình vẻ mặt không tin, thần sắc nghiêm túc.

Tiểu Tuyết kiên định “Đừng hoài nghi, thật sự, huynh ấy cho tới bây giờ vốn không hề xúc phạm tới muội.”

“Chỉ cần là muội nói, huynh đều tin tưởng, bất quá huynh đối hấn vẫn là không thể yên tâm.” Dịch ý của Ngạo Trình biến mất không ít, ánh mắt đề phòng quét nhìn Liệt Vinh Khang.

“Bổn vương không cần người tin tưởng gì cả.” Liệt Vinh Khang đi đến bên cạnh Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết ngây ra không biết làm sao. Bên trái là Ngạo Trình, bên phải là Liệt Vinh Khang, hai người vô tình hình thành giằng co bên trong, chẳng phân biệt được cao thấp!

Tiểu Tuyết trong lòng ai oán! Cũng không biết mình gặp phúc hay là họa!

77. Chương 77 : Thiên Ý? Thiên Cơ?

Đối mặt với cảnh tượng khó xử này, Tiểu Tuyết buồn bực muốn hét lên.

“Ngạo Trình, huynh sao lại đến đây?” Vì giảm bớt xấu hổ, Tiểu Tuyết hỏi ra việc vẫn nghi ngờ trong lòng.

“Nơi này có Hành Ân Đại Sư, cùng cha huynh có chút giao tình, hôm nay là huynh tới gặp Đại Sư, nghe nói Đại Sư chỉ rảnh một ngày.”

“Hành Ân Đại Sư?” Tiểu Tuyết mặc niệm, trong lòng tính toán vị Đại Sư này có phải cao tăng gì không. Lúc Tiểu Tuyết ngập ngừng chưa muốn hỏi.

“Mị Nhi, muội không phải muốn tìm cao tăng sao? Hành Ân Đại Sư chính là cao tăng đắc đạo của Liệt Quốc, Thái Hậu cần cầu phúc cũng là tìm ngài ấy.” Liệt Vinh Khang chợt nhớ tới Tiểu Tuyết từng đề cập việc muốn tìm cao tăng cầu phúc, chỉ là nếu Liệt Vinh Khang biết dụng ý khác của Tiểu Tuyết, phỏng chừng đánh chết hấn cũng sẽ không nói ra lời này.

“Thật sự?” Ánh mắt Tiểu Tuyết nhất thời tỏa sáng, sắc mặt nháy mắt thiên biến vạn hóa, như là thiên sứ sa đoạ nhân gian.

“Nhưng cũng không biết Đại Sư bằng lòng không?” Tiểu Tuyết cao hứng nhiều cũng không khỏi lo lắng.

“Tuyệt nhi, Hành Ân Đại Sư cùng cha huynh có chút giao tình, nếu huynh cầu tình, ngài chắc không chối từ!”

“Không cần phiền toái như vậy, ngài ấy cho dù là cao tăng đắc đạo cũng là con dân Liệt Quốc, bổn vương muốn gặp hấn cũng không phải chuyện khó.”

Ngạo Trình nhìn nhìn Tĩnh Nam Vương “Vương gia, không phải mọi chuyện cần thiết đều có thể dùng quyền lực để giải quyết!”

“Hừ! Chỉ cần là con dân Liệt Quốc đều phải chịu sự cai quản của bổn vương, chuyện này Ngạo thiếu bảo chủ còn chưa biết hay sao?” Liệt Vinh Khang tràn ngập khiêu khích nhìn Ngạo Trình. Cũng không biết lý trí lúc bình thường đi nơi nào mất rồi.

“Các huynh lại làm cái gì vậy? Đang cãi nhau nữa à?” Tiểu Tuyết nhìn hai vị nam tử xuất sắc bên cạnh, nàng chỉ muốn té xỉu.

“Ngạo thí chủ còn chưa đi sao?” Vừa ra khỏi đại điện tiểu tăng đột nhiên hỏi.

“Vô Trần sư phụ!” Ngạo Trình hai tay đặt trước ngực, thân thể nửa cúi xuống hành lễ.

“Thí chủ khách khí.” Tiểu tăng gọi Vô Trần đáp lễ.

“Xin hỏi sư phụ, Hành Ân sư phụ đang ngồi thiền sao? Một bằng hữu của ta muốn gặp gặp đại sư?”

“Thực xin lỗi thí chủ, sư phụ không gặp ngoại nhân. Ngạo thí chủ nhân nên biết điều này mới đúng?” Vô Trần nhún mày nói.

“Không gặp sao? Tiểu sư phụ, phiền đi bẩm báo Đại Sư nói Tĩnh Nam Vương cầu kiến.”

Vô Trần cả kinh, mở mắt!

“Thỉnh đợi...” nhìn thấy Tĩnh Nam Vương nhất thời sắc mặt khê biến nhiều lần, vội vàng vàng tiến vào trong phòng.

Sau một lát.

Một lão hòa thượng mặt mũi hiền lành nhẹ nhàng bước đến.

Lão hòa thượng mỉm cười: “A di đà Phật! Các vị thí chủ, lão nạp có thể gặp được tức là Phật duyên!”

Lúc này Tiểu Tuyết hướng trước mặt cung kính “Đại sư hữu lễ!”

Hành Ân vừa thấy Tiểu Tuyết đột nhiên cau mày, vẻ mặt ngây ra, trong miệng thì thào nói “Làm sao có thể, không có khả năng!”

Nhìn thấy vẻ mặt lão hòa thượng, mọi người đều thập phần kinh ngạc.

“Đại sư, đại sư... ngài biết con phải không?” Chỉ có Tiểu Tuyết lại như là sáng tỏ ý tứ của lão hòa thượng.

“Chẳng lẽ thí chủ quả thật là...” Hành Ân nhìn phía Tiểu Tuyết như là hỏi, hoặc như là lẩm bầm lầu bầu!

“Đại sư có thể giúp con...”

“Đây là thiên ý sao?” Hành Ân lại mở miệng “Mời theo lão nạp vào bên trong!”

Ngạo Trình cùng Liệt Vinh Khang một bên kinh ngạc đứng ngay tại chỗ, bộ dáng như không thể tin.

Lúc Tiểu Tuyết tiến vào trong phòng thì hai người mới kịp phản ứng, nhanh chóng đuổi kịp.

Trong phòng đặt mười hai chỗ ngồi thiền, hơi thở toát lên hương vị Phật pháp, như ảo như thật!

Hành Ân Đại Sư ngồi trên trung gian, Tiểu Tuyết đứng bên cạnh, vẻ mặt khẩn trương không cần nói cũng biết. Mà theo sau vào nhà là Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình cũng đứng một bên, im lặng. Người người sắc mặt ngưng trọng, muốn nói lại thôi.

“Thí chủ sinh nhật ngày nào?”

“Mồng hai tháng hai.” Tiểu Tuyết báo ra ngày sinh thật của bản thân.

“Thí chủ làm sao rơi vào cánh cửa thời không này? Có ấn tượng gì hay không?”

“Đại sư, trí nhớ của con chỉ dừng lại ở hiện trường xảy ra tai nạn giao thông, con chỉ nhớ rõ con bị xe đụng phải, sau đó liền mặc danh kỳ diệu đến nơi này, còn như thế nào thành ra như vậy thì con thật không biết! Đại sư con có thể trở về, con có thể trở về nơi của con sao?” Tiểu Tuyết vẻ mặt lo lắng cùng bất an.

“Lão nạp trải qua sinh tử cùng lịch kiếp, chưa từng thấy qua chuyện lạ như vậy, nếu như hôm nay không phải gặp thí chủ có linh khí thời không khác nơi này, lão nạp tất nhiên không tin, trên đời còn có chuyện như thế.”

“Thí chủ đã hỏi ý lão nạp, thí chủ là người cùng nơi này có tình duyên ngàn kiếp, bằng không dùng cách gì lại khiến thí chủ có thể vượt qua thời không đi vào Liệt Quốc, có lẽ trời cao nhất định cho thí chủ có kiếp nạn này, cũng là số mạng của thí chủ mà ra!” Hành Ân nói ra lời trong lòng.

“Nhưng Đại Sư, Tiểu Tuyết vốn là một nữ tử bình thường, dùng cách gì cùng nơi này có tình duyên ngàn kiếp đây? Tiểu Tuyết không rõ? Thỉnh Đại Sư chỉ điểm?”

“Đây là thiên cơ, thứ cho lão nạp không thể nói được?”

“Nhưng đây là vi phạm định luật tự nhiên, Đại Sư có thể giải thích rõ xem con còn có thể có cơ hội trở về hay không?”

“Thí chủ, hết thấy đều là số mệnh, chớ cưỡng cầu, lão nạp chỉ có thể nói sau nửa tháng là lúc Thất Tinh Quy Vị (7 ngôi sao cùng quy về một chỗ), nếu như thí chủ có thể nắm giữ thời giờ, cũng không phải không có khả năng!”

“Thật sự? Nhưng là con nên làm như thế nào?” Tiểu Tuyết hưng phấn hỏi.

“Lão nạp cùng thí chủ gặp được nhau cũng là Phật duyên, lão nạp chờ tới bán nguyệt, nếu như thí chủ có thể hóa giải trận tai nạn này, lão nạp sẽ giúp linh hồn thí chủ trở về vị trí cũ, nhưng thí chủ chỉ có cơ hội một lần, sai sót liền vĩnh viễn cũng không trở về được, thí chủ cần phải suy nghĩ kĩ!” Hành Ân nhắc nhở Tiểu Tuyết.

“Cảm ơn Đại Sư, Tiểu Tuyết khắc ghi trong lòng, nhưng con còn sẽ gặp tai nạn gì sao?” Tiểu Tuyết không bỏ qua câu kia của Hành Ân ‘...nếu như thí chủ có thể hóa giải trận tai nạn này...’.

“Đó cũng là thiên ý, không thể nói.” Hành Ân nói xong đứng thẳng lên, trong miệng mặc niệm A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!, vừa đọc vừa đi ra Phật đường, lưu lại một nghi vấn.

78. Chương 78 : Tề Tựu Tại Chùa

Trong phòng Thiền thơm ngát, quanh quẩn khắp phòng, sương khói lượn lờ, từ vách tường tới tượng Phật cũng trông rất sống động.

“Mị Nhi, muội giải thích một chút xem?” Tĩnh Nam Vương trước đặt câu hỏi, nhìn nhìn Ngạo Trình hơi có vẻ cô đơn tịch mịch một bên.

“Muội không biết nên nói như thế nào?” Tiểu Tuyết khó xử nhìn Liệt Vinh Khang.

“Muội cùng Hành Ân Đại Sư từng câu từng chữ tin tưởng còn ở bên tai, tuy rằng bốn vương hiện tại không rõ chân tướng thế nào, chỉ cần muội nói ra tình hình thực tế, tin tưởng bốn vương không ngu ngốc, chắc chắn sáng tỏ, bốn vương cũng tin tưởng Ngạo thiếu bảo chủ cũng nghi ngờ như bốn vương, đúng không?” Hai chữ cuối cùng là nhìn Ngạo Trình nói ra.

“Tuyệt nhi? Muội nói với huynh rằng muội gọi là Tiểu Tuyết, đây mới là tên thật của muội phải không? Vậy muội là ai?” Ngạo Trình ánh mắt không thể tin nhìn Tiểu Tuyết, trong mắt còn có tư vị thống khổ.

“Kỳ thật cho tới bây giờ muội cũng không thể hiểu được, đến cuối cùng muội làm thế nào để đến được nơi đây, muội gọi là Tiểu tuyết, một nữ sinh bình thường đến từ thế kỉ 21. Đại khái là cách Liệt Quốc của các huynh khoảng mấy trăm hoặc hơn một nghìn năm đi.” Tiểu Tuyết chậm rãi nói.

“Cái gì? Điều đó không có khả năng?” Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình đồng thời mở miệng, vẻ mặt trắng bệch.

“Có lẽ các huynh không tin, nhưng là đây là sự thật, muội không phải Lý Mị Nhi, thật sự, về phần khuôn mặt này là Lý Mị Nhi, muội cũng trăm tư khó giải, phỏng chừng Lý Mị Nhi thật sự đã chết, sau khi ta xảy ra tai nạn xe cộ, tỉnh lại liền phát hiện được bộ dạng muội đã thay đổi, nằm trong một căn phòng cổ kính, muội lúc ấy còn tưởng rằng được lên thiên đường đấy.” Tiểu Tuyết nói đến đây cũng cảm thấy khó tin, cả người rợn gai ốc.

Vẫn trong trầm tư, Liệt Vinh Khang nhìn Tiểu Tuyết nói “Hiện tại bốn vương mới có thể hiểu được vì sao Hạo Vương gọi muội là Tuyết nhi, ngay cả Ngạo thiếu chủ cũng gọi muội như vậy? Bốn vương vẫn cảm thấy kỳ quái, Lý Mị Nhi vì sao tính cách trước sau biến hóa lớn như thế, giờ suy nghĩ lại mới hiểu được. Nhưng là muội nói muội tới từ thế kỉ 21, thế kỉ 21 là cái gì? Là ở đâu?”

“Nơi đó của muội cùng nơi này của chúng ta có cái gì bất đồng sao?” Ngạo Trình đột nhiên hỏi.

“Ha ha ha... nơi đó của muội so với nơi này của các huynh tiên tiến hơn nhiều, chúng ta ra ngoài còn có xe, từ nơi này đến Ngạo thiếu bảo đại khái cũng chỉ cần nửa canh giờ, mà các huynh lại dùng nửa ngày để đi.” Tiểu Tuyết ôn nhu nhìn Ngạo Trình.

Không đợi Ngạo Trình đáp lời tiếp tục nói “Thế kỉ 21 không có cái gọi là giết chóc, chỉ có hòa bình, nam nữ ngang hàng, tự do luyện ái, cho dù là nữ nhân cũng được đi làm, chế độ một vợ một chồng.”

Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình sợ ngây người!

“Có nơi như vậy sao?” Hai người lại trầm miệng một lời.

“Đúng vậy, muội từ tiểu học đã học lịch sử, nhưng là theo muội được biết, lịch sử không hề ghi lại quốc gia tên Liệt Quốc này.”

“Bốn vương hiện tại đã biết vì sao muội không giống người thường.” Liệt Vinh Khang một bộ đã hiểu.

“Muội cũng không có khác biệt gì, chẳng qua không phải nữ tử thời đại này của các huynh mà thôi, nữ nhân giống muội ở thế kỉ 21 là bình thường không thể bình thường hơn.” Tiểu Tuyết kiên định nói.

“Phải không?” Ngạo Trình vẻ mặt hoài nghi.

“Ngạo Trình, có thể tìm một chỗ uội ở được không? Tốt nhất là cách chùa chiến gần một chút.”

“Vì sao?” Liệt Vinh Khang vội vàng hỏi “Nơi ở của bốn vương không tốt sao?” Bỗng vội vàng thêm vào một câu.

“Không phải không tốt, chính là cách đây quá xa, không tiện đi lại!”

“Muội muốn làm cái gì?” Ngạo Trình có điểm lo lắng hỏi.

“Đại Sư nói muội nếu có thể nắm giữ thời cơ thì có thể về nhà, muội muốn về nhà.” Tiểu Tuyết trên mặt sáng rực niềm vui.

“Không được!” Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình lại trầm miệng một lời, hai người nghĩ kĩ càng, cũng sáng tỏ lòng mình.

“Vì sao không được? Đây là chuyện của muội, các huynh nếu là thật không muốn giúp, muội đây ngay tại chùa chiến ngồi ngốc lẳng cũng được.”

“Hành Ân sư phụ không phải nói, muội là mệnh trung chú định à? Vậy lưu lại là tốt nhất.” Liệt Vinh Khang mắt sáng rực, nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết.

“Mệnh trung chú định? Muội mới không tin, muội chỉ là bất ngờ lạc vào đường hầm thời gian mà thôi, hiện tại có cơ hội trở về, muội nhất định phải trở về.” Tiểu Tuyết kiên định mà quyết tuyệt.

Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình cũng rơi vào tình cảm lốc xoáy không thể tự kiềm chế, rõ ràng nàng làm cho từng nam nhân đều động tâm, lại muốn không chịu trách nhiệm phải tay chạy lấy người, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy.

Tiểu Tuyết lúc này nghĩ có lẽ đây là cơ hội duy nhất cho nàng trở về, nàng nhất định không thể bỏ qua. Lại hoàn toàn xem nhẹ một bên Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình.

“Tốt lắm, các huynh đã đều biết lai lịch của muội, muội cũng không cần theo các huynh cả ngày dùng lễ nghi, kỳ thật lễ tiết của các huynh, thật sự rất rườm rà. Muội sắp nghen chết, lại nghĩ muội cũng không muốn bị người khác xem là quái vật.” Tiểu Tuyết nói xong, bước ra ngoài cửa trước.

“Muội muốn đi đâu?” Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình đồng thời hỏi, biểu tình trên mặt cũng khẩn trương vạn phần. Biết nàng không phải nữ tử Liệt Quốc, trong lòng, vốn không hề định chỉ rung động, đồng thời lo lắng cho nàng, lo lắng nàng đột nhiên biến mất, những thứ này Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình cũng không cách nào thừa nhận, cho dù nàng chưa từng yêu, nhưng biết nàng còn ngay tại Liệt Quốc, biết nàng sống rất tốt, ít nhất còn có cơ hội có thể nhìn thấy, chính là an ủi lớn nhất.

Tiểu Tuyết không để ý tới bọn họ, biết bọn họ đang nghĩ cái gì, nếu không thể có tình cảm, như vậy sẽ không cần cho họ hi vọng.

Mới ra khỏi chùa, liền phát hiện có cấm vệ quân vây quanh chùa, Tiểu Tuyết nhất thời hiểu được cái gì, sắc mặt đột biến.

Lúc này Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình cũng đến bên cạnh Tiểu Tuyết, nhìn trận thế này, nói vậy Hạo Vương đã đến.

Chỉ là bọn hắn chưa từng nghĩ đến, Hoàng Thượng Liệt Tuấn cũng cách nơi đây không xa, yên lặng quan sát toàn bộ nơi này.

”Tuyệt nhi, vì sao không trở về Vương phủ? Là hấn bức nàng sao? Liệt Hạo lớn tiếng quát mắng.

Nhìn cấm vệ quân trong đám người kia ánh mắt lảng liệ, Liệt Hạo vẻ mặt căng thẳng.

Tiểu Tuyết không biết vì sao vẫn là nhìn không được đau đớn trong lòng, vì dung nhan tiêu tụy của hắn, vì trong ánh mắt chứa chấp tưởng niệm cùng tình cảm dày đặc.

Liệt Hạo ánh mắt tràn đầy lệ khí, nhìn thẳng Tình Nam Vương.

“Hạo Vương, ta cũng không bắt ép Mị Nhi, ngài bảo hộ không được nàng nên cần có người khác thay thế.” Liệt Vinh Khang khiêu khích nhìn Liệt Hạo đang thịnh nộ.

“Tốt, tốt lắm... Liệt Vinh Khang, bổn vương nhớ kỹ tình cảm thân quyến, xem ra là dư thừa.” Liệt Hạo tàn khốc nhìn chằm chằm mặt Liệt Vinh Khang.

Tiểu Tuyết đau lòng nhìn hết thấy, đây là nguyên nhân nàng không muốn lưu lại, nàng chính là không muốn trở thành họa thủy, trở thành lợi thể nam nhân tranh đoạt.

Tiểu Tuyết nhìn Liệt Hạo đang cực lực khống chế, trong lòng là chua xót, rõ ràng ngay tại trước mắt lại thoáng như chân trời, rõ ràng thương hắn, cũng là vô lực như vậy.

Một giọt lệ trượt xuống, đau đớn trái tim Liệt Hạo.

Tiểu Tuyết đi từ từ đến bên cạnh Liệt Hạo, khẽ vuốt mặt Liệt Hạo “Hạo, đừng vì Tuyệt nhi mà tàn bạo như vậy, đừng như vậy nữa, Tuyệt nhi không muốn Hạo biến thành như vậy.” Tiểu Tuyết run run nói.

“Tuyệt nhi, bổn vương không có, chỉ cần bọn họ khẳng định buông tay nàng, bổn vương nguyện ý bỏ qua hết thấy.” Liệt Hạo động dung ôm lấy Tiểu Tuyết, như vậy mới có thể cảm nhận Tiểu Tuyết ở bên mình, mình mới sẽ không còn cô đơn như vậy, nếu như mất đi Tiểu Tuyết vậy hấn chắc chắn thành một khối thân thể không có linh hồn.

“Hạo, Tuyệt nhi yêu chàng, chỉ yêu chàng.” Tiểu Tuyết nhẹ giọng nói nhỏ, hai tay từ phía sau ôm chặt Liệt Hạo, cho hắn sức mạnh. Tim của hắn, Tiểu Tuyết hiểu được, vẫn luôn hiểu được.

Liệt Hạo ngây ra tại chỗ, kích động, vui sướng, hưng phấn, mừng như điên, kiếp này chưa bao giờ xuất hiện cảm xúc lớn nhất thế này, chỉ có thể càng gắt gao ôm Tiểu Tuyết, thật muốn đem nàng khảm nhập vào thân thể, chặt chẽ không thể tách ra.

“Tuyệt nhi, cảm ơn nàng, thật cảm ơn nàng” Liệt Hạo kích động nói năng lộn xộn, Tiểu Tuyết ngẩng đầu ngả vào ánh mắt đen như mực kia, gắt gao, gắt gao dây dưa.

Môi cứ như vậy không hề lý do đặt lên môi Tiểu Tuyết, ôn nhu quyến luyến, mát nhẹ nhàng.

Tình yêu đầy đặc thì vạn vật cũng cảm thán!

Tiểu Tuyết hai tay đặt lên cổ Liệt Hạo, cũng động tình hôn trả.

Mà lúc đó long Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình lại chìm vào biển lớn, đau đớn chết lặng.

“Xem ra trăm đến không đúng thời điểm rồi.” Một tiếng châm chọc vang lên, pha lẫn tức giận cùng không cam lòng.

Tiểu Tuyết mặt đỏ tim đập đem đầu vùi vào trong lồng ngực Liệt Hạo, đáng chết, thế nhưng đã quên còn ở bên ngoài chùa, nơi này còn có rất nhiều người xem chừng, trong lúc nhất thời Tiểu Tuyết tâm loạn như ma.

“Bốn vương đã lâu không cùng ái phi gặp nhau, kìm lòng không đợi, Hoàng Thượng sao lại nói như thế.” Liệt Hạo ánh mắt nhiều lần xỏ xuyên qua người kia, xem ra vẫn là không thể hiểu rõ hẳn. Mặc dù người nọ là hoàng đế của mình, cũng không thể để hẳn lại đến phá hư tình cảm của mình được.

Lúc này mọi người mới phát hiện Hoàng Thượng Liệt Quốc không biết đã đến lúc nào, khí thế kia cũng là làm cho người ta không thể coi thường. Hàng loạt cấm vệ quân so với Hạo Vương chỉ có hơn chứ không kém. Người người tinh tráng, khí thế như hồng thủy.

Trong lúc nhất thời bên ngoài chùa cổ tề tụ Liệt Quốc Quân Vương, khí thế kia chỉ sợ rằng từ trước đến nay chưa bao giờ có.

79. Chương 79 : Kế Trong Kế - 1

Bên ngoài chùa hình thành thế bốn người giằng co, trên mặt mỗi người đều là thần sắc kiên định mà quyết tuyệt.

Tiểu Tuyết ở trong ngực Liệt Hạo cũng có thể cảm nhận được hơi thở tức giận của hắn, không nhìn mắt hắn nàng cũng biết, trong đôi mắt kia đang lạnh lẽo đến thế nào.

Tiểu Tuyết đột nhiên cầm tay phải của Liệt Hạo đặt lên ngực mình, để cho hắn cảm thụ nhịp tim của mình, yên lặng nói cho hắn biết, nó là vì hắn mà đập, chỉ vì hắn.

Liệt Hạo thu hồi ánh mắt, nhìn Tiểu Tuyết trong ngực, trong lòng mênh mông.

Tiểu Tuyết ngẩng đầu mỉm cười nhìn Liệt Hạo, dùng ánh mắt nói cho hắn biết, tình ý của nàng, không cần ngôn ngữ. Trong đôi mắt kia thâm tình đầy tràn như nước, giống như một biển cam lộ, trong suốt mà tinh khiết.

“Hạo hoàng huynh, huynh không để ý thế chế như vậy, trăm cũng cứu huynh không được nha, Ngụy Quốc quốc quân sợ sẽ đem binh đánh Liệt Quốc, Hạo hoàng huynh còn có nhân tình nhả trí cùng Mị Vương phi liếc mắt đưa tình?” Liệt Tuấn mất lạnh lẽo nhìn tình cảnh trước mắt mình, nếu như trăm không chiếm được, vậy thì phải phá hủy nàng.

Liệt Hạo mắt nhìn thấy ánh mắt ác độc của Hoàng Thượng, như từng mảnh dao sắc bén đâm vào trong lòng, cười lạnh, đương kim Hoàng Thượng là cùng chung dòng máu với hắn, nhưng hôm nay cũng là không nể tình huynh đệ gì nữa.

“Hoàng Thượng, người cho là Bốn vương sẽ sợ một Ngụy Quốc?” Liệt Hạo tà mị nheo mắt lại, nhìn thẳng Liệt Tuấn.

“Hoàng huynh không sợ, nhưng dân chúng Liệt Quốc sẽ sợ, trăm cũng không muốn vì một nữ nhân mà mất giang sơn đất nước.”

“Hoàng Thượng nói quá lời rồi, nếu như bốn vương ngay cả ái phi của mình cũng không bảo vệ được, vậy danh hiệu Vương gia này, bốn vương cũng không cần.”

Tiểu Tuyết từ trong ngực Liệt Hạo ngẩng đầu, mắt nhìn Liệt Tuấn, cơn giận tích tụ trong lòng, trong nháy mắt bộc phát.

“Hoàng Thượng, Mị Nhi chỉ là nữ nhân, bất quá ta sẽ không khiến Hạo gặp nạn, không phải là Ngụy Linh Lung sao? Chỉ cần Hạo đối với nàng có tình ý, Mị Nhi không ngại cùng nàng ở chung hòa thuận, như vậy có phải hay không liền đúng với tâm ý của Hoàng Thượng rồi?” Nói dứt lời, Tiểu Tuyết vắng lạnh nhìn Liệt Tuấn.

“Lớn mật, Lý Mị Nhi, nàng không cần ý vào hoàng huynh cưng chiều mà khẩu xuất cuồng ngôn, nàng dám ở đây cùng trăm nói chuyện sao?” Liệt Tuấn tức giận, Tiểu Tuyết thế nhưng vì Liệt Hạo chống đối mình, mà mình thân là hoàng đế Liệt Quốc chẳng lẽ còn so ra kém hơn một Vương gia?

“Hoàng Thượng. Ngài là muốn ban tội cho Mị Nhi sao? Mị Nhi vô cùng cảm kích!” Tiểu Tuyết cắn răng nghiêng lợi cộng thêm một cái lễ tiết khoa trương. Liếc mắt thấy bên hông Liệt Hạo có một chủ thủ, trong mắt tinh quang chớp lóe.

“Lý Mị Nhi, nàng đang uy hiếp trẫm... ha ha ha... bắt quá nàng còn chưa đủ tư cách.” Nói xong cuồng ngạo nhìn về Liệt Hạo.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tiểu Tuyết bỗng chốc rút ra chuỷ thủ bên hông Liệt Hạo, đặt lên cổ, lực đạo không nhẹ, máu tươi từng giọt chảy xuống, đọng lại trên đất, nhuộm đỏ cần cổ trắng ngần.

“Tuyết nhi, nàng làm gì vậy?” Liệt Hạo thất kinh, đưa tay ngăn cản, lại bị Tiểu Tuyết tránh sang một bên, Liệt Hạo gấp gáp đến mù quáng, cũng không dám có động tác gì khác, thấy ánh mắt sắc bén của Tiểu Tuyết, đau lòng im lặng đứng kế bên.

“Tiểu tuyết, dừng tay... muội điên rồi” Đứng một bên - Ngạo Trình kêu to.

“Mị Nhi, bổn vương sẽ không để Hoàng Thượng thương tổn tới muội, đặt chuỷ thủ xuống đi!” Liệt Vinh Khang tức giận nhìn người đang nổi điên bên kia.

“Hoàng Thượng, có phải chỉ cần Lý Mị Nhi không còn ở nơi đây, ngài mới có thể buông tay ta, nếu như là như thế, ta sẽ thành toàn cho ngài” Ánh mắt Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm vào Hoàng Thượng.

Lại tiếp tục nói “Bất kể ngài là thật lòng hay là có ý đồ gì, tình yêu của ngài, Tiểu Tuyết không phải là không biết, chẳng qua Tiểu Tuyết đã có người mình yêu. Tình yêu phải đến từ hai phía, không phải mạnh mẽ đoạt lấy, đó là bức đoạt, tình yêu phải là cho đi, là chúc phúc. Chỉ cần người mình yêu có được hạnh phúc, thì đó chính là hạnh phúc của mình, ta yêu Liệt Hạo, hi vọng chàng hạnh phúc, không muốn liên lụy chàng, cũng không muốn mình trở thành vật phẩm các người tranh đấu, ta là người, một người có máu có thịt, ta có ý nghĩ của mình, tự do của mình... cho nên, nếu ta không thể có được hạnh phúc của ta, vậy cũng chỉ có buông tay, hoàn toàn buông tay mới là tốt nhất.”

Tiểu Tuyết mệt mỏi, không muốn mình sống trong tình cảnh bi thảm như thế nữa, bất kể bọn họ có hiểu những lời từ đáy lòng mình hay không, nếu như không thể trở về nhà, vậy thì kết thúc luôn ở đây là tốt nhất, lúc này Tiểu Tuyết chưa từng có nhiều ý nghĩ gì, tất cả tất cả chỉ muốn kết thúc mà thôi, huynh đệ không tranh đấu, sẽ không còn khiến Hạo khó xử nữa.

Lưỡi dao sắc bén xẹt qua cổ, lưỡi dao sắc bén lạnh như băng lập tức dính đầy máu tươi của Tiểu Tuyết, máu kia làm đau ánh mắt Liệt Hạo, đau nhói lòng Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình, cũng rung chuyển trái tim Liệt Tuấn, nhất thời liền như có một vết thương, cùng chảy máu...

Mà Tiểu Tuyết lại lộ ra nụ cười thả lỏng, nhàn nhạt, nhu hoà. Ánh mắt rơi trên người Liệt Hạo, thấy gương mặt Liệt Hạo toát ra bi thương, rất muốn vượt lên nỗi ưu thương của hắn, thật xin lỗi... thật xin lỗi Hạo... Tiểu Tuyết yêu chàng, chẳng qua là thiếp mệt quá, thật sự rất mệt mỏi... muốn nghỉ ngơi, nếu có duyên kiếp sau hẹn gặp lại.

Trong nháy mắt Tiểu Tuyết bị thương đến ngất xỉu, đột nhiên phát lên nhàn nhạt âm thanh, thanh âm kia như dầu độc, khiến người tâm thần hoảng hốt... tiếp đó mùi hoa nhàn nhạt đánh tới, trong nháy mắt cảm vệ quân cùng toàn quân tướng sĩ cả người vô lực, binh khí rơi xuống đất, phát ra tiếng vang, vang động cả ngôi chùa.

80. Chương 80 : Kế Trong Kế - 2

Ngay lúc Tiểu Tuyết ngất đi, Liệt Hạo tan nát cõi lòng như bị chém qua.

Muốn vọt tới bên cạnh Tiểu Tuyết nâng nàng dậy ôm vào lòng, bất đắc dĩ, thử vận khí lại phát hiện ra cả người vô lực, vừa rồi hình như hít một ít mùi hoa nhuyễn cần tán, mùi hương tươi mát thanh nhã, chưa từng gặp qua, nghĩ cũng biết là không phải của Liệt Quốc.

Ngay tại lúc mọi người đang hoảng hốt thần trí, xuất hiện nhóm người mặc hắc bào, trong đó một người là hồng bào, thần bí giống như quỷ Satan địa ngục, mỗi người đều mang theo mặt nạ, thấy không rõ bộ dạng, chỉ có bóng dáng Quỷ Phủ thần công, đến vô ảnh, đi vô tung (đến không thấy hình, đi không thấy bóng).

Tiểu Tuyết đã bị người thần bí mặc hồng bào duy nhất trong đó ôm lấy, biến mất trong sương mù.

Mà Liệt Hạo nhìn thấy hết thấy như nổi cơn điên gầm lên, cường bức chính mình vận công, khiến huyết khí công tâm, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt hàm chứa tơ máu muốn bộc phát, tựa như một con dã thú bị người thương.

Trương Thanh ở phía sau một mực yên lặng không nói gì, nhìn thấy chủ tử nhà mình trở nên thô bạo, kinh hách rất nhiều, muốn ngăn cản Vương gia tự mình làm mình bị thương, lại bị lệ khí xung quanh Liệt Hạo gây thương tích, ngã nhào sang một bên, miệng phun máu tươi.

Một bên hoàng đế đối mặt hết thấy chuyện này, cũng hiển nhiên là vẻ mặt ưu thương, nhìn thấy bộ dạng Liệt Hạo cuồng nộ thô bạo, đột nhiên cảm thấy chính mình thật sự đã hiểu thấu, Lý Mị Nhi có lẽ nói rất đúng ‘...yêu là một loại cho, một loại chúc phúc, không phải cường thủ hào đoạt...’ nàng yêu thủy chung là hoàng huynh, mà chính hắn lại là người phá hư hạnh phúc của nàng, buông tay sao? Vì sao lòng đang chảy máu, cả người hấn ngang dọc đang thống khổ, không bằng để cho chính hấn gánh vác đi, Hoàng Thượng ~ nhất định là phải cô độc. Liệt Tuấn ngửa mặt lên trời thở dài, nếu như có kiếp sau chỉ mong thiên từ nhân nguyện...

Lúc đó Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình lại nhìn nhau, bình tĩnh ngồi xuống, không để huyết khí công tâm, hiện tại quan trọng nhất chính là điều tức dưỡng khí, mới có thể cứu được Tiểu Tuyết, Liệt Hạo điên rồi, bọn họ không thể cũng điên theo, cũng không có thể điên. Hai người trong lòng mặc niệm!

Mà Tiểu Tuyết đang ở một tòa thành cổ, hôn mê...

“An Nhã, muội thấy nàng khi nào thì có thể tỉnh? Đã một ngày một đêm rồi?” Một nữ tử xinh đẹp hỏi một nữ tử khác.

“Không biết, Vương thượng đã ban lệnh, phải chiếu cố nàng thật tốt, còn phải dùng được tốt nhất, hiện tại nàng không bị nguy hiểm tánh mạng, nhưng vì sao bất tỉnh lâu như vậy, muội cũng không biết...” Nữ tử xinh đẹp tên An Nhã rầu rĩ nhìn Tiểu Tuyết trên giường.

“Đúng là vậy, nhưng mà Vương thượng cũng không đến nhìn nàng lần nào sao? Không biết nàng cùng Vương thượng quan hệ gì?” Ánh mắt nữ tử tò mò, linh động quang mang.

“Đừng nhiều chuyện, chúng ta là nô tỳ chỉ biết trông nom chiếu cố tốt cho nàng, về phần chuyện khác đặt ở trong lòng suy nghĩ thì còn được, nếu nói ra khiến Vương thượng mất hứng, phải chịu phạt, lại nói, tần phi Vương thượng mà đổ kị, bất tử cũng bị trầy da.”

Nữ tử linh động phun phun cái lưỡi, sắc mặt lại nghiêm trọng.

Trên cổ truyền đến từng trận đau đớn nhẹ, Tiểu Tuyết nhú chặt mi, hoảng hốt như chính mình lại ngã vào vực sâu, chính là lần này là có người đến cứu nàng không...

Một đêm yên tĩnh, mặt trời phía đông ló lên, chậm rãi bao trùm mặt đất, ánh nắng lướt qua cửa sổ, chiếu vào thiên hạ đang ngủ say trên giường, nháy mắt liền lóng lánh, ánh mắt mê hoặc...

Tiểu Tuyết nhẹ nhàng tỉnh lại, đầu có chút nhức nhối, mơ mơ màng màng nhớ tới chính mình muốn buông tay, mà lúc này là tình huống gì... Liệt Hạo đâu, xem ra vẫn chưa được như ý, nhưng là rõ ràng... Hạo có oán hận nàng không, nhưng tình huống như thế mình còn có thể làm khác sao? Chẳng lẽ thật sự để cho bọn họ huynh đệ trở mặt thành thù sao? Cười khổ!

Tiểu Tuyết vẫn chưa chú ý trong phòng, còn có hai nữ tử xinh đẹp, nhưng hai nữ tử kia rõ ràng bị bộ dáng Tiểu Tuyết một lúc u buồn, một lúc lại thở dài làm há hốc mồm.

“A... Các người là ai?” Tiểu Tuyết đột nhiên phát hiện, dư ra hai thiện hạ tuyệt sắc nhìn nàng chằm chằm. Thấy Tiểu Tuyết có vẻ sợ hãi... Nàng chưa chết sao?

“Cô nương đừng hoảng hốt, chúng ta sẽ không hại người...” Một nữ tử tuyệt sắc nói.

“Đúng vậy, cô nương, người là do Vương của chúng ta mang về, chúng ta sẽ không thương tổn người, yên tâm đi.” Nữ tử tuyệt sắc còn lại trấn an nghi hoặc của Tiểu Tuyết.

“Vương của các người? Là ai vậy?” Tiểu Tuyết hỏi.

“A?” Hai ngài đồng thời nhìn nhau, kinh ngạc

~“Ta đang ở nơi nào? Hạo ở đâu! Ta muốn thấy chàng!” Tiểu Tuyết tiếp tục đặt câu hỏi.

“Cô nương, người nói cái gì? Cô nương đã hôn mê một ngày một đêm, có muốn dậy ăn một chút gì không, có vấn đề gì muốn hỏi?”

“Đúng rồi, cô nương, người ngủ đã hai ngày rồi, không ăn uống sẽ không có khí lực ! Miệng vết thương cũng sẽ chậm lành lại đấy.”

“Ừ...” Tiểu Tuyết cho dù có rất nhiều nghi vấn, bất quá hiện tại hình như bụng đang đói, nếu nàng không chết, vậy phải sống thật tốt, không thể bạc đãi chính mình, không phải nói đại nạn không chết tất có phúc cuối đời sao...

Tiểu Tuyết được hai nữ tử tuyệt sắc hầu hạ, tắm rửa xong, tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt, bất quá dung mạo lại khuynh quốc khuynh thành như trước, hai nữ tử lại nhìn ngây ngãi.

Cửa ‘tư...’ một tiếng, một người tiến vào, liền hỏi có muốn thông báo không, lại hỏi hai nữ tử tuyệt sắc có muốn đi không, hai nữ tử tuyệt sắc trả lời ‘Đi đến viện đi’ người nọ liền rời khỏi cửa phòng, ánh mắt Tiểu Tuyết hiện lên nghi vấn.

“Cô nương, người vừa mới tỉnh, bên ngoài không khí tốt, đối với thân thể cũng có ích.” trong đó một nữ tử trả lời nghi vấn của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết thật kinh ngạc, dù không có mở miệng nói chuyện cũng có thể biết tâm sự của nàng sao? Điều này cũng quá lợi hại.

Theo ra khỏi phòng, đi vào trong viện, cả vườn hoa toả hương, trong viện phủ kín hoa cỏ, đình đài lầu các, núi giả hồ nước, nhất thời khiến Tiểu Tuyết hoảng hốt. Đây... nói vậy đây là nhà giàu phú quý rồi.

Sau khi ngồi xuống!

“Cô nương. Người...”

“Không cần kêu cô nương này cô nương kia, ta cảm thấy không được tự nhiên, vẫn là gọi tên ta đi.” Tiểu Tuyết ngăn người nói ra tên thật của nàng “Tiểu Tuyết”

“An Nhã, An Văn” hai nữ tử sau khi kinh ngạc liền nói tên mình.

“Các người là tỷ muội sao?” Tiểu Tuyết đột nhiên phát hiện bọn họ có chút giống nhau.

Chính là khí chất bất đồng, một linh động, một thanh nhã, bất quá đều là nữ tử tuyệt sắc hiếm thấy.

An Nhã, An Văn cười nhẹ, gật đầu đồng ý.

81. Chương 81 : Ngài Thần Bí

Trong viện Tiểu Tuyết cùng An Nhã, An Văn vừa ăn sáng vừa trò chuyện, hai người này cũng rất hay nói chuyện. Tiểu Tuyết tán gẫu một lúc cũng liền quên đi những nghi vấn trong lòng. Mới đầu hai người còn lạ lẫm khi gọi tên nàng, lúc sau liền hiệu quả ngược, lập tức gọi ‘Tiểu tỷ tỷ’, bất quá tuổi thật của Tiểu Tuyết so với bọn họ còn lớn hơn, cho nên Tiểu Tuyết cũng chỉ có thể chấp nhận.

“Tiểu tỷ tỷ, thật sự không quen biết Vương thượng sao?” An Văn thủy chung vẫn không tin tưởng hỏi, phải biết rằng Vương thượng là hoàng đế của Ngụy Quốc, mặc danh kì diệu mang Tiểu Tuyết đến, mà người ta thế nhưng không biết hắn, có phải hay không rất khó hiểu.

“Đúng rồi, Vương của các muội rốt cuộc là ai nha? Tỷ thật sự không biết.” Tiểu Tuyết lại nổi lên nghi hoặc.

“Tiểu tỷ tỷ không phải người Ngụy Quốc sao?” An Văn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Một câu, khiến thiếu chút nữa Tiểu Tuyết bị sặc cháo.

Ngẩng đầu, khẽ run hỏi “Ngụy Quốc? Tỷ hiện tại... ở Ngụy Quốc sao?”

“Đúng nha, tỷ tỷ không biết à?” An Nhã cùng An Văn đều thực khoa trương mở miệng thật lớn, bộ dáng rất không tin.

Tiểu Tuyết bị động gật đầu, ánh mắt ngay ngốc nhìn đồ ăn trước mặt, lại không hề thèm ăn.

“Nhưng Vương thượng mang tỷ trở về rõ ràng thực để ý tỷ nha?” An Nhã cùng An Văn cũng hồ đồ theo.

“Để ý tỷ?” Tiểu Tuyết sợ hãi kêu lên, trong lòng thầm mắng ‘đại khái là lại màn bắt người, chính là lần này nàng còn có khả năng gặp may mắn như lần trước không đây.’

An Nhã cùng An Văn nhìn nhau một chút, trong lòng đều áp chế tò mò cùng khó hiểu, chỉ cần nhìn thấy Vương thượng thì sẽ biết.

Bữa sáng chấm dứt với những suy nghĩ tiêu cực, thời điểm Tiểu Tuyết suy nghĩ lúc nghe thấy Vương thượng Ngụy Quốc, trong lòng đã đoán ra một nửa. Nếu sự thật đã ở đây, Tiểu Tuyết cũng không ở kinh hoảng, nếu đã tới thì an tâm ở lại, chả lẽ lại đoạn tuyệt cuộc sống sao. Đành an ủi suy nghĩ phiền chán của mình.

Một ngày nhẹ nhàng trôi đến ráng chiều, nơi này trông lại tao nhã, thanh tĩnh. Tiểu Tuyết phát hiện nàng thể nhưng lại thích nơi này.

Buổi chiều không biết An Nhã cùng An Văn đi nơi nào, không có hai người bọn họ ở cùng, đối với người không biết đường như Tiểu Tuyết thật đúng là trong bất tri bất giác liền bị lạc phương hướng, lại là tại trong viện này mà lạc đường. ‘Đáng chết...’ Tiểu Tuyết nguyên rủa.

Một bên nguyên rủa, một bên thì thảo tự nói “Ta cũng không tin, ta một người hiện đại thể kỷ 21 lại bị lạc trạch viện này, nếu như bị người ngoài biết được sẽ bị cười chết.”

Đi đến lúc chân trời bước đến đau đớn, cũng không có tìm thấy cánh cửa nào, trong lòng hoảng sợ ‘này là chỗ nào nha, ngay cả cửa cũng không có’

‘Đau quá...’ một tiếng kêu đau, không muốn chân trời thêm, đến bên cạnh thân cây, đôi chân có cảm giác đau đớn. Đột nhiên nghe được trong biển hoa phía trước mơ hồ có tiếng người, Tiểu Tuyết buồn bực, che miệng, nhẹ nhàng hướng ‘biển hoa’ đi tới.

“An Nhã, nàng thể nào rồi? Có tâm tình ra sao?” Tiểu Tuyết chỉ nhìn thấy một bóng lưng thon dài, bất quá dựa theo bóng dáng liền có thể nhìn ra người này không phải người thường, nhất định không phải vật trong ao.

“Hồi Vương thượng, nàng buổi sáng đã tỉnh, cũng không có chuyện gì không ổn.” Tiểu Tuyết kinh ngạc, An Nhã bên cạnh luôn là biểu tình hung ác như thế, còn lúc này lại tuyệt đối phục tùng, đây rốt cuộc là người nào?

“Các người có nhắc tới bốn vương...” tầm lưng kia rõ ràng gật mình.

Tiểu tuyết vẫn đang suy nghĩ, lại là một Vương gia? Mình tại sao lại cùng Vương gia liên quan không rõ, thật là có đủ xui xẻo. Mồ nữ ai oán... nhưng cũng suy nghĩ đến Liệt Hạo của nàng thì khóe miệng lộ ý cười, đúng chuẩn người trước sau không đồng nhất.

“Vương, nàng là...” một bên An Văn có điểm chịu đựng không nổi lòng hiếu kỳ đang quấy phá.

Tầm lưng kia đột nhiên nghiêng thân thể qua một bên, lệ quang bắn lên người An Văn, An Văn kinh hãi, nhất thời quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Tiểu Tuyết nhìn thấy màn này lại khinh bỉ, dựa theo bóng dáng hình như là một người rất suất, khí chất nho nhã, cả người phát ra quý khí, mà lúc này lại mất đi mỹ cảm. Tiểu Tuyết nhỏ giọng “Thật quá là keo kiệt, không phải chỉ hỏi một chút sao.” Bất quá từ lúc đi vào cổ đại này, hình như từng người nàng gặp được, tính tình đều xấu như nhau.

Ngay tại thời điểm Tiểu Tuyết lầm bầm, tầm lưng kia quay sang châm biếm “Xuất hiện đi, trốn tránh không mặt mũi sao?”

Tiểu Tuyết thần sắc kinh hoảng, này... này... người này nha, nói nhỏ cũng có thể biết, vượt vượt lồng ngực dồn dập của mình, thở ra hít vào... Tiểu Tuyết mở to đôi mắt xinh đẹp, chậm rãi tiêu sái đến bên người An Nhã.

Bên này An Nhã, An Văn nhìn thấy Tiểu Tuyết chậm rãi đi tới, sắc mặt trắng bệch, nghĩ rằng không hay rồi, nàng sao lại ở đây...

Tiểu Tuyết lại vụng trộm tìm hiểu vị nam tử thần bí đối diện. Một đầu tóc nâu, cân xứng với một thân y phục màu lam, khí vũ tuyên dương, mâu thanh sắc bén, khí chất cũng là nho nhã, phiêu dật, ánh mắt khoát lên trên người hắn như thể nào đã cảm thấy là lạ.

Đột nhiên tiểu Tuyết Linh cơ vừa động, lòng liền hiểu rõ.

Phỏng chừng vị mỹ nam cho rằng nàng là chương ngại vật.

82. Chương 82 : Ta Sẽ Khng Cảm Kịch Người!

Tiểu Tuyết đột nhiên sáng tỏ tất cả.

Hình như gương mặt nho nhã trước mắt có cảm giác quen thuộc? Đôi mắt, lông mày, còn có hình dáng đôi môi thế này, Tiểu Tuyết nhớ không lầm, rất giống Công Chúa Ngụy Linh Lung, mình khi nào đắc tội tới bọn họ? Thật đáng buồn chính là tình cảnh bây giờ không phải đã rõ à.

Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy chơi trò như vậy rất ngây thơ, rất nhàm chán. Không có tâm tình nói chuyện phiếm, im lặng xoay người tránh ra. Nhưng bước chân mới bước đi...

“Không muốn cùng trẫm nói chuyện một chút?” Người phía sau đột nhiên lên tiếng ngăn lại bước chân Tiểu Tuyết.

“Ta không cho là ta với ngài - Quốc Quân Ngụy Quốc có thể nói gì.” Tiểu Tuyết đưa lưng về phía hắn.

“Thật thông minh, biết cả trẫm. Bất quá nàng nên cảm tạ trẫm cứu nàng.”

“Vương thượng, nàng...” An Nhã muốn nói, lại bị ngăn lại, nhận thấy ánh mắt sắc lạnh của Vương thượng, An Nhã cùng An Văn lặng lẽ lui ra.

“Ta cũng không có cầu ngài cứu ta, cho nên sẽ không cảm kích ngài. Nếu như ngài cảm thấy sự tồn tại của ta trở ngại tình cảm của ngài với Công Chúa muội muội cao quý, như vậy ngài cứ giết chết ta là xong.” Tiểu Tuyết xoay người, ánh mắt đậm mặc kiên định nhìn nam tử nhìn như ôn hoà kia, nhưng cũng là quỷ mị vô cùng.

“Giết nàng? Ha ha ha... tại sao phải giết nàng, mặc dù nàng là chương ngại vật tình cảm của Linh Lung, bắt quá lại khiến trẫm nhìn sáng tỏ một chuyện.” Nói xong nhìn chằm chằm mặt Tiểu Tuyết.

“Chương ngại vật? Ngài đề cao ta quá rồi, coi như không có Lý Mị Nhi, ta tin tưởng còn có những người khác, nói thế nào ta lại thành chương ngại vật đây.”

“Nàng rất có ý tứ, chẳng những thấy trẫm không sợ hãi, lễ tiết tối thiểu nàng cũng không hiểu sao?” Đột nhiên nói.

Tiểu Tuyết bối rối, dù sao chưa từng thấy qua ai nói sang chuyện khác nhanh như vậy.

“Ngài cũng không phải là Vương của Liệt Quốc, ta nghĩ ta không cần thiết đối với ngài cũng ba quỳ chín lạy đi.” Tiểu Tuyết biểu tình như không dám theo cung quy.

Nhìn thấy trước mắt nàng hồn nhiên như vậy, không sợ cường quyền như vậy, nàng rốt cuộc là dạng nữ tử thế nào?

“Theo trẫm thấy nàng cũng không hề thực hiện lễ tiết với hoàng đế Liệt Quốc không phải sao?” Nheo lại mí mắt, khóe miệng nhếch lên, tựa như đang mỉm cười, lại như đùa cợt.

“Ngài thật đúng là một vị ca ca tốt, vì muội muội kia thật không tiếc giá cao để điều tra ta. Ta thật là vinh hạnh!” Tiểu Tuyết tự giấu cười lạnh.

“Tất nhiên, hoàng muội là muội muội ruột của trẫm, là muội muội chung một mẹ, trẫm sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng.” Hắn lạnh lùng, vẻ mặt sắc lạnh nhìn Tiểu Tuyết.

“Ta cũng không có năng lực thương hại tới Ngụy Quốc Công Chúa đâu?” Trong lòng Tiểu Tuyết lại nghĩ đến không biết người nào tổn thương người nào nha, làm nàng hôn mê không nói, còn giao mình cho tên điên Liệt Tuấn. Trong lòng Tiểu Tuyết thâm nguyên rửa.

Hắn một khắc cũng không bỏ qua vẻ mặt phức tạp của nàng, lúc là giận, lúc là tức, lúc thì đáng vẻ như là đang nguyên rửa thâm, biểu tình kia nhìn thế nào trong mắt cũng là thật đáng yêu! !

Đáng yêu! Trong lòng căng thẳng. Nhứ mày, sao lại thế này, chỗ nào không đúng, nàng là tình địch của muội muội nha.

Tiểu Tuyết nhìn hắn, biểu tình lúc sáng lúc tối, cảm thấy mỗi người đều có hai mặt, mắng nhỏ một cái “Bệnh thần kinh” không muốn để ý tới. Xoay người rời đi.

Đợi đến lúc phát hiện Tiểu Tuyết không có ở đây thì hắn sững sờ tại nguyên chỗ.

Lần đầu tiên vì một nữ tử mà mất hồn.

Lần đầu tiên vì một nữ tử mà cảm thấy thương tiếc.

Lần đầu tiên vì nữ tử tâm thần không yên.

Cũng lần đầu tiên vì một nữ tử mà không tự chủ được.

Bao nhiêu cái lần đầu tiên cũng là một nữ nhân —— Lý Mị Nhi, đến tốt cùng nàng là nữ nhân như thế nào, có thể để cho Hạo Vương gia Liệt Quốc lạnh lùng, thô bạo một cái chớp mắt liền trở thành nhu hoà. Cũng có thể khiến cho hoàng đế Liệt Quốc vì nàng mà phản bội hoàng huynh của mình. Thần bí Tĩnh Nam Vương gia cũng chỉ vì giai nhân mà bảo vệ nàng, ngay cả Ngạo Bảo thiếu chủ Liệt Quốc vang danh khắp thiên hạ cũng si mê say đắm. Nàng là họa thủy sao? Là tinh linh sao? Hay là yêu nữ?

Vị quân Vương Ngụy Quốc lần đầu tiên một mình đứng ở trong biển hoa, tự lẩm bầm.

Kể từ lúc Linh Lung dùng bồ câu đưa tin, nói Liệt Hạo bạc tình như thế nào, vì hắn bị bao nhiêu uất ức, dùng phương thức nguyện ý cùng sống chung cũng bởi vì nàng hủy bỏ tất cả. Có thể nghĩ tới lúc ấy phần nộ của mình lớn thế nào, vì hoàng muội không ngừng âm thầm thu tập tình báo, nghĩ tới vì hoàng muội không tiếc, trừ bỏ nàng cho thống khoái, nhưng là thường thường ngài tính không bằng trời tính.

Khi sát thủ Tề Lan Quốc đến thì hắn cũng thay đổi quần áo tự thân ra tay. Cũng tra biết nàng ở một chùa cổ, dẫn dắt sắc thủ ngàn dặm xa xôi đi tới Liệt Quốc, ẩn thân ở gần chùa, nhưng không nghĩ tới hoàng đế Liệt Quốc cùng Hạo Vương mang theo Vệ Quân thân cận nhất đi tới chùa, trong lòng tính toán, nữ nhân này đối với Hạo Vương thật rất quan trọng.

Lúc nghe nàng nói, không muốn huynh đệ tương tàn, một Vương của Ngụy Quốc, tự nhiên lại kinh hãi tại chỗ. Lời kia vẫn giống như còn bên tai “Yêu là một cho, là chúc phúc, không phải mạnh mẽ đoạt lấy, chỉ cần ngài mình yêu hạnh phúc, cũng là một hạnh phúc.” Nói xong không chút nào lưu luyến tay cầm lưỡi đao, sượt qua cổ mình, mặc áo tươi chảy xuống thân thể, đôi mắt tuyệt vọng không thấy đáy kia, có tình cảm áy náy cùng quyết tuyệt. Mà mình là lần đầu tiên thương tiếc cùng bạn tâm, không hề nghĩ ngợi, âm thầm phát ra tín hiệu, làm hôn mê những ngài liên can, đem nàng bắt đến Ngụy Quốc, quốc thổ của hắn, trong lòng vẫn nói, là đang trả thù nàng, là cầm tù nàng, chỉ cần không để cho Liệt Hạo tìm được nàng, như vậy hoàng muội có thể vận dụng mị lực bản thân lấy được tình yêu của hắn. Đối với dung mạo khuynh thành của hoàng muội, chưa bao giờ từng hoài nghi tới rằng, hắn... lần đầu tiên có nghi ngờ.

Nhưng là thật sự lại khác? Hoàng muội có được người nàng muốn yêu, mà mình thật sự là muốn cầm tù nàng sao? Tại sao tâm lại rung động, lại mê mang như vậy!

Lần đầu tiên hắn —— Quân Vương Ngụy Quốc không có cách nào nắm trong tay tim của mình! !

83. Chương 83 : Đau Thương Cuối Cùng.

Tiểu Tuyết không chút lưu luyến xoay người tránh ra.

Mà Vương thượng Ngụy Quốc chí cao vô thượng, lại lâm vào lốc xoáy, không thể cứu vãn!

Tiểu Tuyết dọc theo đường lúc này, tiếp tục đi, chân đau đến tê dại cũng không hề dừng lại, ý nghĩ càng nghĩ càng hỗn loạn, còn nói ai, chính nàng bị ủy khuất còn không hề kể ra đây. Như thế nào mới chỉ trong nháy mắt, đã bị người đưa tới một quốc gia xa lạ, lại nghĩ người như nàng xuyên không lại luôn cùng Vương thượng, Vương gia đây đưa không rõ ràng là thế nào chứ.

Phù... thở dài, khi nào thì nàng có thể vượt qua những ngày tháng này, trừ khi trở lại hiện đại đi. Nhưng là có thể sao....

Đột nhiên chấn động lại, đúng rồi, như thế nào đem việc đó quên mất, Tiểu Tuyết không tự giác cốc đầu mình, nhớ tới Hành Ân pháp sư tại chùa cổ, Tiểu Tuyết thoáng như nhìn thấy hi vọng phía trước. Cước bộ nhanh hơn đi về phía trước.

Bên này An Văn cùng An Nhã, nhận được mệnh lệnh của Vương thượng. Không dám chậm trễ.

Tìm kiếm một vòng nhưng chưa nhìn thấy Tiểu Tuyết, không khỏi bắt đầu nóng nảy, tuy rằng khẳng định nàng không rời khỏi nơi này, bắt quá...

Đang vội vàng, bỗng rồi... lại nhìn thấy Tiểu Tuyết tựa như một chiến tướng dành thắng lợi, vội vã bước nhanh đến.

“Tiểu tỷ tỷ...”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy hai nha đầu vội vàng nhìn mình.

“Sao thế?”

“Tiểu tỷ tỷ sao giờ mới trở về?” Bộ dáng xem ra rất vội vàng.

“Chúng muội tìm tỷ đã rất lâu, tỷ tỷ lạc đường à? Hay là?”

“Ha ha ha... cũng không phải... ân...” Tiểu Tuyết ngượng ngùng thoáng mân môi, xấu hổ đỏ mặt nói, trong trạch viện này cũng có thể lạc đường, chẳng phải là để người ngoài cười đến rụng răng sao. Bất quá cũng may tìm được đường về đây, nhưng hình như vẫn trễ.

“Tiểu tỷ tỷ, trong hoàng cung rất nhiều lối, lạc đường cũng không có gì kỳ quái, không được Vương thượng đồng ý, tỷ không thể ra khỏi cửa cung đâu.” An Văn sắc sảo nói.

Mặt Tiểu Tuyết lại là kinh ngạc, trong cung? Nơi này thế nhưng là hoàng cung Ngụy Quốc. Cái này phải làm sao bây giờ? Làm cách nào có thể rời khỏi nơi này trở lại chùa cổ. Tiểu Tuyết không khỏi nhức nhối.

Nếu không quay về chùa cổ, nàng không trở về hiện đại được, liền một chút hi vọng cũng không có, nhớ rõ lão pháp sư nói qua, chỉ cần có thể nắm đúng thời gian, là có thể trở về, không phải sao?

Hai nha đầu nhìn thấy Tiểu Tuyết biểu tình lúc vui, khi buồn, muốn hỏi, cũng không hỏi được.

Vương thượng cũng không tán thành các nàng quá mức chú ý đến Tiểu tỷ tỷ. Hoàng mệnh không thể trái.

Kết thúc bữa tối, Tiểu Tuyết lấy lý do thân thể mệt nhọc, muốn một mình thanh tĩnh, suy nghĩ lại chuyện của mình, hai nha đầu cũng rất hiểu lòng người, nhưng trong mắt vẫn có nghi vấn, lại không có hỏi.

Tiến hai người đi rồi, nghĩ đến tình cảnh của nàng cảm giác thực phiền chán, ừ, phiền chán.

Hai chân truyền đến đau nhức nhẹ, đau đớn cũng giảm rất nhiều, đối với một người bị giam cầm như nàng, đã là lễ ngộ khá nhiều rồi, không đoán ra hoàng đế Ngụy Quốc rốt cuộc có ý gì, theo nàng quan sát, hình như không vội mà đối phó nàng, nhưng là thần sắc chăm sóc muội muội cũng không phải giả. Ngụy Linh Lung có một người thân như vậy đối xử tử tế với nàng, thật quá phúc khí rồi, suy nghĩ đến mình, hiện tại cha mẹ cũng không biết mình chết hay sống, còn có đệ đệ giờ không biết ra sao?

Cứ tưởng rằng vẫn đem tưởng niệm đặt ở trong lòng, cũng không từng nghĩ đến nó chỉ chôn tận sâu trong đáy lòng thôi. Chính là mỗi khi tưởng niệm nổi lên liền không cách nào khống chế.

Đẩy cửa phòng ra, trong phòng, đèn đã được đốt lên, đại khái là do hai nha đầu trước đó đã đốt đi, ngẫm lại mặc dù là phụng mệnh làm việc, nhưng từ khi đến nơi đây, hai người bọn họ đối với mình thật sự là rất tốt.

Khoé môi Tiểu Tuyết nhếch nhẹ, lạnh nhạt cười khẽ một tiếng.

Nhìn xung quanh phòng một chút, rất lịch sự tao nhã, chính mình chưa bao giờ từng chú ý qua căn phòng cổ kính này. Hiện tại ngọn đèn giữa đêm tối nhưng trông càng yêu mị.

Màn trường như ẩn như hiện, dưới phụ trợ của ngọn đèn, cũng có vẻ mông lung mà u ám.

Đột nhiên chú ý tới đài cao cách vách sau màn bày biện một cây đàn tranh.

Trong lòng vừa động, đi qua, cầm lấy đàn tranh. Đặt trên bàn gần cửa sổ, thuận tay cầm ghế kéo lại, chậm rãi ngồi xuống.

Nhẹ tay đặt lên đàn tranh, đầu ngón tay phát ra thanh âm thanh thúy, làn điệu tuyệt vời tựa như nước chảy mây trôi, thâm thúy, vang vọng. ...

Một cây đàn tranh thượng đẳng hiếm có. Tiểu Tuyết không nhận được bị mê hoặc, quyết định khảy một bản, để giải ưu phiền.

Yêu một người có bao nhiêu khổ

Chỉ có chính mình rõ ràng nhất

Trả giá bằng tuổi thanh xuân đã hoang vu

Thì ra đây chính là một sai lầm

Còn trẻ không biết thái dương gấp rút

Cùng chàng đi lên con đường không lối về

Đêm qua gặp ác mộng đêm nay lại không mộng

Thiếp và chàng đều là diễn viên

Thiếp cũng không muốn giả bộ hồ đồ

Lại không thể không tự mình nhận thua

Bỏ qua người mình yêu

Còn có ai có thể lưu lại

Thiếp cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ thật tốt

Giả trang chính mình thật hạnh phúc

Vết thương đau ở trong lòng

Nước mắt rồi cuộc không chảy nữa

Yêu một người có bao nhiêu khổ

Chỉ có chính mình rõ ràng nhất

Trả giá bằng tuổi thanh xuân đã hoang vu

Thì ra đây chính là một sai lầm

Còn trẻ không biết thái dương gấp rút

Cùng chàng đi lên con đường không lối về

Đêm qua gặp ác mộng đêm nay lại không mộng

Thiếp và chàng đều là diễn viên

Thiếp cũng không muốn giả bộ hồ đồ

Lại không thể không tự mình nhận thua

Bỏ qua người mình yêu

Còn có ai có thể lưu lại

Thiếp cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ thật tốt

Giả trang chính mình thật hạnh phúc

Vết thương đau ở trong lòng

Nước mắt rồi cuộc không chảy nữa

Trái tim trống rỗng, lệ cũng có thể chảy khô, Tiểu Tuyết đánh đàn, mặc cho lệ rơi đầy mặt, thẳng đến lúc ngón tay phát đau, trong lòng đau đến không còn hơi sức, mới úp mặt trên đàn cố lặng lẽ khóc.

Để tình đau thương một lần cuối cùng đi!

84. Chương 84 : Đàm Phán

Tiểu Tuyết nằm trên đàn cố thấp giọng khóc, mặc cho cảm xúc bị thương cắn nuốt chính mình.

Mà ngoài cửa hoàng đế Ngụy Quốc, lại chấn động hết mức, bóng dáng cao gầy trông thật cô tịch mà vô lực.

Khóc một hồi, Tiểu Tuyết ngồi dậy, sửa sang lại khuôn mặt của mình một chút, trong đầu tựa như sương sớm đọng lại. Sau khi suy nghĩ, quyết định tìm hoàng đế Ngụy Quốc nói chuyện, nếu như nàng có thể thuận lợi đến chùa cổ, nàng liền có thể có cơ hội quay về thế kỷ 21, nếu không thể, tính sau đi!

Không thể ngủ được đành phải ở trong viện đi lại chút, suy nghĩ thật kĩ, ngẫm lại phải làm thế nào cùng hoàng đế Ngụy Quốc nói chuyện. Nghĩ đến đây Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình nhảy mất thoải mái đi rất nhiều, không còn bồn chồn.

Cửa vừa mở ra liền kinh ngạc..

Ngoài cửa hoàng đế Ngụy Quốc —— Ngụy Hằng Tâm cũng ngậy ra một lúc, không nghĩ tới nàng sẽ mở cửa, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Tuyết, sắc mặt khẽ biến lộ ra thần sắc không được tự nhiên, đây chính là việc từ xưa đến nay chưa từng gặp qua.

“Ngài tìm ta có việc gì? Hay là nghĩ ra cách nên xử trí ta thế nào rồi?” Tiểu Tuyết lấy lại tinh thần, chậm chạp nói.

“Chúng ta có cần phải thế này sao? Cho dù nàng chưa từng có một tia cảm kích trầm cứu nàng, ít nhất trước mắt trầm vẫn chưa muốn hại nàng, không phải sao?” Ngụy Hằng Tâm hờn giận nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết. Một tia tức giận đột nhiên xuất hiện, nàng cũng thật có bản lĩnh, hẳn chưa từng bị ai nói hai ba câu kích thích nhảy mất liên bùng nổ lửa giận đâu, không chế cảm xúc vốn là sở trường của hắn. Vì để mọi người thấy mặt nho nhã của mình mà không đề phòng, nhưng khi gặp được nàng...

“Nếu Vương thượng nói như vậy, vậy Lý Mị Nhi thật ra rất muốn cùng Vương thượng vĩ đại hợp tác đây.”

“Hợp tác?” Ngụy Hằng Tâm đơ người, không hiểu nàng có ý tứ gì.

“Vương thượng vào trong phòng đi, cũng không thể đứng ở cửa phòng, phỏng chừng người khác nhìn thấy, bản thân ta thì không sao, nhưng là mặt mũi hoàng đế sẽ mất hết.” Tiểu Tuyết nói xong quay đầu đi vào trong phòng, nhìn trên bàn có một ấm trà, ngẫm lại muốn nhờ hỗ trợ, chung quy vẫn cần khách khí, chờ Ngụy Hằng Tâm một bên quan sát Tiểu Tuyết, một bên ngồi xuống bàn, thuận tay cầm lấy chung trà ngon Tiểu Tuyết vừa mới pha, nếu nói là ngon, thì chỉ bằng nói là cũng được mới đúng.

“Vương thượng còn chưa nghĩ xử lí ra thế nào sao? Như vậy nếu chính ta tìm được cách rời khỏi, có phải có thể không cần ngài phiền lòng?” Tiểu Tuyết vội vàng nhìn Ngụy Hằng Tâm, hi vọng hắn nói rõ.

“Tự tìm cách rời đi là sao? Cho dù nàng rời khỏi, Hạo Vương cũng sẽ tìm được, vậy Linh Lung còn không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ à?”

“Thế nhưng nếu rời đi hẳn tìm không được, đương nhiên hoàng muội của ngài không cần phải lo lắng ta sẽ ở xuất hiện trước mặt bọn họ.” Trong mắt Tiểu Tuyết, lóe lên ánh sáng kiên định mà chấp nhất.

“Nàng không nói rõ ràng, trăm không thể tin nàng.” Kỳ thật Ngụy Hằng Tâm cũng xuất hiện tư tâm, hi vọng nàng có thể ở lại Ngụy Quốc, thật sự là điên rồi.

“Đại khái chính là ta có thể rời đi nơi này, nơi mà các người vĩnh viễn cũng tìm không thấy. Nơi đó là cố hương của ta, cho nên...” Tiểu Tuyết có chút gian nan giải thích, biết rõ việc này giải thích cỡ nào khó khăn, bất quá vì tự do, đành liều mạng...

“Có ý tứ gì? Cái gì gọi là chúng ta tìm khắp cũng không tìm được nàng, cố hương của nàng? Nàng không phải là ái nữ của Lý Đại Tướng quân sao?” Ngụy Hằng Tâm lại kỳ quái, thuộc hạ hẳn điều tra chẳng lẽ cũng sai? Nàng còn có cố hương khác?

“Ngài có đồng ý hay không nói một câu, hỏi nhiều như vậy làm gì?” Tiểu Tuyết bị hỏi đến phiền, cực không kiên nhẫn quát.

“Nàng thật không phải là lớn mặt bình thường, dám hô to gọi nhỏ với trăm!” Ngụy Hằng Tâm thật sự là thường thức nàng, trong cung nữ nhân nào gặp trăm không phải cung kính lễ độ, dám đối với trăm hô to gọi nhỏ chỉ sợ thiên hạ cũng chỉ có nàng. Lại bất đắc dĩ giống như nàng còn ở ngoài nhỡ nhỡ.

Tiểu Tuyết cũng hiểu được đã đụng tới hấn, nhưng là hấn cũng quá nhiều chuyện... Việc này muốn mình nói như thế nào, chẳng lẽ gặp người liền nói mình là người của tương lai sao? Mặc danh kỳ diệu xuyên qua thời không đến nơi đây sao? Phải có người tin tưởng mới được nha, bằng không sớm hay muộn đều sẽ bị người khác xem là quái vật.

Ngụy Hằng Tâm nhìn chăm chú vào mặt Tiểu Tuyết, một khắc cũng không buông tha biểu tình nhỏ nào. Vì sao lại có biểu tình như vậy. Ngụy Hằng Tâm lần đầu tiên phát giác có việc, chính hấn không nắm chắc trong tay lại có cảm giác bất lực.

“Vương thượng, thỉnh ngài thông cảm cho sự lỗ mãng vừa nãy của ta, nhưng là Lý Mị Nhi thật sự là thành tâm, hi vọng ngài có thể hiểu được, ngài ngầm lại nếu ngài đã điều tra kĩ càng rồi, ngài thật hy vọng hai nước vì ta mà giao chiến sao? Có phải hay không không có lợi lộc nào, cho dù muốn ta làm hồng nhan họa thủy cũng không thể dùng cách này nha, còn phải bồi thường uội muội ruột của ngài, không phải sao? Nếu ta đáp ứng ngài, ta sẽ không trở về phá hoại tình cảm của muội muội ngài, ngài cũng có thể yên tâm. Chuyện này mọi người đều vui vẻ không phải sao?” Tiểu Tuyết triển khai giọng ôn nhu, thành tâm đàm phán, cũng không tin này hoàng đế Ngụy Quốc thật sự sẽ không bận tâm sinh tử của dân chúng, thích xung đột vũ trang.

“Nàng nói nghe qua có lí, nhưng là trăm như thế nào có thể tin tưởng nàng đây?” Ngụy Hằng Tâm cười chế nhạo nhìn chăm chăm Tiểu Tuyết.

“Ngài chỉ có thể tin tưởng ta không phải sao, lại nói ta là nữ tử yếu đuối có thể làm thế nào? Kỳ thật ngài chỉ cần phái người đem ta đưa đến nơi đã bắt cóc ta là được.” Tiểu Tuyết rất nhanh cam đoan thêm kiên định. Hy vọng có thể thuyết phục đồ cổ này. (ý chị là a này là ngài cổ lỗ sĩ, tư tưởng cứng nhắc như món đồ cổ.)

“Chuyện này... trăm cần suy nghĩ một chút...” Ngụy Hằng Tâm do dự nhìn Tiểu Tuyết.

“Được rồi, ngài suy nghĩ đi, bất quá thời gian phải nhanh, nếu ngài không nghĩ được, vậy cứ giết ta, đây là phương pháp tốt nhất, cũng là phương pháp nhanh nhất, có lẽ ngài cũng có thể thử xem.” Tiểu Tuyết nói xong liền không có biểu tình chờ mong gì, như vậy là đủ rồi, nếu không nghĩ thả mình đi, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Nhìn Tiểu Tuyết như vậy, trong lòng hơi hơi chua xót, sau một lát ra khỏi phòng, đi ra khỏi viện, lập tức có cận thân thị vệ nghênh đón, Ngụy Hằng Tâm vung tay ý bảo không cần quấy rầy, cứ như vậy đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn còn si ngốc nhìn bóng lưng mờ hồ dưới ánh đèn của Tiểu Tuyết, có nên thành toàn cho nàng, cũng giải quyết xong tâm ý ảo tưởng mà hấn không dám chạm tới, đối với muội muội cũng là công đạo.

Nhưng là cô tình phát hiện lần đầu tiên gặp phải nan giải khó quyết định như vậy, vô lực như vậy!

Hoàng hôn để xuống, thâm trầm... cảnh đêm trong hoàng cung hơi có vẻ tiêu điều ảm đạm.

85. Chương 85 : Quyết Định Khó Khăn

Ngày cứ bình thản trôi qua, Tiểu Tuyết không biết hoàng đế Ngụy Quốc quyết định ra sao, cũng mặc kệ thế nào, Tiểu Tuyết sẽ không khuất phục.

Nhắm ngón tay nhắm tính ra cách ngày Hành Ân Đại Sư nói chỉ còn 3 ngày, nếu hiện tại hoàng đế Ngụy Quốc có đồng ý, trong ba ngày cũng không đi tới chùa kịp, Ngụy Quốc cách Liệt Quốc vốn rất xa, Tiểu Tuyết cũng không biết, từ khi đến nơi đây, nửa bước cũng không thể rời khỏi hoàng cung, thật sự tựa như lời An Nhã nói vậy, chỉ cần Vương thượng không đồng ý, không thể ra khỏi cửa cung nửa bước.

Tại điện Long Nham Ngụy Quốc...

“Vương thượng, ngài quyết định chưa?” Một thống lĩnh dẫn đầu quỳ gối trước mặt Ngụy Hằng Tâm, chờ đợi Vương thượng ra lệnh một tiếng.

“Ừ, quyết định... bất quá trăm muốn đích thân đi xem.” Ngụy Hằng Tâm gian nan nói.

“Bẩm Vương thượng, thuộc hạ cảm thấy không ổn, theo thuộc hạ tra được, Tĩnh Nam Vương đã gần tra ra, chuyện cướp người là do Ngụy Quốc làm, lần này nếu Vương thượng tự mình đi, thuộc hạ chỉ sợ có nguy hiểm, thuộc hạ khẩn cầu Vương thượng cân nhắc lại!”

“Trăm biết, bọn họ không phải kẻ ngu ngốc, mấy ngày này nếu còn tra không rõ, vậy trăm cần phải hoài nghi thế lực của Liệt Quốc, Hạo Vương bên kia thế nào sao?”

“Hạo Vương lần trước vết thương còn chưa tốt, bất quá âm thầm điều động cấm quân, hơn nữa thuộc hạ còn tra được lần này Tĩnh Nam Vương thế nhưng cùng Hạo Vương hợp tác, Tĩnh Nam Vương lại có 30 vạn binh lực.”

“Xem ra Hạo Vương thật sự là không thể coi thường, hừ hừ... trăm muốn nhìn xem Hạo Vương, chỗ nào khiến hoàng muội mê mẩn.” Ánh mắt Ngụy Hằng Tâm trở nên sắc bén.

“Vương thượng ... •” thống lĩnh nhìn thấy Vương thượng như vậy, có điểm không thể tin, mọi người đều biết Hoàng Thượng là nho nhã cực kỳ, cơ hồ cũng không tức giận, không đến vạn bất đắc dĩ thì cũng không thấy máu, lần này vì Công Chúa mà...

“Người đi xuống đi, đợi lát nữa triệu kiến...” Ngụy Hằng Tâm giơ tay lên, quơ quơ ý bảo thống lĩnh lui ra.

“Vương thượng...”

Nhìn Vương thượng đưa lưng về phía hắn, lời muốn nói, nuốt vào trong bụng, không nói gì, yên lặng rời khỏi.

Tâm, chưa xót mà thống khổ, ê ả cả cổ họng, tư vị kia tiến vào nội tâm, ăn mòn trái tim, chẳng lẽ cứ như vậy quyết định sao? Cần có lý do gì giữ lại, nhưng là dùng cái cách gì đây, cười khổ, có lẽ cái cách gì cũng chưa dùng, nàng tựa như một giấc mộng Đàm Hoa Nhất Mộng, một khi tỉnh, sẽ phải đối mặt, lại nói hoàng muội...

Tiểu Tuyết kết thúc bữa trưa liền nhận được bẩm báo của An Nhã, nói Hoàng Thượng đột nhiên quyết định đưa nàng đến nơi khác, An Nhã cùng An Văn lâm vào buồn bực, về mặt nghi hoặc, bất quá Tiểu Tuyết cũng biết nguyên do trong đó.

Lúc nói lời từ biệt với An Nhã cùng An Văn, Tiểu Tuyết hiển nhiên vẫn là không đành lòng, hai nha đầu này, tuy rằng không thể làm bạn, bất quá Tiểu Tuyết biết các nàng mấy ngày này đối với nàng xuất phát từ thiệt tình, cũng không hoàn toàn là bởi vì trách nhiệm với hoàng đế. Không muốn nước mắt chảy ra, nhưng nước mắt vẫn trào dâng quanh hốc mắt.

Rời khỏi cửa cung, Tiểu Tuyết mới thấy không khí bên ngoài thì ra là trong lành như vậy, rời khỏi nơi này, từ nay về sau hi vọng rời xa phân tranh, sống bình thản là tốt rồi.

Dưới ánh mắt không đành lòng của An Văn cùng An Nhã, Tiểu Tuyết lên xe ngựa, buông vải màn xuống, ngăn cách ánh mắt chờ đợi của hai người.

Lúc ly biệt các nàng nói “Tiểu tử tử, ở bên cạnh chủ tử không giống như ở bên cạnh tỷ, chúng ta giống như là bằng hữu tỷ muội, chúng ta đều rất hi vọng có thể gặp lại tỷ, tỷ sẽ ở trở về sao?”

Tiểu Tuyết không trả lời, trở về sao? Cũng không phải đầu bị trọc hết, vì sao lại trở về chứ? Nhưng đón nhận ánh mắt chờ đợi của hai nha đầu kia thì lời vốn định nói, lại nuốt vào bụng, chính là nói cho các nàng, nếu như tương lai có hữu duyên, lại gặp mặt.

Xe ngựa một đường chạy đi, trên đường có xóc nảy, bất quá trên cơ bản, có vẻ bằng phẳng, Tiểu Tuyết đi đường cũng không có dấu hiệu quá mệt mỏi.

Ánh chiều hiện dần, đành phải ngủ trọ lại một khách điểm khá nhỏ.

Đến tận đây Tiểu Tuyết vẫn là không thể tin được, hoàng đế Ngụy Quốc này rốt cuộc là có dụng ý gì, kỳ thật để thống lĩnh của hắn đưa tới Liệt Quốc là được, nhưng là cố tình lần này vị hoàng đế cao cao tại thượng lại tự mình hộ tống, vậy Ngụy Quốc không có Quân Vương trấn giữ cũng được sao?

Dùng xong bữa tối, Tiểu Tuyết đứng dậy chuẩn bị đi ngủ.

“Hai nha đầu kia, thực thích nàng sao?” Phía sau Ngụy Hằng Tâm đột nhiên nói chuyện.

“Các nàng cùng ta có vẻ hoà hợp, Hoàng Thượng còn có chuyện gì, nếu không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi.” Tiểu Tuyết đưa lưng về phía Ngụy Hằng Tâm.

“Trẫm... nàng còn trách trẫm bắt cóc nàng, đúng không?” Ngụy Hằng Tâm chưa xót nói.

“Không trách, ngài cũng là vì hoàng muội của ngài, nếu như là ta, có lẽ cũng sẽ làm như vậy, chẳng qua, ngài sai lầm rồi. Không phải bắt cóc ta, hoặc là để cho ta biến mất, Hạo sẽ yêu nàng, yêu là một loại duyên phận, lại là một loại cảm thụ, có một số người cả đời đều sẽ không có được, có một số người lần đầu tiên gặp mặt sẽ sinh ra cảm tình. Trong thiên địa có rất nhiều việc cũng không phải do con ngài có thể quyết định, đúng không? Quá cố chấp không phải là một chuyện tốt, khuyên nhủ hoàng muội của ngài đi. Hi vọng nàng có thể có kết cục vui vẻ, có được hạnh phúc riêng mình.” Tiểu Tuyết không biết vì sao lại nói nhiều với hắn như vậy, nhưng là nói xong, cũng không hối hận, không có... chút lưu luyến tiêu sái rời khỏi tầm mắt Ngụy Hằng Tâm.

Mà Ngụy Hằng Tâm, lại vẫn còn chần động, mấy canh giờ chưa từng cử động, tựa như một pho tượng, không còn sinh khí.

Ngày lên đường hôm sau, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tiểu Tuyết, cước trình nhanh không ít, càng ngày càng tiếp cận Liệt Quốc thì trong lòng Tiểu Tuyết càng nảy lên bất an, mí mắt chớp liên tục, Tiểu Tuyết luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì, tâm nàng nhói đau không chịu nổi.

Mà lúc này ngoài xe, trên một con tuần mã, đối ngoại trang ra Ngụy Hằng Tâm càng tăng thêm vài phần thần bí nho nhã, chính là ánh mắt kia, khi thì thống khổ, khi thì sắc bén, thay đổi liên tục.

Qua ngày thứ ba, cũng là ngày Hành Ân Đại Sư đã nói, giữa trưa, một chiếc xe ngựa xa hoa, ước chừng mười sáu kỵ binh, mỗi người trên mặt đều là một bộ sắc bén, bộ dáng nghiêm trang, cùng một nam tử chỉ mặc ngoại sam màu lam, ánh mắt lộ ra ôn hòa mà nho nhã, thân thể thon dài ngồi trên thân ngựa, cả người phát ra khí chất hoàng tộc không thể bỏ qua.

“Vương, phía trước ước chừng có thể thấy chùa cổ, có nên dừng lại lúc này?” Cầm đầu một thống lĩnh uy nghiêm hỏi nam tử mặc ngoại sam màu lam.

“Nên kết thúc ...” dứt lời, không nói gì nữa, ánh mắt đặt trên cỗ xe ngựa xa hoa, mấy phần lưu luyến si mê, mấy phần tơ tình, có thể chấm dứt sao? Ngửa đầu thở dài... phóng thích ưu sầu trong lòng.

Mà những người khác, vị thống lĩnh cầm đầu phát hiện mơ hồ có người vây quanh mười sáu kỵ binh, mục tiêu cũng là người trong xe ngựa...

86. Chương 86 : Thiên Ý Trêu Người Vẫn Chờ Đợi – 1

Bên ngoài chùa cổ, một chiếc xe ngựa hoa lệ thẳng cương ngừng lại.

Ngoài xe ngựa không khí ngưng kết thành băng. Tiểu Tuyết ngồi trong xe cảm thấy tình huống không đúng, băng khuôn không biết có nên đi ra hay không.

“Tĩnh Nam Vương, đã lâu không gặp!” Mĩ nam cầm cương ngựa nói với Tĩnh Nam Vương cách đó không xa, vẻ mặt lạnh đậm.

“Ngụy Vương đích thân đến Liệt Quốc thật là vinh hạnh, bốn vương đã đón tiếp chậm trễ!” Nói xong ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngụy Vương.

Ngay lúc hai người nhìn nhau thì Ngạo Trình đi đến sát xe ngựa.

“Tuyết nhi, là muội sao?” Ngạo Trình vội vàng hỏi.

Tiểu Tuyết bối rối nhắc màn che lên, hé ra khuôn mặt tuần tú vì vội vàng mà đầm mồ hôi đang phóng đại trước mắt.

“Ngạo Trình!” Tiểu Tuyết kinh hô, vẻ mặt kinh hãi.

“Mau xuống xe đi, không chỉ huynh, Tĩnh Nam Vương cũng đến.” Ngạo Trình vừa nói vừa đem Tiểu Tuyết ôm tới trước mặt.

Ngạo Trình dắt Tiểu Tuyết đi đến gần Tĩnh Nam Vương cách đó không xa.

“Có sao không?” Vẻ mặt khản trương không cần nói cũng biết.

“Yên tâm, không có việc gì!” Tiểu Tuyết lạnh nhạt cười. Nụ cười đẹp như hoa!

Mà lúc này Ngụy Vương lại cup mắt, ánh mắt ẩn dấu đau đớn cùng không cam lòng. Nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Thời gian không còn sớm, muội muốn gặp Hành Ân Đại Sư.” Tiểu Tuyết nói với Ngạo Trình cùng Tĩnh Nam Vương, giọng điệu thật chắc chắn.

“Mị Nhi, muội vẫn quyết định đi sao? Nhưng Hạo Vương hấn... chẳng lẽ không còn lý do nào khiến muội lưu lại đây sao?”

Tiểu Tuyết chống lại vẻ mặt chờ đợi của Tĩnh Nam Vương - Liệt Vinh Khang, cười khổ nói “Cho dù lần này, muội lựa chọn lưu lại, có ý nghĩa gì sao? Đây không phải là cuộc sống mà muội mong muốn, muội chỉ muốn sống bình ổn, không cần phân tranh, nhưng nếu muội lưu lại chỉ sợ sẽ càng làm nhiều người thương tâm, mà muội cũng không thuộc về nơi này, thế thì còn gì để nuối tiếc nữa?”

“Huynh chỉ hy vọng có thể thường xuyên nhìn thấy muội, hi vọng muội có thể hạnh phúc, Ngạo Bảo sẽ toàn lực bảo hộ muội, không cho bất luận kẻ nào thương tổn muội, như vậy cũng không được sao?” Ngạo Trình đột nhiên nắm lấy hai tay Tiểu Tuyết, ánh mắt vội vàng, thần sắc thống khổ.

“Nếu các huynh hi vọng muội hạnh phúc, thì không nên ngăn cản muội, cho dù muội trở về thời không của muội, muội cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến các bằng hữu cùng chung hoạn nạn như các huynh.” Tiểu Tuyết nhắm chặt mắt, đầu hơi nghiêng, không đành lòng nhìn đến tình cảnh này.

Ngạo Trình hai tay vô lực buông xuống, tựa như thể xác mất đi linh hồn.

Tiểu Tuyết cực kỳ quyết tâm, không còn gì lưu luyến, yên lặng hướng chùa đi đến.

Mới cất bước, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hò hét “Không có gì muốn nói với trẫm sao? Mặc dù lúc trước trẫm đã cướp nàng đi.”

Bóng dáng cứng đờ, chấn động. Một lát sau “Cảm ơn đã đưa ta về tới đây. Bảo trọng!” Tiếp tục đi về phía trước.

“Lý Mị Nhi, trẫm đáp ứng nàng, lúc trẫm còn sống sẽ không tấn công Liệt Quốc, sẽ cùng chung sống hoà bình, cũng sẽ để cho hoàng muội trở lại Ngụy Quốc, mặc kệ nàng có thể trở về quê hương của nàng, trẫm...”

chúc phúc nàng...” Nói xong, tay nắm chặt dây cương, lập tức giục ngựa chạy như điên, để lại một trận cát bụi mù mịt.

Mà Tiểu Tuyết lại rơi lệ thống khổ vô cùng, thế này cũng tốt, cuối cùng mình cũng không đoán sai. Chính là ngài đã yêu Tiểu Tuyết, tâm ý của ngài, Tiểu Tuyết hiểu được... tha thứ cho Tiểu Tuyết nhẫn tâm.

Liệt mã vẫn chạy như điên, trên lưng ngựa Ngụy Vương lại chảy xuống giọt lệ duy nhất đời này, giọt lệ mặn mặn, lệ trong suốt bị gió thổi đi.

Ngẩng đầu hét lớn một tiếng “Giá...” hướng tới Ngụy Quốc chạy đi. Kiếp này từ đây không hề gặp lại.

Một lúc sau !

Thấy Hành Ân Đại Sư, biết buổi tối là thời điểm đã định, xem tinh tượng, Thất Tinh xếp một hàng thẳng tắp, đó là lúc Tiểu Tuyết trở về. Mà khi Tiểu Tuyết tại lương đình trong chùa cổ gần người, tâm nàng rơi vào biển sâu, chạm không đến.

Tư vị đau đớn, cực lực không chế nhưng vẫn đau triệt nội tâm.

“Hạo... nếu như có kiếp sau, thiếp và chàng nhất định phải gặp nhau lúc thời thế yên ổn, hòa bình, mặc dù chàng là một người bình thường lưu lạc, Tuyết nhi cũng cam nguyện cùng chàng bên nhau không hối tiếc.” Nghĩ đến lại rơi lệ, nàng mặc kệ lệ rơi xuống mặt.

Cảm giác trái tim nhói đau không chịu nổi, tay nàng ôm chặt ngực, đột nhiên đụng đến một vật cứng trơn trượt, kinh hãi, lại nhớ tới một chuyện chưa làm thỏa đáng.

Rời khỏi lương đình tìm Tĩnh Nam Vương thì phát hiện một bóng dáng đưa lưng về phía nàng, cô tịch mà gầy yếu, nội tâm Tiểu Tuyết bị áy náy dày vò, ‘Nguyệt phi’ nhờ nàng chiếu cố hẳn thật tốt, nhưng nàng...

“Tĩnh Nam Vương...” Tiểu Tuyết đi đến bên cạnh, nhẹ giọng nói.

“Mị Nhi...” Liệt Vinh Khang xoay người nhìn Tiểu Tuyết, vẻ mặt nháy mắt đã ôn hòa, thân thiết.

Tiểu Tuyết từ trong lòng lấy ra một cổ ngọc cùng một phong thư tiên đế tự tay viết, giao cho Liệt Vinh Khang.

“Chờ về hãy xem, ngọc này là ‘Nguyệt phi’, cũng chính là mẹ huynh nhờ muội giao cho huynh, phong thư này là Tiên Đế tự tay viết, bên trong có điều mà huynh muốn biết, hy vọng có thể mở ra khúc mắc của huynh, không cần dây dưa trong thù hận, được không?”

Liệt Vinh Khang kinh ngạc, song lại cố trấn tĩnh mình “Kỳ thật mấy năm nay, bốn vương cũng đã minh bạch rồi, mẫu phi là vì bảo toàn đứa con của mình, mà bốn vương cho tới bây giờ cũng không dám nhìn người, bốn vương đã không còn cừu hận, từ lúc gặp được muội, đã không còn cừu hận nữa rồi. Nhưng là muội sẽ lưu lại sao? Mặc dù không phải vì bốn vương...”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, muội không nên gặp các huynh, mặc dù muội chưa bao giờ từng có ý này, nhưng cũng là vì muội mà các huynh mới bị thương tổn, Tiểu Tuyết khó thoát tội này... có lẽ chỉ có khi muội rời đi mới có thể để cho các huynh bắt đầu lại, mỗi người đều có quyền sở hữu hạnh phúc riêng.” Tiểu Tuyết nói xong ánh mắt nhìn về phương xa, nơi đó có thật sâu tưởng niệm cùng không thể buông tay.

Có phải sẽ không còn được gặp lại Hạo lần cuối cùng...

Màn đêm đến, Hành Ân ngóng nhìn trời cao, Thất Tinh chậm rãi xếp thành một hàng, ánh sáng chói mắt, trong suốt chợt lóe chợt lóe, loá mắt tựa như kim cương.

Trong chùa Hành Ân Đại Sư đã sớm dâng lên vòng Bát Quái, Tiểu Tuyết được Hành Ân mang vào giữa vòng Bát Quái, an ổn ngồi xuống, Hành Ân mặt nhìn về phía Tiểu Tuyết, ngồi xuống đối diện. Hành Ân Đại Sư nhắm miệng đọc khẩu quyết, hai tay chấp lại đặt trước ngực, mắt nhắm lại, môi mấp máy.

Mà một bên Ngạo Trình cùng Liệt Vinh Khang cũng cau mày, tâm hai người vô cùng đau đớn, nếu đây là lựa chọn của nàng, như vậy cho dù có thống khổ, bọn họ cũng sẽ thành toàn cho nàng.

Thất Tinh Quy Vị, ánh sáng chói mắt hút vào giữa Bát Quái, chỉ thấy Bát Quái xoay tròn, càng lúc càng nhanh, sắc mặt Tiểu Tuyết cũng càng ngày càng trắng bệch, xoay tròn theo Bát Quái, thân thể Tiểu Tuyết nhẹ nhàng bay lên, chậm rãi bị hào quang bao trùm.

Thiên địa lúc này thật tựa như bị vạn trượng hào quang che đầy, bảy màu hội tụ.

Mà lúc này một tiếng hét điên cuồng cùng khiếp sợ vang lên trong chùa, “Tuyệt nhi! Đừng... đừng trở về...” Liệt Hạo vận khí bay lên. Đến gần vòng Bát Quái lại bị lệ khí quanh hào quang ngăn lại, ngã nhào xuống. Miệng phun ngụm máu tươi, vết thương cũ vẫn chưa lành, nhưng Liệt Hạo giống như phát điên, liều mạng vận khí, lại bị vòng Bát Quái ngăn trở ngoài vòng tròn, thân thể lại ngã xuống không còn khí lực, hắn vẫn không chịu buông tay. Chống đỡ thân thể, trong miệng không ngừng tuôn ra máu tươi, chậm rãi đi đến gần vòng biên. Dùng sức rống giận “Tuyệt nhi, cho dù chết, bốn vương cũng không để nàng rời khỏi, nàng chỉ có thể là người của bốn vương... đời đời kiếp kiếp chỉ có thể là của bốn vương... nàng trốn không thoát đâu.....”

87. Chương 87 : Thiên Ý Trêu Người Vẫn Chờ Đợi – 2

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, Liệt Tuấn từ phía sau chạy đến, hét lớn một tiếng “Mau ngăn huynh ấy lại!”

Trương Thanh phút chốc bay đến bên người Liệt Hạo, nâng hắn dậy, muốn kéo hắn về.

“Cút, không được chạm vào bốn vương.” Liệt Hạo liều mạng dùng chút tia khí lực cuối cùng, bỏ Trương Thanh lại phía sau đang níu tay.

Lúc này Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình cũng gia nhập, ba người cuối cùng cũng ngăn được Liệt Hạo, Liệt Tuấn nhanh chóng đem một viên thuốc để vào trong miệng Liệt Hạo, vận công buộc Liệt Hạo nuốt vào bụng.

Ba người ánh mắt hoài nghi!

Liệt Tuấn bình thần nhìn lại “Yên tâm, đây là cồng phẩm Hộ Tâm Đan, cả Liệt Quốc chỉ có ba viên.”

Nhất thời loại bỏ nghi ngờ.

Ngay tại lúc vẫn đang dùng dằng, cổ ngọc trong ngực Tĩnh Nam Vương, nháy mắt phát ra ánh sáng lục sắc, bay thẳng tận trời, càng ngày càng lan rộng ra. Tiếp đó Thất Tinh cũng phát sáng, hai hào quang hấp dẫn lẫn nhau, dung nhập vào nhau.

Chỉ thấy vòng Bát Quái xoay tròn nhanh hơn, mạnh hơn!

Mà khi Tiểu Tuyết cảm giác mình phiêu nhiên trong không trung, nhẹ nhàng bay lên, trong đầu dị thường thanh tĩnh. Nhìn thấy bên ngoài vòng Bát Quái khỏe miệng Liệt Hạo máu tươi đang chảy ra, trái tim đau đốn, như bị thương, nhưng lại bất lực, thậm chí không thể vượt ve khuôn mặt anh tuấn tái nhợt kia.

Ngạo Trình cùng Tĩnh Nam Vương vận công chữa thương cho Liệt Hạo. Mà thủ hộ bên cạnh Liệt Tuấn, bỗng nhìn vào vòng Bát Quái, thần sắc cực ngưng trọng.

Tiểu tuyết muốn nói gì đó, nhưng cổ họng bị tắc nghẽn, phát không ra tiếng. Đột nhiên một đạo lệ quang phóng tới, thân thể bay đi.

Như là vượt qua sương mù, mơ hồ tới một nơi vừa quen thuộc lại xa lạ.

Một cô gái thanh tú nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, an ổn đi vào giấc ngủ, đây... đây không phải là nàng sao.

Cửa ‘Ken két...’ vang lên. Tiến vào là một nữ tử trung niên. Tiểu Tuyết sợ hãi kêu “Mẹ” nhưng không thấy trả lời, lập tức đi đến bên giường, vuốt ve thân thể đang mê man, lẩm bẩm nói “Tuyệt nhi, con muốn ngủ tới khi nào, bác sĩ nói con bất tỉnh lâu thế này sẽ nguy hiểm đến tánh mạng, con cũng biết mẹ cùng ba rất nhớ con, bây giờ em con vẫn như lúc còn nhỏ, mỗi ngày tan học trở về đều phải cùng con nói vài câu mới

chịu đi nghỉ ngơi, cả nhà chúng ta chỉ biết hy vọng có ngày con có thể mở mắt ra, nhìn thấy chúng ta.” Nói xong cúi đầu lau nước mắt, tiếng khóc rất nhỏ, rầu rĩ.

“Mẹ... con ở trong này, con không sao... mẹ...” Tiểu Tuyết lớn tiếng la lên, nhưng không nghe mẹ nàng đáp lại, tại sao có thể như vậy.

“Tuyết nhi, đều tại chúng ta không tốt, cũng bởi vì hoàn cảnh nhà mình mà để con phải sớm chịu khổ, mẹ thật xin lỗi con, chỉ cần con tỉnh lại, chuyện gì mẹ cũng nghe theo con, được không...” Bà ghen ngào nói, lệ rơi không kiềm lại được.

Lại có một người tiến vào “Cầm, không cần như vậy, Tuyết nhi hiện tại đã mệt mỏi, để cho con nghỉ ngơi đi, không cần quấy rầy con.”

Nói xong người đàn ông ôm lấy nữ tử tiều tụy vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng an ủi.

Tiểu Tuyết hô to “Ba, mẹ. Con ở đây, con ở đây, mọi người không cần thương tâm, con đây sẽ trở lại.”

Nói xong dựa vào niệm lực, làm cho thân thể chậm rãi mê man, thời điểm gần tiếp cận thân thể, đột nhiên có một cổ lực kéo nàng lại, Tiểu Tuyết kinh hãi, suy nghĩ hỗn loạn, thân thể nhẹ nhàng chậm rãi bay đi, cách người trên giường càng ngày càng xa.

“Không”

Thân thể trên giường, tim đập càng ngày càng chậm, người đang ngủ say, lại rơi lệ trong suốt, rơi xuống chiếc giường màu trắng. Hóa thành từng hoa văn, hoa văn kia xinh đẹp kinh người.

Phát hiện hơi thở người trên giường mỏng manh, hai người trong phòng kêu to.

“Không cần... Tuyết nhi... trở về...” Khóc đến tê tâm liệt phế, rốt cuộc nữ nhi mà bà yêu thương cũng không còn nghe được.

Lúc thân thể bay xa, mơ hồ lại nghe tiếng Liệt Hạo rống giận dữ “Tuyết nhi, bốn vương không để nàng rời đi, vĩnh viễn cũng không...”

Đau lòng nhưng không biết nói gì, phải làm sao bây giờ, một bên là cha mẹ ruột của mình, một bên là nam tử mình yêu. Tiểu Tuyết khóc, không ngừng khóc.

Sao không để cho nàng gặp ba mẹ lần cuối cùng.

Nắm mắt lại, trong lòng mặc niệm, hi vọng trời nhìn thấy lời cầu nguyện của bản thân.

Cảm giác thân thể lại lơ lửng bay lên, đi vào một chỗ nghỉ trang, nàng hoảng hốt nhìn thấy mặt trên bia mộ viết “Ái nữ Tiểu Tuyết chi mộ”. Trước mộ cha mẹ cùng em trai của nàng khóc đến choáng váng, tiếng khóc xé rách trái tim Tiểu Tuyết.

“Tại sao có thể như vậy, con không có chết mà, ba, mẹ, em trai... con không có chết, con vẫn còn sống.”

Một lát sau...

Chờ cha mẹ khôi phục tâm tình, Tiểu Tuyết mới nhìn thấy ánh mắt cha mẹ gắt gao nhìn chăm chăm mộ bia, lẩm bẩm nói: “Tuyết nhi, con là một đứa con ngoan, cả nhà chúng ta đều yêu con, hi vọng con ở trên thiên đường có cuộc sống hạnh phúc, ba cùng mẹ sẽ thường xuyên tới thăm con. Yên tâm, chúng ta đều sẽ kiên cường sống, để cho con trên thiên đường an tâm.” Sau khi nói xong cha mẹ dắt em trai, nhìn lại mộ bia quỳ lạy, chậm rãi rời khỏi khuôn viên mộ.

Tiểu Tuyết ngơ ngác nhìn bóng lưng đang rời xa, tầm lưng kia nhìn thật vô lực cùng cô độc.

“Ba, mẹ, em trai...” Tiểu Tuyết thấp giọng gọi, đáng tiếc cha mẹ vĩnh viễn cũng không thể nghe tiếng nữ nhi của mình gọi.

Một trận ánh sáng mạnh mẽ phóng tới, Tiểu Tuyết nhất thời lâm vào trong bóng đêm...

88. Chương 88 : Mất Trí Nhớ - 1

Trong kinh thành Liệt Quốc ai cũng đều sợ hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng Hạo Vương phi đã hôn mê ba ngày không thấy tỉnh lại, mà Hạo Vương gia tức giận cũng càng ngày càng không thể khống chế được.

Trong Vương phủ mỗi người đều hiện ra thần sắc khẩn trương, lúc nào cũng lo lắng đầu mình khó giữ được, tất cả hạ nhân ba ngày qua đều tự yên lặng cầu nguyện, mong Vương phi mà bọn họ tôn kính nhanh tỉnh lại, để cứu vớt dân chúng thiên hạ. Chỉ sợ Vương phi nếu không tỉnh lại, Vương gia có thể sẽ giết sạch người trong thiên hạ, để phát tiết tức giận cùng tuyệt vọng.

Trong phòng, Tiểu Tuyết hôn mê trên giường đã ba ngày, ba ngày qua các thần y nổi tiếng trong giang hồ tại Liệt Quốc đều thúc thủ vô sách (không còn cách nào khác). Mà Thái Y trong cung cũng lại lắc đầu thở dài.

“Không cần thở dài nữa, chết tiết, nếu các người cứu không được Vương phi, bỗ vương sẽ cho cả nhà các người chôn cùng.” Hạo Vương vẻ mặt tàn bạo, toàn thân như nổi bão, ai gặp phải sẽ bị dẫm thương đầy mình.

“Thuộc hạ không dám chậm trễ, Vương gia xin bớt giận!” Một Thái Y quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Trương Thanh vội vàng báo lại “Vương gia, Hành Ân Đại Sư đến!”

“Mời ngài ấy tiến vào... những người khác lui xuống, còn nữa... mau chóng nghiên cứu ra phương thuốc, có sai sót gì thì các người cứ chờ chết đi!” Nói xong ánh mắt hung ác bắn thẳng đến vị Thái Y đang quỳ xuống.

“Tuân mệnh!” Một Thái Y lẩn nhào ra khỏi phòng.

Lúc Hành Ân vào phòng, thấy Hạo Vương ưu thương mà thô bạo ở trong phòng đi qua đi lại, vẻ mặt vội vàng xúc động.

“Vương gia, thỉnh an tâm chớ vội nóng nảy! Vương phi không có nguy hiểm tánh mạng, chỉ là hôn mê, tin chắc rất nhanh sẽ thức tỉnh.”

“Đã ba ngày, bỗ vương chờ đợi đủ rồi, vì sao nàng còn không tỉnh? Đại sư, ngài nói nàng không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng vì sao được vật gì cũng vô pháp, không thể khiến nàng tỉnh đây.” Liệt Hạo vội vàng, muốn có người nói cho hắn biết, hứa hẹn với hắn, Tiểu Tuyết không hề rời khỏi hắn, bằng không hắn cũng sắp điên rồi.

“A Di Đà Phật! Vương gia, về phần Vương phi vì sao không thức tỉnh, phải xem tạo hóa, thiên ý khó trái!” Hành Ân thì chào nói.

Mà theo Hành Ân Đại Sư đến, còn có Hoàng Thượng, Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình. Mỗi người sắc mặt đều thống khổ không thể tả.

“Hoàng huynh chớ tức giận, thương thế của huynh chưa lành, phải bảo trọng thân thể mới tốt.” Liệt Tuấn vẻ mặt lo lắng nhìn Liệt Hạo, hiện tại cảm tình hai huynh đệ trải qua lần này so với trước kia càng sâu sắc hơn. Mà Hoàng Thượng cũng cố gắng quên đi chấp niệm, tuy rằng nhìn thấy nàng trong lòng liền đau đớn, cũng không cam lòng. Nhưng chung quy vẫn nguyện ý một mình gánh vác! Cũng không muốn phá hoại cảm tình đã như ăn sâu bám rễ của bọn họ.

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm... thần cũng không còn gì!” Liệt Hạo hành lễ nói.

“Hoàng huynh, ở đây không có người lạ, không cần phải đa lễ.” Nói xong, nàng Liệt Hạo đang suy yếu lại.

Ngồi bên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm thiên hạ trên giường, đau đớn, chỉ cần nàng tỉnh lại, cái gì bỗ vương cũng đều nguyện ý, cái gì cũng không cần nữa.

Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình nhìn thấy hết thấy, cũng tiếp nhận sự thật, chỉ cần nàng tỉnh lại, bọn họ sẽ chúc phúc cho nàng, để nàng có cuộc sống mình muốn, không hề dây dưa, nàng nói, buông tay cũng là một cách yêu, không phải sao? Tuy rằng rất không cam lòng, rất đau đớn, nhưng là chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy nàng hoạt bát, sáng sủa, khỏe mạnh, chẳng sợ phải trả giá bằng sinh mệnh đều không tiếc, sao phải đau lòng đây.

Tình nhi được an bài hầu hạ Tiểu Tuyết trong phòng, ba ngày qua không ngừng đi qua đi lại bên cạnh Tiểu Tuyết, không muốn nàng tỉnh lại có cảm giác mê man, vừa cùng nàng trò chuyện. Mấy ngày qua, Tình nhi đều không thể đối mặt sự thật chủ tử vẫn hôn mê, cảm thấy rất đau lòng, chỉ mong tất cả đau khổ đều có thể chấm dứt.

Liệt Hạo sợ Tiểu Tuyết buồn, cơ hồ là ba ngày chưa từng rời khỏi cửa phòng nửa bước, một mực yên lặng canh giữ bên người Tiểu Tuyết, cũng hi vọng lúc nàng tỉnh lại liền có thể nhìn thấy ánh mắt thâm tình của mình đầu tiên, để cho nàng biết nếu như hắn không có nàng, dù sống vẫn chỉ là một khối thân thể không có linh hồn. Kỳ thật Liệt Hạo nghĩ tới, chỉ cần Tiểu Tuyết dám vĩnh viễn rời khỏi hắn, cho dù lên tới thiên đường, hay xuống địa ngục, hắn cũng sẽ đuổi bắt nàng, sau đó hung hăng buộc lại bên người, cưỡng chịu nàng, yêu nàng.

Tiểu Tuyết hơi cong ngón tay.

Mí mắt giật giật, ánh sáng chiếu vào mắt, trong đầu nháy mắt thanh tỉnh, nàng gặp tai nạn xe cộ, nhưng hiện tại nhớ rõ từng tình tiết, giống như là chưa hề chịu đau đớn, thân thể không có cảm giác đau đớn như bị bánh xe nghiền qua, cũng không có dấu hiệu đổ máu. Chỉ là trong mơ hồ, có một nam nhân ôn nhu vẫn không ngừng nói chuyện, giọng điệu tràn ngập bất lực cùng tưởng niệm, có khi còn mang theo uy hiếp, chẳng lẽ tai nạn xe cộ khiến nàng bị ngốc đi, bằng không làm sao có thể mơ như vậy.

“Tiểu thư.... tiểu thư...” Một giọng nói khẽ gọi .

Đây là nơi nào, “Tiểu thư... là ai?” Tiểu Tuyết lại giật giật ngón tay.

“Vương gia, ngài xem ngón tay tiểu thư vừa mới cử động, thật sự, ngài mau nhìn xem...” Ngừ khí tràn ngập vội vàng, hưng phấn, kích động.

“Phải không? Có thật không? Tuyết nhi, là bốn vương, nàng mở mắt ra nhìn bốn vương được không?”

Là ai ở gọi nàng “Tuyết nhi...”, nhưng hắn là ai vậy, vì sao tự xưng mình là “bốn vương”? Hiện tại đang ở nơi nào ? Thiên đường chăng?

Một bên Liệt Tuấn, Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình giống như hô hấp bị ngừng trệ, chậm rãi đi đến bên giường, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm thiên hạ trên giường.

Đứng ở một bên - Hành Ân đại sư, tay vuốt chòm râu, mỉm cười. Sau đó hai tay chấp trước ngực, ánh mắt nhắm chặt, trong miệng mặc niệm “A Di Đà Phật.”

Cảm giác có rất nhiều đôi mắt nhìn mình chằm chằm, Tiểu Tuyết miễn cưỡng từ từ mở mắt ra.

Vừa vận chống lại một ánh mắt thâm tình mà nóng bỏng. Như có ma lực cắn nuốt chính mình.

“Tuyết nhi... Tuyết nhi...” Liệt Hạo vội vàng ôm chặt Tiểu Tuyết vào lòng, hôn xuống trán nàng, lạnh lẽo, nhưng ẩn chứa thâm tình nồng nàn.

Trong đầu Tiểu Tuyết nhất thời u mê, đây là tình huống gì, soái ca này, có quen nàng sao? Nhưng nàng khi nào thì quen biết một nam nhân như vậy? Tiểu Tuyết rời khỏi vòng ôm của Liệt Hạo. Mắt đẹp nhìn chằm chằm Liệt Hạo, hắn tuy rằng tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, lại không hề ảnh hưởng tới sự tuấn mỹ xuất sắc của hắn, thần sắc khí phách cùng sắc lạnh, lại tăng thêm phần quý khí bất phàm.

“Soái ca ca, huynh quen ta sao? Nhưng ta sao lại không nhớ rõ có quen huynh nha... Đây là nơi nào? Thiên đường sao?” Tiểu Tuyết vẻ mặt vô tội nhìn Liệt Hạo.

Một câu nói không nặng không nhẹ, đem Liệt Hạo đánh vào vực sâu vạn trượng.

Mà ba người khác vẻ mặt xám tro, đột nhiên mỗi người đều nhìn về phía Hành Ân Đại Sư, ánh mắt vội vàng cùng nghi hoặc, hi vọng đại sư có thể giải thích tình huống trước mắt.

89. Chương 89 : Mất Trí Nhớ - 2

Tiểu Tuyết cũng buồn bực nhìn về phía Hành Ân Đại Sư, trong lòng đã tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu!

Lúc này Hành Ân Đại Sư chậm rãi đi tới bên ngài Tiểu Tuyết “A Di Đà Phật! Thí chủ, người còn nhớ rõ những gì?”

Tiểu Tuyết mỉm cười khê “Ngài là ai? Phục Hổ hay là Hàng Long ? Ta thật sự đã lên Thiên đường sao?” Tiểu Tuyết còn đang ngây ngốc, vẻ mặt nghi hoặc nhìn khuôn mặt từ bi của Hành Ân, Tiểu Tuyết trong ý thức cảm thấy đây là một vị hòa thượng đã đắc đạo.

“Thí chủ nói đùa, lão nạp tu hành còn ngăn ngại sao có thể là Phục Hổ hay Hàng Long đây.” Hành Ân Đại Sư dừng một chút, ánh mắt sáng ngời hữu thần, nhìn Tiểu Tuyết: “Thí chủ, lão nạp có những lời thật tâm, người vốn là ngài không thuộc thời đại này, bắt đắ dĩ do thiên ý trên người, không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, thí chủ lại rơi vào thời đại này, hơn nữa trở thành Hạo Vương phi, Hạo Vương gia lại sủng ái thí chủ hết mực, nay do một chút sai sót, thí chủ bị mất trí nhớ, hơn nữa quên đi hết thấy những gì đã xảy ra ở thời đại này!”

Tiểu tuyết kinh hãi “Ta mất trí nhớ? Nhưng ta rõ ràng nhớ rõ ta bị tai nạn xe cộ. Ta nhớ rõ tất cả mà?” Tiểu Tuyết thần sắc kích động, vội vàng nhìn vị hòa thượng trước mắt, hi vọng ngài ấy có thể cho chính mình một đáp án.

“Thỉnh Vương phi an tâm, chớ lo lắng! Theo lão nạp nghĩ người là mất trí nhớ thuộc về thời đại này, lại nhớ tất cả về thời đại của người.”

Chờ Hành Ân nói xong, trong phòng tất cả mọi người đều ngây ngốc, nhìn Tiểu Tuyết đang bất an cũng không biết nói sao.

Lúc này Hành Ân nói với Tình nhi “Tiểu cô nương, lấy gương đồng đến đây!”

Tình nhi tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không dám chậm trễ !

Tay Tiểu Tuyết cầm lấy gương đồng, trong gương hiện ra một mỹ nữ tuyệt thế khiến sắc mặt Tiểu Tuyết trắng bệch, hai hàng lông mày cong như họa, đôi mắt sáng như sao, dưới cái mũi thon gọn là đôi môi mỏng hồng thắm, khóe môi hơi cong lên, mang theo nụ cười đầy u sầu. Toàn bộ khuôn mặt tinh tế thanh lệ, thoát tục, quả thực không mang theo một chút khói lửa nhân gian.

“A...” Sắc mặt Tiểu Tuyết trắng bệch, ánh mắt khủng hoảng, gương đồng trên tay rớt xuống đệm tơ lụa.

Liệt Hạo đột nhiên ôm lấy Tiểu Tuyết khê nói “Tuyết nhi đừng sợ, bốn vương mặc kệ nàng là ai, đã quên những gì. Bốn vương đều chỉ cần nàng, cũng muốn nàng lại yêu bốn vương như trước.”

Tiểu Tuyết ở trong ngực Liệt Hạo không ngừng run rẩy, bộ dáng nhu nhược lại cố gắng ra vẻ kiên cường, nhưng từng giọt nước mắt trong suốt vẫn rớt xuống không ngừng, dính ướt vạt áo Liệt Hạo.

Liệt Hạo không nói gì, hắn biết Tiểu Tuyết vì mất trí nhớ mà thất kinh, biết nàng đang rất bất lực, nhưng lại không thể thay nàng giải tỏa cảm xúc, cho dù Tiểu Tuyết quên hết thấy về hắn, hắn vẫn yêu thương nàng, yêu nàng ngốc nghếch, yêu nàng si tình, càng yêu sự thiện lương của nàng.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, bộ dáng cực kì sủng nịch, ánh mắt ẩn dấu đau lòng cùng thâm tình.

Tiểu Tuyết có thể cảm giác trong ngực Liệt Hạo rất ấm áp, cảm xúc mông lung này, chẳng lẽ nàng thật sự mất đi toàn bộ trí nhớ về thời đại này sao? Nàng từng sống trong thời đại này sao? Nếu không phải, làm sao giải thích trong phút chốc khi nhìn thấy hắn, nàng lại thấy kích động, có cảm giác như đã lâu mới gặp lại, cảm xúc cứ tuôn ra trong đầu? Lại nên giải thích dung nhan tuyệt thế này thế nào? Nếu nam nhân ở trước mắt là thật lòng yêu chính mình, hơn nữa chính mình cũng thật sự thương hắn, vậy mình mất trí nhớ khiến hắn chịu đả kích đến mức nào?

Nhưng mình tại sao lại mất trí nhớ đây? ? ?

Nghĩ như thế, Tiểu Tuyết càng ôm chặt Liệt Hạo, chậm rãi đem đầu vùi vào trong ngực hắn, cọ cọ như một chú mèo, khóe miệng không tự giác cong cong. Không vì lý do gì, không ý thức, cực kì tự nhiên, đến ngay cả Tiểu Tuyết cũng không biết, kỳ thật sâu trong tâm nàng, hiện ra một hình bóng, mơ hồ lại ôn nhu.

“Vương phi xem ra đã không còn đáng ngại, lão nạp cũng muốn đi ngao du tứ hải, gặp Vương phi cũng là phúc khí của lão nạp, cũng coi như là cơ duyên, Vương phi nghe lão nạp một lời, không nên cố chấp quá,

dùng tâm cảm thụ, làm theo trái tim mạch bảo là được rồi!” Hành Ân nói xong, hướng Hoàng Thượng cùng Vương gia gật đầu, rời khỏi phòng. Thẳng đến lúc bóng dáng đã đi xa, Tiểu Tuyết mới từ trong lòng Liệt Hạo ngẩng đầu, suy nghĩ lời Hành Ân nói.

Cũng muốn làm rõ suy nghĩ của mình.

“Tuyệt nhi, không cần nghĩ nhiều, bốn vương sẽ không bức nàng, sẽ cùng nàng chậm rãi tìm về trí nhớ của hai ta, được không? Cứ tin tưởng bốn vương!”

Tiểu Tuyết chống lại ánh mắt sâu như biển của Liệt Hạo, tựa như sóng lớn, đánh thẳng vào Tiểu Tuyết.

Vô thức gật đầu, là vì nàng không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hắn, không muốn nhìn thấy ánh mắt hắn thương tâm, thống khổ.

Chậm rãi thu lại cảm tình, ánh mắt lại nhìn thấy ba đôi mắt ẩn chứa đau đớn, nhiệm lệ...!

90. Chương 90 : Mất Trí Nhớ - 3

Ánh mắt Tiểu Tuyết trong vắt, chống lại ba cặp mắt vội vàng, ảm áp.

Cái cảm giác xa lạ lại quen thuộc này lại xuất hiện, nhất thời khiến tâm trí Tiểu Tuyết hoảng hốt.

“Xem ra, Mị Vương phi cũng không còn nhớ trăm.” Trong lòng Liệt Tuấn căng thẳng, không biết là vui hay buồn. Nếu đây là cơ hội nàng để hắn thay đổi, có lẽ cũng là một chuyện tốt. Chỉ là lần này... để nàng làm hoàng tẩu mới tốt.

Tiểu Tuyết nghi hoặc nhìn đôi mắt vừa vui vừa buồn trước mặt, trong đó có cảm xúc nàng không hiểu, đôi mắt vô cùng thâm thúy.

“Tuyệt nhi, ngài ấy là hoàng đế đứng đầu vạn dân Liệt Quốc, cũng là đệ đệ ruột của bốn vương.” Liệt Hạo nhìn về mặt nghi hoặc của Tiểu Tuyết, trong lòng mừng thầm, cũng có chút đau lòng, nàng đã quên tất cả, với hoàng đế có chút không đành lòng, nhưng rốt cuộc vẫn chôn dấu, vì Tiểu Tuyết, để hắn ích kỷ một chút đi, hắn không thể nhường nàng cho ai khác.

“Thiếp đây có phải nên hành lễ không?” Tiểu Tuyết bỗng nói một câu, khiến cho Liệt Tuấn xuất hiện thần sắc xấu hổ, trên mặt nổi lên đỏ ửng, Đây chính là phá lệ lần đầu tiên nha.

Nếu Tiểu Tuyết không đến từ thời đại khác, Liệt Tuấn có lẽ sẽ không xấu hổ, nhưng cố tình nàng hiện tại lại chỉ có trí nhớ về thời đại của mình, hắn vẫn không thể nói rõ.

“Tuyệt nhi, thân thể nàng hiện tại không tiện hành lễ, chờ về sau khôi phục lại, nhìn thấy Hoàng Thượng phải hành lễ, đây là cấp bậc lễ nghĩa thần tử.” Liệt Hạo ôn nhu kiên nhẫn nói.

Tiểu Tuyết yên lặng gật đầu, cổ đại thật đúng là... quên đi, nếu đã tới thì an tâm ở lại thôi.

Mà một bên Hoàng Thượng thấy Tiểu Tuyết vểnh cong cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng không đành “Nếu nàng không thích cũng không sao, trăm sẽ đặc xá, Mị Vương phi gặp trăm không cần hành lễ!” Sau khi nói xong, nói cho thái giám bên người lĩnh thánh ý.

Tiểu Tuyết kinh hãi “Hoàng Thượng, Tiểu Tuyết cảm ơn ý tốt của Hoàng Thượng, nhưng Tiểu Tuyết không muốn có vinh hạnh đặc biệt này, mong Hoàng Thượng thu hồi thánh lệnh đã ban ra!” Ánh mắt mỹ lệ của Tiểu Tuyết nhìn Liệt Tuấn, vẻ mặt khẩn cầu, hi vọng Hoàng Thượng hiểu được tâm ý của bản thân.

Liệt Tuấn nhìn ánh mắt vội vàng của Tiểu Tuyết, khuôn mặt nàng đã không còn hình bóng dĩ vãng, ánh mắt trong suốt không nhiễm bụi trần.

“Mị Vương phi không cần để ý, người là ái phi của hoàng huynh, cũng là hoàng tẩu của trăm.”

“Nhưng Tiểu Tuyết không muốn bị người ngoài đem ra bàn tán nha, thiếp đây là người ở thời đại khác, Hoàng Thượng tính chiêu cáo thiên hạ sao? Chỉ sợ thế nhân sẽ xem Tiểu Tuyết là quái vật, ai có thể tin tưởng đây.” Tiểu Tuyết nhăn mi, ưu sầu nói.

“Chuyện này... trẫm thật ra không nghĩ tới, Mị Vương phi yên tâm, trẫm sẽ không để cho nàng bị thiên hạ đem ra bàn tán, nếu như người nào nói bậy, trẫm ban hán tội chết!” Ánh mắt Liệt Tuấn sắc lạnh, hiện ra tia thô bạo.

Tiểu Tuyết kinh ngạc, chăm chú nhìn lại, ánh mắt thô bạo kia, nhìn mình liền mất hết tia sắc lạnh kia, thậm chí còn ôn nhu như Liệt Hạo.

Tiểu Tuyết cúi đầu suy nghĩ, nhưng trong lòng cũng đã hiểu, có phải vị hoàng đế cao cao tại thượng này, cũng từng cùng nàng có cảm tình gì, nếu không phải thì nên giải thích chuyện này thế nào.

“Tiểu Tuyết thâm nghĩ làm người bình thường, không muốn quá mức rêu rao!” Thanh âm rất nhỏ, nhưng mỗi người ở đây lại nghe cực kỳ rõ ràng.

Liệt Tuấn chấn động, quay đầu lại nhìn thái giám bên cạnh nói “Không cần lĩnh chỉ nữa. Bất quá hôm nay những người ở đây, không thể lộ ra Mị Vương phi là người ở thời đại khác.” Nói xong lại nhìn Tiểu Tuyết, thần sắc nháy mắt trở nên nhu hòa.

Tiểu Tuyết cảm động mỉm cười, nụ cười trên mặt là trong sáng mà ôn hòa. Khiến ánh mắt Liệt Tuấn ngu ngốc, ấm áp, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi, bây giờ nghĩ lại hán cũng đã hiểu lời nàng nói “... buông tay cũng là một loại hạnh phúc!” Chỉ là nay nàng mất trí nhớ, có phải do trời thương hại, để hán tạo lại ấn tượng tốt.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiểu Tuyết, Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình vẫn im lặng một bên, giờ phút này trong lòng cũng ngu ngốc theo.

“Các huynh có phải đã từng giúp đỡ Tiểu Tuyết hay là Tiểu Tuyết từng nhờ cậy gì, nếu như có, Tiểu Tuyết lại chỉ có thể thật xin lỗi.” Ánh mắt nhìn Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình vẫn đang im lặng.

“Tuyệt nhiên, ngài ấy là Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang, còn người kia là Ngạo Bảo thiếu chủ Ngạo Trình, bọn họ đều là bằng hữu của nàng, đã từng giúp đỡ nàng rất nhiều, việc này, bốn vương xem như thiếu bọn họ một ân tình, ngày sau nếu như có cần giúp gì, bốn vương nguyện sẽ đem hết toàn lực.” Liệt Hạo vừa nói, giới thiệu cho Tiểu Tuyết, thần sắc nghiêm túc khiến Tiểu Tuyết ra tiếng.

“Sao thế...” vẻ mặt Liệt Hạo nghi hoặc.

“Thiếp cảm thấy rất kỳ quái, đây hán không phải bộ dạng thật của chàng, phải không?” Tiểu Tuyết nghịch ngợm nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Liệt Hạo.

“Vậy nàng cảm thấy bốn vương hán là bộ dạng thế nào?” Liệt Hạo nhéo nhéo cái mũi Tiểu Tuyết sùng sục nói.

Mặt Tiểu Tuyết ửng đỏ, đầu khẽ cúi xuống, nam nhân chết tiệt, có mặt nhiều người như vậy, cứ như vậy đùa giỡn nàng cũng không thấy xấu hổ!

Mà lúc này trong phòng mọi người tự giác yên lặng rời đi, chính là sắc mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc chưa xót mà ưu thương, nhưng cũng cam tâm tình nguyện.

91. Chương 91 : Tình Ý Kéo Dài

Đợi đến khi mọi người rời khỏi phòng.

Liệt Hạo đuổi hết nô tài bên trong phòng ra, trong mắt nồng đậm tình ý, từng sợi quấn quanh, vây lấy trái tim.

Ánh mắt Tiểu Tuyết trong veo như nước, sạch sẽ mà tinh khiết.

Liệt Hạo rất nhanh đi đến bên người Tiểu Tuyết, đặt một cái gối mềm phía sau lưng, để nàng ngồi dậy được thoải mái. Tiểu Tuyết vẫn nhìn Liệt Hạo, ánh mắt chưa từng dời đi.

“Sao vậy Tuyết nhi? Sao lại nhìn bốn vương như vậy?” Liệt Hạo cười có chút tà ác, nhưng trong mắt Tiểu Tuyết, nụ cười kia lại ấm áp, thư thái, còn có bi thương nhàn nhạt. Nguyên nhân vì mình mất trí nhớ sao?

Không tự giác cử động tay phải, nàng xoa nhẹ khuôn mặt có chút tiều tụy kia, cảm dưới lún phún một ít râu, cũng không che đi được khuôn mặt anh tuấn của hần, ngược lại hơi chút ưu thương nhàn nhàn, tựa như một vương tử u buồn đến mê người trong truyện tranh, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương chặm rãi vuốt ve cái trán đầy đặn, dừng một chút, sau đó đi xuống cái mũi thẳng, lại đến môi, từng chút từng chút xoa xoa.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh nào đó, nhanh đến không có cách nào giữ lại.

Đầu có điểm đau, trong phút chốc hai tay ôm đầu, vùi sâu vào tấm chăn bằng nhung tơ, khẽ run động thân thể.

“Tuyệt nhi... Tuyệt nhi... không cần dọa bốn vương...” Thần sắc hoảng loạn, giọng nói nghẹn ngào, vừa định đứng dậy tìm Thái Y xem bệnh cho nàng, lại không nghĩ tới cánh tay bị nàng gắt gao túm lấy.

Tiểu Tuyết ngẩng đầu mỉm cười “Không cần khẩn trương, thiếp không sao, vừa nãy trong đầu có một ít hình ảnh lướt qua, nhanh đến muốn bắt cũng bắt không được.” Nhìn thần sắc vội vàng xúc động kia của hần, Tiểu Tuyết chợt tin tưởng, người nam nhân này thật rất yêu chính mình, là người tình si, nam nhân vì tình mà ngu ngốc, được nam nhân như vậy yêu là hạnh phúc rồi.

“Thật không? Không có nơi nào không thoải mái chứ?” Liệt Hạo vẻ mặt không tin nhìn thiên hạ trên giường.

“Chàng không tin thiếp sao?” Tiểu Tuyết dẩu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cực kỳ u oán nhìn Liệt Hạo, im lặng lên án hần, vẻ mặt kia tựa như Liệt Hạo ủy khuất nàng cỡ nào.

Hần nhìn thấy Tiểu Tuyết như vậy, trong lúc bất chợt tư vị hạnh phúc tràn đầy trong tim, cảm giác kia có chút phiêu phiêu dục tiên (lay động như gió xuân), tựa như trong mộng.

“Tuyệt nhi... Tuyệt nhi... ta yêu nàng, yên hơn sinh mệnh chính mình!” Liệt Hạo lại ôm nàng vào lòng, thì thào nói nhỏ.

“Thiếp cũng yêu chàng, rất yêu...” Lời nói ra, tự nhiên như vậy, dễ dàng như vậy.

“Tuyệt nhi, nàng nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào!” Liệt Hạo thần sắc kích động không cần nói cũng biết, bắt lấy hai vai nàng, nóng bỏng nhìn thiên hạ trước mắt.

Sắc mặt Tiểu tuyết có chút rối loạn, vừa nãy mình có nói cái gì sao? Vì sao hần lại có bộ dáng này?

Hần chỉ im lặng, ánh mắt nhìn nàng cũng càng sâu thẳm, trong mắt nồng đậm thâm tình như muốn Tiểu Tuyết tan ra, hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau. Lông mi nàng run run, tình dục cũng dần rung động theo, hần lẳng lẳng chăm chú nhìn, yên lặng, yên lặng tới gần, chậm rãi cúi đầu đặt lên môi lạnh lẽo của nàng. Nàng cảm giác được đang hần cúi người dò xét đi xuống, hơi thở ấm áp phun lên trên mặt nàng.

Nàng hơi hơi nhắm mắt lại, Liệt Hạo càng không ngừng ở trên môi trần trọc, khi thì nhẹ nhàng mà cắn, khi thì lại đưa cái lưỡi ở trên môi Tiểu Tuyết liếm liếm. Tiếp đó, lại nhẹ nhàng cạy mở hàm răng Tiểu Tuyết, cái lưỡi trơn trượt liền thâm nhập vào trong miệng ướt át của nàng.

Phút chốc, tay phải Liệt Hạo chợt nâng sau ót Tiểu Tuyết, tay trái ôm ngang lấy Tiểu Tuyết, người càng gần sát, trong miệng là hương vị nam tính thuần thực, mềm mại mà đầy ham muốn chiếm hữu, Tiểu Tuyết không tự giác đưa tay vòng lên cổ Liệt Hạo, khiến hần tăng thêm lực bên hông Tiểu Tuyết, thân thể trong ngực dần dần nóng lên, kích thích trái tim bất an cùng xao động, nước bọt bên khóe môi tràn ra, tiếng hít thở bên tai càng ngày càng ồ ồ, Liệt Hạo không ngừng đòi lấy, không ngừng dùng sức.

Nửa tháng vậy trong tương tư, đau khổ nhiều lần muốn phát tiết, đều phát tiết ở trong cái hôn này.

Nụ hôn càng ngày càng nóng cháy, Tiểu Tuyết cảm thấy hô hấp đều dần dần khó khăn, tay nhỏ bé liều mạng giằng ra khỏi thân thể Liệt Hạo, bắt đắc dĩ Liệt Hạo đang điên cuồng, thầm nghĩ muốn bùng cháy tình cảm mãnh liệt của mình.

“Ân... đợi chút...” Tiểu Tuyết muốn hần chậm một chút, tránh né, Liệt Hạo rốt cuộc cũng phát hiện thiên hạ trong lòng khác thường, chậm rãi buông ra, ánh mắt lưu luyến si mê nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Tiểu Tuyết, thấy nàng mở môi thở gấp, tay nhỏ bé nín áo, ánh mắt tan rã. Có phải mình dùng sức quá lớn, khiến

nàng không thể hô hấp, suy nghĩ như thế, ánh mắt Liệt Hạo liền mềm mại, chờ Tiểu Tuyết hô hấp thông thuận, Liệt Hạo lại hôn lên đôi môi mỏng khẽ sưng lên của Tiểu Tuyết.

Trong phòng kích tình khó nhịn, Liệt Hạo đem Tiểu Tuyết mềm nhẹ đặt trên giường, chính mình cởi hết thủy trói buộc, thân hình mạnh mẽ, chậm rãi đặt lên thân thể mềm mại phiếm hồng của Tiểu Tuyết.

“Tuyệt nhi, ta yêu nàng...” Tiếng lầm nhấm biến thành tiếng ngâm rên rỉ, quanh quẩn trong phòng.

Trên giường nam nữ kích tình biểu thị tình cảm nồng cháy của họ.

Bên ngoài yên lặng một mảnh, trong phòng độ ẩm chợt bốc lên... cùng với tiếng rên rỉ, tiếng gầm nhẹ... ở trong phòng phiêu đảng qua lại...

92. Chương 92 : Trí Nhớ Mông Lung – 1

Hôm sau tỉnh lại đã là buổi trưa.

Bụng đói đến cồn cào, Tiểu Tuyết ngồi trên giường lười biếng vươn vai, ngửa mình về phía sau, đây là thói quen trong trí nhớ, hay là tại thời này... đã lười biếng như vậy lại không biết.

Bất giác sờ soạng bên cạnh, không có người, hắn đi đâu? Trong lòng nghi vấn, nhưng vẫn tiếp tục động tác vận mình, tựa như bị tiềm thức chi phối.

Tình nhi đẩy cửa tiến vào, yên lặng giúp Tiểu Tuyết thay quần áo, tắm rửa. Trong gương hé ra một khuôn mặt có chút tiêu tụy, lại không mất hết vẻ khuynh thành.

Tiểu Tuyết như cũ vẫn kinh ngạc dung nhan xa lạ mà quen thuộc trong gương, chậm rãi dùng tay xoa lên dung nhan tuyệt thế.

Thì thảo lầm bầm “Vì sao chủ nhân khuôn mặt này lại không được sủng ái vậy?”

“Tiểu thư, người cơ hồ đã một ngày chưa ăn cái gì, Tình nhi phân phó phòng bếp dọn chút điểm tâm lên.” Tình nhi yên lặng nhìn hành động của tiểu thư nhà mình. Biết nàng vẫn vì chuyện mất trí nhớ mà bất an, bất quá cho dù tiểu thư mất trí nhớ, nhưng vẫn không thể phủ nhận, Tình nhi ngược lại lại thích ‘tiểu thư’ thể này.

Nàng không giống những chủ tử bình thường khác luôn tỏ vẻ xu nịnh người, cũng không giống tiểu thư chân chính của Tướng Quân phủ, nàng là một nữ tử có dung mạo và trí tuệ, có chủ kiến tư tưởng, nội liêm cùng bình tĩnh ngài khác không có, tiểu thư như vậy mới là ngài Hạo Vương chân chính yêu thương, nếu là tiểu thư thật, chỉ sợ Hạo Vương sẽ không hề liếc mắt một cái.

Nhưng những điều này tiểu thư không biết, phải làm sao để nói cho tiểu thư chân tướng sự thật đây?

Nhìn ánh mắt Tình nhi lúc sáng lúc tối, Tiểu Tuyết thần nhiên cười ra tiếng “Tình nhi đúng không? Muội chắc đang suy nghĩ sao bỗng nhiên tỷ lại biến thành tiểu thư của muội? Đúng không?”

“Tiểu thư, người tuy rằng từng mất trí nhớ, nhưng là Tình nhi không nghĩ thế, Tình nhi rõ ràng nhớ rất rõ từng chuyện của tiểu thư.”

“Tình nhi đang nói tiểu thư trước kia của muội sao?” Tiểu Tuyết ôn nhu nhìn nha đầu tắm lòng lương thiện này, cảm thấy nha đầu kia có gì muốn nói lại thôi, mỗi lần nhìn thấy nàng đều có cảm giác thân thiết tự nhiên.

“Tiểu thư, nô tỳ nhớ rất rõ những ngày được cùng người ở chung, lại không nhớ rõ được Mị Nhi tiểu thư, nếu như không phải dung mạo này, sợ là cũng mơ hồ mà thôi.” Tình nhi thần nhiên nói tới.

“Trước kia Lý Mị Nhi không tốt sao? Hay là...” Tiểu Tuyết có chút buồn bực hỏi, phải biết rằng Tình nhi nghe nói là nha đầu tùy thân của Lý Mị Nhi.

“Tiểu thư, người muốn biết sao?” Tình nhi chống lại ánh mắt sâu xa của Tiểu Tuyết.

“Muội có thể nói cho tỷ biết sao?” Tiểu Tuyết đột nhiên rất muốn biết nhận thức cùng việc làm của chủ nhân thân thể này. Có lẽ là tò mò, cũng có một chút hóng chuyện.

Tình nhi đỡ Tiểu Tuyết ra cửa phòng, đến một cái đình trong viện, phóng mắt nhìn ra xa, là từng mảng bụi hoa cùng cây đa, tay vịn cùng đá sỏi vây xung quanh bụi hoa cùng cây đa đã bám đầy dây leo, quấn lên nhau.

Tiểu Tuyết ngồi trên bàn bát tiên trong đình, nhìn thấy đình viện giống cảnh trong mơ của mình, cảm giác quen thuộc lại đến.

Trên bàn bát tiên đầy cái món điểm tâm tinh xảo, hoa quả ngon miệng, chỉ sau chốc lát một nô tỳ đưa tới một cái chén nhìn như canh. Đây ...

“Đây là gì?” Ánh mắt Tiểu Tuyết nhìn nha đầu đưa canh đến.

“Hồi Vương phi, đây là Vương gia dặn dò nhất định phải để Vương phi uống hết, là tổ yến bổ khí bổ huyết!” Nói xong đem tổ yến đặt trước mặt Tiểu Tuyết, quỳ xuống đất, không dám nhìn ánh mắt Tiểu Tuyết.

“Muội làm gì vậy... nhanh đứng lên đi... không cần như vậy...” Tiểu Tuyết nhìn nha đầu đang nơm nớp lo sợ, cảm giác mình như là một vị chủ tử bóc lột người, lại bất đắc dĩ, nàng chưa từng làm cho người khác sợ hãi như vậy.

“Tạ Vương phi, nhưng là Vương gia đã dặn nhất định phải hầu hạ Vương phi thật tốt, bằng không...” Tiểu nha đầu quỳ xuống đất, đột nhiên dừng lời nói, tại khóe mắt xuất hiện từng giọt trong suốt rơi xuống.

Tiểu Tuyết tiện tay lấy khăn vuông ra, đưa tới cho nha đầu quỳ trước mặt, thản nhiên nói “Đứng lên đi. Ta sẽ không trừng phạt ai, người với người vốn nên ngang hàng, tin tưởng cha mẹ các muội nhìn thấy các muội như vậy cũng sẽ đau lòng, về phần Vương gia bên kia, ta sẽ cùng chàng nói chuyện, nếu là do chàng phân phó, ta sẽ uống nó, bất quá về sau thấy ta, không cần khẩn trương như vậy, khiến ta cũng rất không thoải mái, tốt lắm, muội đi xuống đi, một mình Tình nhi ở đây là được.”

Nha đầu quỳ dưới đất liên tục khấu tạ, kia thần sắc như là Tiểu Tuyết ban cho rất nhiều ân huệ, Tiểu Tuyết biết ở cổ đại nếu muốn nói nam nữ ngang hàng chính là đầm rồng hang hổ, lắc đầu thở dài, muốn thích ứng cuộc sống như thế phỏng chừng còn phải tốn thời gian dài đây.

Chỉ là nghĩ đến Liệt Hạo, khóe miệng Tiểu Tuyết chậm rãi nhếch lên độ cong, dưới ánh mặt trời thật là mê người.

Uống xong tổ yến, lại ăn chút điểm tâm, Tiểu Tuyết chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía Tình nhi vẫn im lặng.

“Có thể nói cho tỷ biết chưa?” Giọng nói ôn nhu, mặt mang mỉm cười.

Vì thế Tình nhi đã nói về tình cảnh mới đầu gặp Tiểu Tuyết, sau khi nói xong, Tiểu Tuyết cứ tưởng như là đang nghe chuyện xưa, có cảm giác nào đó tận đáy lòng tràn ra, tràn đầy trong lòng.

Chỉ là Tiểu Tuyết không biết, Tình nhi cũng không có nói hết toàn bộ, chỉ nói đại khái một chút, dấu đi những gì thương tâm, khổ sở đã qua.

Thẳng đến khi mặt trời lặn, Tiểu Tuyết vẫn trầm tĩnh trong những lời Tình nhi nói, nếu đây là sự thật, vậy chính mình đột nhiên xuất hiện, có phải đã làm hư chuyện lớn gì, nhưng là vì sao lại mất đi trí nhớ, liền ngay cả Tình nhi cũng không thể nói rõ.

Mà Tình nhi không biết để tiểu thư biết chuyện này rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng là nếu không nói, luôn cảm thấy đối với tiểu thư rất bất công, để cho tiểu thư tự mình quyết định đi...

93. Chương 93 : Trí Nhớ Mông Lung – 2

Điểm tâm trên bàn đã đổi lại, Tình nhi đưa lên trà hương hoa có hương vị mà bình thường tiểu thư thích nhất cũng đã đổi lại, Tiểu Tuyết vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Làm sao không biết được, hẳn là Vương gia nên có rất nhiều điều bất đắc dĩ, mà Tiểu Tuyết cũng không muốn trở thành điểm yếu của hắn.

“Bẩm Vương Phi, Tình Nam Vương cùng Ngạo thiếu bảo chủ cầu kiến!” Một thị vệ hé ra khuôn mặt trầm trọng bẩm báo.

Tiểu Tuyết từ trong suy nghĩ mông lung trở lại, nhìn thị vệ mới tiến đến bấm báo.

“Tĩnh Nam Vương, Ngạo thiếu bảo chủ?” Tiểu Tuyết nhớ tới hai cái tên xa lạ, lại không phát hiện cái tên này từ miệng nàng nói ra là quen thuộc cỡ nào.

“Mời bọn họ vào đi!”

“Tĩnh nhi dâng trà!”

“Vâng, tiểu thư.”

Một lát sau

Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình dưới sự hướng dẫn của thị vệ, đi vào đình, xa xa nhìn lại, thấy Tiểu Tuyết trong đình tựa như một tinh linh mới sinh ra, không nhiễm bụi trần.

Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình đồng thời dừng cước bộ, suy nghĩ thâm trầm.

Quảng đường đến đình kia giống như ngàn cân, cước bộ dưới chân hỗn loạn, vì sao tới bây giờ muốn thần nhiên đối mặt vẫn cảm thấy khó khăn như vậy? Trong lòng Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình gắng chịu đau đớn, đau vì dù thế nào chung quy nàng vẫn không thuộc về mình, đau vì nàng thế nhưng lại quên đi bọn họ, đau vì cho tới hôm nay, vẫn như cũ không thể bình tĩnh đối mặt được.

Tiểu Tuyết dẫn dò Tĩnh nhi chuẩn bị trà ngon cùng điểm tâm, gió ban đêm có chút lạnh thổi qua thân thể đơn bạc của Tiểu Tuyết, Tĩnh nhi lấy ra một cái áo choàng màu tím, phủ lên cho Tiểu Tuyết, còn nói nói đây là màu sắc nàng trước kia thích nhất, khiến Tiểu Tuyết nhìn thấy áo choàng màu tím thì trong đầu lại xuất hiện một bóng người mơ hồ, đã từng phủ áo lên ỳnh.

“A” Tiểu Tuyết ôm đầu kêu rên.

“Tiểu thư sao vậy, đừng dọa Tĩnh nhi... hu hu hu...” Tĩnh nhi thấy Tiểu Tuyết ôm đầu, thần sắc thống khổ khiến nàng bị kinh hách, bối rối thất thố.

Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang cùng Ngạo Trình, vọt bước nhảy lên, khẩn trương đi tới trước mặt Tiểu Tuyết, một người nắm lấy tay Tiểu Tuyết, đồng thời hỏi “Tuyết nhi làm sao vậy?”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn hai đôi mắt lo lắng kia.

“Còn thất thần làm cái gì, nhanh đi truyền Thái Y đến.” Tĩnh Nam Vương rống giận Tĩnh nhi, từ sau khi Tiểu Tuyết hôn mê ba ngày, Thái Y liền ở lại Hạo Vương phủ, Hạo Vương phân phó, nếu như Vương phi thân thể không khỏe, phải truyền đến.

Khuôn mặt Tĩnh nhi trắng bệch, vội vã chuẩn bị đi thỉnh Thái Y.

Đột nhiên tay bị Tiểu Tuyết bắt được.

“Đừng khẩn trương, tỷ không sao.”

“Tuyết nhi lo lắng, chúng ta cũng kinh hách không chịu nổi khi thấy muội như vậy, để Thái Y kiểm tra một chút là được, chúng ta cũng yên tâm.”

Chống lại ánh mắt u oán sâu lắng, ngực Tiểu Tuyết đột nhiên trong lúc đó nổi lên tư vị hạnh phúc, như được người thân quan tâm, mềm mại chảy vào trong tim Tiểu Tuyết, ngọt ngào.

“Thật sự không có việc gì, các huynh không cần lo lắng, vừa nãy Tĩnh nhi phủ thêm phượng y uội, muội có chút cảm giác quen thuộc, trong đầu càng muốn nhớ lại cái gì, liền cảm thấy đau, cho nên... thật sự không có việc gì, yên tâm đi. Các huynh như vậy lại khiến muội thêm khẩn trương.”

“Thật sự không có việc gì?”

Tiểu Tuyết hì hì cười ra tiếng “Thật sự không có việc gì! Ha ha ha... các huynh thật đúng là giống mẹ của muội hay đông dài.” Nụ cười kia có thể hòa tan ngàn năm hàn băng, sáng ngời mà động lòng người.

Hai khuôn mặt tuần mỹ lúc này mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, Tĩnh nhi ở một bên yên lặng rời khỏi đình, đứng dưới cầu thang, chờ phân phó.

“Hai vị soái ca tìm muội chuyện gì sao?” Tiểu Tuyết giờ phút này tâm tình rất vui vẻ, nói chuyện cũng có phần nghịch ngợm.

“Nhìn muội.... muội nhớ ra cái gì sao?” Ngạo Trình nín chặt Tiểu Tuyết hỏi.

“Không có, chỉ là cảm giác mông lung, mỗi lần lại nhanh đến nỗi bắt giữ không được.” Tiểu Tuyết thu lại thần sắc, im lặng nói.

“Không có việc gì, không vội, nhớ không ra cũng không sao, chỉ cần muội hạnh phúc là tốt rồi.” Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang chưa xốt nói.

Hôm nay trên triều, Hạo Vương lại muốn từ quan, Hoàng Thượng cùng chúng thần đều kinh hoảng vạn phần, Hạo Vương ở Liệt Quốc có địa vị hết sức quan trọng, nay vì nàng lại chấp nhận từ quan, tình yêu của hắn dành cho nàng, đã sâu đến mức có thể buông tha cho hết thấy.

Lúc hạ triều, Hạo Vương kêu hắn lại, muốn đem binh quyền cấm quân trong tay giao ra, Liệt Vinh Khang thần nhiên nhìn Liệt Hạo, hỏi hắn “Người không sợ ta đảo chính sao?”

Hắn lại nói “Một người có trái tim thật sự, cho dù chính biến cũng là vì dân giành phúc lợi, nếu người cảm thấy người có thể đảm nhiệm, bốn vương tuyệt không ngăn trở.”

Hạo Vương nói rất đúng, hắn chưa bao giờ có dã tâm, trước kia cũng một mặt vì muốn báo thù mà thôi, nay chân tướng đã rõ ràng, nhưng trong lòng cũng trống rỗng, dựa vào cừu hận sống nửa đời người, hiện tại gặp được cô gái này, đã hóa cừu hận thành yêu, chỉ là nàng chung quy cũng không phải thuộc về hắn. Không nhận lấy binh quyền cấm quân, chỉ nói là suy nghĩ lại, vừa hạ triều đã nghĩ đến nhìn nàng một chút, không nghĩ tới lại gặp Ngạo Trình cũng tới đây, thiếu hiệp đứng đầu giang hồ Ngạo Trình nhưng cũng không thoát khỏi gông xiềng của tình yêu.

Có lẽ cũng bởi vì Tiểu Tuyết, hai người vốn không quen biết, hiện tại cũng là cùng chung lý tưởng.

Tiểu Tuyết lạnh nhạt nhìn hai nam tử trác tuyệt trước mặt, nam tử như họ nên xứng với dạng nữ tử nào? Nhìn bọn họ vẫn thâm trầm nhìn mình, biểu tình chột nóng chột lạnh, sâu trong mắt Tiểu Tuyết có cảm giác ảm đạm cùng đau đớn.

Rốt cuộc bọn họ cùng nàng có quan hệ sâu xa gì, bằng không như thế nào nói rõ? Rốt cuộc nàng đã quên đi cái gì? Cho tới bây giờ Tiểu Tuyết mới thống hận cảm giác mê mang hiện tại, tựa như lạc vào mây mù, cảm giác không chân thật, khiến người khác phiền lòng.

94. Chương 94 : Trí Nhớ Mông Lung – 3

Tiểu Tuyết cùng Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang, Ngạo Trình cùng ngồi xuống bàn vương.

Tay cầm tách trà hoa hồng, đặt bên môi, nhấp một ngụm, hương vị ngọt ngào, thơm ngát.

Suy nghĩ vẫn hỗn loạn, trí nhớ rối rắm không có đường ra, muốn nói gì, lại không thể nói, ánh mắt nhìn xuống tách trà.

Tĩnh Nam Vương cùng Ngạo Trình một bên thưởng thức trà một bên chăm chú nhìn Tiểu Tuyết, muốn biết nàng suy nghĩ cái gì, ánh mắt hai người đều nhìn về khuôn mặt của Tiểu Tuyết.

Thấy nàng chậm rãi uống trà, ánh mắt vẫn đặt trên tách trà, sắc mặt bình thản, nên không nhìn thấu được suy nghĩ của nàng.

Liệt Vinh Khang nói “Bốn vương vẫn nên gọi muội là Mị Nhi, hay là cũng gọi muội là Tuyết nhi như bọn họ?”

“Ha ha ha... Tĩnh Nam Vương không cần phân biệt xưng hô, kỳ thật cái tên chỉ là một danh xưng thôi, ngài muốn gọi thế nào, đều được!” Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn ánh mắt thâm thúy kia.

Tiểu Tuyết muốn hỏi chuyện trước kia, lại phát hiện lời muốn nói cuối cùng vẫn không có cách nào để nói ra.

“Tuyệt nhi, về sau sợ là cơ hội tới thăm muội sẽ ít đi, huynh muốn cùng gia phụ rời khỏi Ngao bảo, có lẽ một năm rưỡi cũng không trở về kinh, muội phải bảo trọng thật tốt!” Ngao Trình cực lực bảo trì bình tĩnh nhìn người trước mắt, dao động trong lòng chỉ có chính hấn mới rõ ràng. Đó cũng là nguyên nhân hôm nay tới thăm nàng, không muốn cách xa nàng, nhưng hình như hấn cũng không có lý do gì có thể ở lại bên ngài nàng, như vậy thà rời khỏi, rời khỏi kinh thành, rời xa nơi nàng ở, hi vọng có một ngày, hấn có thể chân chính buông nàng ra.

Tiểu Tuyết vẫn bình tĩnh, ôn nhu nhìn Ngao Trình nói “Tuyệt nhi chúc huynh thuận buồm xuôi gió! Hi vọng khi huynh về phải mang về theo một thiếu phu nhân nha!” Hơi có vẻ nghịch ngợm, cũng chân thành chúc phúc người thân như đại ca này!

Ừ, là đại ca, cảm giác của Tiểu Tuyết cảm thấy Ngao Trình như là thân nhân của mình, càng giống đại ca quan tâm chính mình, tuy rằng mất trí nhớ, nhưng là với hấn lại có sự ôn nhu quen thuộc, cảm giác này ảm áp như tình thân.

“Thiếu phu nhân?” Ngao Trình chưa xốt nói ra ba chữ kia, dưới đáy lòng nổi lên đau đớn, thật sự có thể như nàng mong muốn sao? Trà trong miệng cũng mất hương vị, có điểm ê ẩm, đau đớn.

Liệt Vinh Khang từ trong lòng lấy ra một ngọc bội, ngọc bội dưới ánh chiều tà phát ra ánh sáng màu lục nhàn nhạt, thật đẹp mắt.

“Đây là cái gì?” Tiểu Tuyết kinh hãi nhìn ngọc bội đang phát sáng.

“Đây là Phượng Ngọc, là từ Đế Vương truyền lại, sau đó đến tay Tiên Đế, cũng chính là Phụ hoàng của bốn vương cùng Hạo Vương. Phụ hoàng vẫn tự tay bảo quản, thẳng đến sau khi Phụ hoàng băng hà, ngọc cũng biến mất không thấy nữa, lúc ấy cơ hồ lật toàn bộ Liệt Càn Cung, tất cả mọi người đều cho rằng bị trộm, nhưng là ngọc này lại xuất hiện tại trong hoàng cung, thẳng đến lúc muội đem nó giao cho bốn vương, bốn vương mới sáng tỏ hết thấy, Tuyệt nhi, ngọc này với muội rất có duyên, bốn vương hiện tại giao uội, nó là ngọc bội chuyên trừ tà, lại hộ thân chi bảo, muội nhất định phải bảo quản thật tốt.”

Nhìn Liệt Vinh Khang đem ngọc bội đặt ở trước mặt mình, nàng lại do dự. Ngọc bội quý trọng như vậy giao cho chính mình, có phải hay không rất không thích hợp?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Tuyết, Liệt Vinh Khang ngay cả khí lực khống chế mình cũng gần như dùng hết. Đau đớn nói “Vì sao? Vì sao chứ? Bốn vương chỉ là muốn có vật để tưởng niệm, vì sao cũng không thể ban cho ta? Chẳng lẽ muội thật sự tàn nhẫn như vậy?”

Chống lại ánh mắt tuyệt vọng kia, Tiểu Tuyết lại chột dạ, vì sao hấn nhìn mình như vậy, lúc này càng thống hận sự bất đắc dĩ của mình.

Ngọc bội tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, vờn quanh Tiểu Tuyết, trong đầu nàng liên tục xuất hiện, trí nhớ mông lung kéo nhau đến, từng cái từng cái tái hiện. Ánh mắt Tiểu Tuyết nhắm chặt, ánh sáng bao trùm, cơ hồ bao phủ Tiểu Tuyết.

“A... không cần... không cần...” Tiểu Tuyết kinh hoảng thầm muốn bắt lấy cái gì, trong lòng hoảng sợ, cố gắng hét lớn, hai tay ôm đầu thật chặt.

“Tiểu thư, tiểu thư...” bên tai là tiếng Tình nhi thấp giọng kêu.

“Tuyệt nhi, muội làm sao vậy, đừng dọa bốn vương, chỉ cần muội không có việc gì bốn vương sẽ không bức muội, không bức muội nữa.” Liệt Vinh Khang thống khổ gầm nhẹ.

Chờ hết thấy khôi phục bình tĩnh, ánh sáng quanh ngọc bội cũng biến mất, Tiểu Tuyết cảm thấy không sao nữa, ngẩng đầu, chống lại vẻ mặt đau đớn của Liệt Vinh Khang, lấy tay xoa mặt hấn, sâu trong đôi mắt, nơi đó chất chứa tình cảm mãnh liệt sâu đậm như sóng biển, bao phủ chính mình.

Tiểu Tuyết cả kinh, phút chốc thu hồi bàn tay đang đặt trên mặt Liệt Vinh Khang.

“Ngài... để ngọc bội lại uội đi, muội sẽ bảo quản thật tốt, thẳng đến ngày ngài tìm được người có thể cùng ngài chung sống cả đời, ngài lại đến lấy.” Nói xong cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt thất vọng của hấn.

Thời điểm chìm vào ánh sáng của ngọc bội, Tiểu Tuyết mơ hồ nhìn thấy một ít hình ảnh bản thân cùng Liệt Vinh Khang, hẳn đối với mình thâm tình như vậy, nhưng chính mình lại không thể cho đi. Trong lòng chua xót, khẽ đau đớn, vì không đành lòng, nam tử như vậy, nên cùng một nữ tử tuyệt thế cùng xứng đôi.

“Người có thể chung sống cả đời? Ha ha ha... Tuyết nhi, muội cho rằng bốn vương còn có thể gặp được sao?”

“Có thể. Chỉ cần ngài quên hết thầy khúc mắc kia.” Tiểu Tuyết nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn, thần nhiên nói, hi vọng hắn có thể hiểu được.

“Phải không? Vậy cũng tốt, ngọc này trước giao uội, bốn vương còn có việc, đi trước.” Nói xong không hề lưu luyến bước xuống cầu thang, yên lặng rời đi. Cước bộ nhẹ nhàng lay động lá cây bay lên, sau đó lại lặng yên hạ xuống, trở về bình thường.

“Tuyết nhi, huynh cũng phải đi rồi, muội phải sống thật tốt, bảo trọng!” Ngạo Trình dùng sức nhớ kỹ dung nhan của nàng, nhớ kỹ nụ cười của nàng, khắc sâu vào trong lòng.

Trong mắt đã có lệ, rơi xuống mặt, xoay lưng qua chỗ khác, yên lặng rời khỏi tầm mắt của Tiểu Tuyết.

Một trận gió lạnh thổi tới, Tiểu Tuyết ôm chặt thân thể, có thứ gì mẩn mẩn rơi xuống khoe miệng, là nước mắt, quẹt nước mắt, lại chảy ra, nguyên lai bọn họ trong lòng nàng cũng trọng yếu như vậy, tựa như là mất đi thân nhân, cũng như mất đi bằng hữu trong lòng, cái loại đau đớn chua xót này, không thể nào nguôi.

“Tạm biệt, bằng hữu...”

95. Chương 95 : Ghen Tuông Dần Dần Trào Dâng

Gió đêm lạnh đến rung người, lạnh tận xương tủy.

Thân thể lạnh run, tay cầm lấy chén trà có chút run run.

Lúc này vừa đổi trà mới, hiện tại nàng lại không có hưng trí uống trà.

Tay trái nắm lấy ngọc bội, có cảm giác ấm áp như Liệt Vinh Khang.

“Tuyết nhi, lạnh như vậy sao còn không vào trong phòng. Thật sự là không nghe lời!” Phút chốc thân thể bị một nguồn ấm áp gắt gao ôm lấy.

“Tình nhi, người hầu hạ Vương phi thế này sao?” Ánh mắt khắc nghiệt nhìn thân thể run rẩy bên cạnh.

“Hạo, không nên trách Tình nhi, là thiếp không muốn vào nhà.” Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tuyết túm lấy góc áo của Liệt Hạo, thuận tay thu ngọc bội vào trong lòng.

“Thân thể nàng vừa mới tốt, không thể để bị nhiễm lạnh, sao lại không nghe lời, có phải muốn bốn vương ra lệnh cấm đoán không?” Nửa vui đùa, nửa nghiêm túc uy hiếp nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn bất mãn mím môi “Muốn uy hiếp thiếp, Tuyết nhi không thềm để ý tới chàng.”

“Nàng dám!” Vừa dứt lời, ôm ngang Tiểu Tuyết, bay vào phòng, chân đá cửa mở toang, quát “Không được bốn vương đồng ý, bất luận kẻ nào cũng không thể vào nhà!” Sau đó ôm Tiểu Tuyết vào phòng, đóng cửa lại.

Ánh mắt Tiểu Tuyết mê muội, còn chưa suy nghĩ được gì, đã bị ném lên trên giường lớn, thân hình cường tráng đè lên, hai chân chặn lại hai chân của nàng, hai tay bị đặt lên đỉnh đầu, không thể nhúc nhích, mới cứ như vậy không nể tình hôn lên.

Nụ hôn kia tràn ngập tức giận cùng ghen tuông, tùy ý đoạt lấy, làm hô hấp Tiểu Tuyết dồn dập, cái lưỡi hần bá đạo xâm nhập vào miệng nàng, tìm kiếm đầu lưỡi nàng, cố ý khuấy đảo khiến nàng ướt át, tư vị kia thật muốn ngừng mà không được.

Dưới bụng chợt căng thẳng, đầu nguồn lửa nóng đang đặt lên u cổ của nàng ma sát.

“Đợi... tý... Hạo... ừ...” Tiểu Tuyết thì thào, muốn đình chỉ tra tấn này, nam nhân này vừa trở về liền tức giận, vì sao?

“Tuyệt nhi... nói nàng yêu bốn vương, vĩnh viễn không rời khỏi...” Liệt Hạo tức giận, chỉ cần là chuyện của nàng, luôn có thể khiến hắn trở nên nóng nảy, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản.

Trở về liền biết được bọn họ đã đến thăm nàng, trong lòng không ngừng dâng lên sợ hãi, đi đến đình, đã thấy ánh mắt sâu thẳm, thần thờ của nàng. Ánh mắt mơ hồ kia khiến hắn đau đớn, muốn làm cái gì đó để chứng minh nàng vẫn còn bên cạnh chưa từng rời khỏi, lại phát hiện hắn vô lực như vậy.

“Hạo... Sao vậy?” Ánh mắt ai oán, chịu đựng đau đớn hỏi.

“Bọn họ đã tới, không phải sao? Hơn nữa bốn vương trở về nàng cũng không biết, trầm tĩnh trong suy nghĩ của chính mình. Nàng luyện tiệp bọn họ sao?” Liệt Hạo có điểm u oán, lại có chút ủy khuất nhìn Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết đột nhiên hiểu rõ, cười ngây ngốc “Ha ha ha... Hạo, chàng đang ăn dấm chua sao? Hơn nữa chàng cũng thật bá đạo nha!”

Nhìn Tiểu Tuyết tươi cười nghịch ngợm mà động lòng người, Liệt Hạo lớn giọng khiển trách “Bốn vương bá đạo? Bốn vương ghen sao?” Về mặt không đổi sắc.

“Ừ, chàng thật bá đạo, lại hay ghen. Bá đạo đến ngay cả suy nghĩ của thiếp cũng muốn xâm chiếm, thấy có người quan tâm thiếp, trong lòng liền không thoải mái. Đây không phải ghen thì là cái gì?” Tiểu Tuyết nhìn hắn, phân tích.

“Bốn vương liền thích bá đạo, thích ghen vì nàng không được sao!” Vừa nãy vẻ mặt không đổi sắc, hiện tại biến thành bộ dáng xấu xa.

“Vâng, vâng... thiếp đồng ý còn không được sao.” Cười khanh khách.

“Bọn họ là bằng hữu của thiếp, cũng như thân nhân, thiếp cảm thấy bị tổn thương, khổ sở, đây là chuyện thường tình, nhưng không phải quan hệ tình yêu nam nữ. Hạo, đừng hoài nghi thiếp nữa, tuy rằng thiếp không nhớ được từng chút từng chút gì của hai ta, nhưng hiện tại Tiểu Tuyết yêu chàng, chỉ yêu chàng.” Nói xong ánh mắt Tiểu Tuyết kiên định nhìn Liệt Hạo, trong mắt không hề có ý khác.

“Cảm ơn nàng, Tuyệt nhi.” Ôm chặt Tiểu Tuyết, một giọt lệ chảy xuống, Liệt Hạo vụng trộm vung tay chùi đi. Ai nói nam nhi không rơi lệ, chỉ vì chưa đụng tới chỗ thương tâm thôi.

Tiểu Tuyết nhẹ nhàng giỡn khỏi cái ôm của Liệt Hạo, ngẩng đầu, hai tay vuốt ve khuôn mặt kích động của hắn, tiến gần môi hắn, chủ động hôn lên đôi môi nóng bỏng.

“Tiểu yêu tinh!” Gầm nhẹ một tiếng, cướp lấy quyền chủ động, chủ nhân của nụ hôn nàng có thể khiến hắn cam chịu trả giá.

Trời đất nháy mắt bùng nổ, hai thân hình nóng bỏng gắt gao dây dưa cùng một chỗ, trong phòng tiếng ngâm khê không ngừng bay lên, khi hắn tiến vào u cốt của nàng, cảm xúc khít khao kia, nháy mắt bùng nổ, mỗi lần tiến vào cũng như muốn xỏ xuyên qua thân thể của nàng, thẳng đến nàng không chịu nổi từng trận mãnh liệt đánh sâu vào, choáng váng thiếp đi, hắn vẫn như cũ siêng năng vận động, tình cảm mãnh liệt vẫn như cũ, càng xâm nhập thân thể nàng nhanh hơn.

Một trận sóng nhiệt dũng mãnh tuôn vào trong cơ thể nàng thì hắn mới dừng lại vận động, nhìn thiên hạ dưới thân, khuôn mặt mê man như có ma lực, cự long trong cơ thể nàng lại lần nữa dương oai đứng thẳng.

Nghĩ đến việc nàng đã mệt muốn chết, hắn là nên không chế chính mình, bắt dấm dĩ dục vọng như bài sơn đảo hải tập kích cùng tư tưởng đấu tranh, rốt cuộc lại lần nữa vui đầu vận động, hắn nghĩ chỉ cần chính mình mệt mỏi sẽ đình chỉ. Cũng không nghĩ đối mặt với nàng, giống như hắn còn có lực lượng vô cùng mạnh mẽ, không biết mệt mỏi.

Thẳng đến khi mặt trời rọi ánh sáng vào, hắn mới từ trên người nàng dừng lại, nằm ở bên cạnh, ôm nàng vào lòng, một đêm triền miên, tư vị kia thực thỏa mãn trái tim hắn, u cốt ẩm ướt của nàng, cơ hồ ôm chặt hắn.

Chậm rãi mỉm cười, vẻ mặt thỏa mãn, ánh mắt nhắm lại, mơ màng đi vào giấc ngủ.

96. Chương 96 : Mang Thai

Những ngày sau đó, mỗi ngày đều tràn đầy ảm áp.

Chỉ là mỗi khi nhớ tới bọn họ, trong lòng Tiểu Tuyết vẫn cảm thấy hơi đau đớn.

Ngạo Trình rốt cuộc không tới thăm nữa, ngay cả Tĩnh Nam Vương Liệt Vinh Khang sau ngày đưa ngọc bội cho nàng, cũng không hề thấy hắn nữa.

Như vậy cũng tốt, không thể đáp lại, nên hi vọng bọn họ cũng có thể có hạnh phúc, nếu như ngày nào đó hai nam tử trác tuyệt kia, có thể gặp được một nửa kia của chính mình, có lẽ Tiểu Tuyết mới có thể yên tâm hết áy náy.

Hoa viên dưới tay Tiểu Tuyết cùng Tình nhi chăm sóc, càng ngày càng kiều diễm.

Mỗi ngày cùng Tình nhi nói chuyện phiếm, đùa nghịch hoa cỏ, dùng bữa trưa, ngâm thơ, đánh đàn ngay tại đình.

Tới hoàng hôn Liệt Hạo từ trong cung trở về cùng nàng làm bạn một tác cũng không rời.

Chỉ là, từng đêm từng đêm bị ‘tra tấn’ trong ngọc ngà là điều không thể tránh.

Tiểu Tuyết nói “Chàng như vậy không sợ túng dụng quá nhiều sao?” Hắn lại nói “Chúng ta chia cách đã lâu, ta muốn đem toàn bộ thiếu thốn hoàn về.” Tiểu Tuyết trắng mắt, cái này cũng có thể hoàn về? Làm gì có ai tính toán chi li như vậy, nhưng là uy hiếp cộng thêm lợi dụng đều không có cách nào để người nam nhân này đành chỉ ngọc ngà hành hạ mỗi đêm.

Tiểu Tuyết có lúc thấy rối loạn không rõ, chính mình mỗi lần làm chuyện xấu hổ đó, đều mệt muốn chết, mệt đến xương cốt đều đau nhức, mà hắn như là càng ngày càng dùng mãnh, mỗi lần không đem chính mình làm đến hôn mê, hắn liền không thỏa mãn. Nàng cũng không thể dễ dàng tha thứ inh khi vừa nhìn thấy trên mặt hắn hiện ra thất vọng, nàng càng ngày càng cảm thấy chính mình có khuynh hướng bị ngược.

Chỉ cần mỗi lần nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hắn, Tiểu Tuyết mới cảm thấy an ủi trong lòng.

Thăng đến một tháng sau.

Tiểu Tuyết đang đánh đàn ngâm thơ trên đình, đột nhiên có cảm giác buồn nôn kịch liệt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình nhi trắng bệch vì kinh sợ, chạy như điên đi ra ngoài. Tiểu Tuyết muốn kêu nàng lại, bắt đắc dĩ tốc độ của nha đầu kia, nhanh đến nỗi Tiểu Tuyết muốn kêu cũng không kịp.

Một lát sau...

“Cựu thần, xin chúc mừng Vương phi, chúc mừng Vương phi...” lão thái y vẻ mặt mỉm cười.

“Thái Y, thân thể ta, không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Tuyết không rõ nguyên do, có chút lo lắng hỏi, trăm ngàn lần đừng có vấn đề gì, bằng không phỏng chừng mình phải gánh chịu hết, Hạo... chỉ sợ cũng muốn làm huyên náo ngắt trời.

Một bóng người vọt vào, không đợi thấy rõ, Tiểu Tuyết đã bị ôm vào lồng ngực quen thuộc.

“Tuyết nhi, nàng có sao không, mới qua một tháng, đừng dọa bổn vương!” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Liệt Hạo, Tiểu Tuyết nhỏ nhẹ.

“Thiếp cũng không biết, Thái Y chưa kịp nói đã bị chàng đột nhiên xông tới làm thất thần.”

“Ồ Thái Y, nói mau, Vương phi thế nào?” Liệt Hạo nhìn Thái Y đang thất thần, lớn tiếng hỏi.

“Vương gia yên tâm, Vương phi chỉ bị choáng váng đầu, buồn nôn, nôn mửa đều là phản ứng bình thường khi mang thai tháng đầu, chỉ cần điều chỉnh thân thể thì không có gì trở ngại.”

“Người nói Vương phi có thai?” Liệt Hạo vẻ mặt kích động, hưng phấn, vui sướng tràn đầy thân thể, nàng mang thai con của hắn, ha ha ha...

“Đúng vậy Vương gia, cái này là đơn thuốc dưỡng thai của Vương phi do thần kê, còn có một số việc cần chú ý, xin Vương gia cùng vi thần ra ngoài một chút.”

“Trương Thanh, người dẫn Thái Y đi ra ngoài một chút đi.” Nói xong ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Tuyết.

Không đợi Trương Thanh mở miệng.

“Vương gia, cự thần cảm thấy vẫn là ngài đi ra là tốt hơn.” Mặt lão Thái Y có điểm đỏ ửng, không dám nhìn sắc mặt Liệt Hạo lần nữa, phải biết rằng Hạo Vương gia Liệt Quốc chỉ khi đối mặt với Vương phi mới hiện ra ánh mắt ôn nhu của hắn.

“Hạo, chàng đi ra đi, đừng làm cho Thái Y khó xử!” Tiểu Tuyết mỉm cười nói.

“Ừ, nàng đợi một chút, bốn vương đi một lát sẽ trở lại.”

Chờ Liệt Hạo cùng Thái y ra khỏi cửa phòng, Tiểu Tuyết mới chậm rãi vuốt ve bụng, lẩm bẩm nói “Ta như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ mang thai.”

Bất quá ngẫm lại nam nhân này mỗi đêm đều chăm chỉ như vậy, muốn không có phỏng chừng cũng rất khó.

Trên mặt Tiểu Tuyết như có hào quang của tình mẫu tử, nàng sắp làm mẹ nha.

“Tình nhi chúc mừng tiểu thư!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình nhi đứng một bên tràn đầy hưng phấn nhìn Tiểu Tuyết.

“Cảm ơn người, Tình nhi.”

Lúc này, cửa lại mở ra, khuôn mặt Liệt Hạo âm trầm tiến vào.

Nhìn vẻ mặt Liệt Hạo vừa này còn hưng phấn kích động, sau khi rời khỏi đây liền bộ dáng này là sao.

“Người, đi ra ngoài trước!” Liệt Hạo nhìn thoáng qua Tình nhi, lạnh lùng nói.

Sau khi Tình nhi rời khỏi phòng, đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại Liệt Hạo cùng Tiểu Tuyết.

“Hồ Thái Y chết tiết, không phải Trương Thanh ngăn cản, bốn vương đã sớm giết hắn.”

Nhìn vẻ mặt âm tàn của Liệt Hạo, Tiểu Tuyết cảm thấy không quen, nam nhân này thủy chung luôn ôn nhu với nàng lại có vẻ mặt âm trầm khác hẳn, mặc kệ thay đổi thế nào, tính cách của hắn, hoàn cảnh trưởng thành của hắn khiến hắn đã định trước là có một mặt âm trầm, thời điểm tất yếu chỉ có thể dùng trái tim của người hắn yêu để cảm hóa hắn .

“Hạo, sao vậy? Chàng đừng dọa thiếp!” Tiểu Tuyết nhỏ giọng lên án, túm góc áo của hắn, khuôn mặt lo lắng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Liệt Hạo đem Tiểu Tuyết ôm vào trong lòng, ánh mắt lại khôi phục thần thái ôn nhu như nước trước đây.

“Có phải là thân thể của thiếp lại có vấn đề gì hay không?” Tiểu Tuyết lo lắng hỏi.

“Không có, nàng đừng có đoán mò!” Liệt Hạo rầu rĩ nói.

“Vậy vì sao sắc mặt chàng lại kém như vậy?”

“Hắn nói nàng mang thai ba tháng đầu không thể cùng bốn vương cùng phòng. Chết tiết, hỏi hắn có được vật gì có thể giải quyết, hắn lại nói không có. Không có nàng bốn vương không thể đi vào giấc ngủ, nàng cũng biết mà.”

Nhìn Liệt Hạo lúc ôn nhu, lúc ủy khuất, Tiểu Tuyết thật muốn té xỉu, không phải ba tháng sao, có cần phải vậy không.

“Hạo, đây là chàng không đúng, kỳ thật cũng không phải không thể cùng phòng, chính là không thể vận động kịch liệt mà thôi, nếu không sẽ làm tổn thương bảo bảo. Thái Y cũng là muốn tốt cho thiếp, muốn tốt cho bảo bảo của chúng ta mà thôi.” Tiểu Tuyết cười nhạo nhìn Liệt Hạo, ôn nhu giải thích.

“Đây còn không phải giống nhau sao, đúng rồi, làm sao nàng biết điều này?”

“Chàng đã quên, thiếp là nữ nhân thế kỷ 21 nha, ở nơi đó của thiếp cho dù không thể nghiệm qua, nhưng là có rất nhiều quảng cáo tuyên truyền, TV đều có nói, lại nói chúng ta đến trường thì khoá sinh lý cũng có chỉ dạy nha.” Tiểu Tuyết hưng phấn nói, hoàn toàn đã không để ý sắc mặt Liệt Hạo đột biến.

“Nàng vẫn là muốn trở về nơi đó sao, bổn vương không cho, không cho, nàng biết không? Cho dù chết, bổn vương cũng muốn cùng nàng cùng chôn chung một chỗ.” Tâm hoảng ý loạn nói ra lời uy hiếp, đem ôm nàng vào lòng, thân thể nàng phát ra mùi thơm thảo nhiên, mới có thể chứng minh giờ phút này nàng còn ở bên cạnh hắn.

“Đồ ngốc, thiếp sẽ không rời khỏi chàng, thiếp rất yêu chàng, lại nói hiện tại thiếp có bảo bảo của chàng, lại càng không thể rời đi. Yên tâm đi.” Tiểu Tuyết nhìn vẻ mặt thống khổ của Liệt Hạo, hiểu được vừa mới nhắc đến thế kỷ 21 thì hắn liền kinh hoảng, nam nhân này hiện tại nàng chỉ cần nói thêm một chút liền chạm vào cảm kỵ của hắn!

Cúi đầu hôn đôi môi đỏ tươi ướt át kia, Liệt Hạo cũng không hiểu vì sao với nàng lại si mê như vậy, có khi ngay cả chính hắn cũng không rõ, nhưng cũng không muốn làm rõ, chỉ cần nàng ở cùng hắn, cái gì cũng tốt rồi.

97. Chương 97 : Tướng Quân Đến Thăm

Hôm sau...

Từ trong mộng đẹp thức tỉnh, Tiểu Tuyết lười nhác vươn vươn chân, chạm tới một khối thân thể nóng rực, hai mắt mê ly nhìn nam nhân nằm kế bên.

“Hạo, chàng bây giờ sao còn chưa tiến cung thế?”

Khi nàng vừa tỉnh thì Liệt Hạo cũng thức giấc, khóe miệng tràn đầy ý cười, mắt nhìn chằm chằm từng động tác nhỏ của nàng.

“Hôm nay không đi, ở nhà cùng nàng!”

“Không được, như vậy người khác sẽ nói này nọ!” Tiểu Tuyết nghiêm trang nói. Không hề muốn bị người ta bàn tán, trong lịch sử không phải đều có ghi lại sao, hoàng đế ham mê nữ sắc, bỏ quên triều chính mà không để ý, tuy rằng hắn không phải hoàng đế, nhưng cũng không thể để cho người ta phá hư thanh danh của hắn.

“Nàng nha.” Liệt Hạo véo véo mũi nàng, sủng nịch. “Lập tức để Tình nhi tắm sơ cho nàng một chút, đợi lát nữa phụ thân của nàng muốn đến đây thăm nàng.”

“A? Vậy sao ngày hôm qua chàng không nói.” Tiểu Tuyết trắng mắt liếc Liệt Hạo một cái.

“Ngày hôm qua là bị Hồ Thái Y làm tức giận nên đã quên nói.” Nói xong hai tay không kìm được vuốt ve lên thân thể khiến người ta sôi máu kia.

Nhìn thấy ánh mắt nhiễm đầy tình dục của hắn, Tiểu Tuyết run khê, mặt hồng lên, đôi tay nhỏ bé dùng sức ngăn cản bàn tay to đang tiến công của hắn.

“Uhm... Hạo... ngừng...” Tiểu Tuyết bỗng chốc động tình, hai má đỏ ửng.

Hắn cúi đầu hôn lên hai vú mềm mại của nàng, một tay di chuyển trên thân thể nàng đốt lửa lên. Thẳng đến khi bụng dưới căng thẳng, mới ngạc nhiên buông Tiểu Tuyết ra, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng khàn khàn nói “Khi nào thì mới có thể cho ta?”

Tiểu Tuyết ôm hắn, khôi phục tâm tình “Đợi thêm, được không? Như vậy đối với bảo bảo không tốt.”

“Khụ...” thở dài một tiếng, nâng Tiểu Tuyết dậy.

“Tuyệt nhi, vì sao bổn vương đối mặt với nàng luôn không khống chế được dục vọng của mình? Vì sao bổn vương luôn cảm thấy muốn nàng không đủ?” Hai tay vuốt ve kia khuôn mặt đỏ ửng vì tình dục kia.

Tiểu Tuyết không nói gì, vấn đề này nàng làm sao biết.

“Hạo, chúng ta đứng lên đi, không phải phụ thân của thiếp muốn tới sao?” Tiểu Tuyết nhìn vẻ mặt không thỏa mãn tình dục của Liệt Hạo, nói lảng sang chuyện khác.

Giúp Tiểu Tuyết sửa sang lại quần áo hỗn độn, Liệt Hạo mới mặc ngoại sam vào.

“Người đâu, giúp Vương phi tắm rửa, thay quần áo!”

Ngoài cửa Tình nhi cùng vài người nô tì tay chân lạnh lẽo bước vào.

Một lát sau...

Liệt Hạo dắt Tiểu Tuyết đi vào phòng khách.

“Bẩm báo Vương gia, Lý Tướng quân cùng Đồng Công tử đến.”

“Mời bọn họ vào đi!”

Tiểu Tuyết bị Liệt Hạo lệnh ngồi trên cái ghế mềm mại nghỉ ngơi, nam nhân này, sau khi biết nàng mang thai liền cực kì cẩn thận, cảm giác nàng như là thủy tinh dễ vỡ, bất quá đối với sự cẩn thận của hắn, Tiểu Tuyết vẫn cảm thấy ngọt lịm trong lòng.

Nhìn thấy Tướng quân, Tiểu Tuyết mới đứng dậy nghênh đón, tuy rằng hắn cũng không phải cha của mình, bất quá tốt xấu cũng chiếm dụng thân thể nữ nhi của hắn, vậy tất nhiên cứ theo bổn phận làm nữ nhi đi.

“Mặt tướng tham kiến Vương gia, Vương phi.”

“Lý Hoài tham kiến Vương gia, Vương phi.” Nói xong ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết.

“Đều không cần khách sáo, Mị Nhi là ái phi bổn vương, cũng là nữ nhi của ngài, đây không phải là trong cung, người trong nhà không cần khách khí.”

Nói xong Liệt Hạo chờ bọn họ ngồi xuống, sai người đưa lên nước trà cùng điểm tâm.

“Mị Nhi hiện tại cảm thấy ra sao?” Lý Hoài quan tâm hỏi.

“Cảm ơn ca ca, muối đã khỏe hơn nhiều.” Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn tướng mạo bất phàm của Lý Hoài, hình dáng thể này có người thân cũng không thể nào tệ nha.

“Mị Nhi, có thời gian hồi Tướng Quân phủ đi một chút!” Đại tướng quân Lý Kỳ Uy nhìn nữ nhi chưa từng chú ý này, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất có lỗi với nàng, muốn được bù đắp.

“Nữ nhi đã biết...”

“Mị Nhi vừa mới có thai, có khả năng phải đợi thân thể nàng tốt lên chút, bổn vương sẽ mang nàng hồi Tướng Quân phủ.” Liệt Hạo đột nhiên nói.

“Mị Nhi có thai?” Lý Hoài vẻ mặt cao hứng.

“Vâng ca ca, huynh chuẩn bị làm cậu rồi.” Vẻ mặt Tiểu Tuyết cười đẹp như hoa.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Đại tướng quân cũng liên tiếp gật đầu bảo tốt, vẻ mặt kích động.

Trên bàn cơm trưa, người một nhà hòa thuận vui vẻ cùng nhau dùng bữa, có nói có cười. Liệt Hạo trút bỏ vẻ lạnh đạm, sắc lạnh thường ngày, vẻ mặt như gió xuân cùng trò chuyện. Tiểu Tuyết mới biết, cổ nhân cũng có cảnh tượng như vậy, trong lòng không khỏi tràn đầy hạnh phúc dào dạt, biết sở dĩ Liệt Hạo làm những điều này là vì mình, nếu như không phải, một vị Vương gia làm sao từng có hành vi như thế.

Đại tướng quân Lý Kỳ Uy cùng nhi tử Lý Hoài, nhìn thấy Hạo Vương lạnh đạm, tàn nhẫn trong truyền thuyết thể nhưng vì nữ nhi và muối muối của mình lại khiêm nhường như vậy, vẻ mặt ôn nhu như nước với Mị Nhi, trong lòng hai người đều cảm thấy an ủi vạn phần.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ làm sao có thể tin tưởng chuyện này, xem ra lần này bọn họ đến Hạo Vương phủ, là quyết định đúng đắn, đối với Mị Nhi, bọn họ cũng yên tâm rồi.

Ánh hoàng hôn hiện lên, Tướng quân cùng nhi tử đứng dậy hành lễ, rời khỏi Hạo Vương phủ, về mặt Lý Hoài dịu dàng nhìn muội muội mình yêu thương từ nhỏ, biết nàng sống ở Vương phủ rất tốt, từ nay về sau hẳn cũng ít phải phiền não.

Tiến bước phụ thân cùng ca ca, Liệt Hạo ôm lấy Tiểu Tuyết, vận khinh công bay về biệt viện, trong phòng châm huân hương dịu nhẹ, đó là mùi hương Tiểu Tuyết rất thích.

“Hạo, cảm ơn chàng...” Ánh nến đang đưa trong phòng, Tiểu Tuyết vẽ mặt hạnh phúc rúc vào trong lòng Liệt Hạo.

“Cảm ơn cái gì, nàng là ái phi của bốn vương, tất nhiên là không thể bạc đãi người nhà của nàng, mặc dù là trên danh nghĩa.” Về mặt thâm tình chân thành.

“Hạo, chàng thay đổi rất nhiều, không còn lạnh băng nữa, chàng như vậy, Tuyết nhi càng yêu thích.” Tiểu Tuyết thản nhiên cười.

“Vậy Tuyết nhi có phải hay không nên thưởng nha?” Ánh mắt mỉa hoặc lóe lên tinh quang, nhìn nữ nhân trong lòng.

Tiểu Tuyết lặng yên cười cười, dâng lên môi mềm, nhắm lại mắt, hôn hân.

Liệt Hạo vội vàng ôm hôn, hiện tại cũng chỉ có thể để dùng cái hôn để an ủi hân vì không được làm chuyện vợ chồng.

98. Chương 98 : Lại Tiến Cung

Những ngày tiếp theo là những chuỗi ngày ngọt ngào, như những gì Tiểu Tuyết từng mong ước.

Liệt Hạo cơ hồ rất ít khi tiến cung, mỗi lần Tiểu Tuyết hỏi thì hân lại không nói, Thái Y dặn thời gian mang thai ba tháng đầu phải che chở cẩn thận. Vì thế, mặc kệ Tiểu Tuyết làm nũng thế nào, dụ dỗ cùng đe dọa thế nào, hân đều dùng đủ loại lý do đỡ lấy.

Tiểu Tuyết thậm chí có lúc còn hoài nghi nam nhân này có phải Hạo Vương theo như lời đồn hay không, hay là có bề ngoài tương tự đây. Chẳng qua chuyện này là do bản thân Tiểu Tuyết bức dọc nên suy đoán mà thôi.

Hai tháng sau...

Tiểu Tuyết thuận lợi vượt qua thời gian mang thai ba tháng đầu.

Mà khoẻ miệng Liệt Hạo gọi lên độ cong không ngót.

Trong một mái đình của Hạo Vương Phủ, trong lòng Liệt Hạo ôm Tiểu Tuyết hôn hít như chốn không người.

“Ngừng ngừng...” tay nhỏ bé không ngừng ngăn cản bàn tay to tiến công.

“Tuyết nhi, bốn vương đã ghen ba tháng, là ba tháng chứ không phải ba ngày, chuyện này không đơn giản chỉ là bữa ăn lót dạ thông thường đâu, ả...” Vừa nói, bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể Tiểu Tuyết.

“Còn không ngừng, buổi tối không cho chàng lên giường.” Không có biện pháp chỉ có thể uy hiếp rống lên.

“Nàng cũng quá tàn nhẫn...” bàn tay to dừng động tác, ánh mắt lộ ra vẻ uỷ uất, về mặt ngheo ngào.

“Ngoan. Hiện tại là ban ngày ban mặt, chàng là Vương gia nhà, cho dù chàng không chú ý đến thể diện, thiếp cũng không muốn lần nữa bị mất mặt trước người khác đâu.” Tiểu Tuyết sợ hãi nói.

“Khu...” Khắc chế lửa dục vừa mới nhóm lên, ôm lấy Tiểu Tuyết vào lòng lẩm bẩm nói nhỏ “Bốn vương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Tuyết nhi không vui.”

Tiểu Tuyết cười nói “Tuyết nhi biết, chỉ có Hạo yêu Tiểu Tuyết nhất.” Nói xong liền hôn lên mặt Liệt Hạo.

Chủ động của nàng, khiến hân vừa lòng, nhìn về mặt đầy ý cười của hân, ánh mắt nhu tình có thể làm điên đảo nữ nhân khắp thiên hạ, mà hân lại chỉ vì nàng mà lộ ra.

“Tuyệt nhi, hiện tại thân thể nàng cũng không còn đáng ngại, bổn vương nên mang nàng tiến cung một chuyến.” Liệt Hạo sâu kín nói.

“Tiến cung?” Tiểu Tuyết có chút kinh ngạc, lúc trước không nghe Liệt Hạo đề cập qua, sao hôm nay đột nhiên đưa ra đây?

“Kỳ thật bổn vương đã đem hầu hết quân quyền cơ hồ toàn bộ chuyển giao cho người khác, hiện tại bổn vương chỉ có cái danh hiệu, cũng chỉ muốn cùng Tuyệt nhi cả đời chung sống.” Nâng lên khuôn mặt tuyệt thế của Tiểu Tuyết, thâm tình mà chấp nhất.

“Hạo... vì sao...” Tiểu Tuyết nhìn Liệt Hạo như vậy, ghen ngào, hẳn là Hạo Vương cao cao tại thượng của Liệt Quốc, lại vì mình cam nguyện buông tha cho hết thảy, hẳn như vậy, Tiểu Tuyết đã hoàn toàn rơi vào tay giặc.

“Bổn vương biết Tiểu Tuyết không thích cuộc sống xa hoa nơi cung đình, chỉ mong cùng người mình yêu dạo chơi thiên hạ, dẫu tay cả đời, bổn vương cả đời vì quốc sự của Liệt Quốc đặt làm trọng, hiện tại gặp được Tuyệt nhi, lại thấy phù hoa này nọ chỉ là nhất thời, mà Tuyệt nhi mới là tình yêu trọn vẹn của bổn vương kiếp này.”

Tiểu Tuyết rơi lệ, từ mặt chảy xuống, dính vào ngoại sam của Liệt Hạo, nhắm mắt trở thành một bông hoa trong suốt.

Liệt Hạo cúi đầu hôn nước mắt mặn mặn kia, trong lòng nổi lên từng trận kích động, biết rõ nàng đây là nước mắt vì vui quá mà khóc, nước mắt này là vì chính mình mà rơi, thật cỡ nào trân quý, nguyện dùng cả đời để bồi đắp.

Hôm sau...

Một chiếc xe ngựa hoa lệ đậu trước cửa Hạo Vương phủ, bên trong xe ngựa đều dùng vật liệu mềm mại che phủ, Tiểu Tuyết hiện tại đang mang thai, không chịu đựng xóc nảy, lần này tiến cung là do Thái Hậu tuyên chỉ, bằng không Liệt Hạo quả quyết sẽ không để cho Tiểu Tuyết chịu xóc nảy thế này.

Tuy rằng Liệt Hạo đã chuẩn bị hoàn mỹ, nhưng tối qua nhìn thấy thân thể trần truồng trắng ngần của Tiểu Tuyết nhô lên một ít, nơi đó chứa đựng cốt nhục của hắn, là đứa nhỏ của nàng cùng hắn, mỗi khi nghĩ tới, Liệt Hạo đều không khống chế run run trong lòng, tràn đầy cảm giác hạnh phúc, cơ hồ ngạt chìm hắn.

Xe ngựa chạy một đường, ít có cảm giác xóc nảy, mà Tiểu Tuyết chôn chặt trong lòng Liệt Hạo, mắt nhắm chặt, mệt đến không muốn mở ra, tối hôm qua bị Liệt Hạo ép buộc thiếu chút nữa đã hôn mê, nam nhân này tình dục tăng vọt đến dọa người, thời gian mang thai ba tháng đầu hắn mỗi đêm đều ầm ỹ, ngày hôm qua là hoàn toàn mất khống chế, lúc sau hắn vội vàng xin lỗi, sợ động tác của mình khiến nàng sợ hãi, Tiểu Tuyết không có biện pháp nào đành phải an ủi hắn, lại có cảm giác trái lương tâm, kỳ thật tối hôm qua nàng thật là mệt muốn chết.

Buổi trưa, cánh cửa hoàng cung mở ra, mà Hoàng Thượng Liệt Tuấn lại đang ở cửa thành nghênh đón bọn họ, trận thế này khiến dân chúng trước hoàng cung sợ hãi, mọi người đều đoán hoàng đế rốt cuộc muốn tiếp đón dạng người gì.

Chờ Tiểu Tuyết ngồi vững trong lòng Liệt Hạo, ôm ra khỏi xe ngựa, thế này dân chúng vây xem mới đình chỉ ngừng vô căn cứ, nguyên lai là Hạo Vương cùng Vương phi tiến cung.

Lúc này cả thành lại thêm một tin tức bá quái nữa...

99. Chương 99 : Lại Tiến Cung – 2

Hoàng đế Liệt Tuấn chờ trước cửa thành, nhìn thấy Liệt Hạo ôm Tiểu Tuyết ra khỏi xe ngựa, Liệt Tuấn tiến lên mỉm cười nói “Hoàng huynh, hoàng tẩu đã tới?” Ánh mắt dịu dàng hoàn toàn không rời khỏi Tiểu Tuyết.

Mấy tháng không gặp, nàng hiện tại có thai, thể nhưng lại không mất đi vẻ đẹp, nàng mang thai, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, là ánh sáng của tình mẫu tử sao. Xem ra hẳn đã quyết định đúng, tối thiểu nàng cùng hoàng huynh ở chung một chỗ là hạnh phúc.

Mà hoàng huynh vì nàng, bỏ qua tất cả khiến người khác rung động.

Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn vị hoàng đế Liệt Quốc vạn dân kính ngưỡng, khom người xuống, hành lễ.

“Hạo Vương Mị phi tham kiến Hoàng Thượng, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế.”

Liệt Tuấn nâng bàn tay mềm mại của Tiểu Tuyết ôn nhu nói “Nàng là hoàng tẩu, hiện nay lại đang mang thai, trăm cho phép Mị phi không cần hành lễ.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

“Mị phi, nàng nhìn xem trăm hôm nay dẫn theo người nào gặp nàng?”

Tiểu Tuyết di chuyển mắt nhìn nữ tử mỹ lệ, mềm mại sau lưng hoàng đế.

“Nàng là?”

Lệ Quý phi mỉm cười nhìn Tiểu Tuyết “Mị Nhi muội muội, nhìn muội như đã nhớ rõ mọi chuyện, sao lại quên Lệ tỷ tỷ rồi.”

Nữ tử tuyệt sắc nói ra như tiếng hót của hoàng đế, nhất thời làm cho lòng người rung động không dứt.

Tiểu Tuyết nhìn người trước mắt, có chút quen thuộc, nhưng cảm giác quen thuộc bị thay thế bởi cảm giác xa lạ nhiều hơn.

Liệt Hạo kế bên nói “Nàng là Quý phi của hoàng đế, Lệ phi.”

“Mị Nhi không biết Lệ Quý phi, kính xin Quý phi tha lỗi!”

“Muội muội không cần chú trọng lễ nghi như thế, tỷ cùng muội là có duyên làm tỷ muội, bất đắc dĩ, muội muội mệnh khổ, thể nhưng lại mất trí nhớ, tỷ tỷ đau lòng còn không kịp đây, sao lại quy tội muội muội sai sót vô lý này?” Lệ phi đỡ Tiểu Tuyết dậy.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, bãi giá hồi cung.

Trong Liệt Càn Cung, Ngự Thiện Phòng đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn.

Chờ Thái Hậu giá lâm thì cung nữ, thái giám đồng loạt lui vào sau các triều thần, cẩn thận phục vụ.

Tiểu Tuyết nhìn đến Thái Hậu thì giật mình không nhỏ, lịch sử có ghi lại, Thái Hậu hơn phân nửa không phải là ruột thịt của hoàng đế, mà quyền chấp chương hậu cung to lớn nhiều năm khiến Thái Hậu âm hiểm, cá tính xảo trá, vậy mà hôm nay thấy Thái Hậu này, Tiểu Tuyết buông xuống bất an che dấu trong lòng.

Mặt mày hiền lành, đôi mắt dịu dàng như nước, dáng vẻ phượng nghi thiên hạ, mọi điều đều cho thấy phán xét của mình đối với lịch sử không đúng.

Thái Hậu nhẹ nhàng nói cho Tiểu Tuyết, bà đem con trai của mình giao vào tay nàng, thần thái tựa như mẹ chồng rưng rưng đem hạnh phúc của nhi tử mình nuôi lớn nhiều năm giao vào tay mình.

Tiểu Tuyết cảm động, trong hoàng thất còn có thể có thân tình không khỏi cảm khái ngàn vạn, nén lệ nhào vào trong ngực Thái Hậu mềm mại kêu một tiếng “Mẫu hậu.”

Thái Hậu nhẹ nhàng an ủi sau lưng nàng, ngày sau cần có thể vào cung, nơi này chính là ‘nhà’.

Đúng, là nhà, một mái nhà cung đình ấm áp.

Thái Hậu dặn dò Tiểu Tuyết có mang huyết mạch hoàng thất, không thể quá mức mệt nhọc, sai người dọn dẹp An Hoà Cung cách Thái Hòa Cung không xa, cho Liệt Hạo cùng Tiểu Tuyết tối nay ở tạm.

Vốn là Liệt Hạo nghĩ muốn dắt Tiểu Tuyết trở về Hạo Vương phủ, bất đắc dĩ Thái Hậu không muốn Tiểu Tuyết chịu trên đường lác lư quá mức, mà Tiểu Tuyết không đành lòng thấy đôi mắt thất vọng của Thái Hậu, nên đành đáp ứng ngày mai mới lên đường trở về Hạo Vương phủ.

Gió ban đêm có chút mát mẻ, Tiểu Tuyết bị Liệt Hạo an trí dưới giường êm ở An Hòa Cung, cơ hồ cả ngày làm bạn với Thái Hậu mà lạnh nhạt Liệt Hạo, Liệt Hạo lúc này mới ôm lấy Tiểu tuyết vào ngực, mặt có chút thối, thần sắc bất mãn.

“Hạo, chàng cũng quá trẻ con rồi đấy... Mẫu hậu khó được gặp một lần, chàng cứ như vậy, Thái Hậu đem hạnh phúc của chàng phó thác cùng thiếp. Cái người này làm nhi thần ngược lại một chút phong độ cũng không có.” Tiểu Tuyết cười quynh rữ.

“Cái gì gọi là bốn vương không có phong độ, rõ ràng là Mẫu hậu chiếm đoạt nàng, cũng không phải là về sau không thấy được, nàng nghĩ tới thăm Mẫu hậu, hoặc là Mẫu hậu muốn gặp nàng, chúng ta tùy thời có trở về gặp người mà.”

“Vâng vâng vâng, Hạo nói đều có lý, được chưa, thiếp bây giờ không phải là đang ở trong ngực của chàng à?” Tiểu Tuyết làm nũng ở trong lòng Liệt Hạo, thân thể trong ngực Liệt Hạo không ngừng vận vẹo.

“Đừng động.” Tiếng nói khàn khàn dực vọng, ngăn cản nàng không ngừng cọ xát trên thân thể hần mà chế tạo nhiệt lượng.

“Cái gì?” Tiểu Tuyết bất mãn đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn la hét, không có ý thức được động tác của mình đối với hần tạo thành cái dạng hậu quả gì.

“Tuyệt nhi, đừng trách bốn vương, là nàng chọc ta,,,” nói xong cúi đầu hôn đôi môi hồng mềm mại kia.

Đêm, dài mà vắng lạnh, trong gian phòng hai người đang trình diễn tình và ái kết hợp không chán.

100. Chương 100 : Đại Kết Cục: Khôi Phục Trí Nhớ Tình Sâu Như Biển

Rời khỏi hoàng cung đã hai tháng.

Bụng Tiểu Tuyết dần dần to lên, đi bộ có chút mệt mỏi, mỗi ngày nha đầu Tình nhi cũng hết sức cẩn thận phục vụ chủ tử, chỉ sợ chủ tử có một điểm sai lầm, mình mất mạng là nhỏ, nếu là liên lụy đến tiểu thư vậy thì muôn lần chết cũng khó đền nổi.

Đối với sự cẩn thận của Tình nhi, Tiểu Tuyết chỉ có thể mỉm cười, thật ra thì bộ dạng khoa trương của bọn họ, Tiểu Tuyết đến nay vẫn có chút không chịu nổi.

Nhất là Liệt Hạo, từ lần trở về từ hoàng cung, liền cẩn thận gấp đôi, nếu như Tiểu Tuyết có bất kỳ dị nghị gì cũng lấp liếm cho qua, sau đó sẽ uất ức nói, tại hần phát hiện mọi thứ đều phải cẩn thận, dù sao ái phi nói cái gì là cái nấy, Tiểu Tuyết thấy vậy liền dờ khóc dờ cười.

Lâu ngày rồi cũng tùy ý bọn họ, dù sao lời của mình vĩnh viễn luôn bị bác bỏ, loại hạnh phúc khi được cưng chiều này, tràn đầy trong tim Tiểu Tuyết, chẳng qua là lúc đêm khuya yên tĩnh, Tiểu Tuyết sẽ nghĩ, mình thật không nên cứ đắm chìm trong hạnh phúc nữa, có người nói, người đang chìm đắm trong hạnh phúc thì sẽ suy nghĩ lung tung, Tiểu Tuyết nở nụ cười châm chọc ở trong lòng, này không phải là do mình duy nghĩ bấy à.

Nếu như mình có thể nhớ lại chuyện cũ, vậy nàng thật không còn gì để tiếc nuối.

Ngày hôm đó, một ngày hòa lịch, gió mùa thu thổi, khí trời chuyển lạnh, nhưng là hoa cỏ trong Vương phủ lại không hề xơ xác chút nào, Tình nhi nói, đó là Vương gia sai người từ nơi rất xa đem về đây, ngay cả đất trồng cũng là loại tốt nhất. Khó khăn bao nhiêu chỉ có người vận chuyển mới có thể biết. Điều này làm cho Tiểu Tuyết nghĩ đến chuyện xưa, Đường Minh Hoàng vì muốn Dương Quý phi cười một tiếng, sai người từ nơi xa vận chuyển cây vải về.

“Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu

Vô nhân tri thị lệ chi lai”

(Ngựa ruổi bụi hồng, phi mỉm miệng

Ai hay vải tiếng đã về triều)

Khi Tiểu Tuyết đang nói nhảm bài thơ Đường, lệ tự nhiên chảy khỏi hốc mắt. Lúc ấy liền dọa sợ Liệt Hạo, vội vàng sai người huỷ bỏ chuyện vận chuyển hoa tới, sau đó Tiểu Tuyết kể truyền thuyết cây vải này, Liệt Hạo cũng cảm khái ngàn vạn.

Mặc dù hẳn không phải hoàng đế, nhưng việc tranh thủ nụ cười của hồng nhan, khiến hẳn cũng khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Trong đình, hoa cỏ thật là đẹp mắt, hương thơm quanh quẩn cả Hạo Vương phủ, Tiểu Tuyết ngửa đầu, con mắt từ từ nhắm lại, nơi hoa cỏ này tràn đầy ấm áp.

Tình nhi vì Tiểu Tuyết phủ thêm áo choàng, không để cho gió lạnh xuyên qua thân thể mỏng manh của Tiểu Tuyết, Tình nhi đỡ Tiểu Tuyết đang mệt mỏi ngồi xuống bàn vuông bên cạnh, trên bàn điểm tâm cùng tổ yến không ngừng thay đổi, Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy trong lòng, có chút đau nhức, tay vỗ ngực, chạm vào một vật cứng cứng, Tiểu Tuyết đưa tay lấy ra, là một miếng cổ ngọc, do Tình Nam Vương giao cho của mình, vẫn đeo bên cạnh chưa từng rời đi, có lẽ là quá quý trọng, không muốn đến lúc hẳn tới lấy, không có để giao lại.

Lật xem hoa văn phía trên, bàn gấm phượng hoàng, ánh mắt chói mắt mê hoặc đôi mắt Tiểu Tuyết, tay nhàn nhạt chạm vào hoa văn tỉ mỉ kia, từng cái trông rất sống động.

“A” Tay đang vuốt ve tay, một giọt máu chảy xuống, nhiễm đỏ cổ ngọc.

“Tiểu thư, sao vậy” Tình nhi vội vàng lấy khăn thay Tiểu Tuyết lau chùi vết máu, sau đó từ từ băng bó kỹ vết thương.

“Đừng lo lắng, không cần thận làm rách da mà thôi, chớ lớn tiếng kêu, Hạo đang ở phía trước viện, hẳn biết lại thêm ồn ào.” Tiểu Tuyết an ủi Tình nhi, lá gan nha đầu này cũng quá nhỏ.

“Nhưng là tiểu thư, vết thương của người nên xử lý một chút, ngộ nhỡ nhiễm trùng thì làm sao bây giờ?”

“Nào có dễ nhiễm trùng như vậy, không có chuyện gì đâu.”

Mới vừa nói xong, cổ ngọc cầm trong tay, phát ra ánh sáng màu xanh nhạt bao trùm lấy Tiểu Tuyết, nhất thời đầu đau muốn nứt, Tiểu Tuyết không ngừng ôm chặt đầu, liều mạng ôm lấy, cảm giác kia tựa như đầu muốn nứt ra, tê tâm liệt phế.

Tình nhi thấy tình huống như vậy đã sợ đến chân như nhũn ra, đôi môi trắng bệch. Thật may là lúc này một nha đầu phòng bếp đi ngang qua, quát to một tiếng.

Chỉ chớp lát sau Liệt Hạo thần sắc hốt hoảng dùng kinh không mà đến, sau đó Trương Thanh sắc mặt cũng kinh ngạc, yên lặng cầu nguyện, ngàn vạn đừng có chuyện, nếu không Hạo Vương tuyệt sẽ không sống một mình trên thế gian.

Mê ly một lúc, Liệt Hạo không thể chạm vào thân thể Tiểu Tuyết, mà Tiểu Tuyết lúc này từ từ để hai tay đang ôm đầu xuống, ánh mắt tan rã.

Bên này Trương Thanh nhận được ánh mắt sắc lạnh của Liệt Hạo, biết là ý gì, nhanh chóng rời khỏi đình.

Từng chuyện từng chuyện trong đầu Tiểu Tuyết từ từ hiện ra, từ thế kỷ 21 bị tai nạn xe cộ, xui xẻo ngã vào đường hầm Thời gian và Không gian, đi tới Liệt Quốc, sau đó tất cả sâu xa, vì vậy mà triển khai.

Trong đầu giống như một bộ phim, từ từ Tiểu Tuyết có toàn bộ trí nhớ.

Lục quang dần biến mất, cổ ngọc khôi phục nguyên dạng, Liệt Hạo tiến lên ôm chặt Tiểu Tuyết.

“Tuyết nhi, đừng dọa Bốn vương?”

Tiểu Tuyết chậm rãi hồi thần, nhìn Liệt Hạo đang điên cuồng. Một giọt lệ từ khuôn mặt tuấn lãng chảy xuống, làm nóng lòng của Tiểu Tuyết, tay phải chạm nhẹ giọt lệ nam nhi kia.

“Hạo! Tiểu Tuyết yêu chàng” Một câu lẩm bẩm nói nhỏ chỉ có Liệt Hạo nghe.

Thân thể đang ôm chặt Tiểu Tuyết khẽ run. Môi Tiểu Tuyết dán lên lỗ tai “Thiếp yêu chàng, một đời vẫn thế!” Hai người ôm nhau thật chặt, hình ảnh kia đẹp đến nỗi cảm động lòng người.

Cho đến lúc Thái Y bị gọi vào Vương phủ, kiểm tra toàn thân, lòng của Liệt Hạo mới thả lỏng xuống.

Một lát sau trong phòng

“Hạo, thiếp đã nhớ hết tất cả mọi chuyện.” Đôi mắt Tiểu Tuyết ngắm nhìn Liệt Hạo.

“Là tác dụng của cổ ngọc sao?” Nhắc tới cổ ngọc Liệt Hạo liền không nhịn được tức giận, vẫn biết Liệt Quốc có bảo ngọc, chẳng qua là nghe nói năm đó bị mất, không nghĩ tới thì ra là Tiên Hoàng cho Nguyệt phi —— cũng chính là mẫu phi của Tĩnh Nam Vương. Vậy mà hôm nay Tĩnh Nam Vương lại tặng cho Tuyết nhi, nên nói như thế nào đây, có lẽ Tuyết nhi thật cùng khối cổ ngọc hữu duyên.

“Hạo, vẫn còn tức giận à? Thiếp không phải đã nhớ lại rồi sao, lại nói thiếp đáp ứng ngày ấy, tương lai có một ngày, ngài ấy tìm được nữ tử mệnh định, thiếp liền giao trả lại bảo ngọc.” Tiểu Tuyết có chút uất ức mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tay lôi vạt áo Liệt Hạo, yếu ớt nói.

“Nàng nha...” Tay chạm vào mái tóc mềm mại, cương chịu nói.

Hôm sau, dưới yêu cầu mãnh liệt của Tiểu Tuyết, nâng cao bụng có chút hơi gồ lên, cùng Liệt Hạo đi Cổ Thiện Tự dâng hương cầu phúc.

Nàng nói, cha mẹ ở thế giới kia sẽ thấy cuộc sống hạnh phúc của nàng.

Hắn nói, Bồn vương sẽ thay cha mẹ nàng chăm sóc tốt cho nàng, cùng bảo bảo trong bụng.

Nàng nói, đi tới Liệt Quốc là an ủi lớn nhất của nàng, gặp gỡ được chàng, yêu chàng.

Hắn nói, cuộc đời của ta vì có nàng mà trở nên đặc sắc, cũng vì có nàng mà không hề lạnh băng vô tình nữa.

Dưới ánh nắng chiều ở Cổ Thiện Tự, một đôi nam nữ ôm nhau, nói lời tâm tình, kể rõ với ông trời thiên trường địa cửu của bọn họ.

HẾT

Tây Ninh, 3h30p ngày 6/8/2013

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-lanh-lung-chi-sung-vuong-phi-bi-bo>